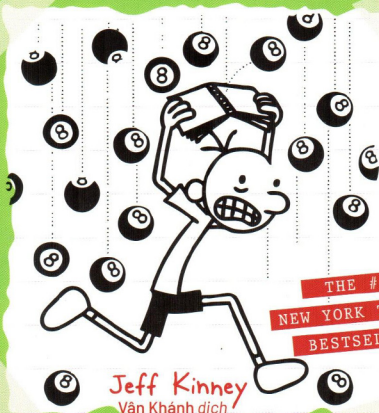

NHẬT KÝ chú bé nhút nhát SỐ NHỎ

THE #1
NEW YORK TIME
BESTSELLER

Jeff Kinney
Văn Khánh dịch

yeukindlevietnam.com

HA GIANG
BOOKS

vh

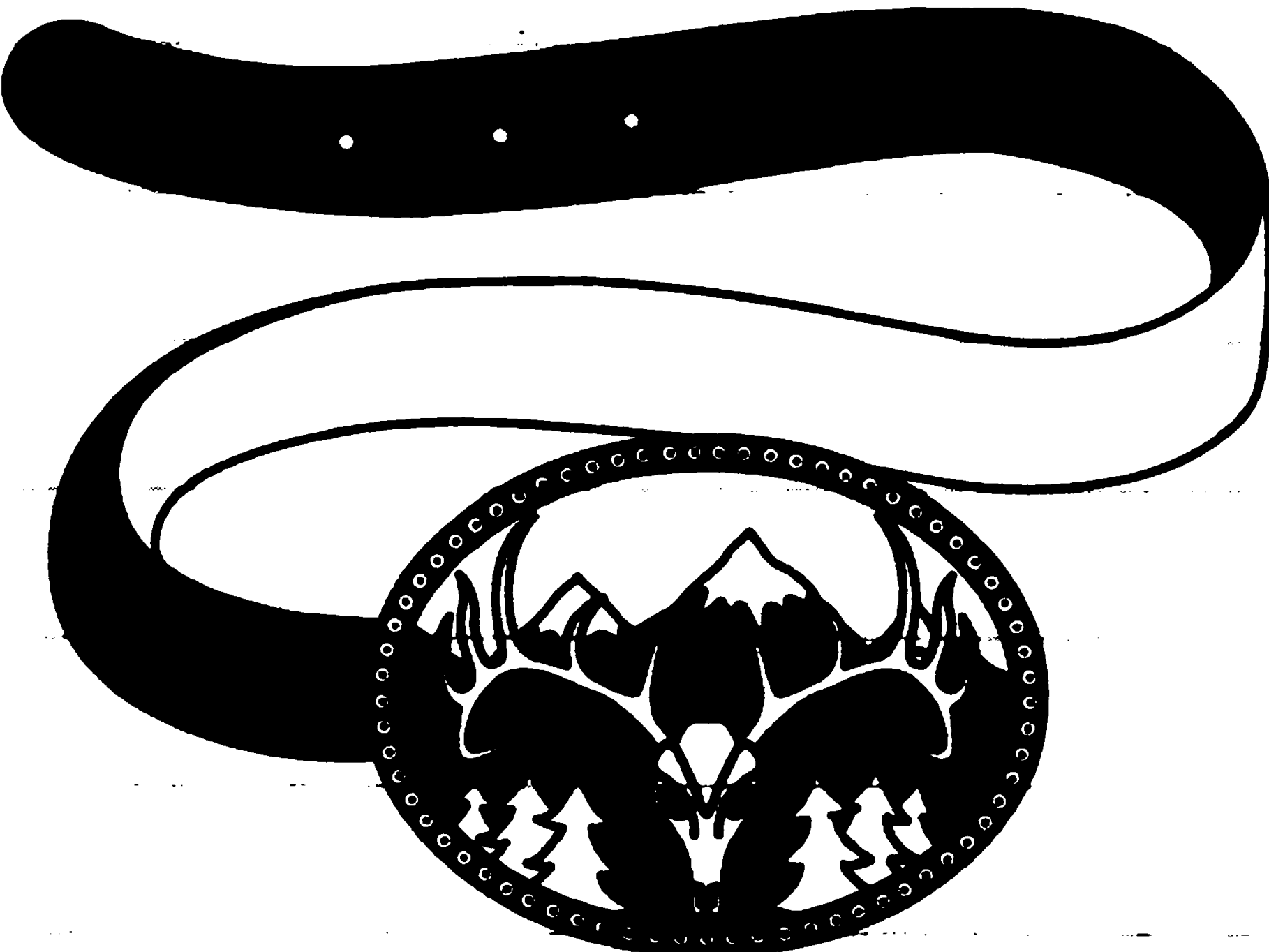
NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

ES
TD

20
22

CAPPUCCINO
EBOOK

NHỮNG CUỐN SÁCH KHÁC CỦA TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát Tập 1

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát Tập 2: "Luật của Rodrick"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát Tập 3: "Giọt nước tràn ly"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát Tập 4: "Mùa hè tuyệt vời"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát Tập 5: "Sự thật phũ phàng"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát Tập 6: "Mắc kẹt"

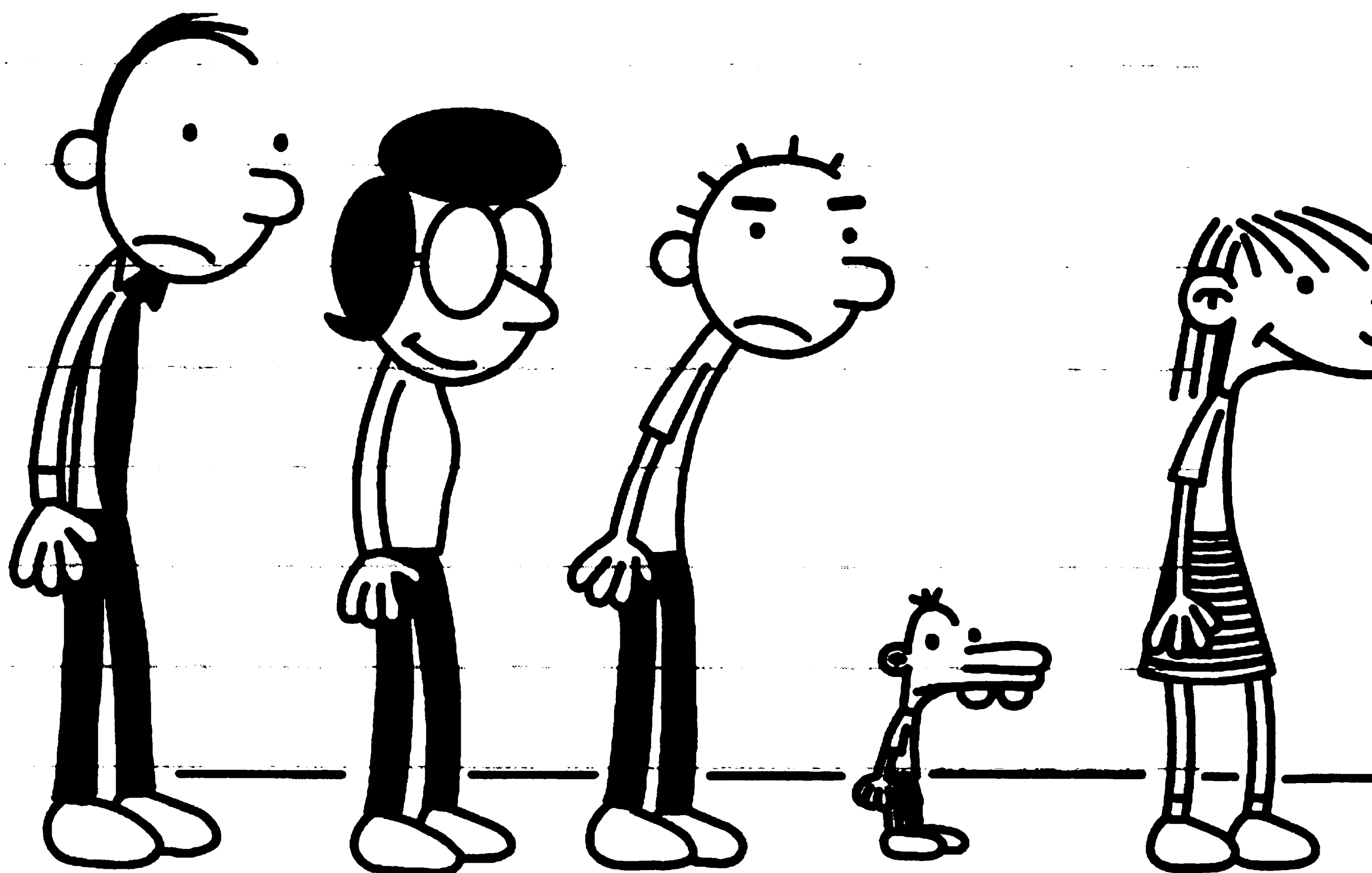
Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát Tập 7: "Kỳ đà cắn mũi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát - Nhật ký của bạn

Phim Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát Tập 1,2,3,4

SỚM RA MẮT TẬP TIẾP THEO

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát Tập 9

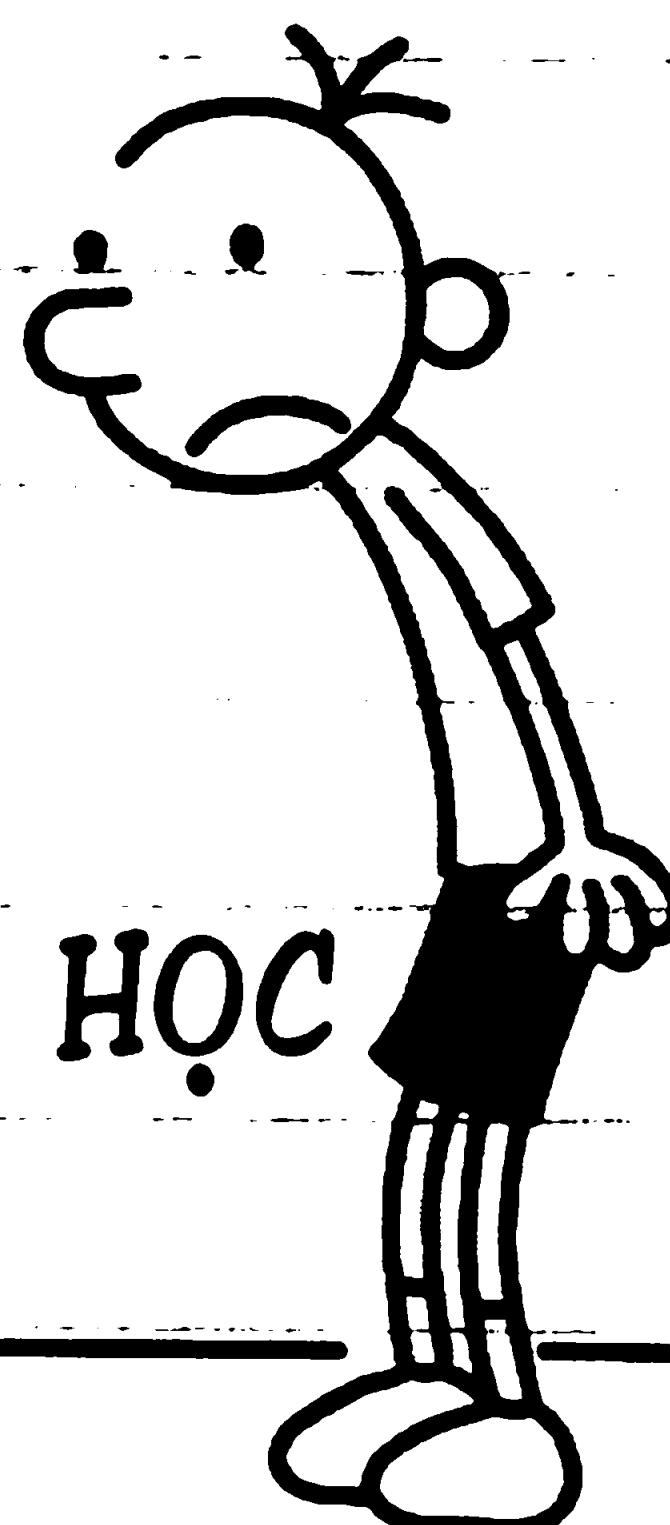
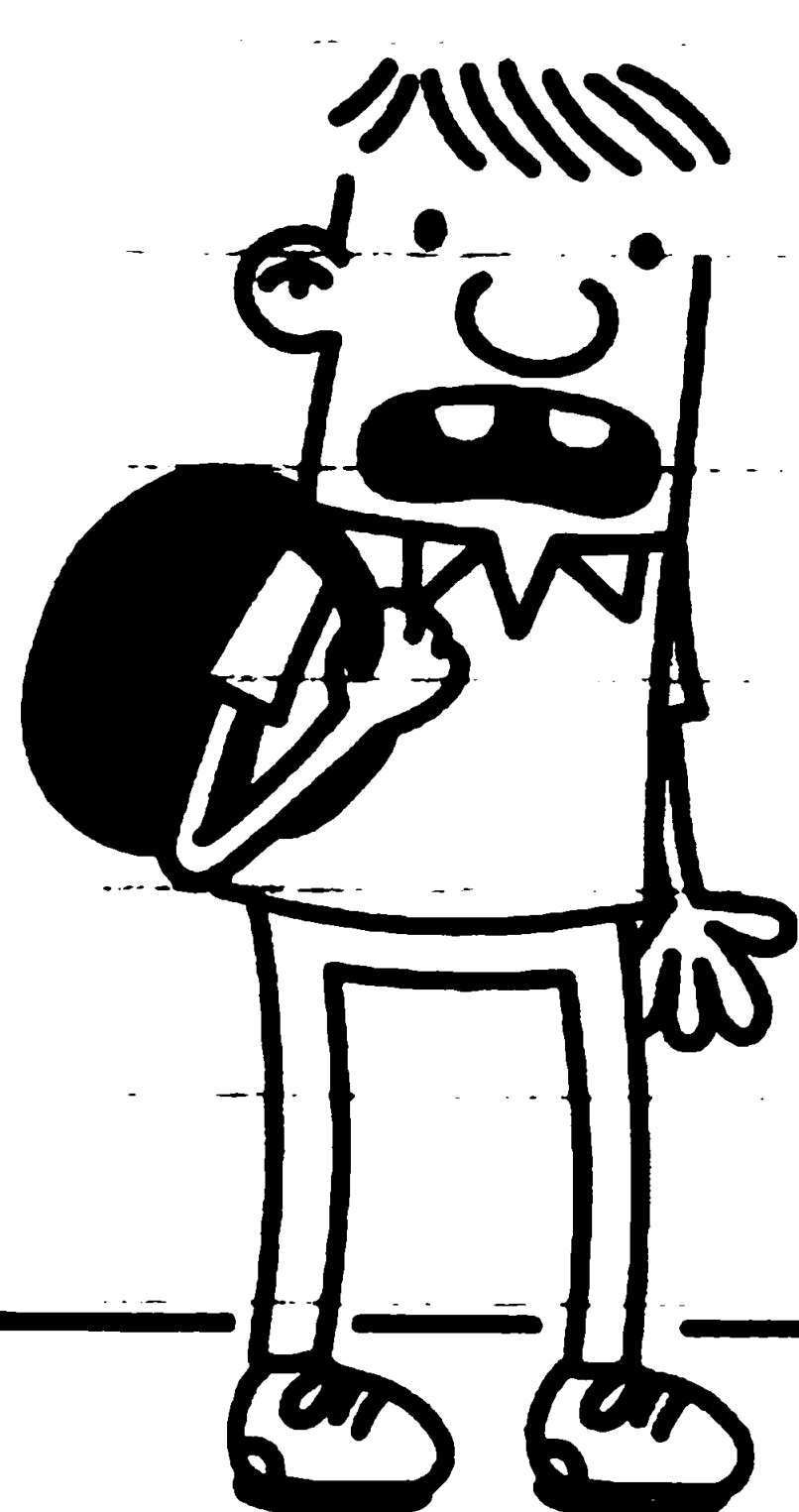
NHẬT KÝ

Chú bé nhứt nhứt

“THÁNH NHỌ”

Của Jeff Kinney

Dịch giả: VÂN KHÁNH

W NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Wimpy Kid Text and illustrations copyright © 2013 Wimpy
Kid, Inc.

DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg
Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc.

All rights reserved.

MAGIC 8 BALL and associated trademarks and trade
dress owned by, and used under license from, Mattel.

© 2013 Mattel. All rights reserved.

First published in the English language in 2013

By Harry N. Abrams, Incorporated, New York

Original English title: Diary of a Wimpy Kid: Hard Luck
(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền
giữa Harry N. Abrams, Inc và HaGiangBooks, 2015

Bản quyền tiếng Việt © Công ty HaGiangBooks.

HaGiangBooks

DÀNH TẶNG CHARLIE

LỜI CẢM ƠN

Cảm ơn toàn bộ lượng fan hùng hậu của Chú bé nhút nhát trên toàn thế giới – các bạn đã khiến tôi có thêm động lực để viết bộ sách này. Cảm ơn vì đã truyền cảm hứng và năng lượng cho tôi.

Cảm ơn gia đình đã nhiều năm ủng hộ và yêu thương. Tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi được trở thành một phần của gia đình mình.

Cảm ơn mọi người ở Abram đã giúp tôi trở thành một tác giả có sách xuất bản và luôn ân cần, cẩn trọng khi tạo ra những cuốn sách vĩ đại. Cảm ơn người biên tập của tôi, Charlie Kochman, vì những cống hiến và đam mê của anh. Cảm ơn Michael Jacobs vì đã giúp Greg Heffley đạt đến tầm ngày một cao hơn. Cảm ơn Jason Wells, Veronica Wasserman, Scott Auerbach, Jen Graham, Chad W. Beckerman, và Susan Van Metre vì sự hợp tác và tình bạn.

Cảm ơn mọi người ở Poptropia, đặc biệt là Jess Bralier, vì đã tin rằng những đứa trẻ này xứng đáng được kể thành một câu chuyện vĩ đại.

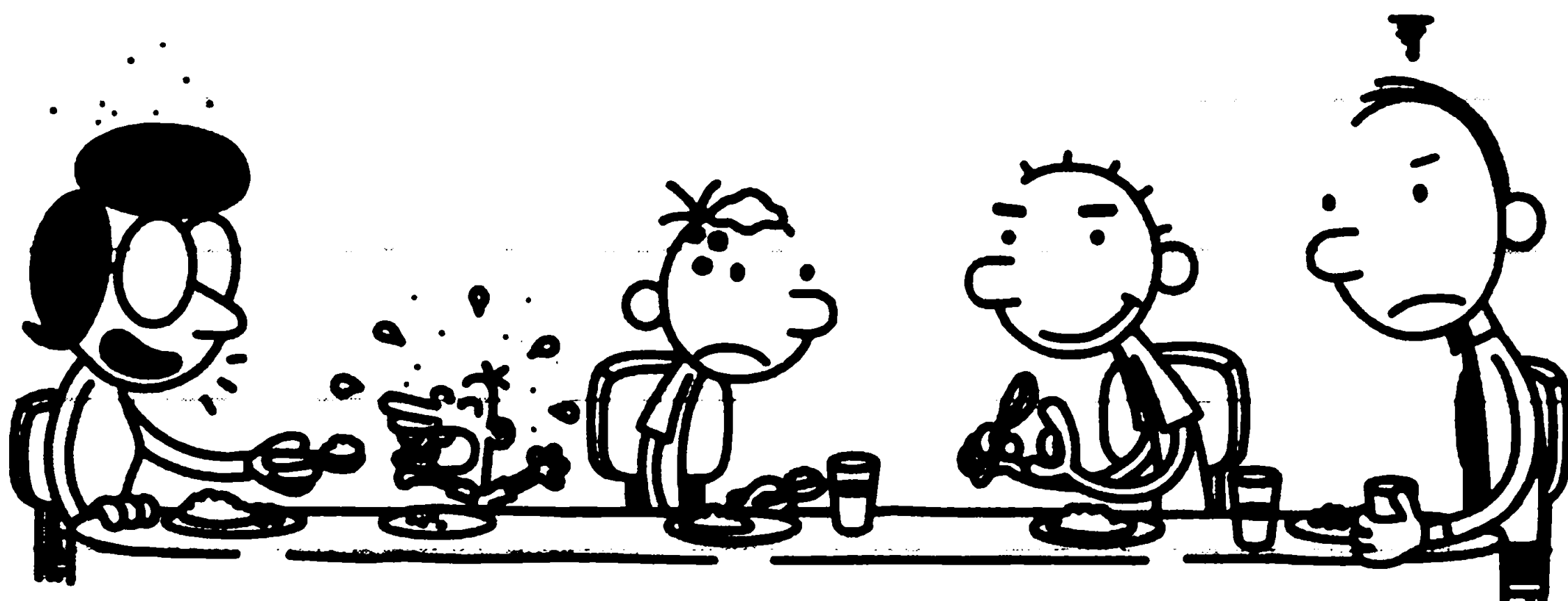
Cảm ơn Sylvie Rabineau, công ty đại diện tuyệt vời của tôi, vì những chỉ dẫn của các bạn. Cảm ơn Brad Simpson và Nina Jacobson vì đã mang cậu bé Greg Heffley lên màn bạc, và cảm ơn Roland Poindexter, Ralph Millero cùng Vanessa Morrison vì đã đưa Greg Heffley tới đời sống theo một cách thức hoàn toàn mới.

Cảm ơn Shaelyn Germain và Anna Cesary vì đã làm việc với tôi với một sự nỗ lực dày công không ngừng.

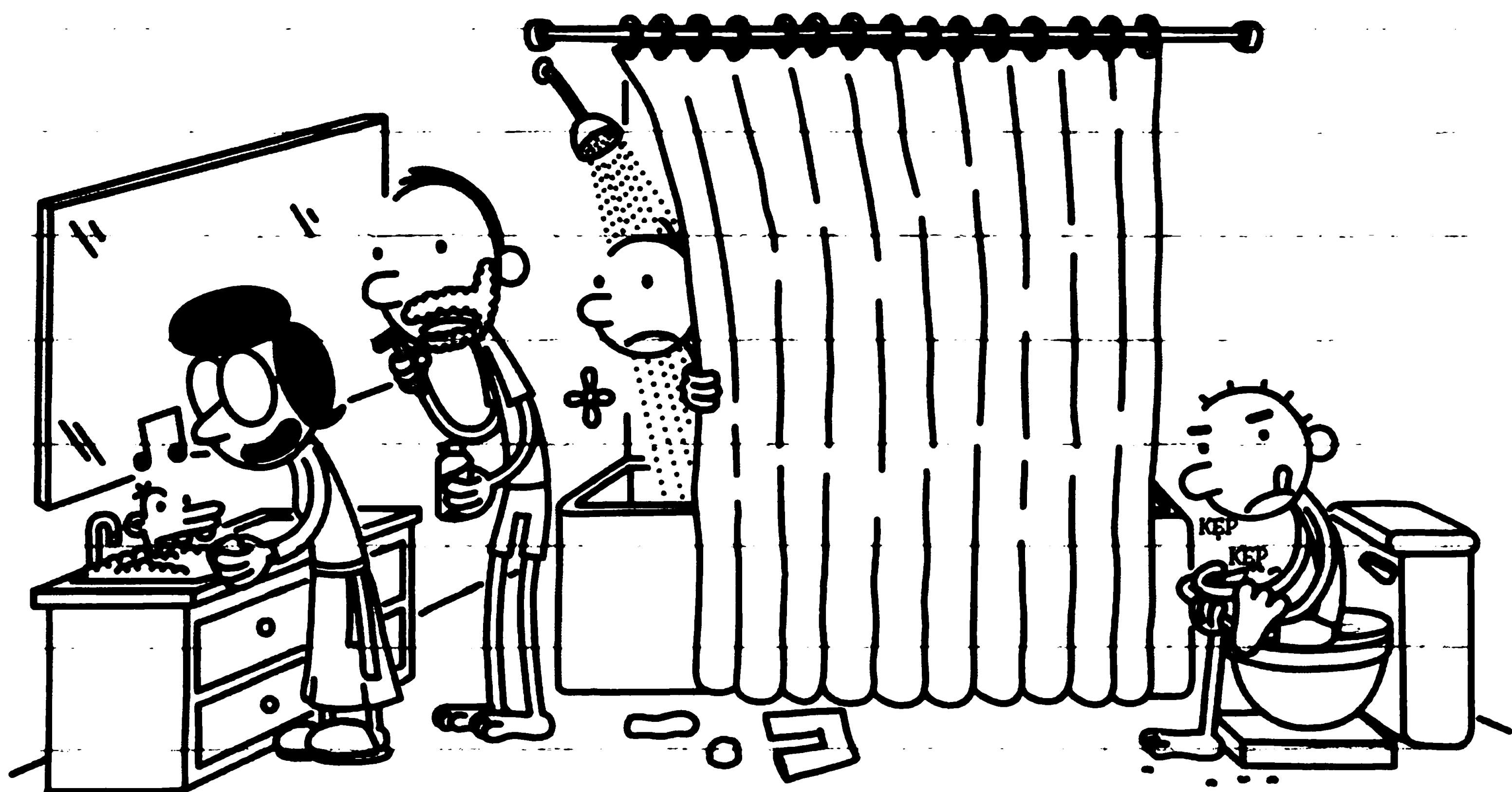
THÁNG BA

Thứ Hai

Mẹ lúc nào cũng nói rằng bạn bè luôn đến rồi lại đi, còn gia đình mới là vĩnh viễn. Ừm, nếu đúng như thế, thì có lẽ tôi đang trên một hành trình quá đôi gập ghềnh.

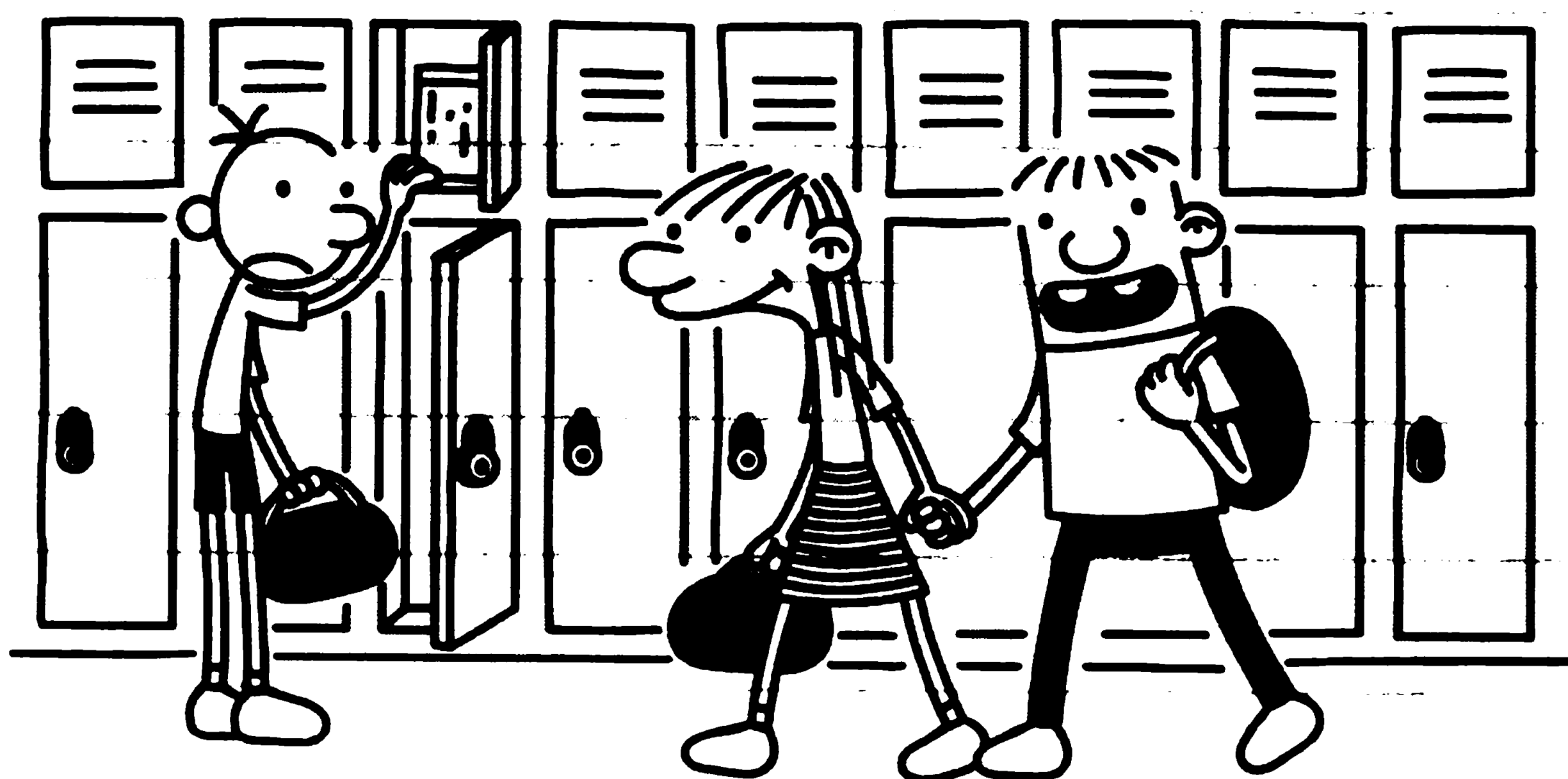
Ý tôi là, tôi yêu gia đình tôi, yêu lắm, nhưng tôi chỉ không chắc chúng tôi có ý định SỐNG cùng nhau không. Có lẽ sau này mọi chuyện sẽ ổn hơn, khi mà mỗi người chúng tôi sống dưới những mái nhà khác nhau và chỉ gặp nhau vào dịp lễ, còn bây giờ xem ra mọi chuyện thật ngặt nghèo.

Tôi đã ngạc nhiên khi thấy mẹ tôi tập gửi đi những thông điệp "gia đình" kể từ lúc mẹ và các chị em của mình không còn thân thiết với nhau. Có lẽ mẹ nghĩ nếu cứ nhắc đi nhắc lại với anh em tôi những điều ấy, thì chúng tôi sẽ cư xử khác. Tôi mà là mẹ, tôi sẽ chẳng mảy may mong chờ điều đó xảy ra.

Tuy nhiên tôi nghĩ mẹ chỉ đang cố làm tôi thấy vui vẻ hơn sau chuyện của tôi với Rowley. Rowley từng là thằng bạn thân nhất của tôi kể từ khi nó chuyển đến khu này, nhưng gần đây mọi chuyện giữa hai đứa tôi đã thực sự thay đổi.

Và, tất cả chỉ vì một ĐỨA CON GÁI.

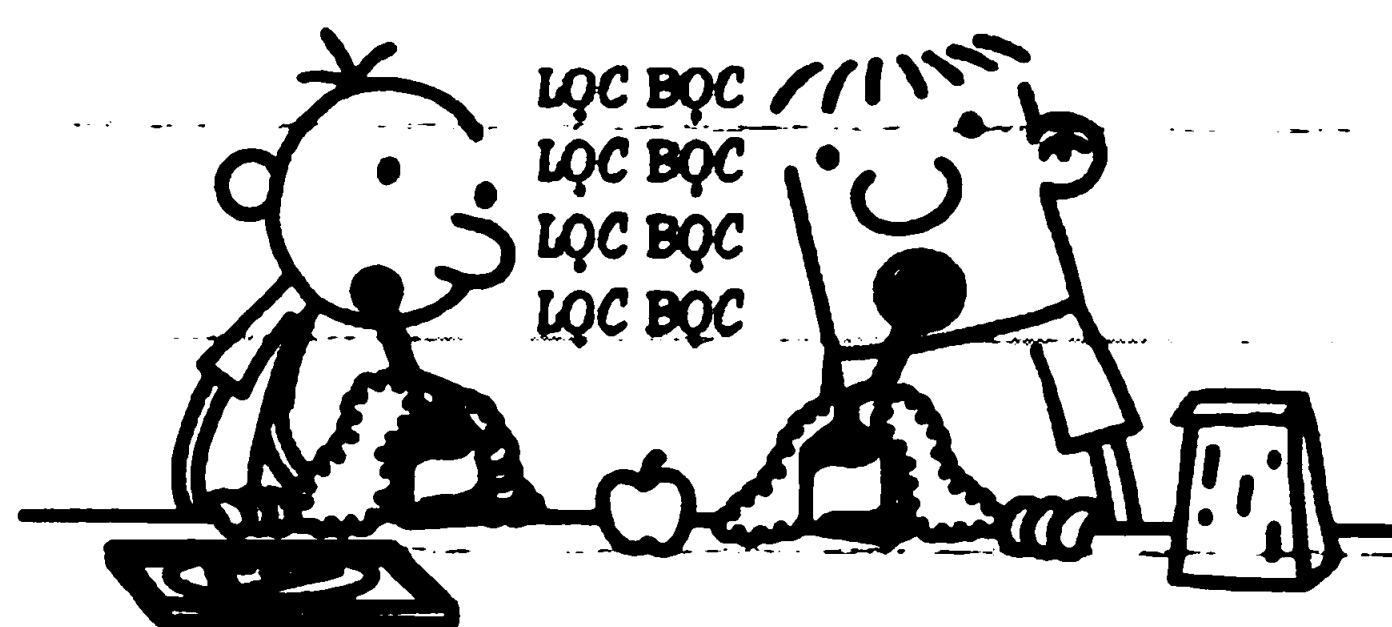
Tin tôi đi, người cuối cùng trên thế giới này tôi nghĩ sẽ có bạn gái, ấy chính là ROWLEY.

Tôi luôn đinh ninh rằng MÌNH SẼ là người có đôi có cặp, còn Rowley mới là kẻ mà ai cũng thấy thương hại.

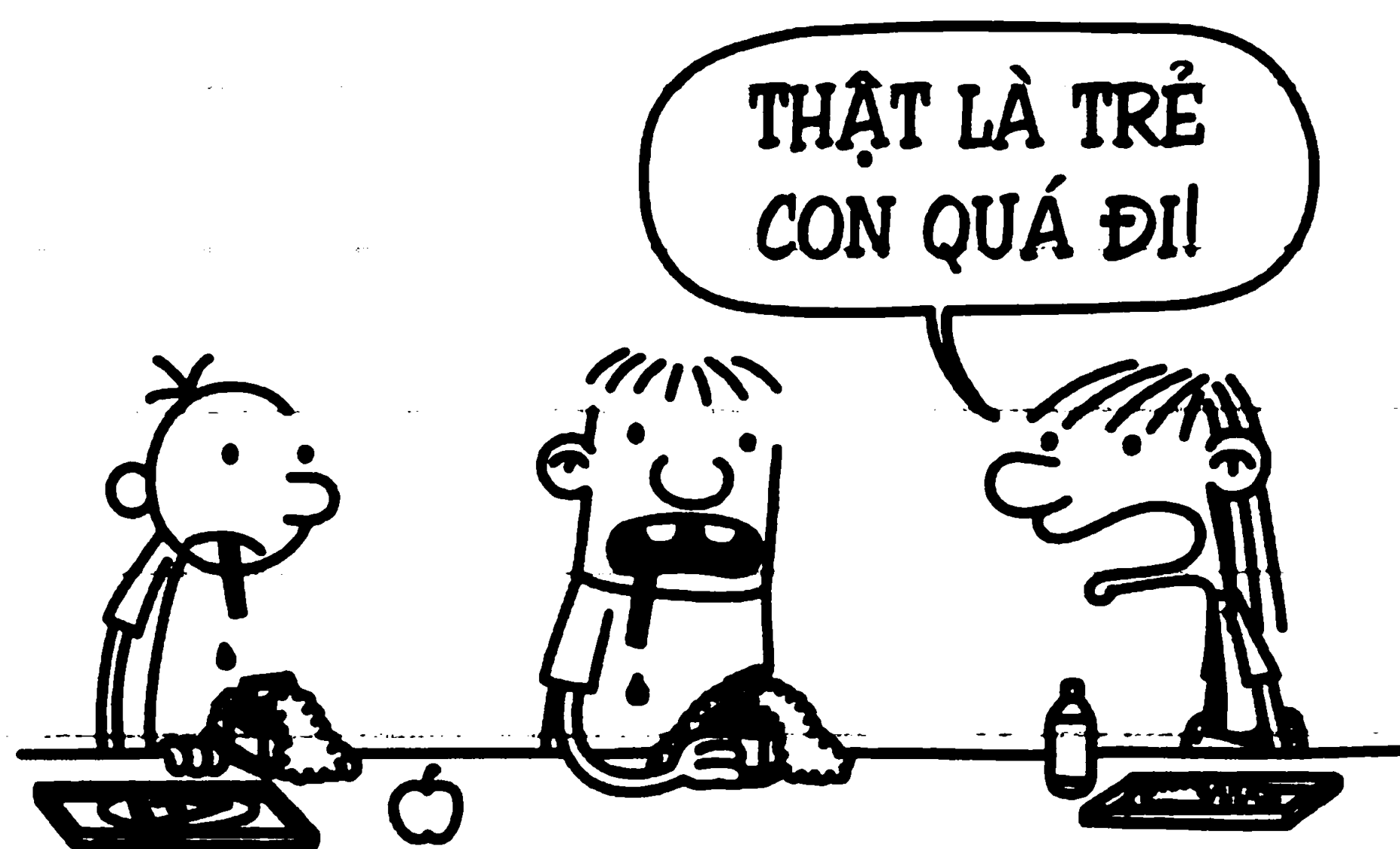

Tôi cũng khá khen cho Rowley vì nó đã thực sự tìm ra được một đứa con gái thích mình. Nhưng tôi chả phải HẠNH PHÚC vì chuyện đó.

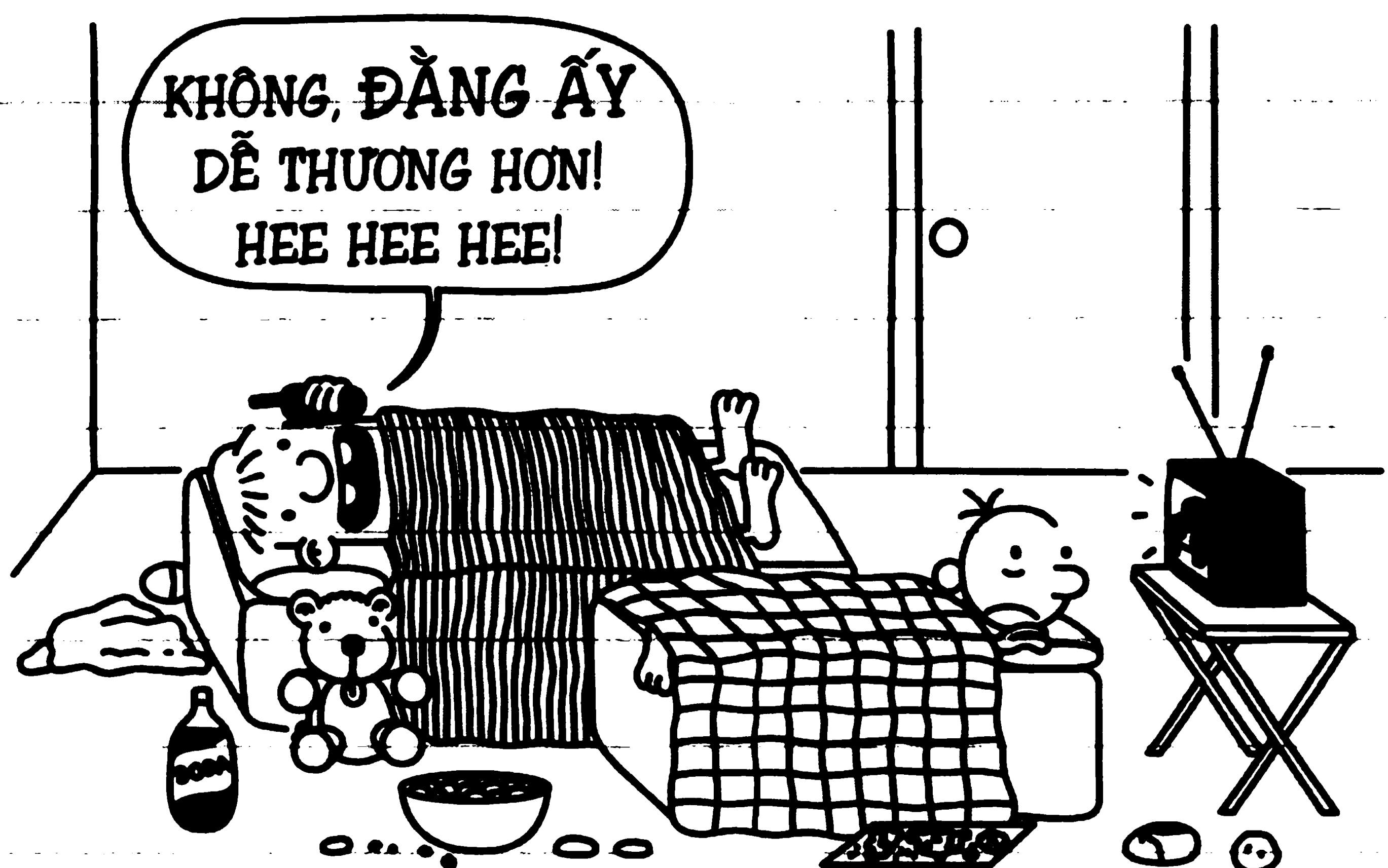
Nhớ lại những ngày xưa yêu dấu, chỉ có tôi và Rowley, chúng tôi cùng lang thang và làm bất cứ chuyện gì mình muốn. Nếu chúng tôi thấy thích thổi bong bóng trong phần sữa sô-cô-la của bữa trưa, chúng tôi sẽ làm chính xác như thế.

Nhưng giờ đây, khi có một đứa con gái xuất hiện trong bối cảnh, mọi sự đã HOÀN TOÀN đổi khác.

Rowley tới bất cứ đâu, con bé bạn gái Abigail cũng đều có mặt. Và ngay cả khi con bé KHÔNG ở đó, DƯỜNG NHƯ nó vẫn hiện hữu ở đó. Cuối tuần trước, tôi mời Rowley tới nhà ngủ qua đêm, cốt là để hai đứa tôi có chút thời gian riêng với nhau, nhưng sau khoảng hai tiếng đồng hồ, tôi đã từ bỏ mọi nỗ lực vui vẻ.

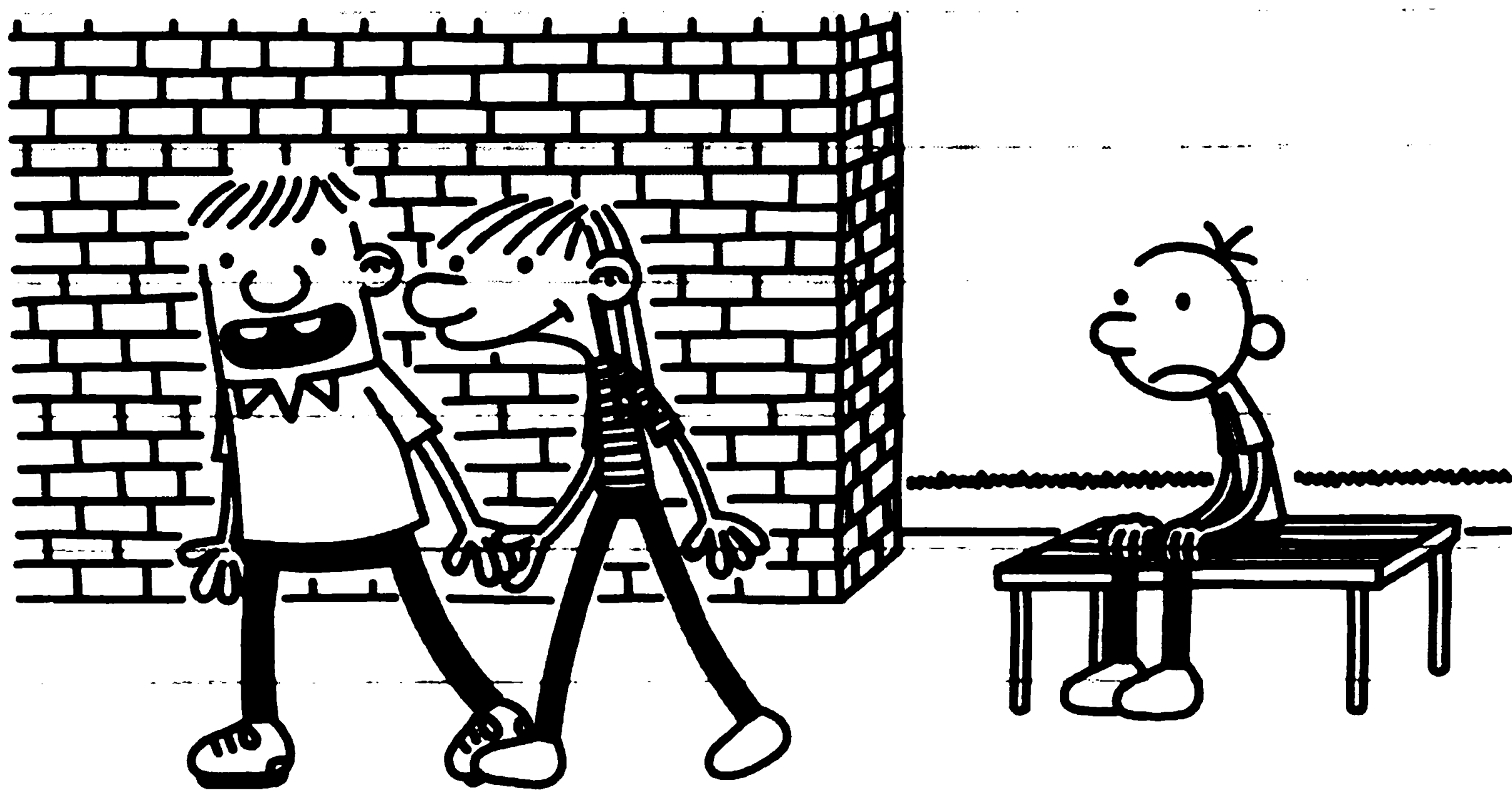
Và khi hai đứa chúng nó ở cùng một nơi, chuyện thậm chí còn TỆ HƠN. Từ lúc Rowley và Abigail dính nhau như sam, có vẻ Rowley không còn tí chút CHÍNH KIẾN riêng nào.

Tôi mong sao chuyện này sẽ bay biến hết và mọi thứ sẽ lại bình thường như cũ, nhưng nó chẳng có dấu hiệu nào là kết thúc sớm cả.

Nếu bạn hỏi tôi, tôi sẽ nói câu chuyện ĐÃ đi quá xa rồi. Tôi bắt đầu nhận ra những thay đổi nho nhỏ ở Rowley, như cái cách nó chải đầu hay bộ cánh nó mặc. Và tôi **ĐẢM BẢO** với bạn, Abigail đứng đằng sau tất cả.

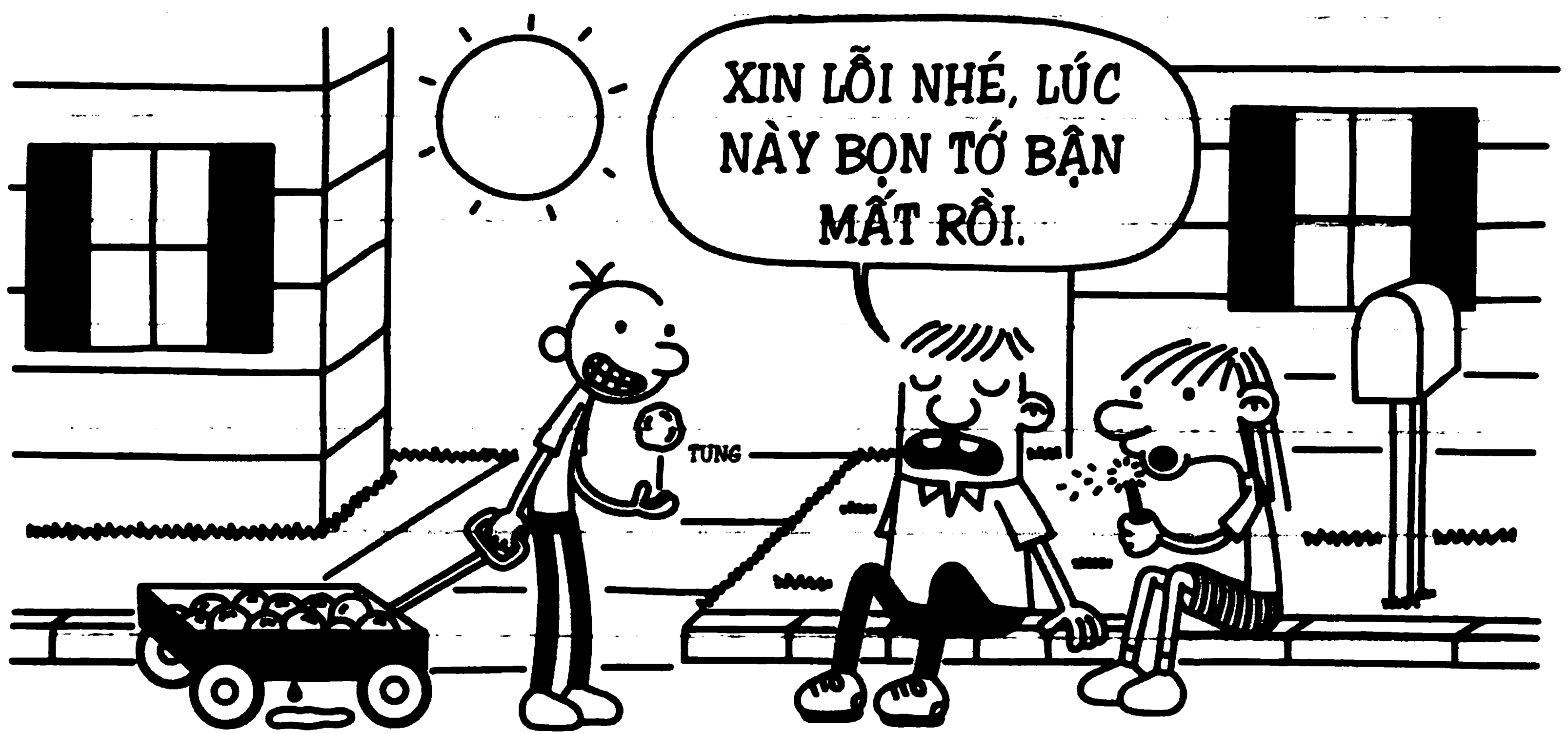
Nhưng **TÔI** mới là thằng bạn thân nhất của Rowley suốt những năm qua, vì thế nếu có ai đó có quyền thay đổi nó, thì phải là **TÔI** chứ!

Tôi chỉ không hiểu sao chúng ta đang từ chỗ là bạn thân nhất của ai đó, lại bị đá vèo ra lề đường. Nhưng đó chính xác là như thế.

Suốt mùa đông, tôi và Rowley đã tích trữ những quả bóng tuyết trong tủ đông, để hai đứa có thể chơi ném bóng tuyết khi trời ấm lên.

Ừm, hôm qua là ngày tươi đẹp đầu tiên của chúng tôi trong khoảng thời gian tưởng như vô tận, nhưng khi tôi tới nhà Rowley, nó hành động như thể nó quá tốt với tôi.

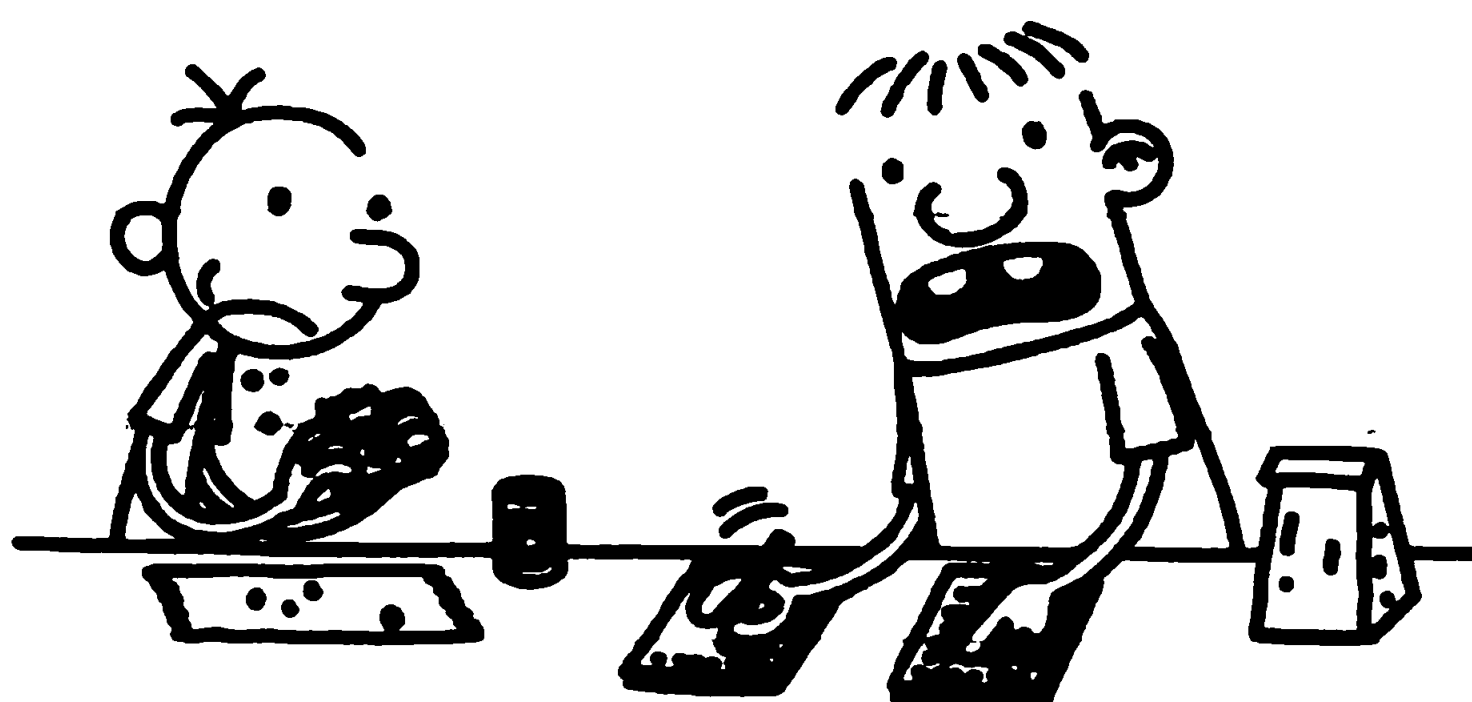
Vấn đề là, tôi có thể thực lòng nói rằng mình quá tử tế với Abigail, nhưng CON BÉ ẤY lại không hề thích TÔI. Từ lúc hai đứa chúng nó cặp kè, con bé cứ cố chia rẽ tôi và Rowley.

Nhưng bất cứ khi nào tôi lôi chuyện này ra nói với Rowley, tôi cũng nhận được câu trả lời thế này:

Tôi ước mình có thể mắng cho Rowley một trận, nhưng tôi **KHÔNG THỂ** làm vậy vì tôi còn phải lệ thuộc vào nó mới sống sót qua được năm học này.

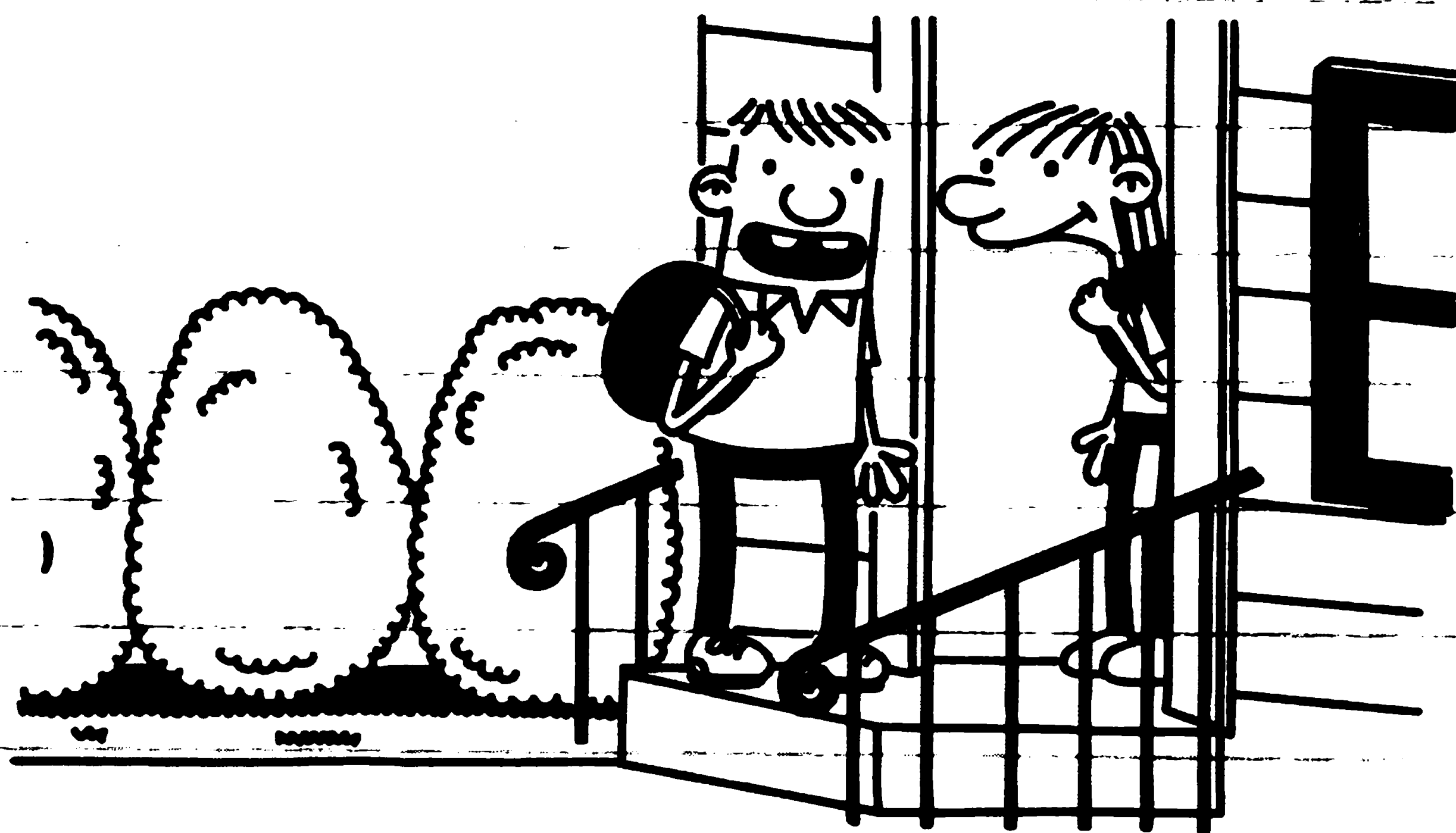
Thầy Blakely dạy tôi môn Ngữ Văn, và thầy bắt bọn tôi phải chép tay lại tất cả những bài tập của mình. Nhưng tay tôi thực sự mỏi nhừ khi phải viết như thế quá lâu, thế nên tôi đã trả cho Rowley một chiếc bánh quy bơ đậu phộng cho mỗi trang nó chép hộ tôi.

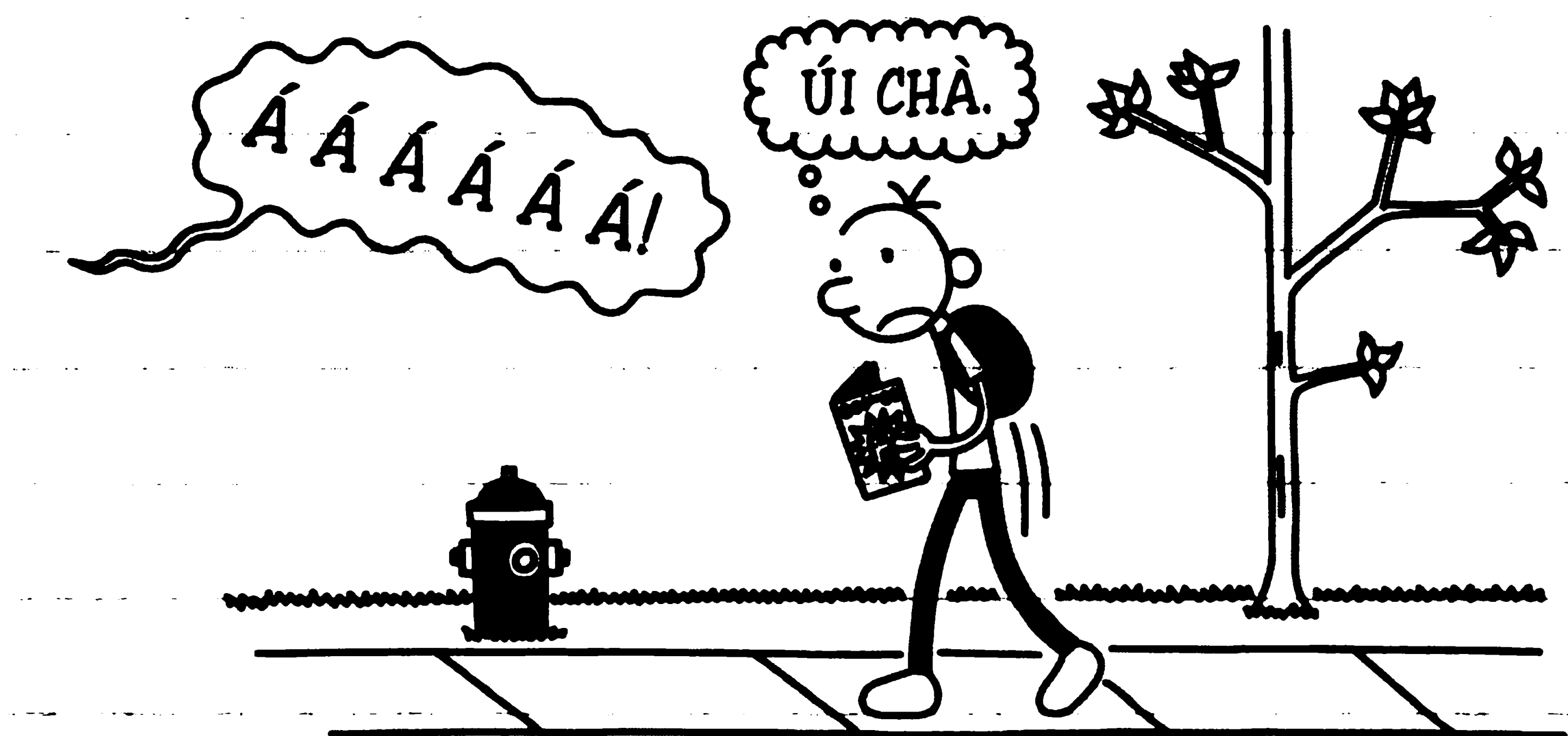
Nhưng nếu bây giờ tôi bắt đầu phải tự viết phần bài CỦA CHÍNH MÌNH, chữ viết trong vở bài tập về nhà sẽ không giống với trước đó, và thầy Blakely sẽ phát hiện ra.

Vì thế tôi buộc phải dính líu tới Rowley, ít nhất cho đến khi tôi tìm ra ai đó có thể viết y như nó, và cũng phải thích bánh quy bơ đậu phộng nữa.

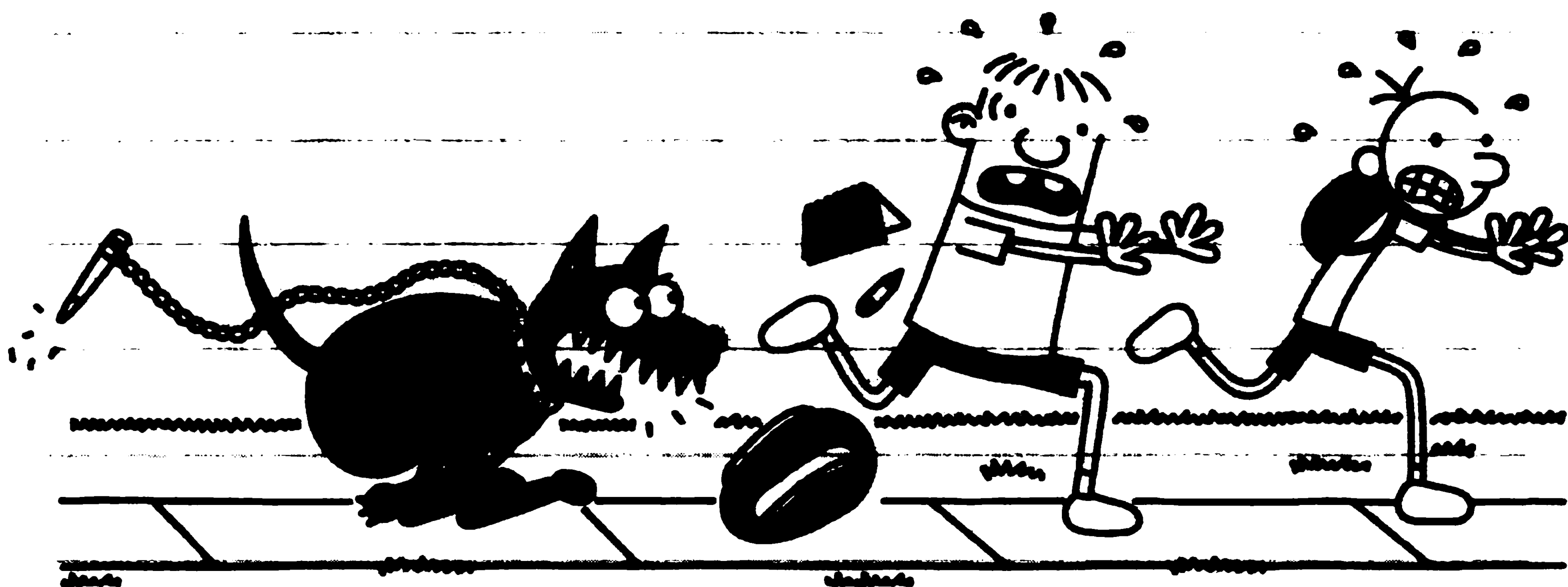
Nhưng vấn đề lớn nhất trong câu chuyện Abigail không phải vụ bài tập Ngữ văn về nhà này, mà là chuyện đi bộ đến trường. Trước đây, sáng nào tôi và Rowley cũng đến trường cùng nhau, nhưng giờ Rowley lượn sang khu gần nhà Abigail rồi đến trường với CON BÉ.

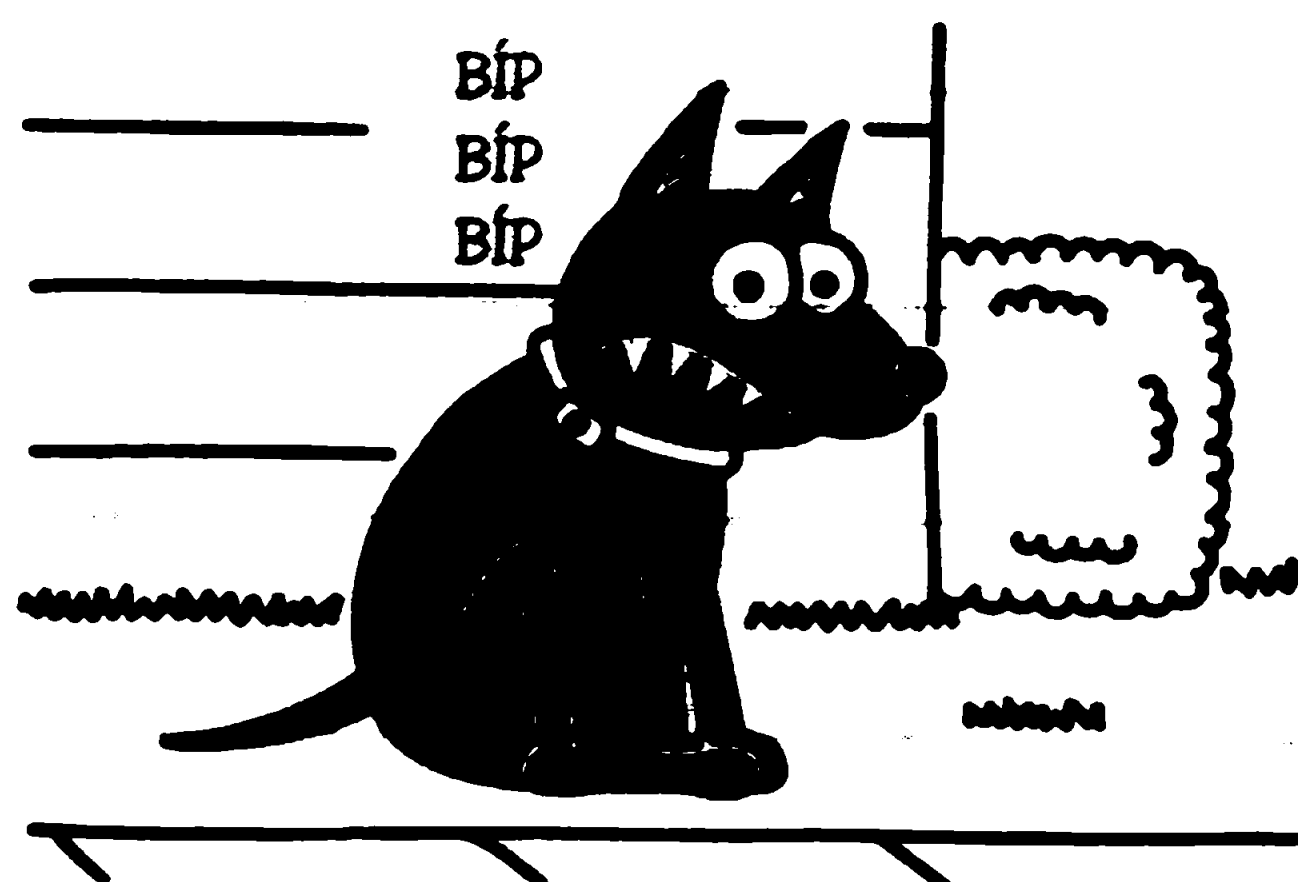
Chuyện này trở thành vấn đề nghiêm trọng bởi VÀI lý do. Thứ nhất, tôi và Rowley có một thỏa thuận là nó có nhiệm vụ do thám trước những chỗ chó ị trên vỉa hè. Và chính thỏa thuận này đã cứu tôi VÔ SỐ lần.

Có một con chó thực sự là mối nguy cho tôi và Rowley, và chúng tôi phải đồng tai cảnh giác mỗi khi đi qua nhà nó. Đó là một con Chó rất dữ đúng nghĩa tên là Nổi loạn, và nó thường vọt ra khỏi sân để đuổi theo chúng tôi tới tận cổng trường.

Chủ của Nổi loạn đã phải lắp một hàng rào điện để đảm bảo nó không thể xông ra được. Bây giờ Nổi loạn không thể đuổi theo chúng tôi, vì nếu nó bước một bước ra khỏi sân, vòng cổ của nó sẽ giật điện.

Kể từ lúc tôi và Rowley phát hiện ra chiếc vòng điện của Nổi loạn, chúng tôi có mấy trò cực vui với nó.

Nhưng Nổi loạn đã đoán ra rằng chúng nào CHIẾC VÒNG CỔ của nó không vượt qua ranh giới, thì nó sẽ chẳng bị giật tẹo nào.

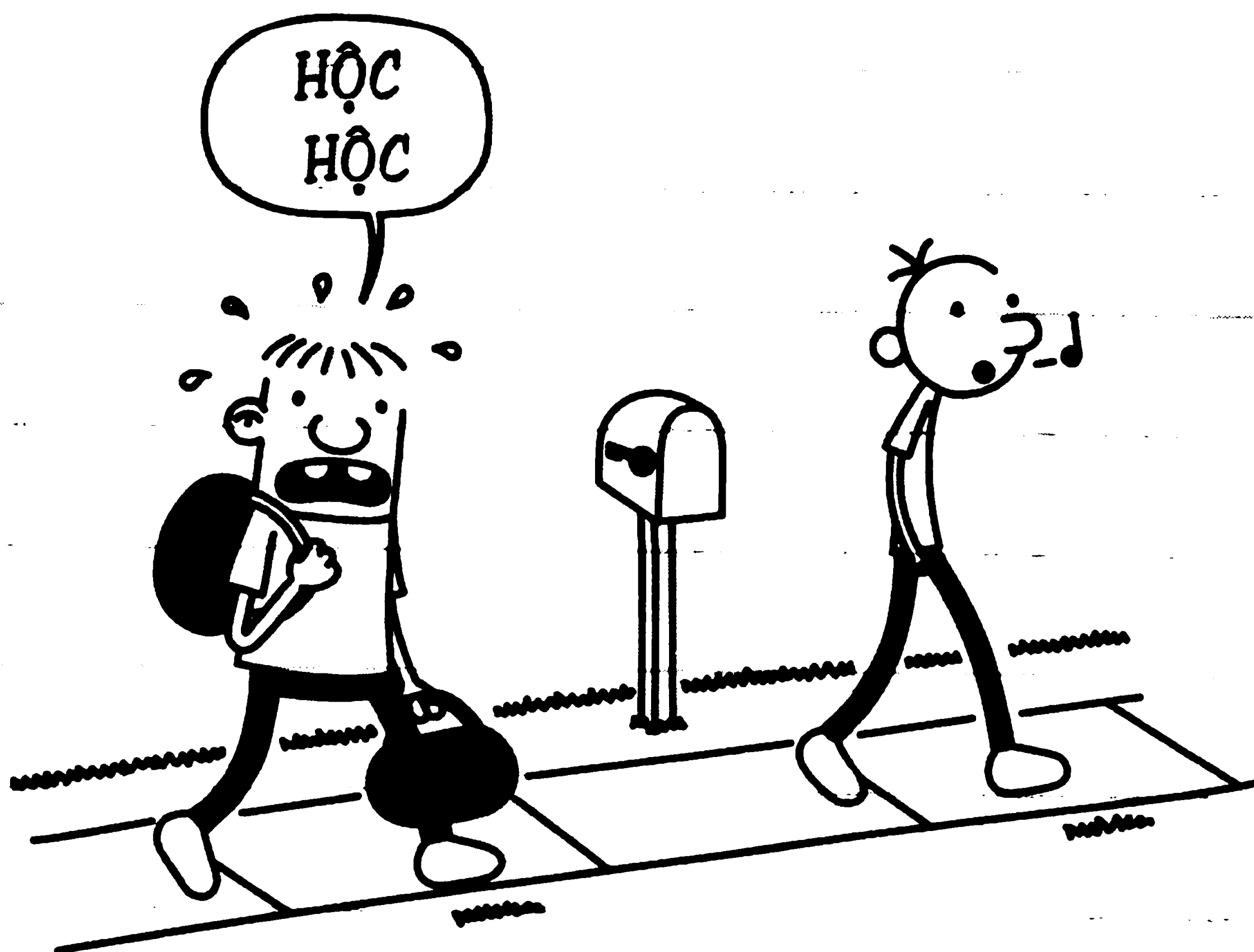
Và nếu tôi không có Rowley cảnh giới cho, thì nhất định tôi sẽ bước vào một trong những khoảnh đất có "mìn" của con chó.

Một lý do khác khiến chuyện Rowley không đến trường cùng tôi trở nên tệ hại, đó là năm học đang dần kết thúc, và dạo gần đây các thầy cô đang nhồi nhét bao nhiêu bài tập cho chúng tôi.

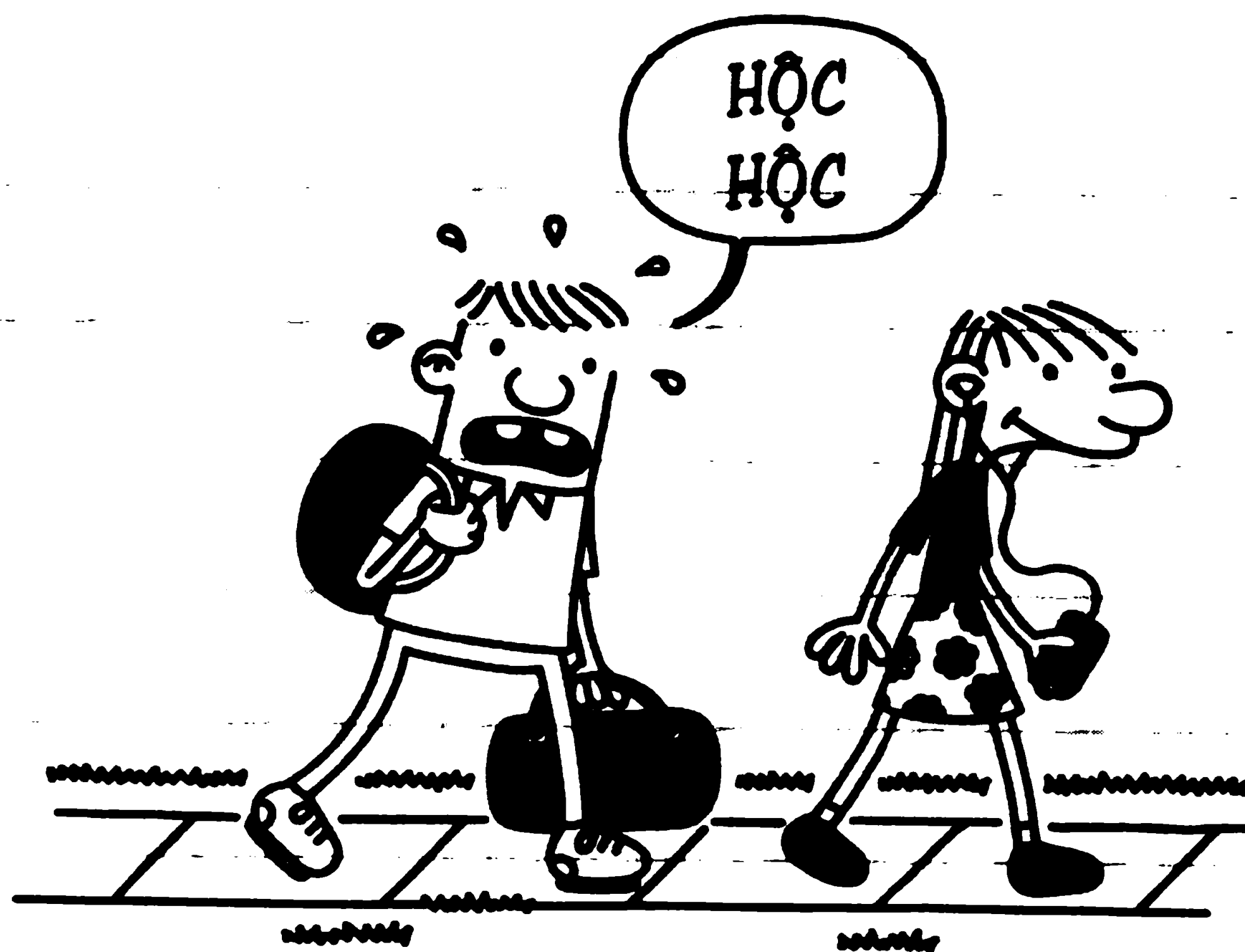
Điều đó có nghĩa ngày nào tôi cũng phải mang hầu hết sách vở về nhà.

Cơ thể tôi sinh ra không phải để mang vác nặng như thế, nhưng Rowley thực sự như một con ngựa thồ hàng, nên chuyện đó với NÓ chẳng nhằm nhò gì.

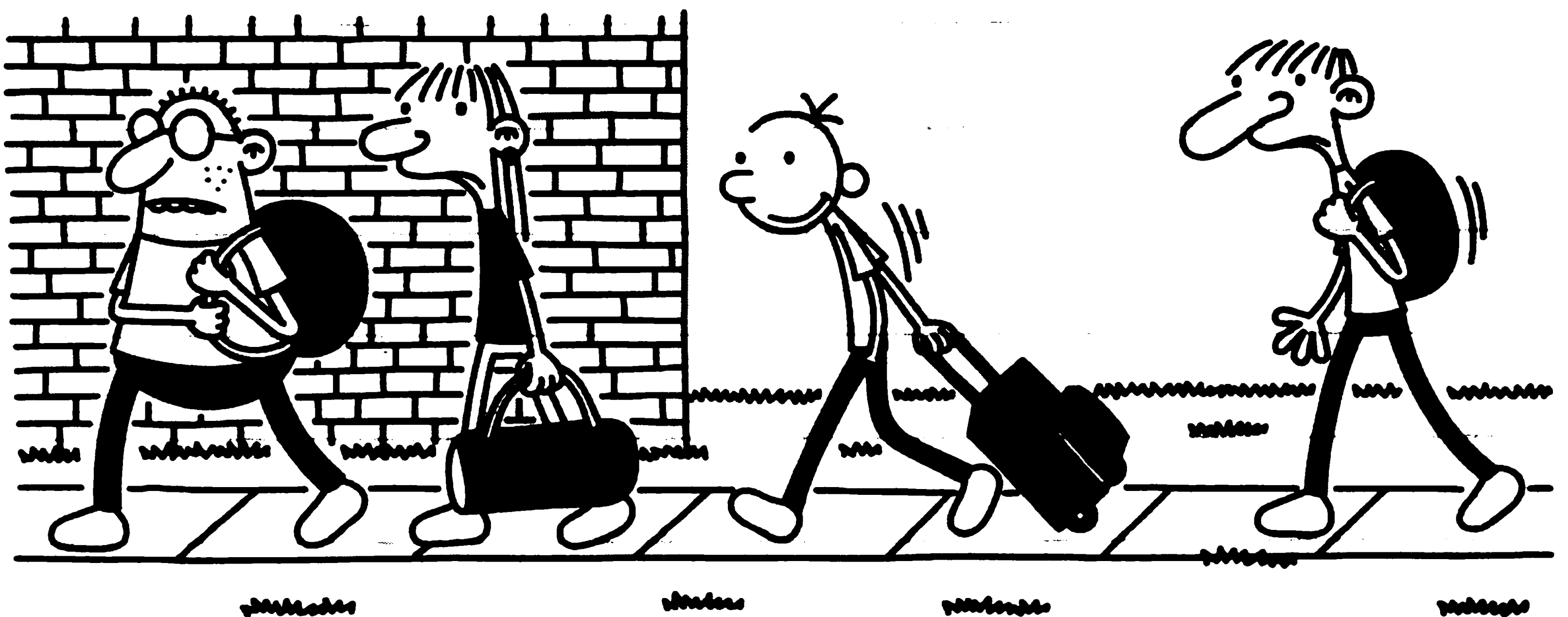
Xui thay, Rowley giờ chỉ sẵn lòng giúp Abigail mang sách vở của CON BÊ thôi, điều đó khiến tôi nghi lý do duy nhất con bé còn cặp kè bên Rowley là để LỢI DỤNG thằng bạn tôi.

Và, là thằng bạn tốt của Rowley, tôi thấy hơi khó chấp nhận chuyện ấy.

Thứ ba

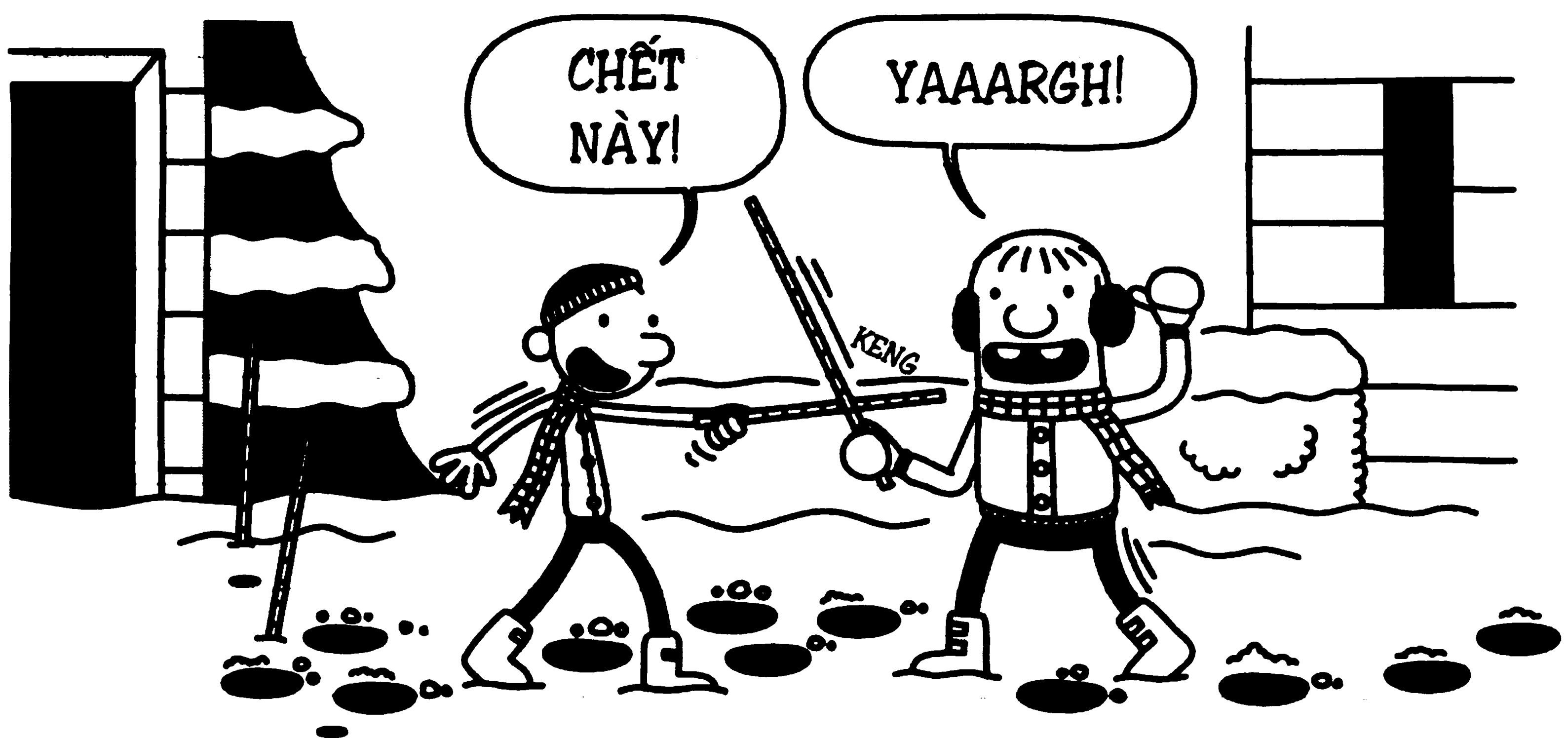
Tôi đã nghĩ ra một giải pháp khá hay ho cho vụ mang sách. Sáng nay tôi mượn được chiếc va-li kéo có bánh xe mà bố thường dùng khi đi du lịch, và mang toàn bộ sách bút đến trường mà chẳng tốn giọt mồ hôi nào.

Tôi cũng tự tạo cho mình được chút thời gian khá vui vẻ, vì khi đi ngang qua nhà bác Sandoval, tôi bước chân nhanh hơn thường lệ một chút.

Trước một đợt tuyết rơi dày, bác Sandoval luôn cắm những cây cọc xuống hai bên lối xe chạy nhà mình để người ủi tuyết biết vỉa hè nằm ở đâu.

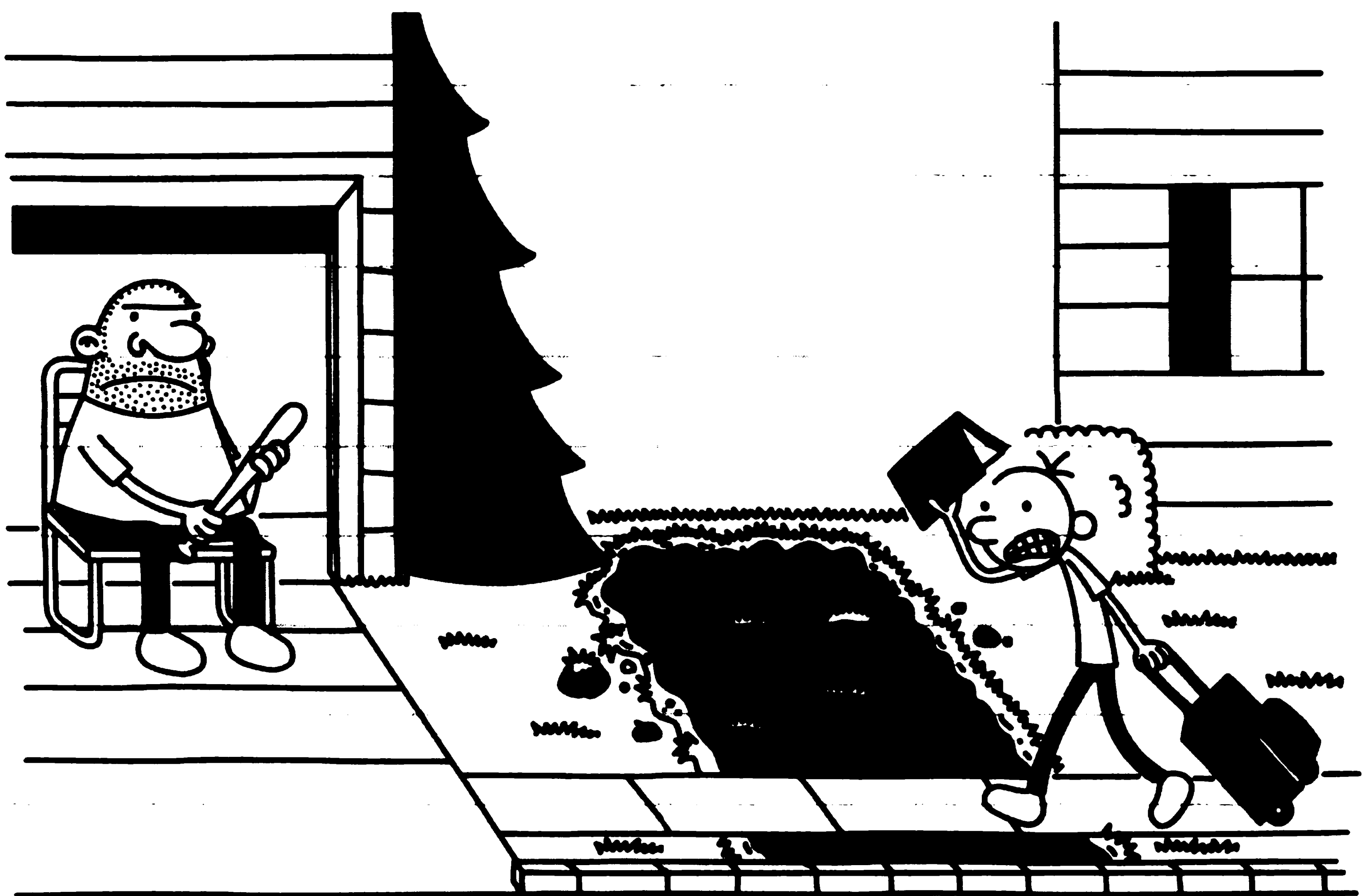
Đợt tuyết rơi lần trước, tôi và Rowley đã nhổ sạch cọc khỏi sân nhà bác ý để chơi đùa với nhau.

Nhưng có lẽ chúng tôi đã không cắm đồng cọc lại chính xác chỗ cũ, vì khi người ủ tuyết đến ủ tuyết cho lối xe chạy nhà bác Sandoval, ông ta đã ủ bay hơn ba mét vỉa hè.

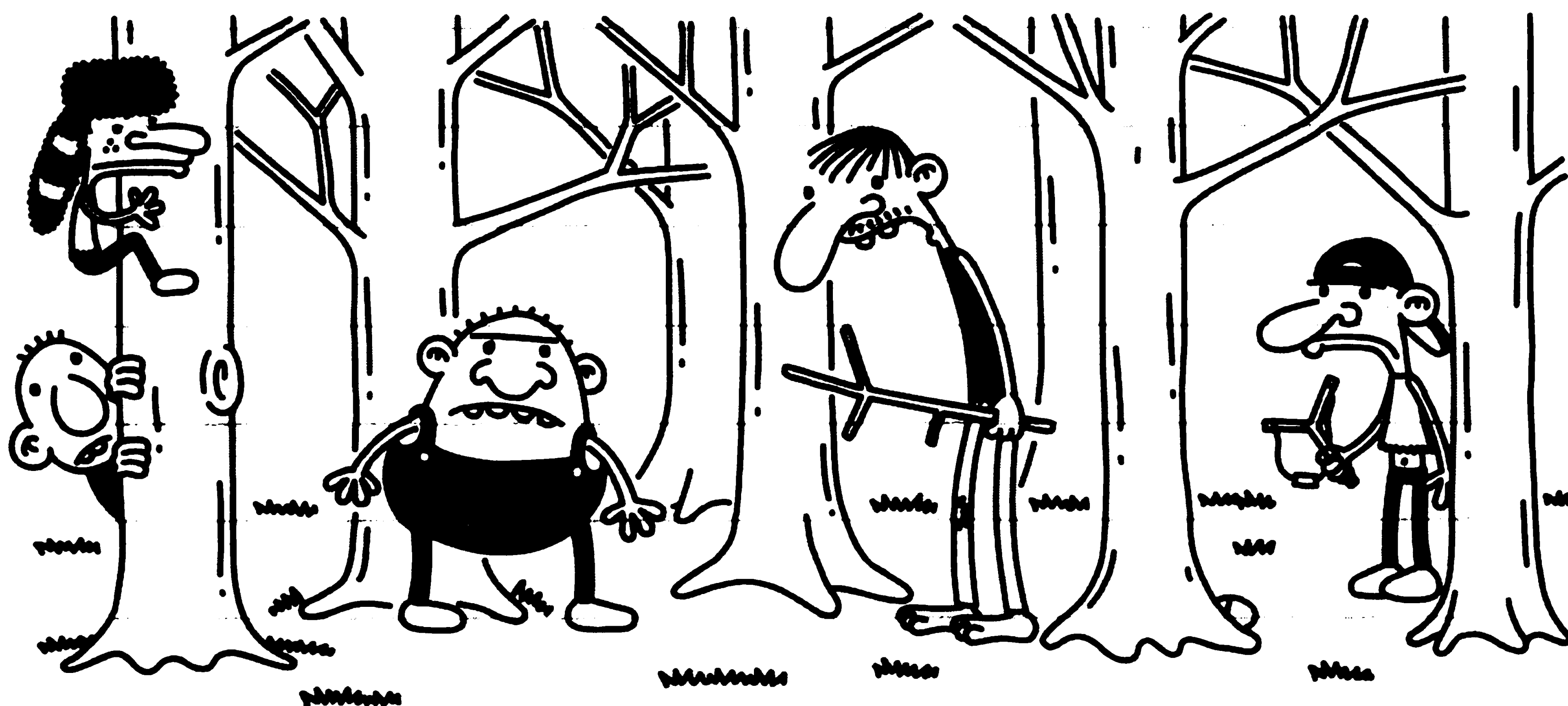
Bác Sandoval đang đợi tôi và Rowley thò mặt ra trước nhà bác lần nữa để hỏi tội chúng tôi về việc này, nhưng tôi chưa sẵn sàng cho cuộc đối thoại. NHẤT LÀ khi chỉ có mình tôi.

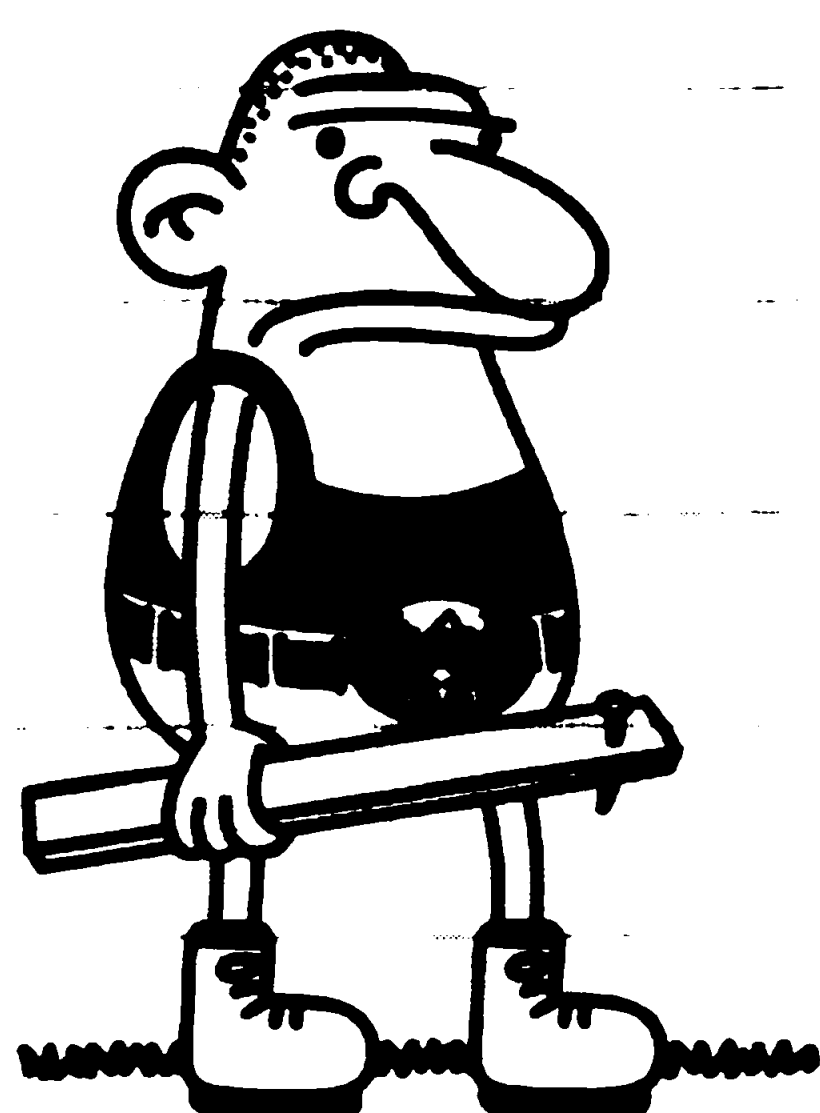
Dù vậy, bác Sandoval không phải mối nguy hiểm DUY NHẤT giữa nhà tôi và trường học.

Từ lúc người ta bắt đầu xây dựng trên con phố nhà bà tôi, chúng tôi phải đi đường vòng để về nhà. Và điều đó khiến chúng tôi phải băng qua khu rừng nơi mấy đứa trẻ nhà Mingo thường lai vãng.

Thực lòng tôi không biết nhiều về lũ trẻ nhà Mingo. Tôi
chả bao giờ thấy chúng ở trường, vì thế tôi chỉ biết
chúng sống trong rừng như một bầy động vật hoang
dã.

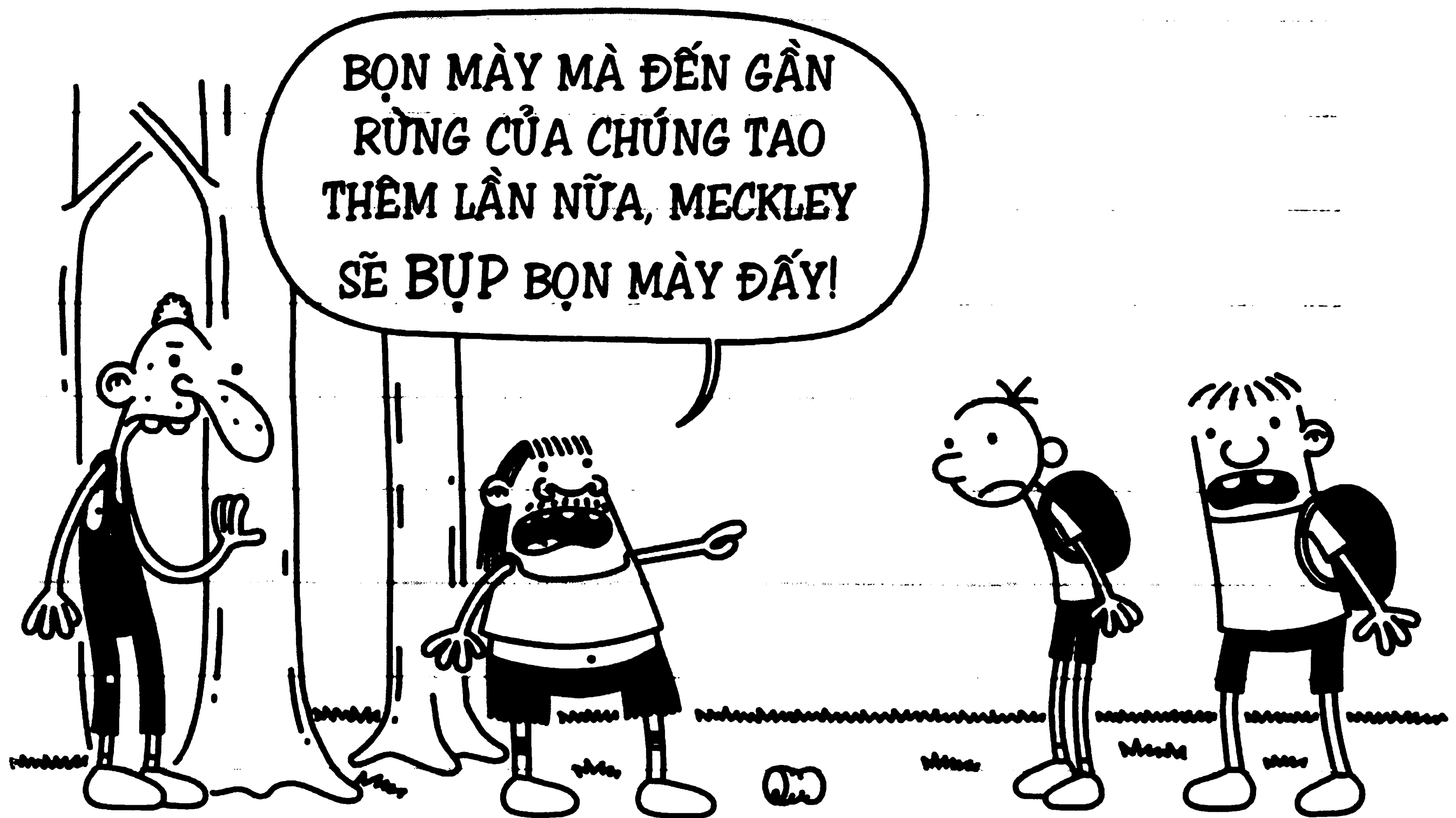

Thậm chí tôi còn chẳng biết liệu có bố mẹ hay người
lớn nào sống trong cái thị tộc tên Mingo ấy không.
Nghe nói thủ lĩnh của chúng là một thằng tên Meckley,
nó luôn mặc áo ba lỗ và đeo chiếc thắt lưng có mặt
khóa kim loại khổng lồ.

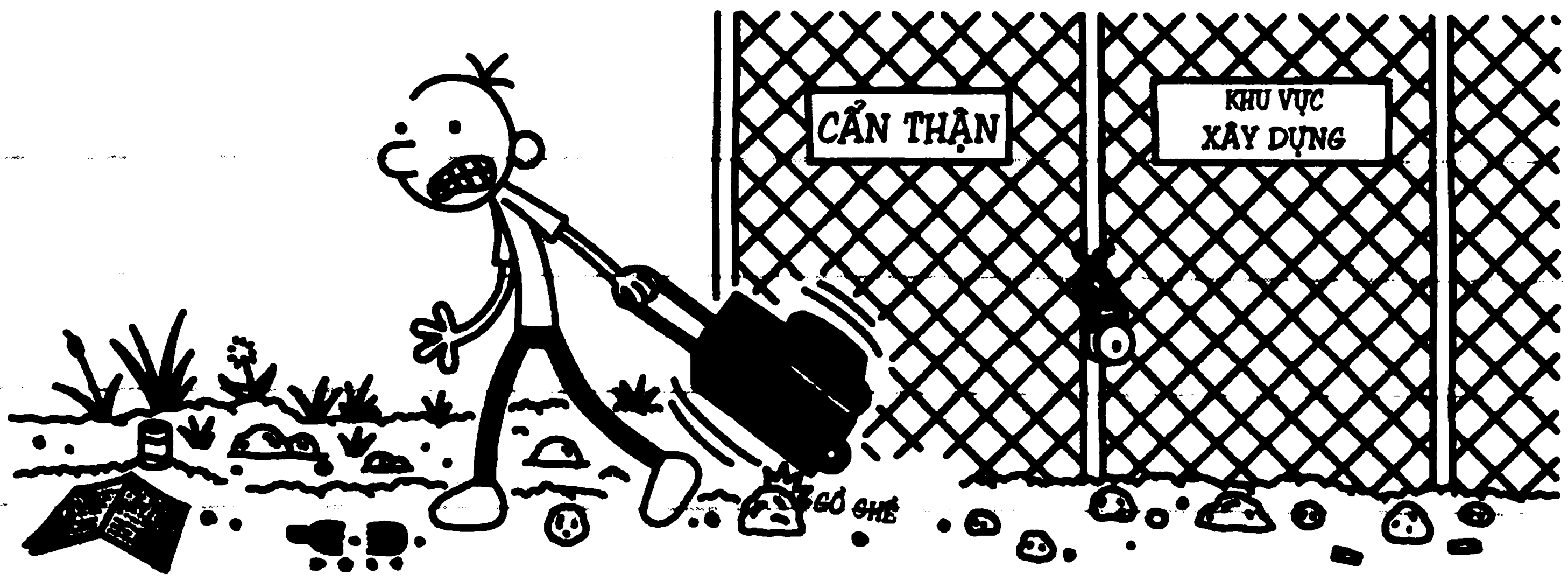
MECKLEY MINGO

Một lần tôi và Rowley bèn mải đến quá gần rừng, và một thằng trong lũ Mingo ấy đã xông ra cảnh báo chúng tôi.

Tôi vẫn không chắc ý nó muốn nói gì, nhưng nếu mặt khóa thắt lưng của thằng Meckley có liên quan đến chuyện này, thì tôi chả muốn loanh quanh ở đây để tìm hiểu đâu.

Giờ, khi một mình đi bộ về nhà, tôi phải băng qua đầu kia của con phố và tới gần rừng của lũ Mingo. Cũng chả phải chuyện gì to tát lắm, trừ việc ở đó chẳng có cái vỉa hè nào, và chẳng hề tiện chút nào với cái va-li kéo của bố.

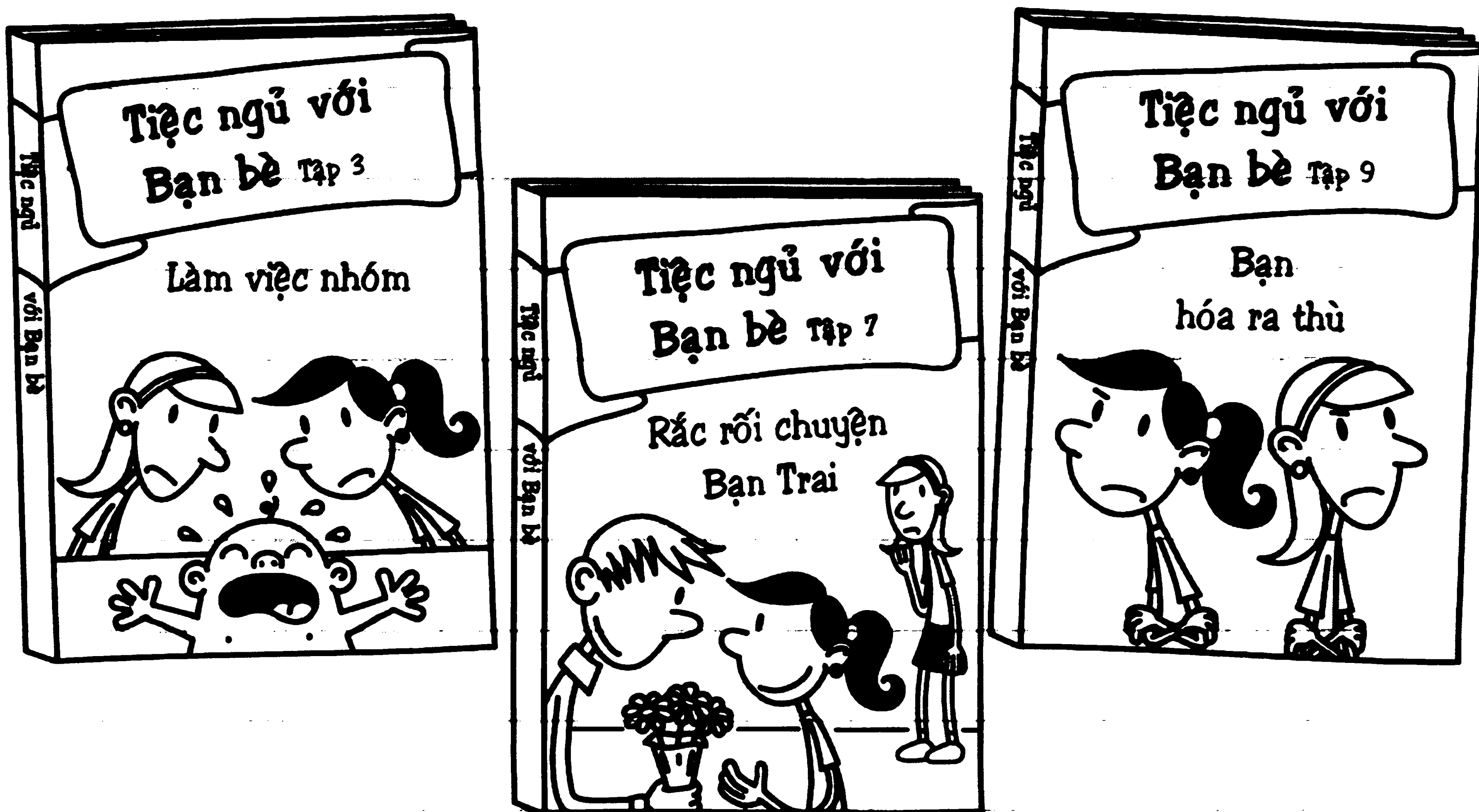

Mẹ nhận thấy gần đây tôi không còn đi với Rowley nữa. Mẹ nói tôi không nên quá nghĩ ngợi về chuyện này, vì hầu hết những tình bạn thời thơ ấu sẽ chẳng kéo dài, và chẳng bao lâu nữa sau hai đứa tôi cũng đường ai nấy đi.

Ừm, tôi không mong điều ấy thành sự thực, vì tôi nghĩ việc giữ những người bạn thời nhỏ rất quan trọng với mình. Để sau này ai đó trong số họ còn đánh giá tôi đã tiến xa đến thế nào chứ!

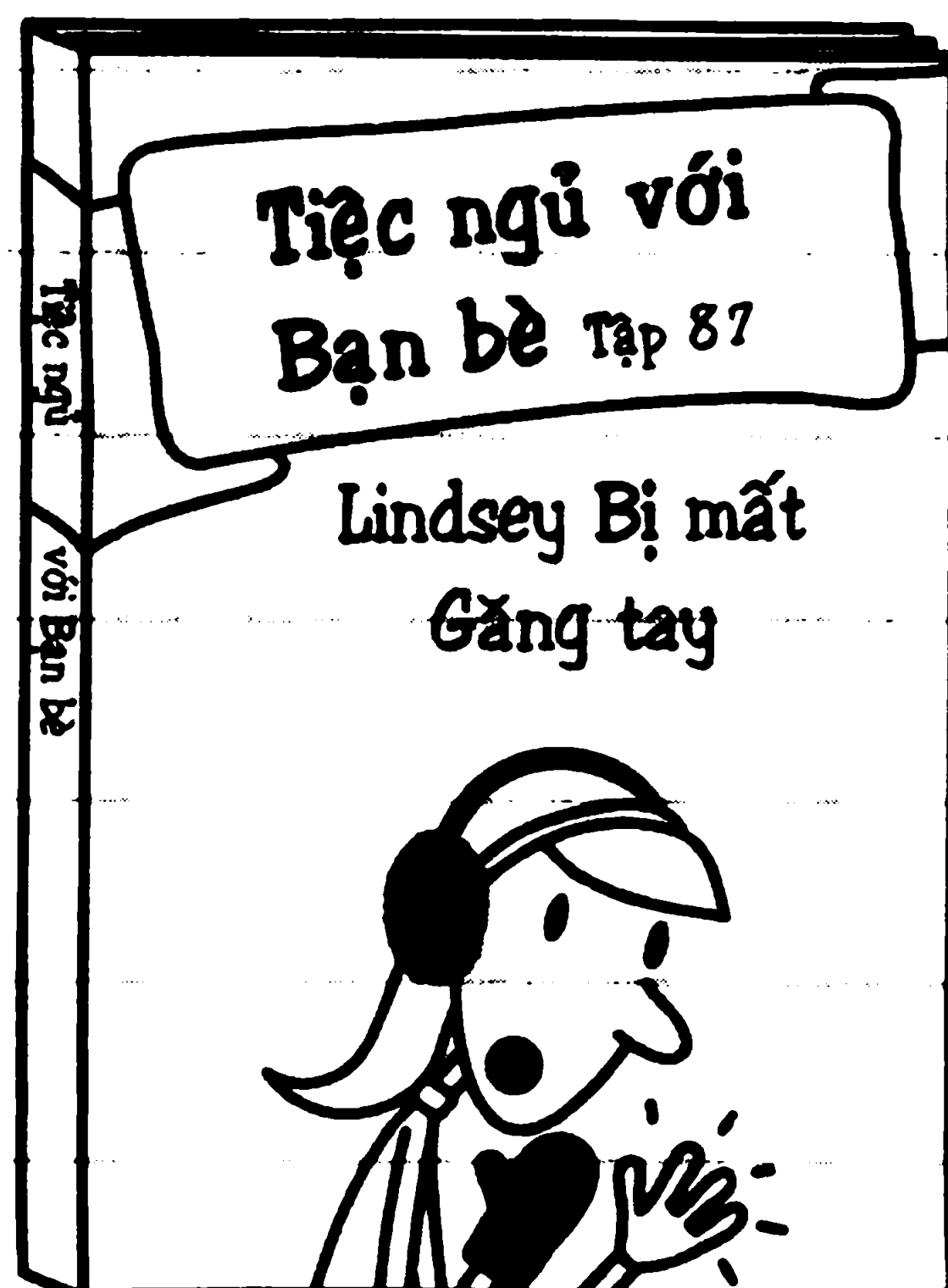

Tôi không chắc mẹ có đủ khả năng và kinh nghiệm để khuyên nhủ tôi về tình bạn không, vì tình bạn của con trai HOÀN TOÀN khác với tình bạn của con gái. Tôi biết - vì tôi đã đọc hầu hết các tập trong sê-ri Tiệc ngủ với bạn bè.

Trước khi bạn phán xét tôi và nói rằng những cuốn sách đó là dành cho CON GÁI, hãy để tôi giải thích một lý do duy nhất. Một lần, tôi quên mang theo sách cho giờ Đọc Thăm, mà cô giáo thì chỉ có mỗi mấy cuốn trong sê-ri Tiệc ngủ với bạn bè. Và khi bạn đã đọc MỘT cuốn trong số chúng, bạn sẽ không thể dừng lại.

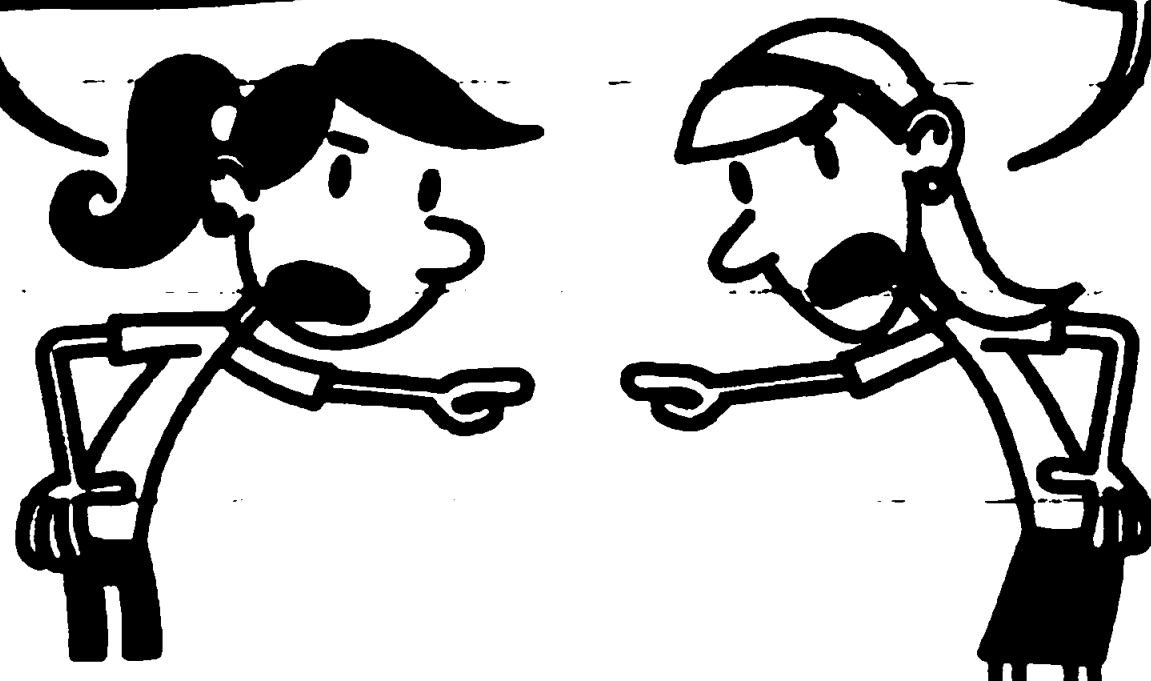
Sê-ri này phải có đến hàng trăm tập. Khoảng ba mươi tập đầu thì khá là hay, nhưng sau đó tôi nghĩ tác giả đã bắt đầu cạn ý tưởng.

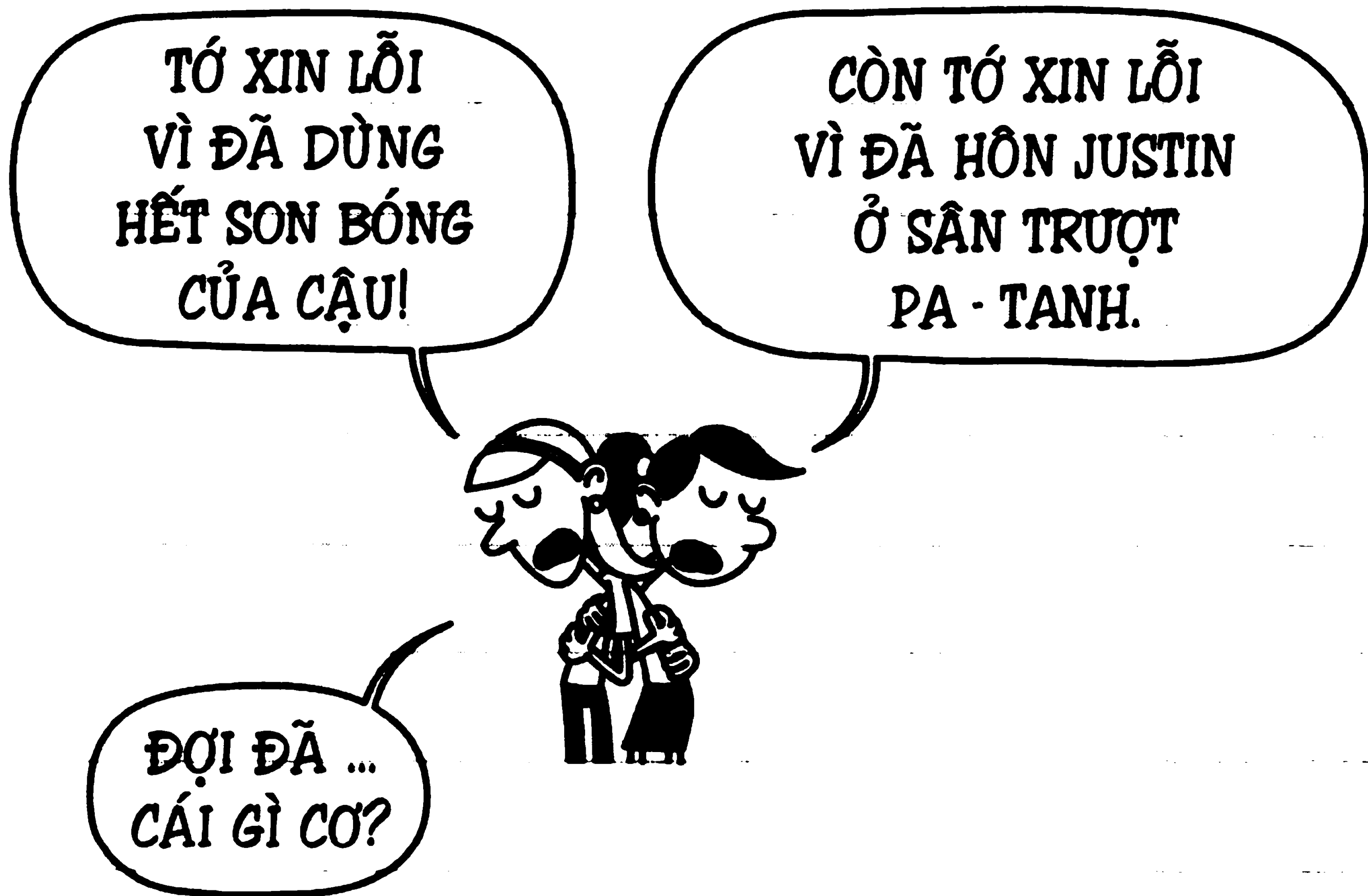
Dù thế nào, trong những cuốn Tiệc ngủ với bạn bè đều có hai cô bạn luôn gây chiến với nhau vì những chuyện hết sức nhỏ nhặt.

CẬU ĐÃ DÙNG HẾT SẠCH
SON BÓNG MÀU TÍM CỦA
TÔI VÌ CẬU BIẾT TÔI MUỐN
TÔI THỎI SON ẤY ĐẾN SÂN
TRƯỢT PA - TANH!

XÔI OI, CẬU CHỈ MUỐN
TÔI THỎI SON ẤY
BỞI VÌ CẬU THỪA BIẾT
LÀ JUSTIN CŨNG Ở
ĐÓ THÌ CÓ!

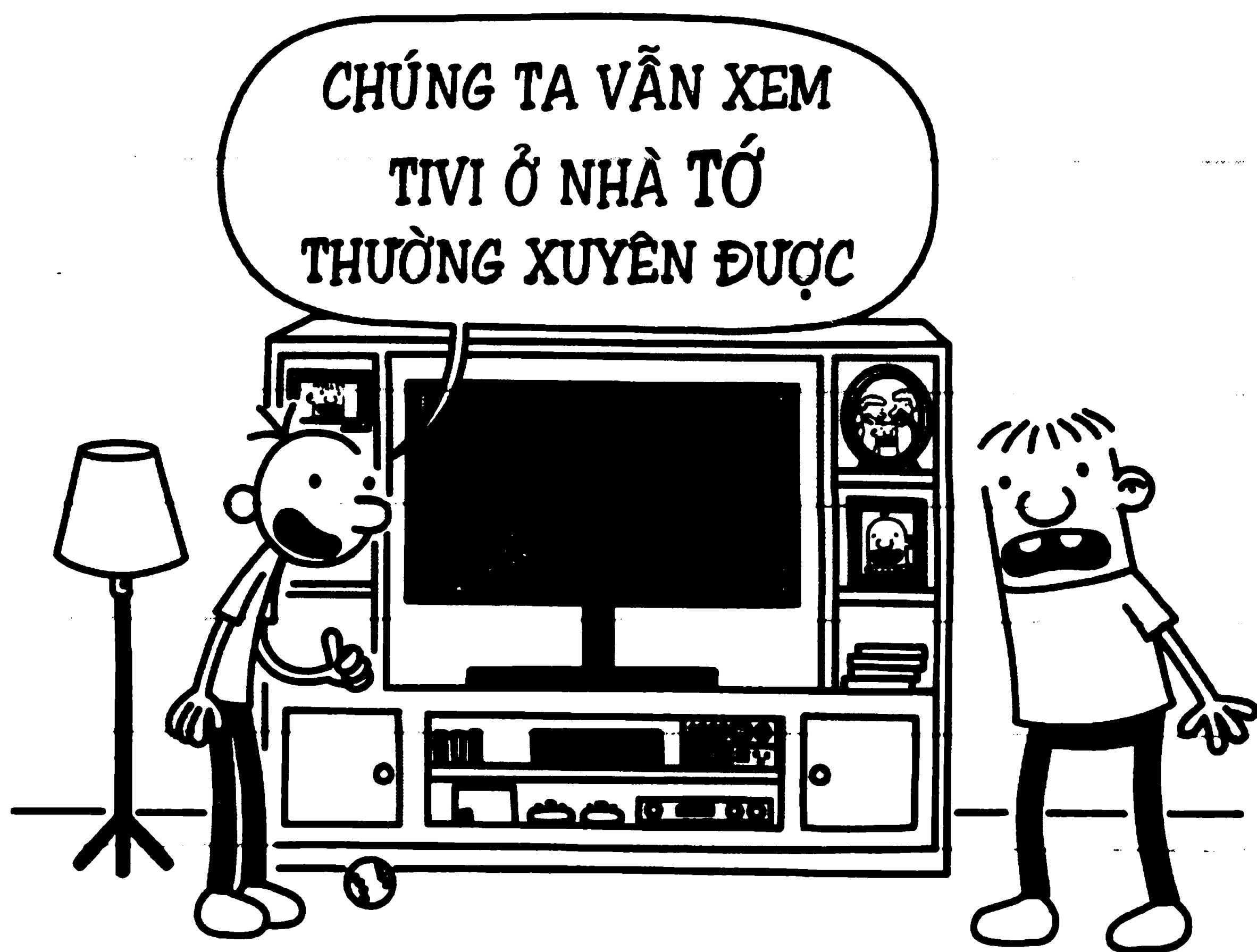

Nhưng sau một lúc mọi thứ sẽ dịu xuống và các cô gái hiểu được ý nghĩa đích thực của tình bạn.

Và đó là cốt truyện cơ bản của mỗi tập trong sê-ri Tiệc ngủ với bạn bè. Ừm, có lẽ đó là những chuyện hợp với LỪ CON GÁI, nhưng tôi có thể nói thẳng với bạn rằng chuyện giữa LỪ CON TRAI chẳng giống như thế chút nào.

Với lũ con trai, mọi thứ đỡ phức tạp hơn rất nhiều. Ví dụ, nếu một thằng làm hỏng thứ gì đó của thằng kia, và đó hoàn toàn là vô tình. Thì chỉ năm giây sau mọi người lại bỏ qua và sự việc đa phần trở về bình thường như cũ.

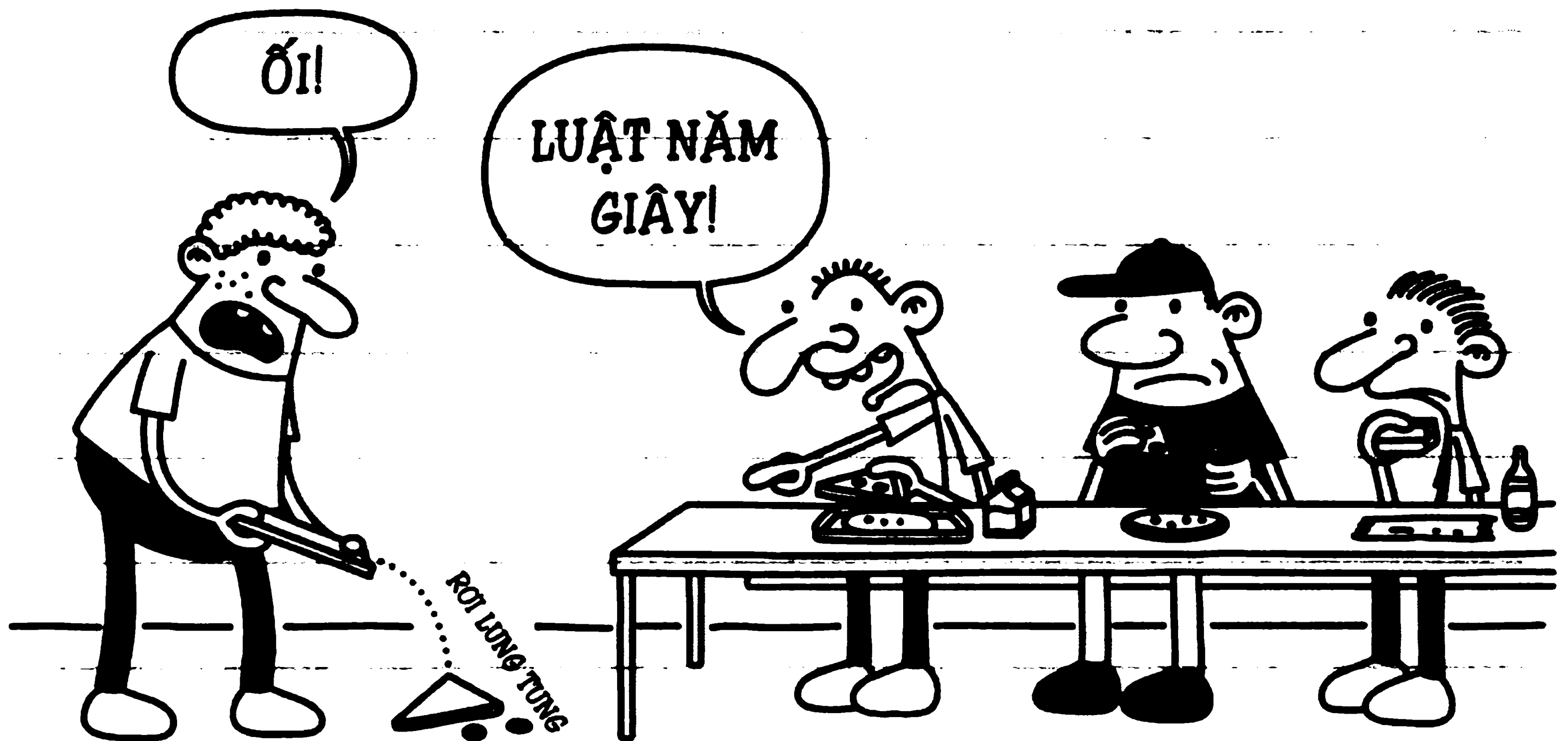
Tôi không biết liệu điều đó có nghĩa con trai ít rắc rối, phức tạp hơn con gái không, nhưng tôi biết **CHẮC** rằng cái cách chúng tôi giải quyết vấn đề đã tiết kiệm được rất nhiều thời gian và năng lượng.

Thứ Sáu

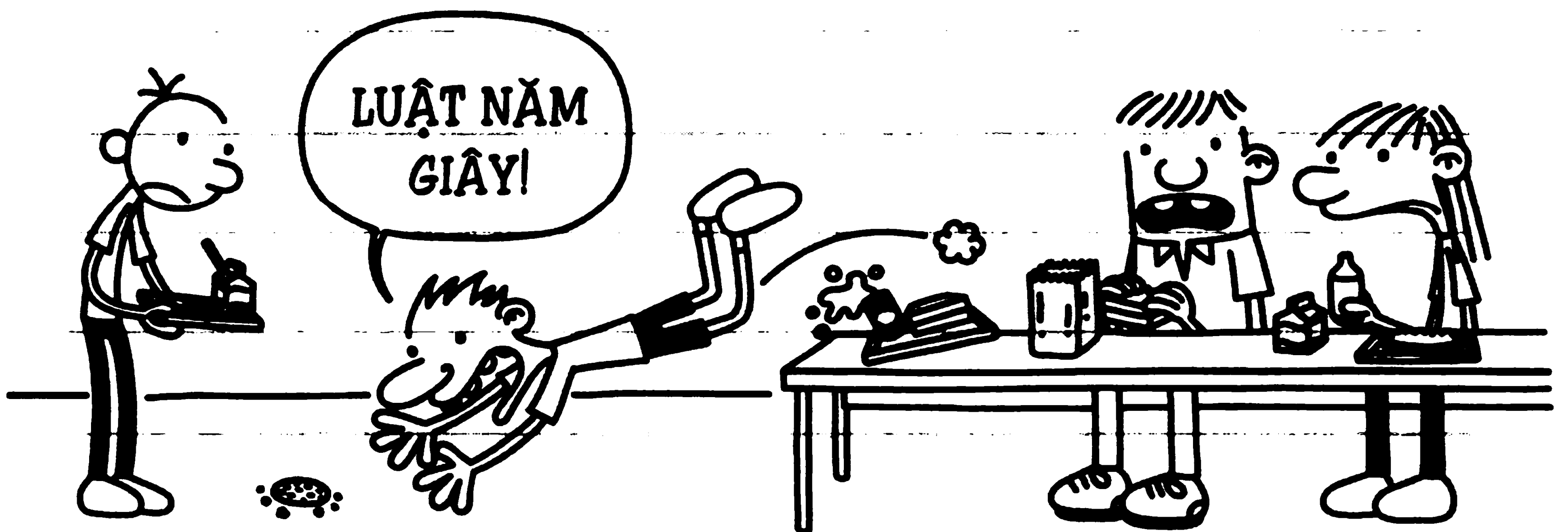
Tôi ghét phải nói điều này, nhưng tiên đoán của mẹ về chuyện tôi và Rowley đã bắt đầu thành hiện thực.

Từ lúc Abigail và Rowley cặp kè bên nhau, Abigail ngồi luôn ở bàn ăn trưa của chúng tôi, mà bàn ấy lại toàn con trai chứ! Tôi đã nói đến chuyện con bé không phải fan hâm mộ của trò thổi bong bóng sữa sô-cô-la như thế nào, nhưng còn vô khối những trò **KHÁC** mà con bé cũng chẳng hề thích.

Một trong số đó là trò Luật Năm giây. Tất cả mấy
thằng ngồi bàn tôi đều thống nhất rằng nếu bạn đánh
rơi một mẫu thức ăn xuống sàn, mà bạn kịp nhặt nó
trong vòng năm giây, nó vẫn ăn TỐT.

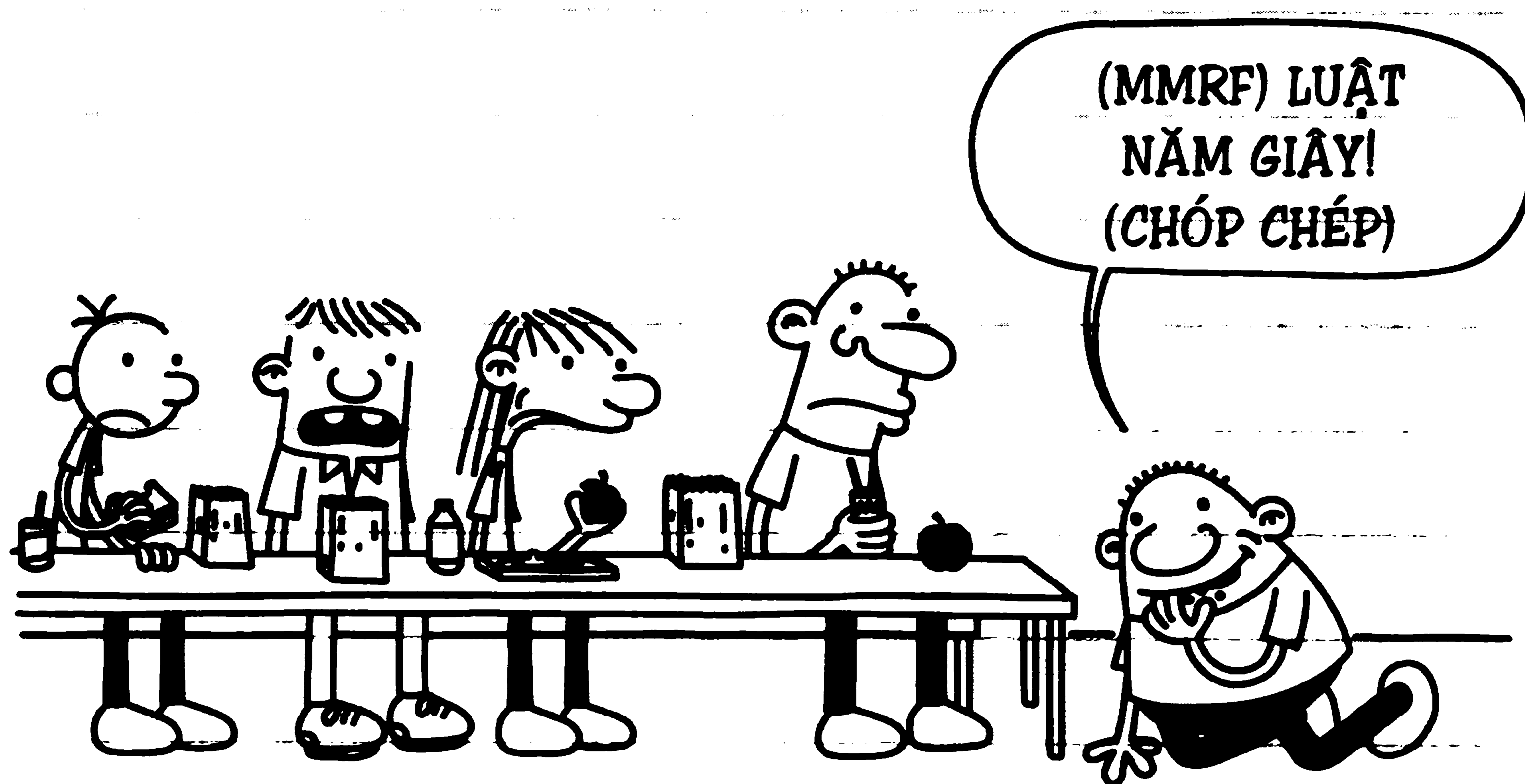

Mới đây, có đứa nào đó đã đưa ra ý tưởng mang tính
bước ngoặt, đó là bạn có thể chộp lấy một mẫu thức
ăn trên sàn ngay cả khi BẠN không phải là người thực
sự LÀM RƠI nó. Tôi đã mất hai miếng bánh quy sô-cô-
la và một que kem Fudgsicle theo cách này.

Dù vậy, cái luật mới này đã gây ra vài điều phiền toái khác. Hôm qua, thằng Freddie Harlahan đã ăn một miếng giăm bông trên sàn vì nó tưởng thằng Carl Dumas vừa đánh rơi, song thực tình miếng giăm bông đó là từ cái nhóm ngồi ăn TRƯỚC chúng tôi.

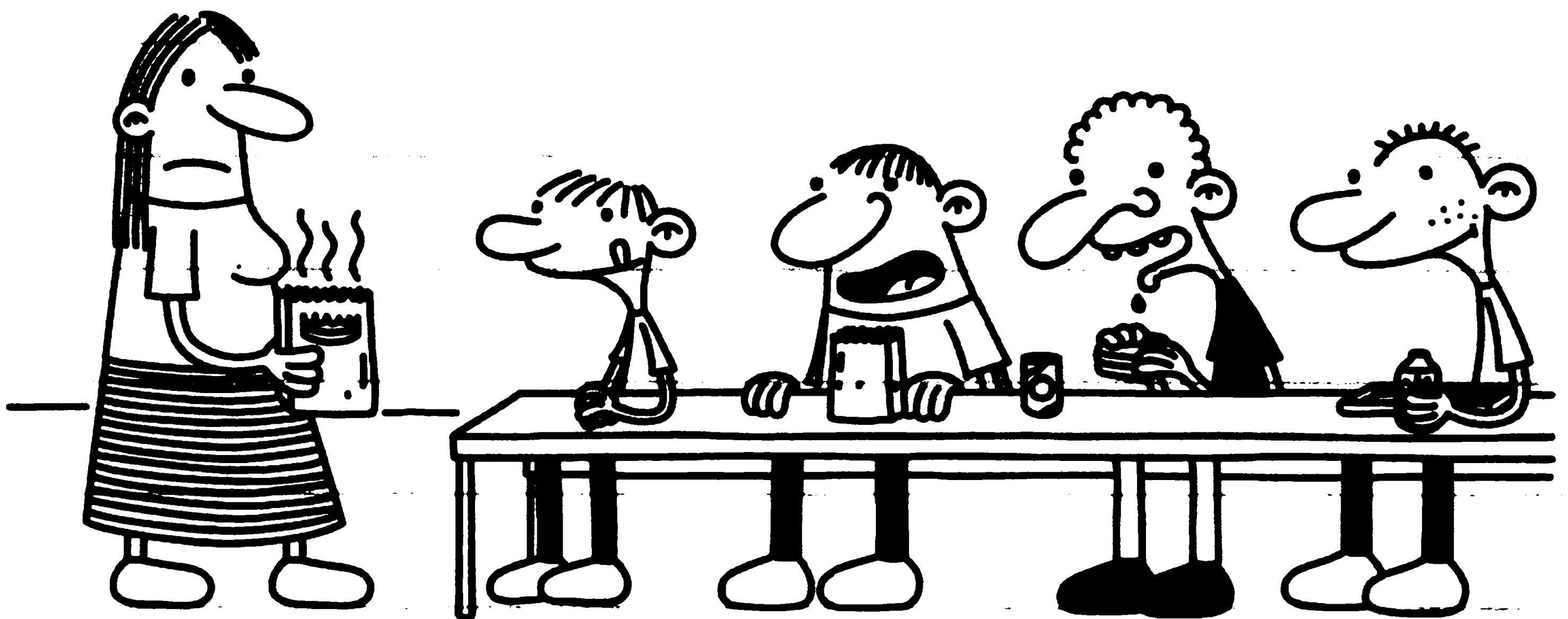
Thậm chí miếng giăm bông phải ở đó từ TRƯỚC ĐÓ, vì thằng Freddie bắt đầu thấy buồn nôn và phải vào phòng y tế cho đến hết ngày.

Điều gì đó mách bảo tôi rằng cái bàn con bé Abigail thường ngồi ngày xưa chẳng có Luật Năm giây, mà chắc hẳn bàn của những đứa con gái KHÁC cũng thế. Một điều khác mà tôi cá là chúng nó cũng không có, ấy là món Khoai tây chiên kiểu Pháp ngày thứ Sáu.

Thứ Sáu nào cũng vậy, ở quán ăn tự phục vụ có món bánh mì kẹp, nhưng miếng thịt thì xám xịt và ăn nó như thể miếng bột biển ươn. HƠN NỮA, họ lại bán khoai lang chiên thay vì khoai tây chiên kiểu Pháp như thường lệ.

Nhưng mẹ của thằng Nolan Tiago làm việc bán thời gian ở thư viện, và cứ thứ Sáu bác ấy lại mang cho nó một chiếc bánh kẹp thịt phô mát và khoai tây chiên từ cửa hàng bán đồ ăn nhanh ở góc phố.

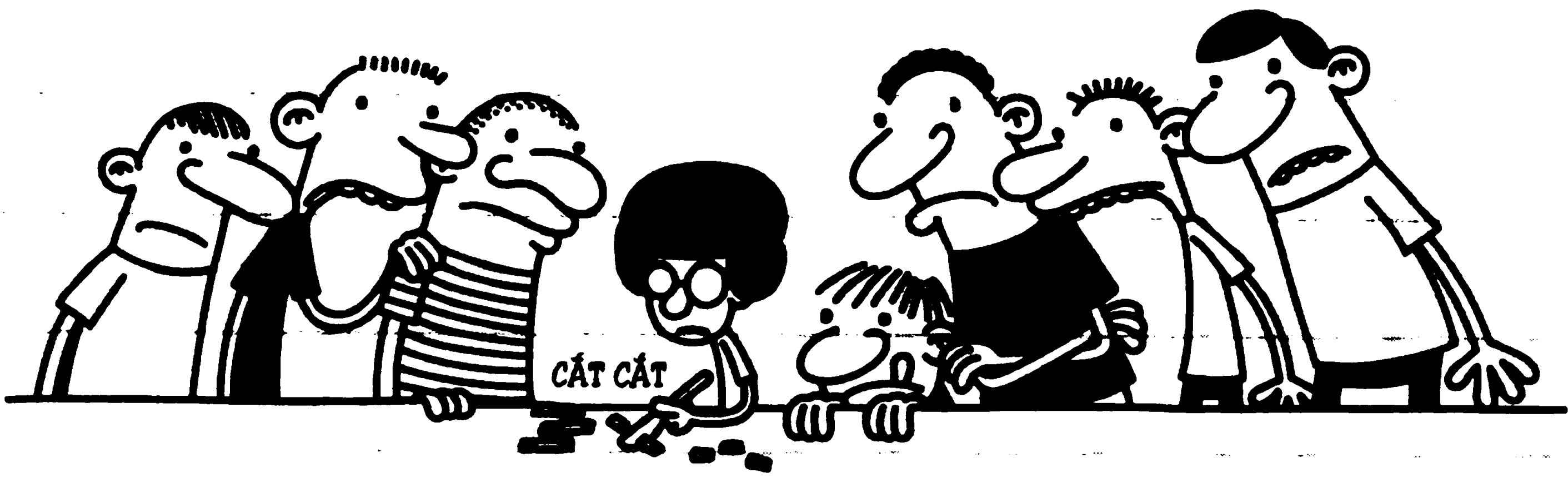

Nolan ăn phần khoai tây, nhưng nó luôn cho chúng tôi ăn bất cứ thứ gì rơi ra từ chiếc túi. Và cả lũ hầu như thôi bay ngay chỗ vụn khoai tây ỉ ỏi nguội ngất ấy.

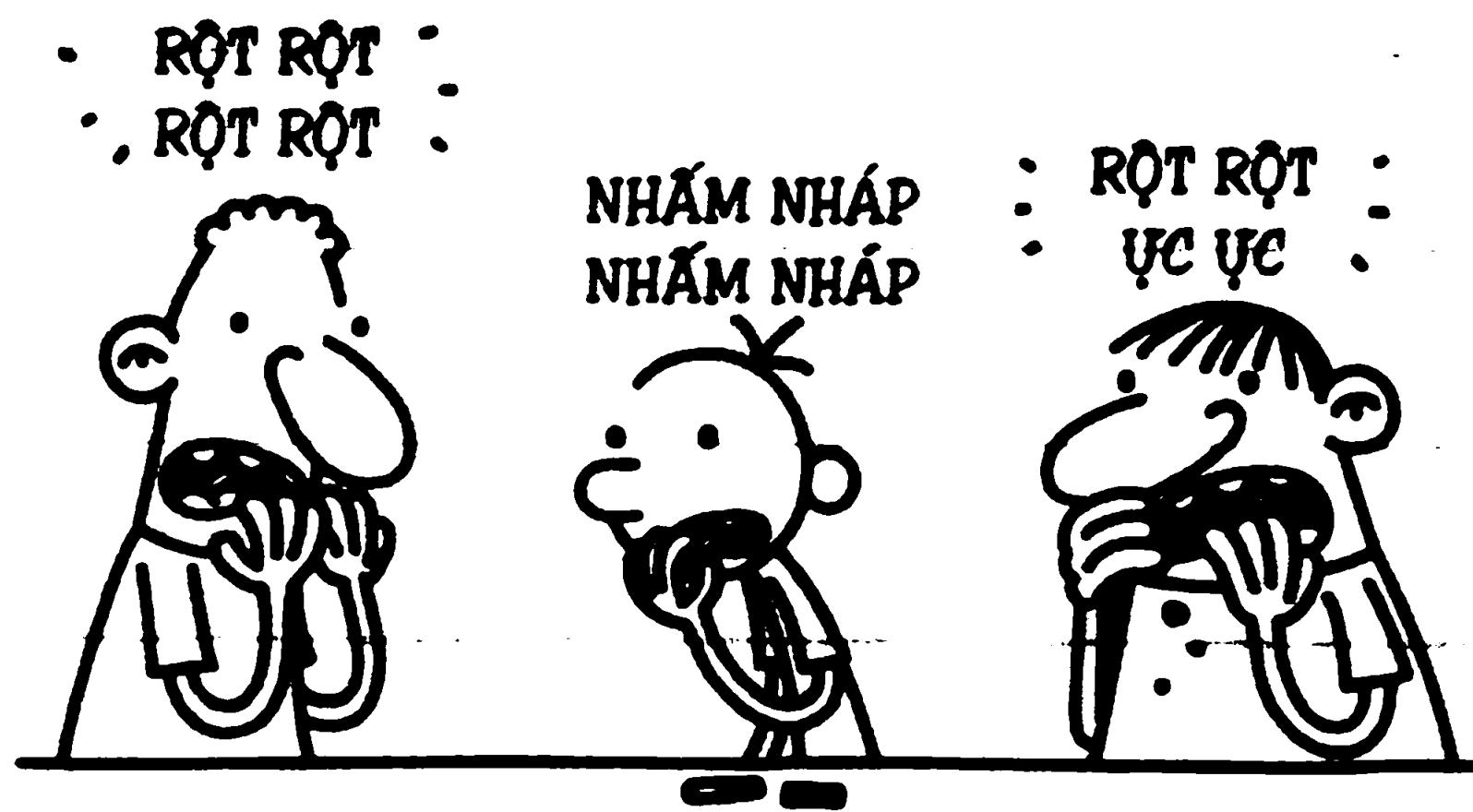

Chúng tôi quyết định cách duy nhất để không đứa nào bị thương là chia đều chỗ khoai tây ấy ra. Vì vậy, chúng tôi mang khoai tây đến cho thằng Alex Aruda, nó sẽ chia và đưa cho mỗi đứa một phần như nhau.

Cả lũ đều dán mắt vào Alex để đảm bảo nó không ăn gian lấy cho mình phần hơn.

Vài đứa tổng tất cả phần khoai tây vào miệng, nhưng tôi lại nhấm nháp phần của mình thật chậm rãi để thưởng thức hết hương vị của chúng.

Nhưng dù chúng tôi có được ăn bao nhiêu khoai tây, nó cũng chẳng bao giờ đủ. Hôm nay chỉ có BA thanh khoai tây trong túi, và chúng tôi phải chia chúng làm mười phần.

Vì vậy vài thằng đành phải trả cho Nolan mỗi thằng một xu để được ngửi mùi khoai tây chiên trong hơi thở của Nolan. Và tôi nghĩ chuyện này đã khiến Abigail quyết định tìm một chỗ ngồi khác.

Khi Abigail chuyển sang bàn khác ngồi, con bé cũng kéo luôn Rowley đi theo mình. Với TÔI thì tốt thôi, bởi vì điều đó có nghĩa là bọn tôi sẽ có nhiều khoai hơn để ăn.

Abigail và Rowley chuyển sang Bàn của các Cặp đôi, đó là nơi duy nhất trong cả cái quán ăn tự phục vụ này còn chỗ ngồi trống. Sau vũ hội ngày Valentine, hầu hết các cặp đôi trong lớp tôi đều đã chia tay, vì thế Rowley và Abigail dễ dàng tìm được chỗ ngồi.

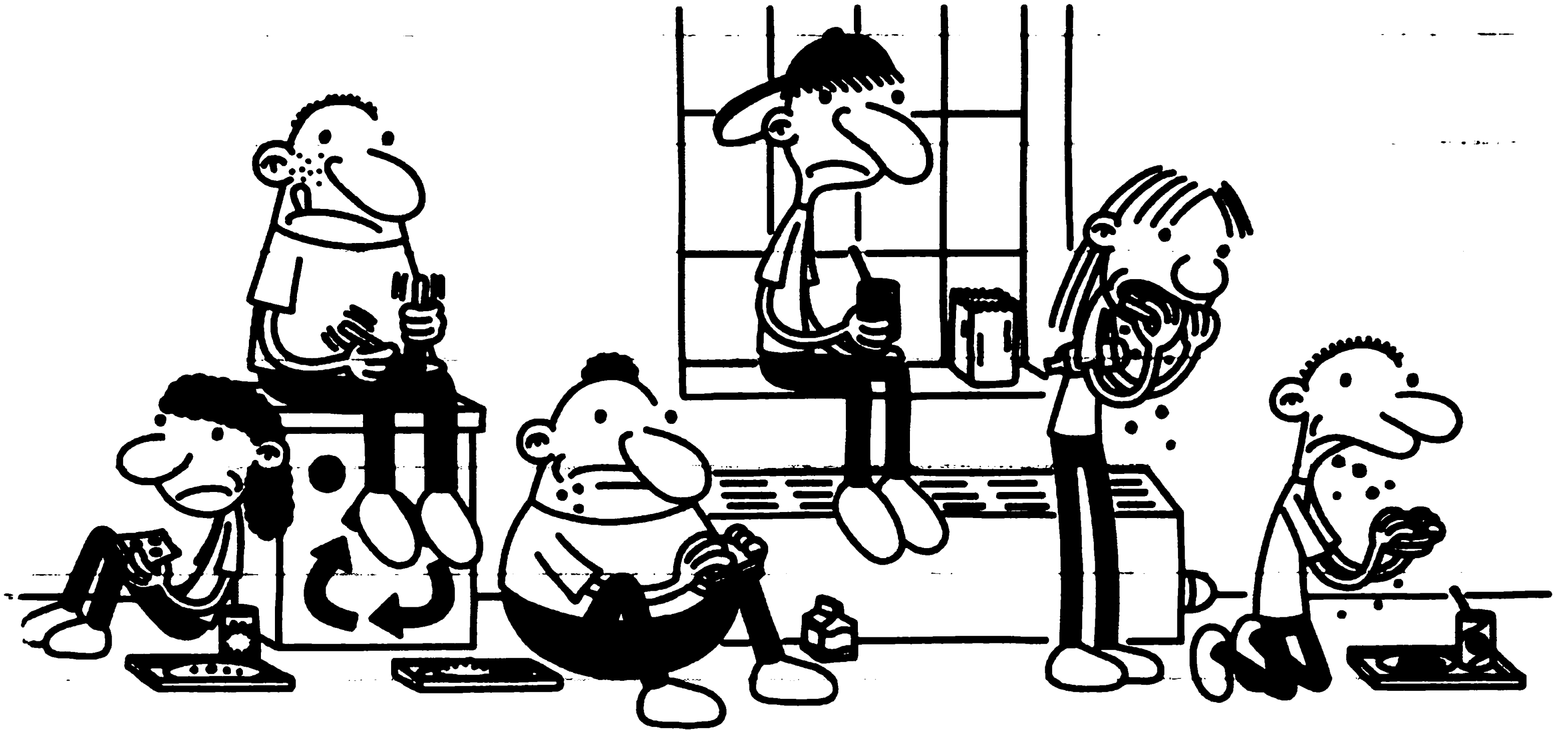
Nguyên do mà các cặp đôi có cả một cái bàn cho riêng mình, là vì chẳng ai chịu được việc ở gần bọn chúng. Bạn có CHO TÔI TIỀN, tôi cũng không thể ngồi đó và xem Abigail đút bánh pudding cho Rowley mỗi ngày.

GIÂY PHÚT Rowley và Abigail rời khỏi bàn bọn tôi, hai thằng khác nhảy vào hai chỗ trống ngay lập tức. Trong quán ăn tự phục vụ không có đủ chỗ ngồi cho tất cả lũ học sinh khi xuống ăn trưa, vì thế thực tình chúng tôi phải xếp hàng để có được một chỗ ngồi.

Nếu bạn không giành được chỗ ngay từ ngày đầu năm học, thì bạn hoàn toàn xui xẻo. Có vài đứa đã phải đợi từ tháng Chín, và có lẽ đến tận ngày cuối cùng kết thúc năm học chúng sẽ VẪN phải đợi để có được một chỗ ngồi.

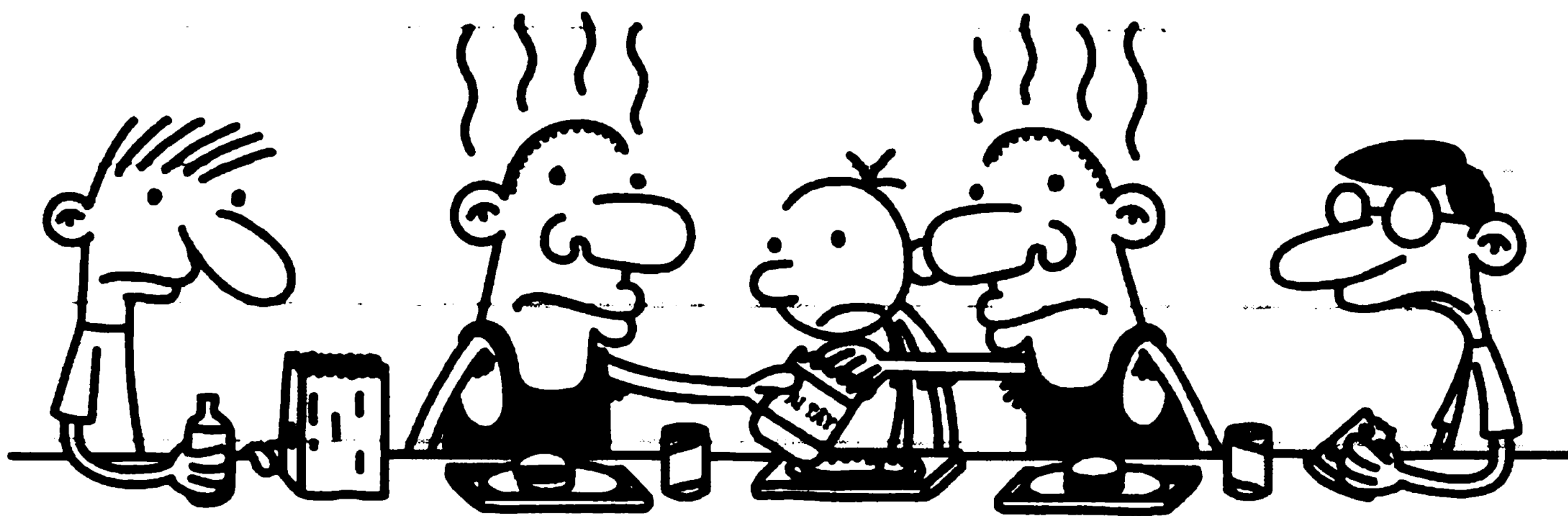
Tôi thấy mình khá may mắn khi chiếm được một chỗ, vì những đứa không có chỗ phải tìm bất cứ nơi nào có thể để ngồi.

Những đứa ở giữa hàng thấy chẳng hy vọng có được chỗ ngồi, vì thế vài đứa bèn bán số xếp hàng của mình cho những đứa đứng sau. Nghe nói Brady Connor đã bán chỗ xếp hàng của nó ở số 15 cho Glenn Harris, thằng xếp ngay sau, với giá năm đô-la và một chiếc sandwich kẹp kem.

Xui thay cho tôi, hai thằng đứng đầu hàng là Earl Dremmell và thằng anh sinh đôi của nó - Andy, bọn chúng đã chiếm luôn chỗ của Rowley và Abigail. Earl và Andy học Thể dục ngay trước giờ ăn trưa, và chúng nó - cũng như tôi - đều giả vờ là đã tắm rửa sạch sẽ.

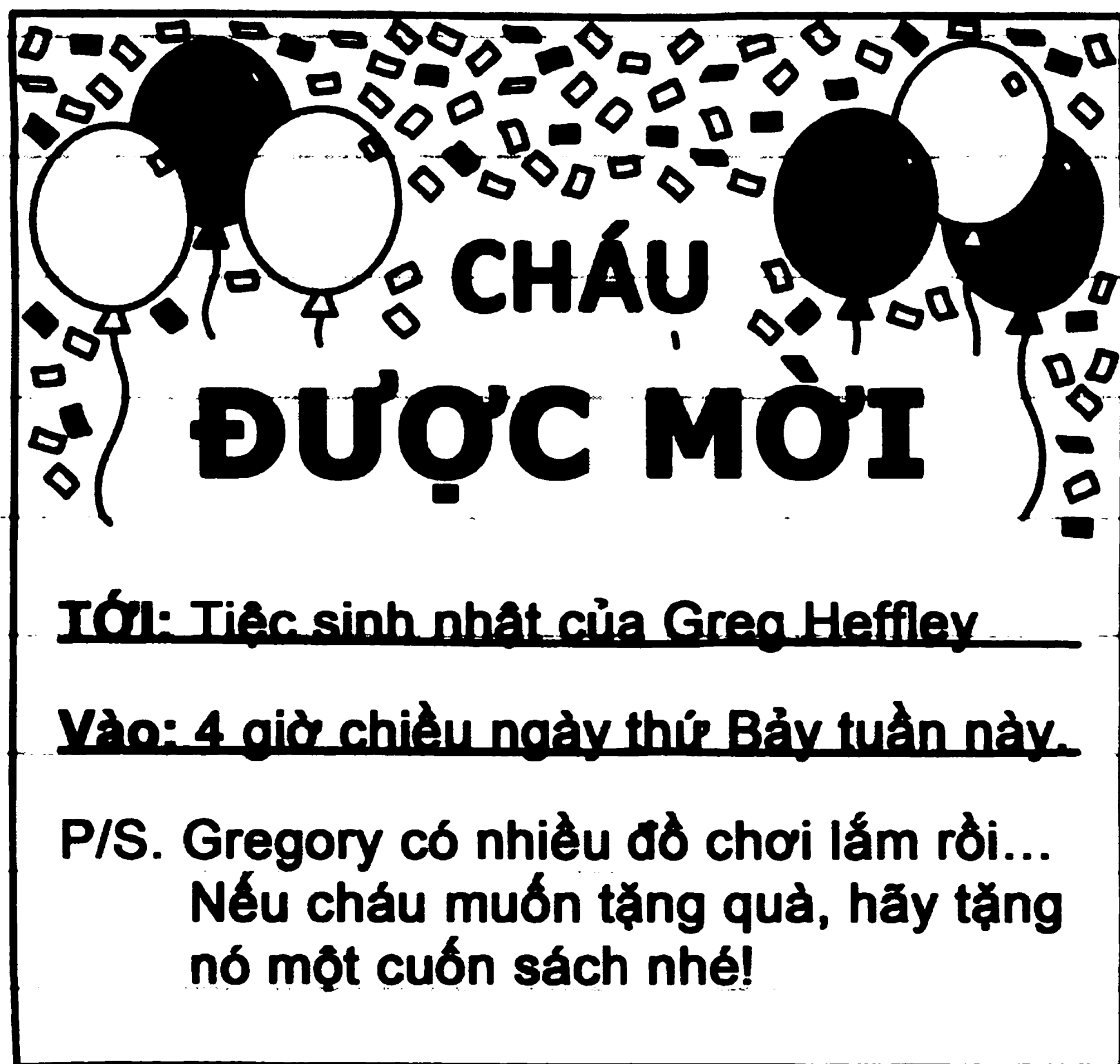

Dù tôi có ngồi chung bàn với cả đám con trai, tôi cũng không thể coi ai trong số chúng là BẠN BÈ thực sự. Vì mỗi khi đến giờ ra chơi, chúng tôi đều mỗi đứa đi một hướng khác nhau.

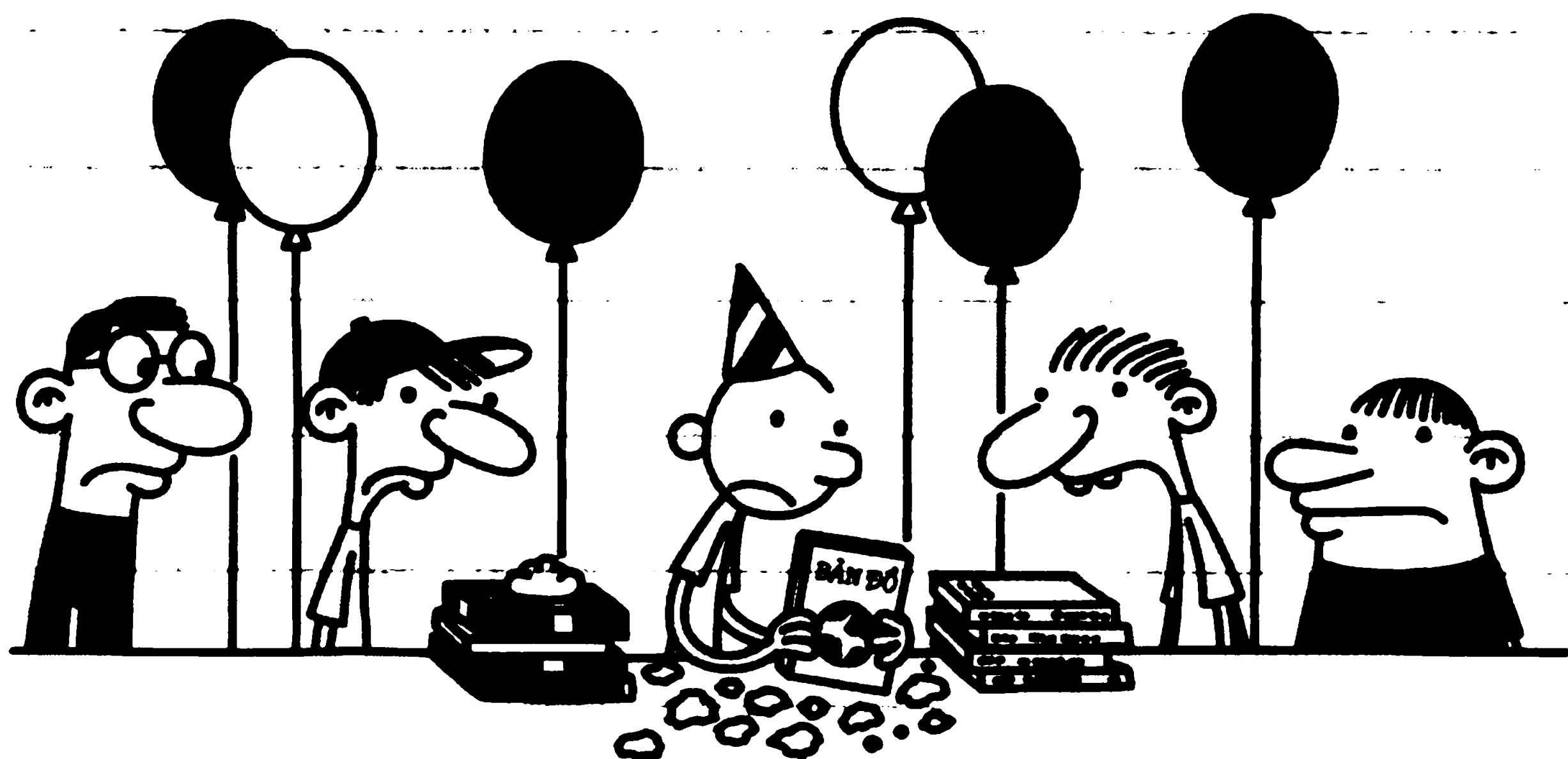
Trước đây tôi THƯỜNG lang thang với Rowley suốt giờ ra chơi, nhưng những ngày ấy đã qua rồi. Có lẽ tự tôi nên bắt đầu thứ gì đó mới mẻ, độc lập, nhưng vấn đề là tôi không biết giờ mình sẽ đi đâu nữa.

Đầu tiên, có vài đứa mà tôi phải cảnh giác ở sân chơi.

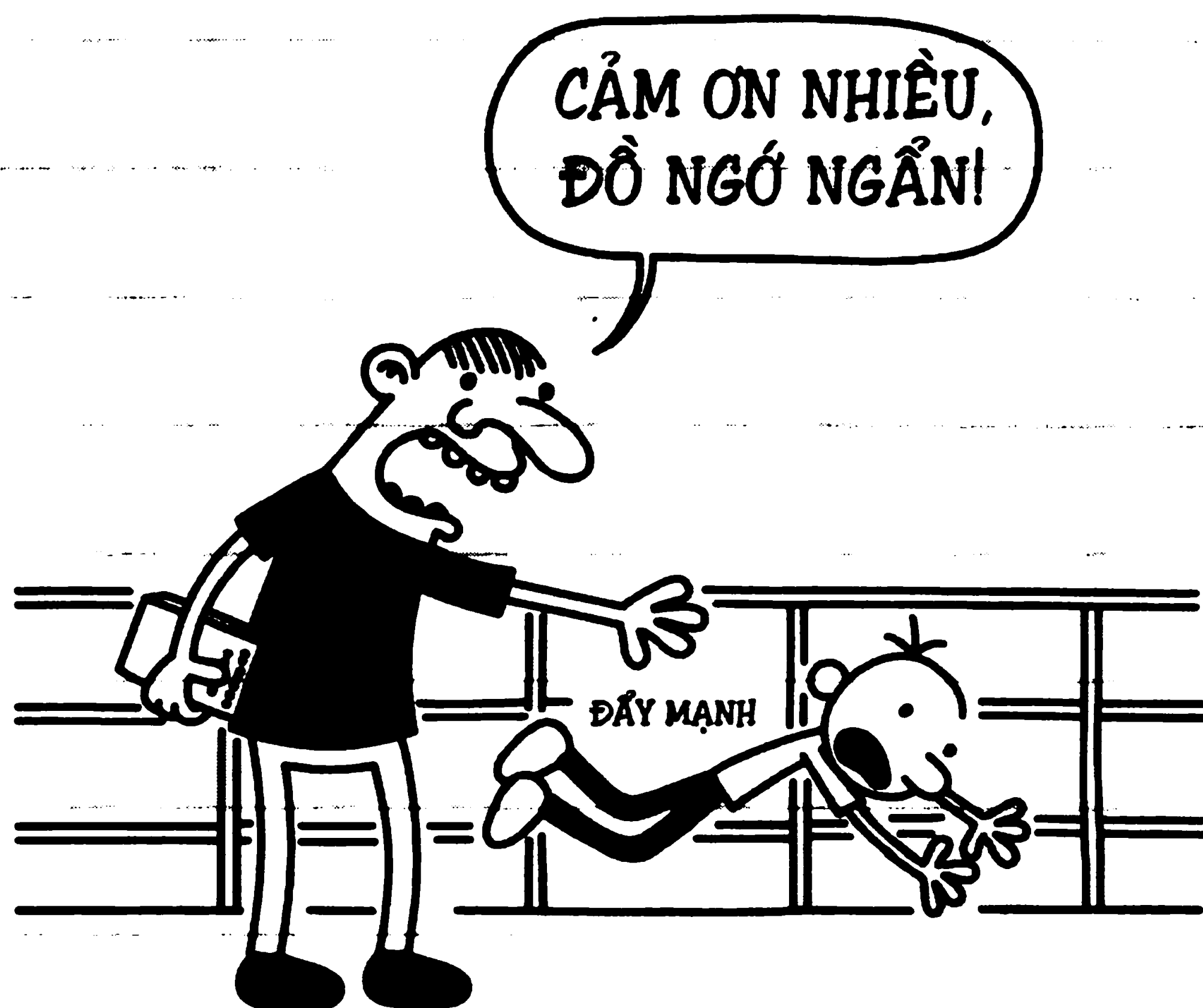
Mấy năm trước, mẹ mời lũ bạn học cùng lớp tới dự tiệc sinh nhật tôi, nhưng mẹ nghĩ tôi đã có đủ đồ chơi nên viết thiệp mời như sau:

Lúc nào cũng thế, khi bạn bóc quà trong tiệc sinh nhật, mọi đứa khác đều phải ghen tị. Nhưng ở sinh nhật TÔI, chắc đứa nào cũng chỉ thấy thương hại cho tôi.

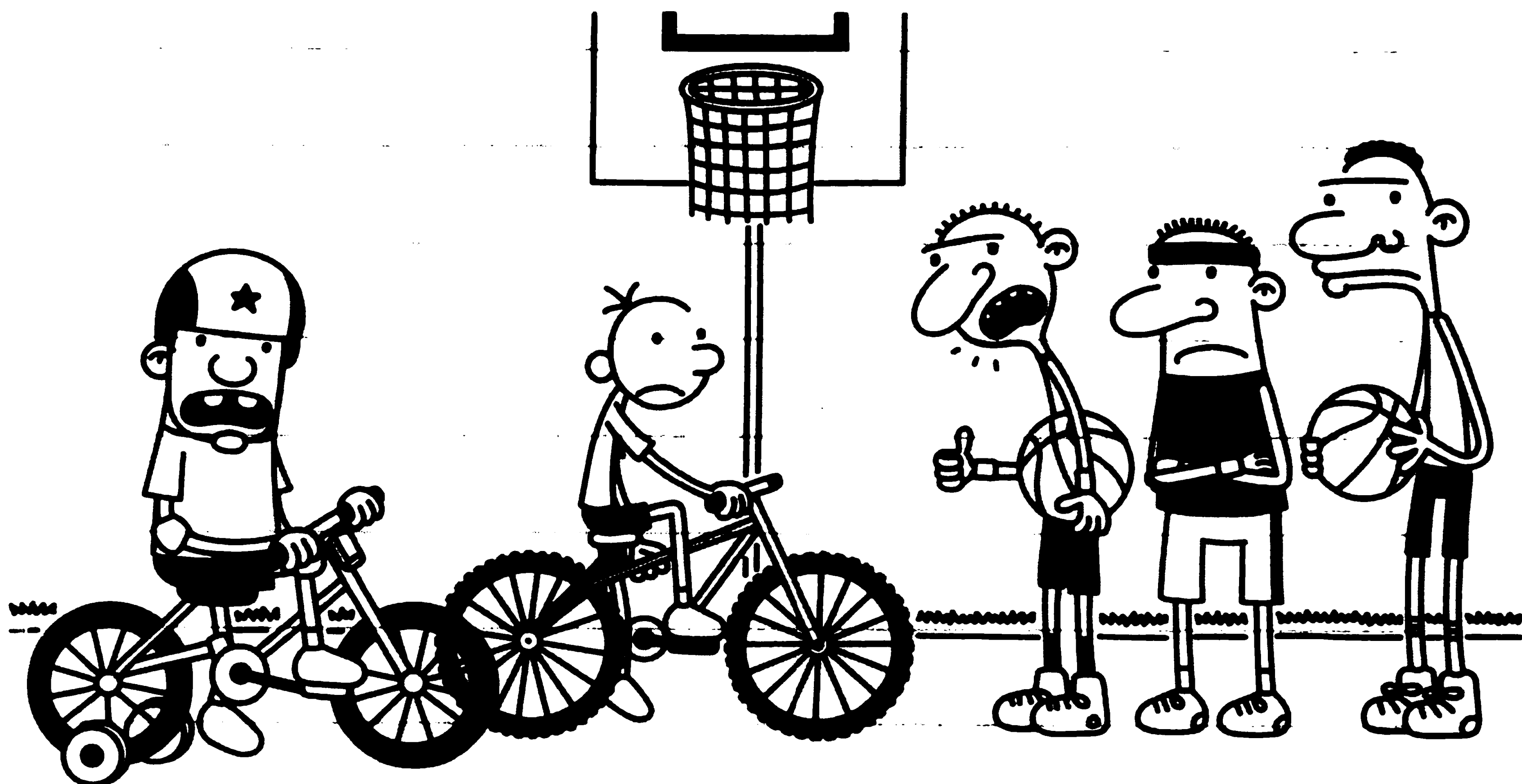
Xui xẻo thay, ý tưởng của mẹ được nhiều bà mẹ KHÁC trong khu phố chúng tôi ủng hộ, và bây giờ, bất cứ khi nào nhìn thấy một đứa lang thang trong giờ ra chơi với một cuốn sách trên tay, tôi phải hết sức đề phòng.

Tiếp đến là Leon Feast và băng đảng của NÓ. Tôi đã đựng đồ phải lủ này vào mùa hè cách đây mấy năm trước, và kể từ đó đến giờ giữa chúng tôi có một mối "cù thù".

Một ngày tôi và Rowley đến trường để đạp xe trên sân bóng rổ, nhưng chỉ vài phút sau Leon và bạn bè nó đã có mặt.

Bọn nó nói rằng chúng tôi phải đi chỗ khác để cho bọn nó chơi bóng.

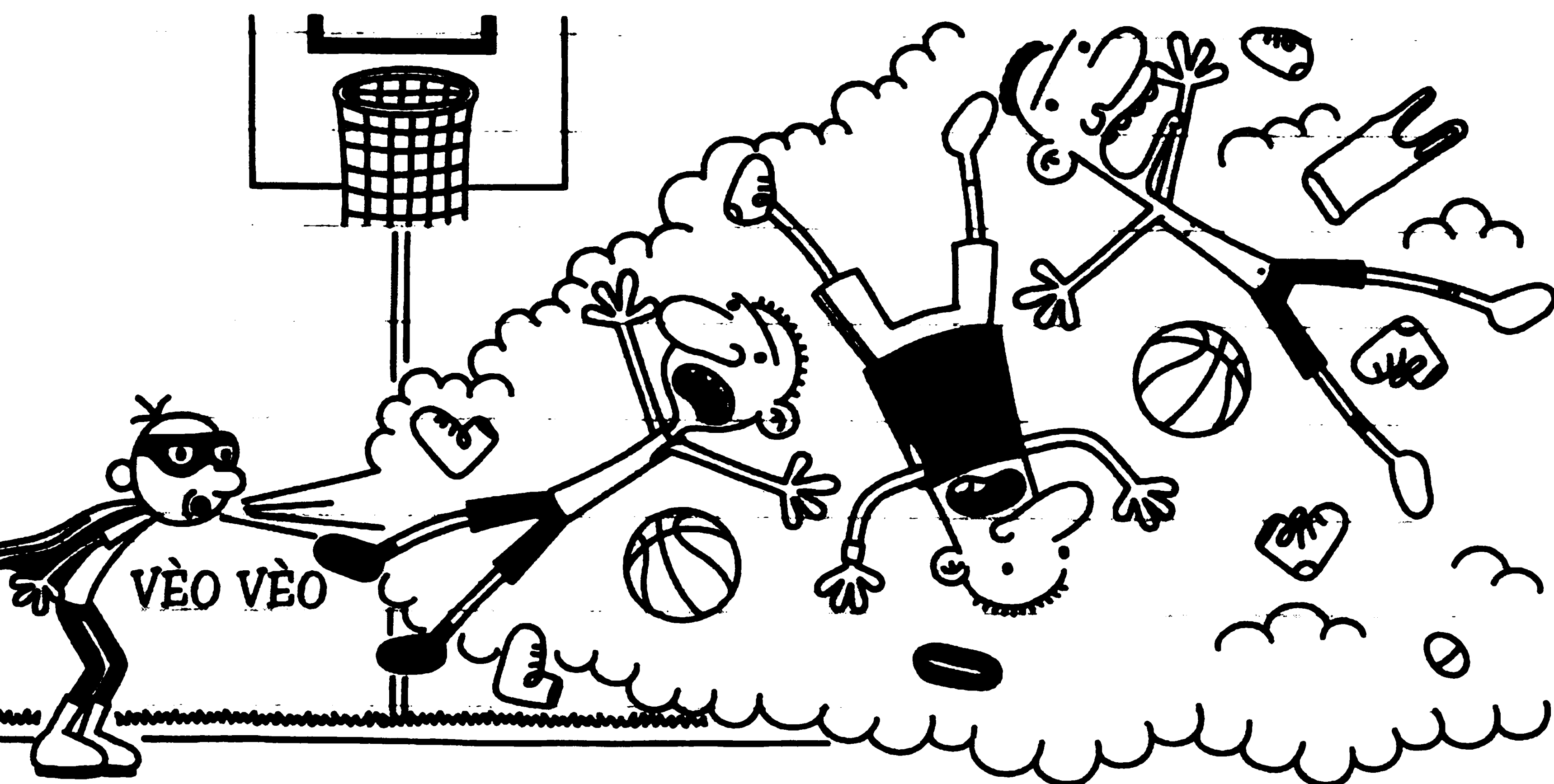

Tôi bảo Leon chúng tôi có thể thỏa thuận - bọn nó có thể chơi nửa sân còn tôi và Rowley có thể đạp xe ở nửa sân bên kia. Nhưng bọn nó không thích ý tưởng ĐÓ và đuổi hai thằng chúng tôi đi.

Trên đường đạp xe về nhà, tôi thực sự phát điên khi tự chúng tôi đã tự để bản thân mình bị ức hiếp như vậy, và tôi muốn LÀM một điều gì đó. Ít ngày sau, mẹ bất ngờ hỏi tôi rằng tôi có muốn mẹ đăng ký cho một suất tại "Học viện Đào tạo Siêu anh hùng" hay không. Mẹ đưa tôi xem tờ rơi, và tôi bị thuyết phục hoàn toàn.

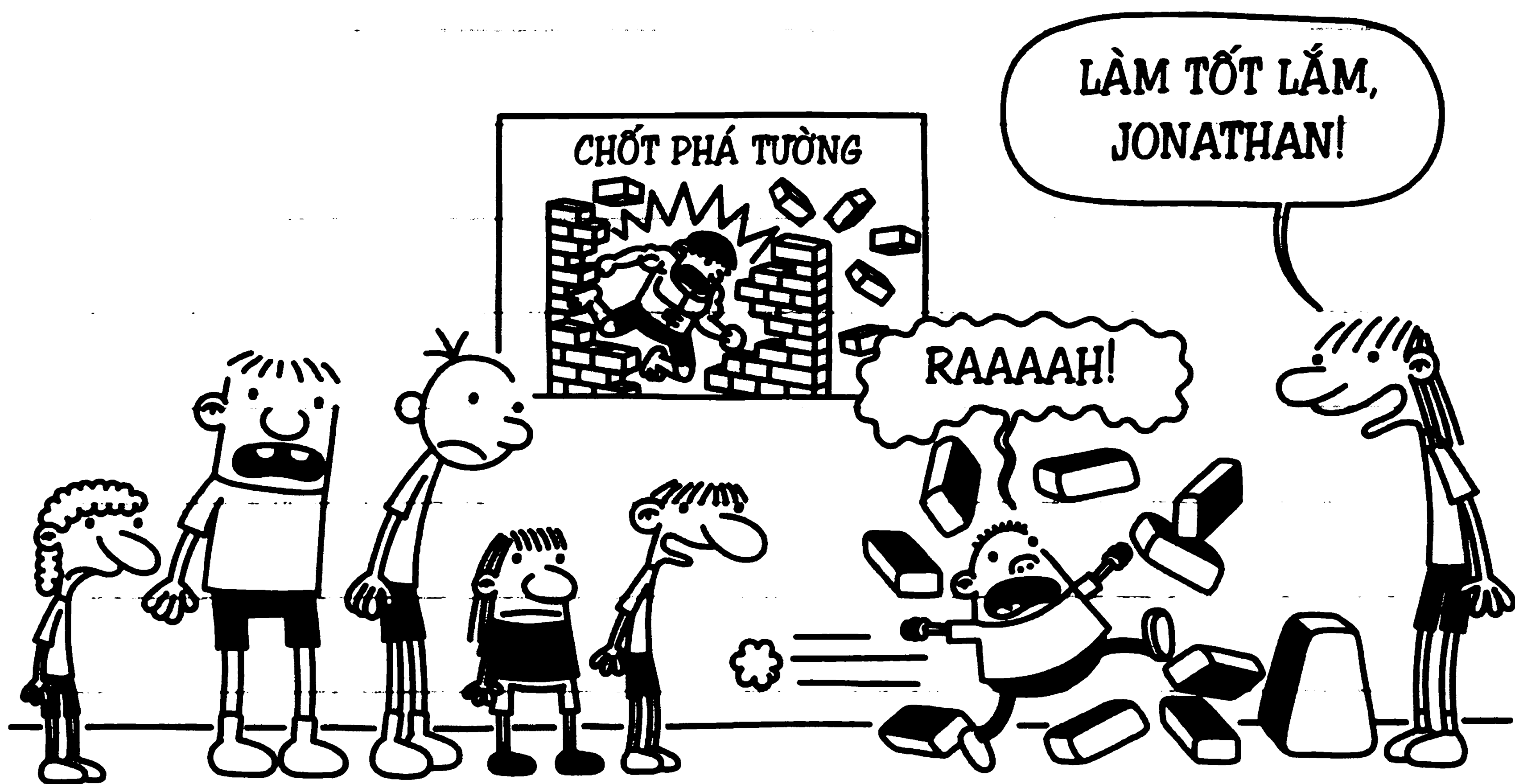

Tôi nôn nóng ĐỢI đến lúc tốt nghiệp Học viện này để dạy cho Leon cùng băng đảng của nó vài bài học nhớ đời.

Mẹ Rowley cũng đăng ký cho NỐ, và hai đứa tôi cùng khá hào hứng. Nhưng ngay ngày đầu tiên, tôi đã nhận ra đây hoàn toàn chỉ là trò bịp bợm.

Trước tiên, Học viện Đào tạo Siêu anh hùng ngụ trong phòng thể dục của Hiệp hội Thanh niên Cơ đốc và chẳng có căn hầm bí mật nào bên dưới những bức tường cả. Rồi tôi phát hiện ra toàn bộ vụ "siêu anh hùng" này chỉ là một trò cười.

Thế là tôi cùng Rowley bị mắc kẹt ở cái trại hè này suốt một tuần - trong lúc hai bà mẹ làm đủ việc vặt vãnh. Cuối cùng, chúng tôi thậm chí chẳng được nhận cái mặt nạ, bộ phục trang hay bất cứ thứ gì hay ho nào, mà chỉ có một tờ chứng chỉ ngắn ngủn.

Gregory Heffley

LÀ MỘT

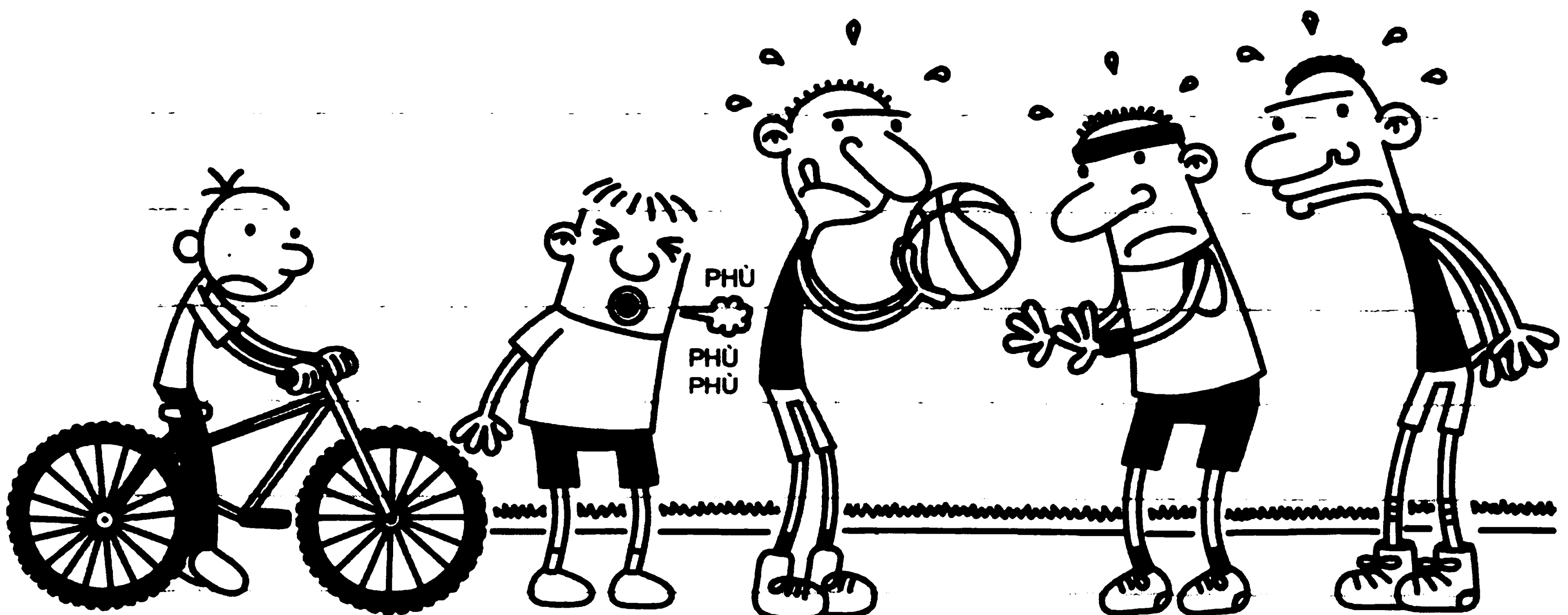
Siêu anh hùng

Trong việc hành xử tốt đẹp suốt bữa ăn nhanh.

Đánh!

Vài tuần sau, chúng tôi lại đạp xe đến trường, và chắc chắn rồi, Leon cùng đồng bọn đã có mặt trên sân bóng rổ. Nhưng tôi đoán mình nên cảnh báo trước Rowley rằng vụ "đào tạo siêu anh hùng" của nó là hoàn toàn vô nghĩa.

Ngoài những đứa tôi phải tránh mặt như Leon, còn có vài nhóm khác tụ tập cùng nhau trong giờ ra chơi, nhưng tôi không nghĩ mình thực sự hợp với bất cứ nhóm nào.

Vài đứa chơi thẻ bài ma thuật, nhóm khác lại chỉ lang thang và đọc sách.

Rồi có một nhóm chơi trên sân bóng. Một tháng trước, nhà trường đã cấm mọi trò chơi liên quan đến bóng vì có quá nhiều học sinh bị thương.

Thế là những thằng ấy nghĩ ra một trò chơi: coi GIÀY của một đứa nào đó là bóng. Nhưng đừng hỏi tôi mục đích của cái trò ấy là gì.

Erick Glick thì giao du với lũ "bạn hờ" của nó ở sau trường, nơi mà các thầy cô không nhìn thấy bọn chúng. Nghe nói nếu ai muốn mua một bản báo cáo cũ hay một cuốn vở bài tập về nhà, hãy nói chuyện với thằng Erick.

LŨ CON GÁI cũng tụ tập thành từng nhóm. Một nhóm đang chơi nhảy dây gần bên cạnh trường, một nhóm khác thì chơi nhảy lò cò cách đó chừng hai chục mét. Nghe nói hai nhóm đó chẳng ưa gì nhau, nhưng tôi không biết vì sao.

Tôi sẽ nói với bạn nhóm mà TÔI ƯỚC được tham gia vào nhất, và đó chính là đám con gái tụ tập gần cửa quán ăn tự phục vụ và buôn chuyện về bất cứ ai đi ngang qua.

Trước đó tôi đã cố chen vào nhóm này, nhưng rõ ràng người ngoài chẳng được chào đón.

Nơi duy nhất mà con trai và con gái chơi CÙNG NHAU là sân trường. Vài đứa bắt đầu chơi trò Con gái Đuổi Con trai, đây là một trò kinh điển hồi tiểu học.

Tôi cố tham dự vào trò Con gái Đuổi Con trai này từ mấy năm nay, nhưng hầu hết tụi con gái chỉ thích đuổi bắt những thằng NỔI BẦN BẬT như Bryce Anderson.

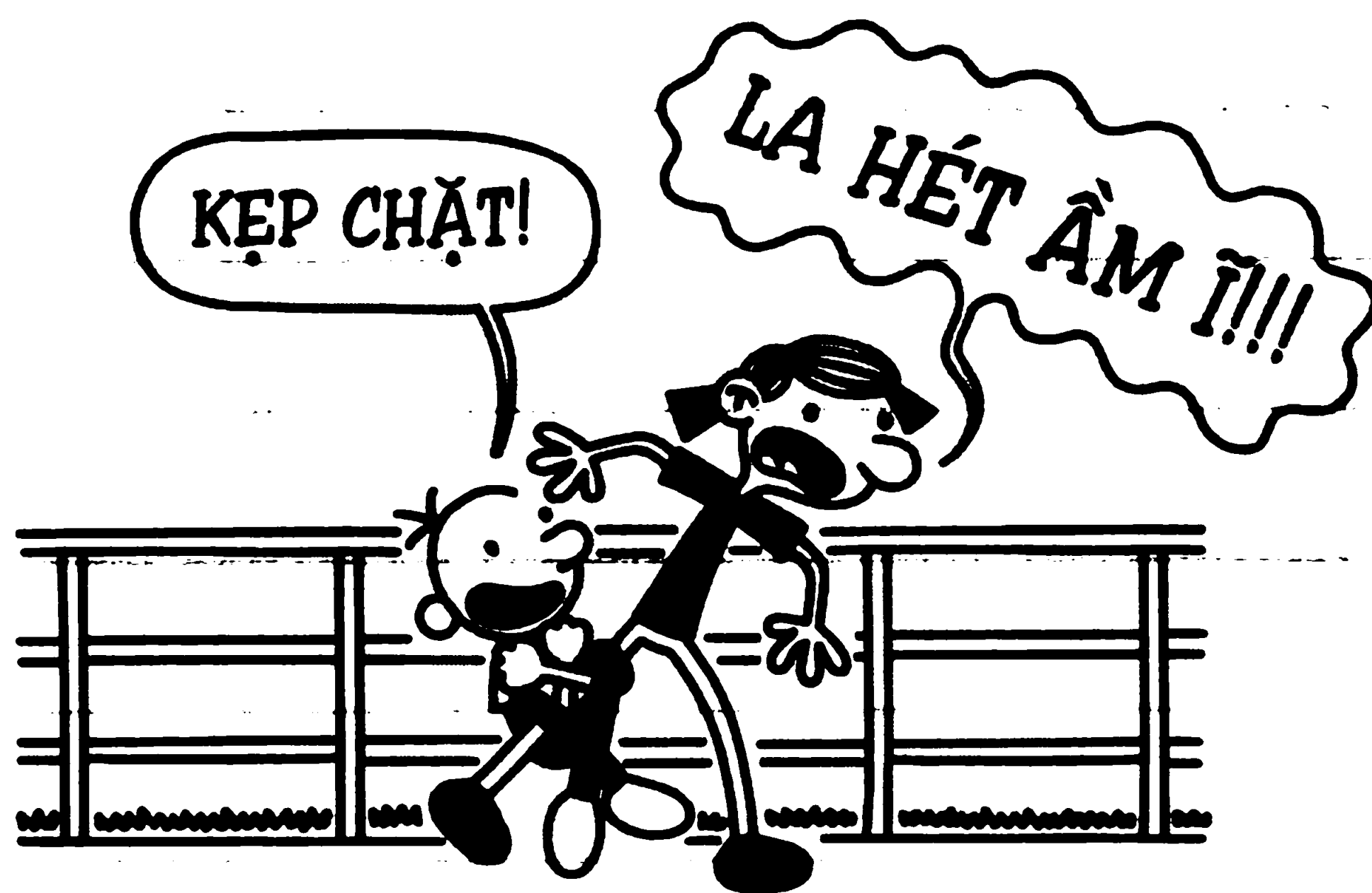

Liên tục trong trò Con gái Đuổi Con trai, một đứa nào đó sẽ hét lên và đảo ngược lại trò chơi.

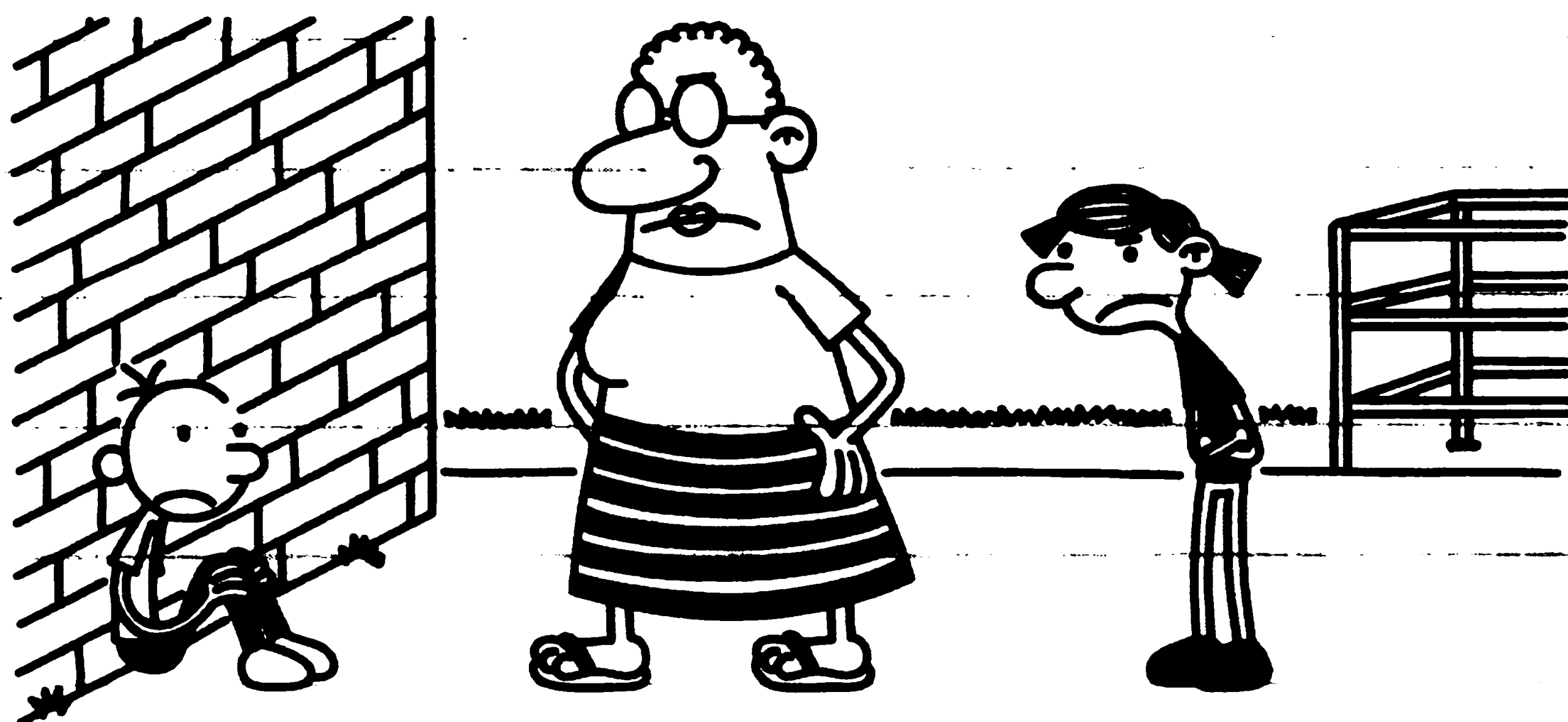

Cứ đổi đi đổi lại như thế cho đến lúc chuông reo đến giờ vào học.

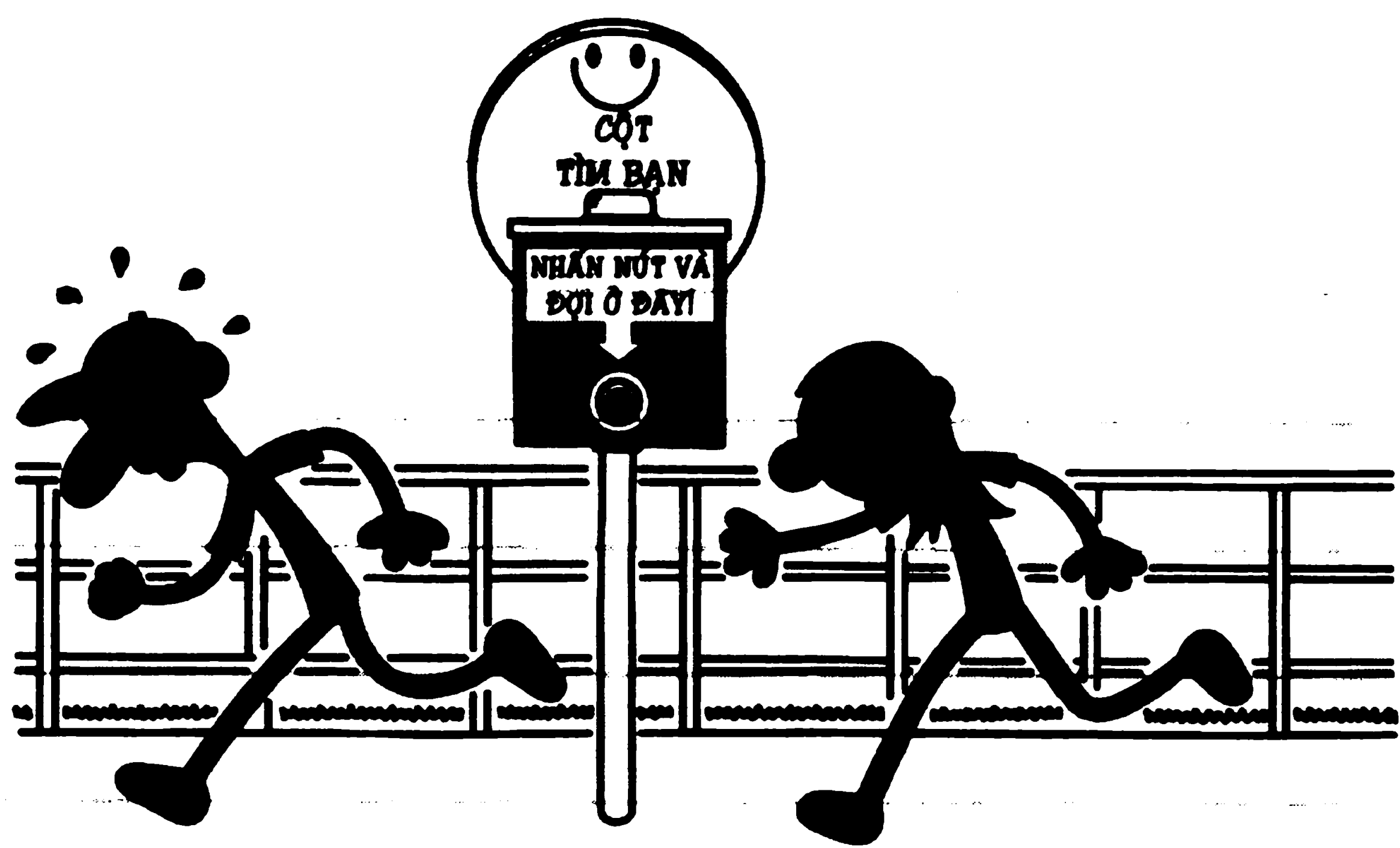
Vấn đề duy nhất ở trò này là bạn không biết phải làm gì khi thực sự **BẮT ĐƯỢC** một ai đó. Tôi nhớ hồi lớp năm, có lần khi chơi trò Con trai Đuổi Con gái tôi đã bắt được con bé Cara Punter, rõ ràng mười mươi.

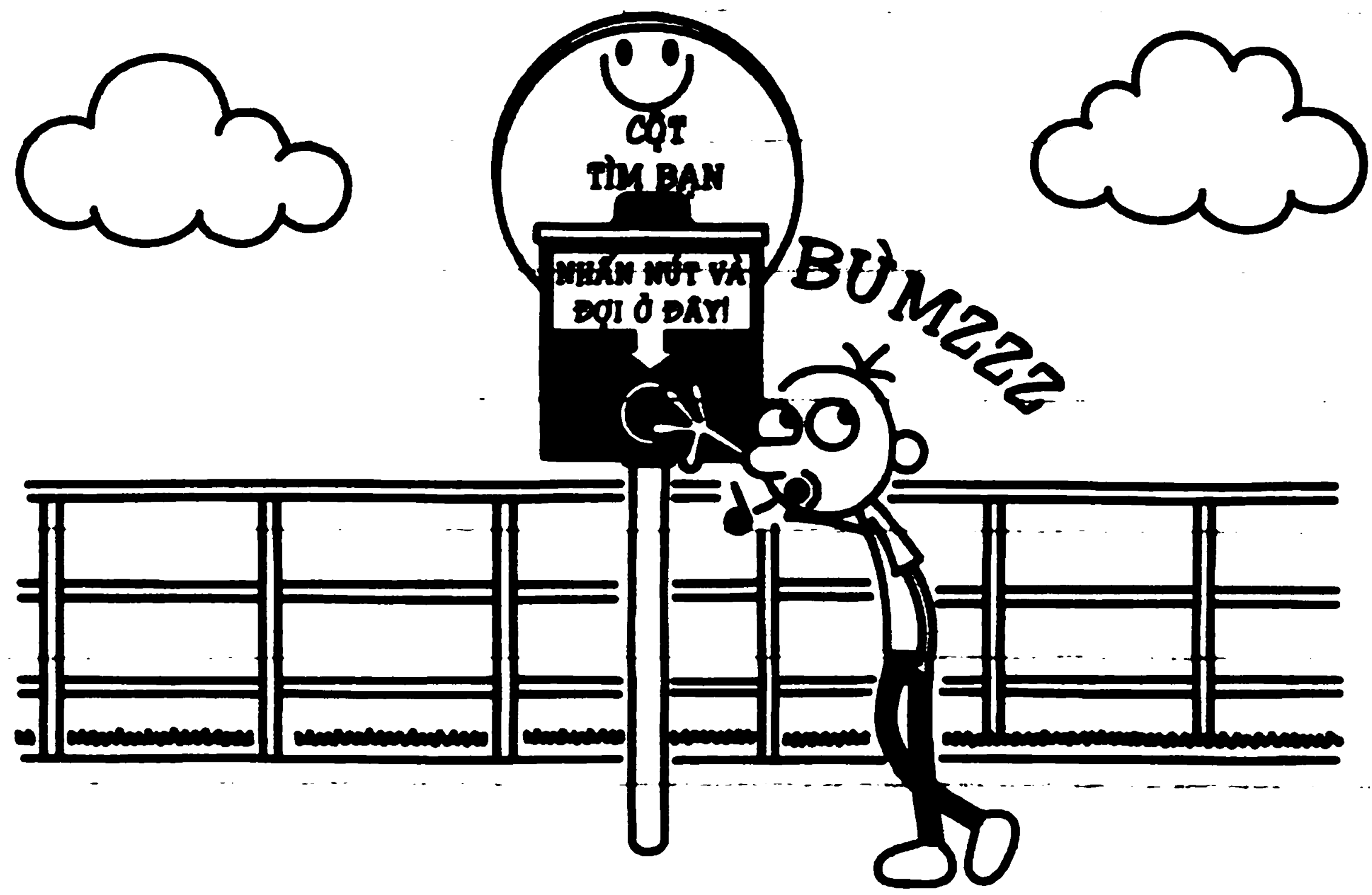
Cara báo cáo tôi với người quản lý sân chơi, bà ấy liền bắt tôi ngồi dựa vào tường suốt thời gian ra chơi còn lại. Tôi cũng chắc chắn rằng nhà trường cũng đã gọi cho **BỐ MẸ** tôi.

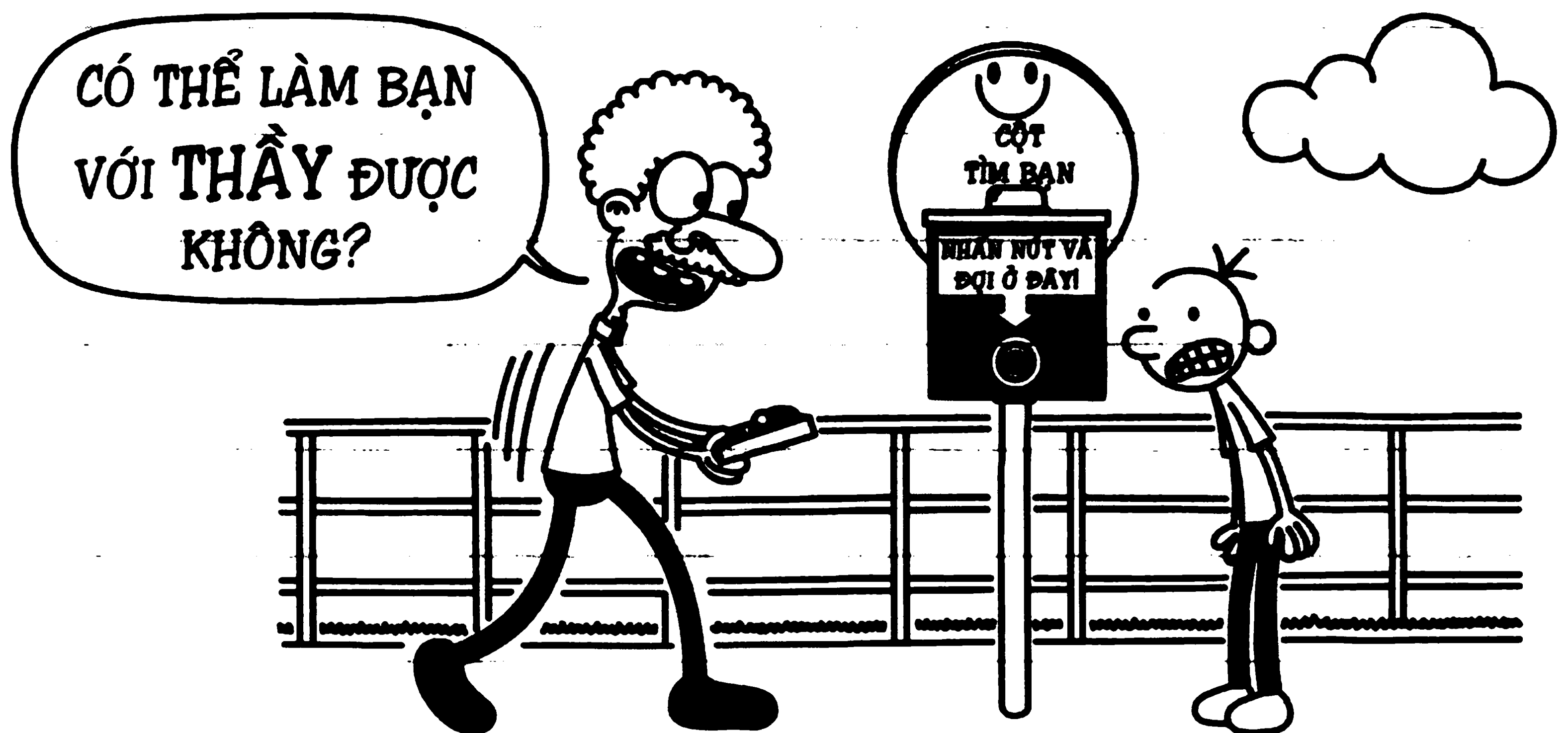
Tôi nghĩ chắc nhà trường cũng nhận ra có vài học sinh gặp khó khăn trong việc hòa nhập với bạn bè trong giờ giải lao, nên vài tuần trước họ thay cột tổ giác kẻ bắt nạt thành cột "Tìm bạn".

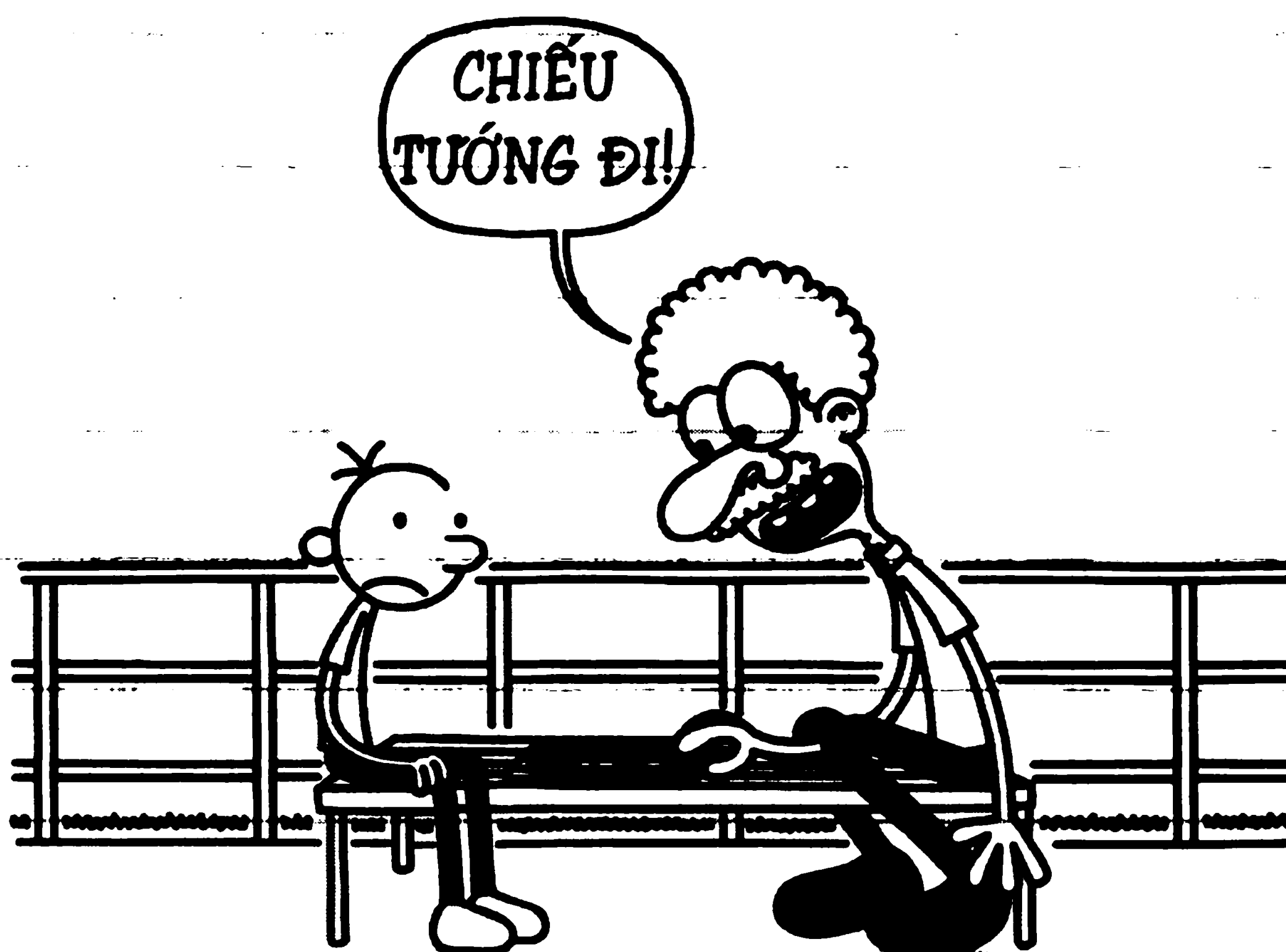
Tôi luôn nghĩ cột Tìm bạn là một ý tưởng chả ra đâu vào đâu, nhưng những ngày này có vẻ tôi không có nhiều lựa chọn cho lắm.

Tôi không biết do chẳng ai nhận ra ánh đèn xanh sáng lên hay do đứa nào cũng quá mải mê chơi trò Con gái Đuổi Con trai, mà chẳng đứa nào thèm ngó lại. Hẳn thầy Nern thấy thương tôi lắm, vì thầy đã tiến lại, tay cầm hộp cờ đam.

Tôi nghĩ thế còn hơn không. Nhưng tôi hy vọng thầy Nern không nghĩ đây là chuyện thường lệ.

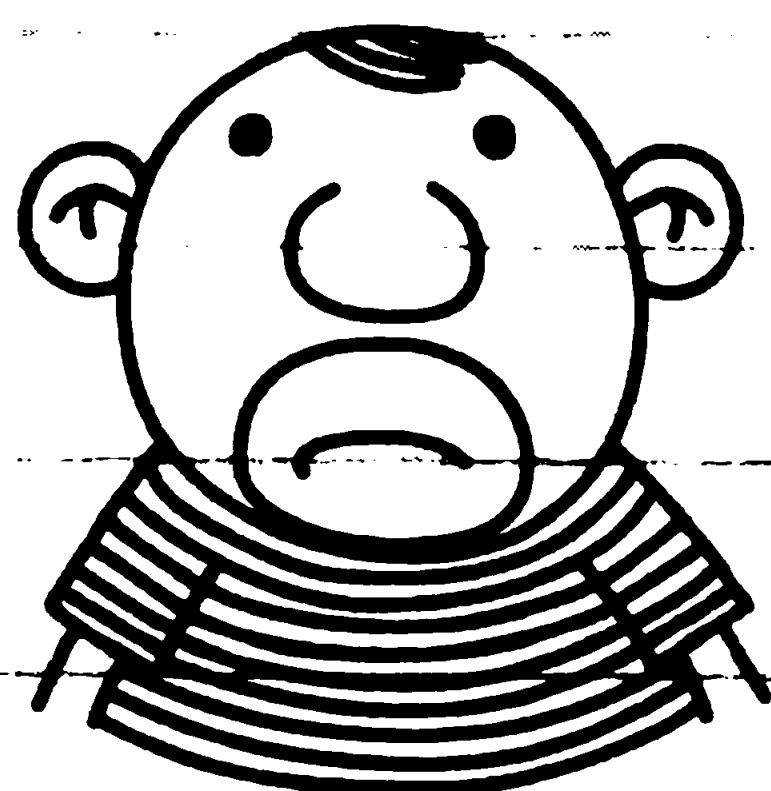

Thứ Tư

Ừm, bạn BIẾT đấy, mọi chuyện trở nên tồi tệ khi ngay cả thằng em nhãi ranh của tôi cũng có nhiều bạn bè hơn tôi.

Một gia đình có đứa con tuổi mẫu giáo tên là Mikey vừa chuyển tới khu phố vài tuần trước. Mikey và Manny đã nhanh chóng thân với nhau. Kể từ lúc ấy, ngày nào hai đứa chúng nó cũng chơi cùng nhau sau giờ học.

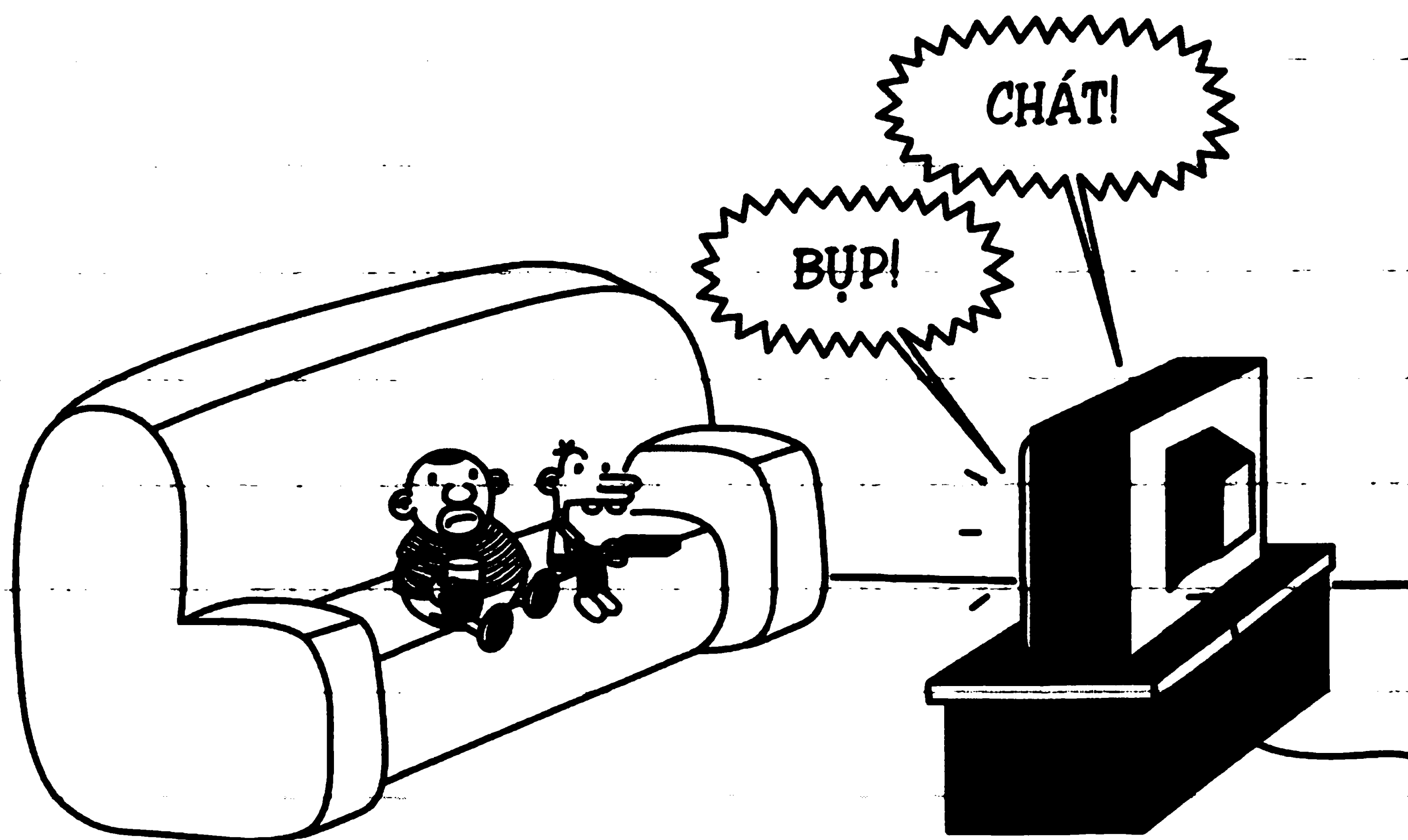
Mikey thích uống nước ép nho, và lúc nào nó cũng kẻ kẻ cái vòng ngậm nước hoa quả trên môi. Vì thế, trông nó hệt như một lão già bốn mươi tuổi với chòm râu dê.

MIKEY

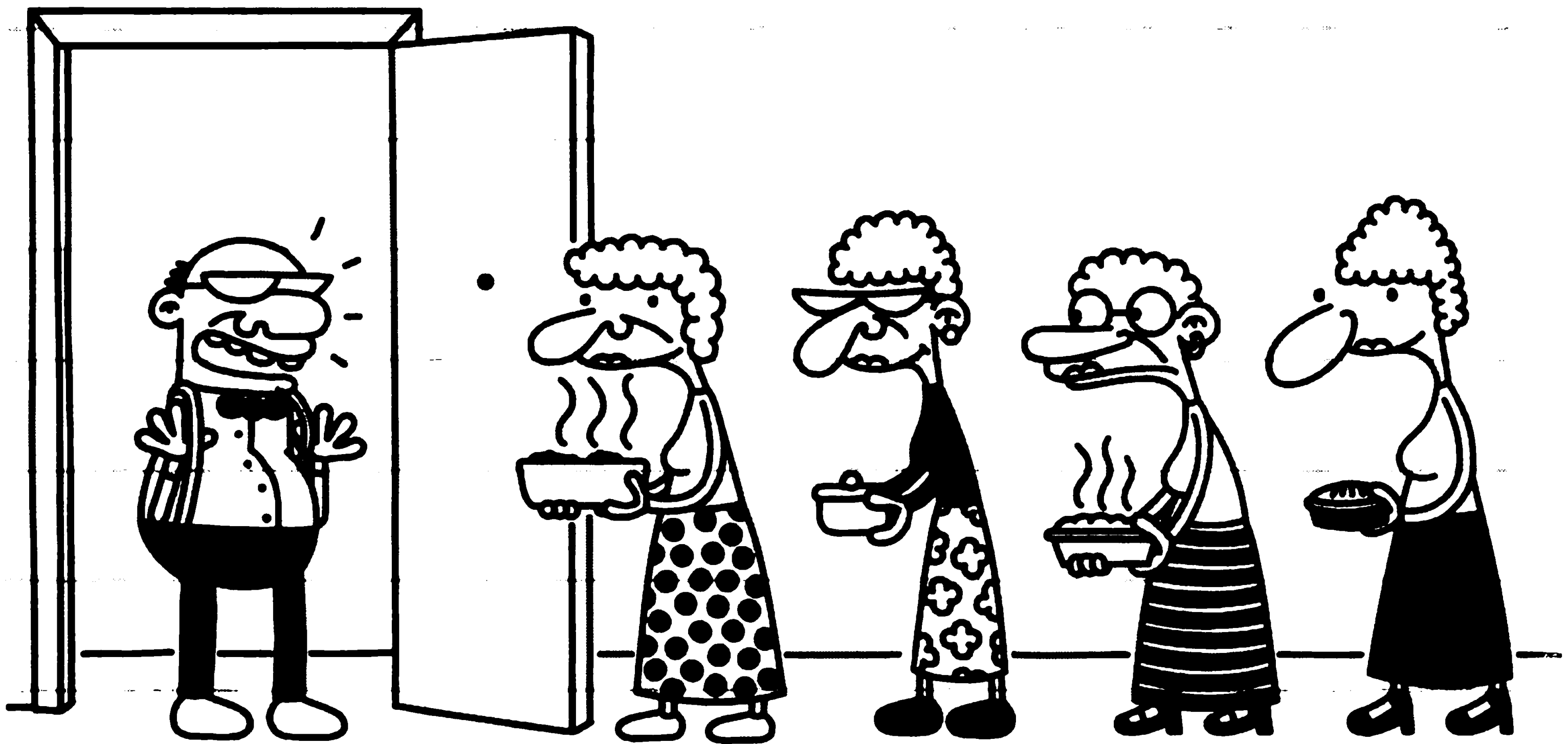
Việc duy nhất mà Mikey và Manny làm cùng nhau là xem Tivi.

Theo như tôi biết, chúng nó chưa bao giờ nói với nhau một từ, nhưng tôi đoán hai đứa vẫn "bắt được sóng" nhau.

Thậm chí còn điên rồ hơn nữa, giờ đến cả ÔNG NỘI của tôi cũng có bạn gái. Tôi còn không biết chúng ta vẫn có thể HẸN HÒ ở tuổi tác của ông, nhưng chắc là tôi đã sai.

Lẽ ra tôi không nên ngạc nhiên. Bố nói rằng ở khu Leisure Towers, phụ nữ đông hơn nam giới đến mười lần. Vì thế luôn luôn có các bà xếp thành hàng dài ở cửa nhà ông Nội, cố lấy lòng ông bằng món thịt hầm hoặc bánh trái các loại.

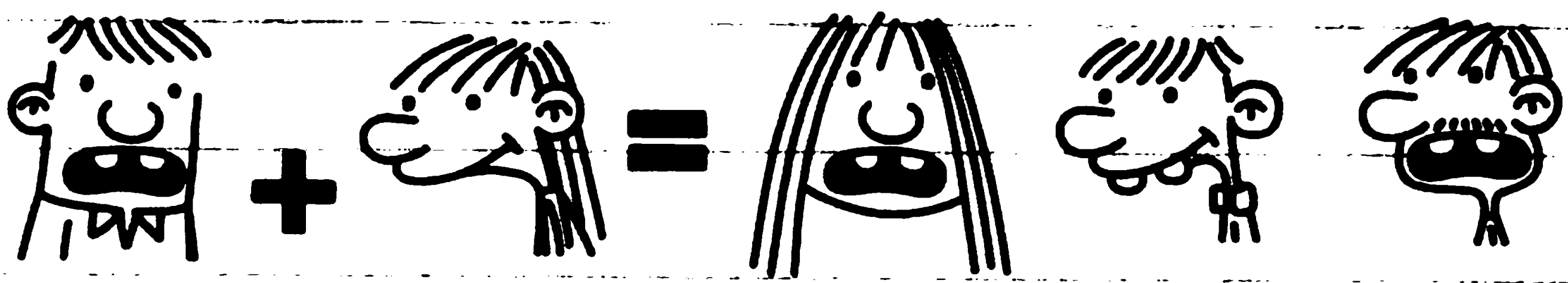
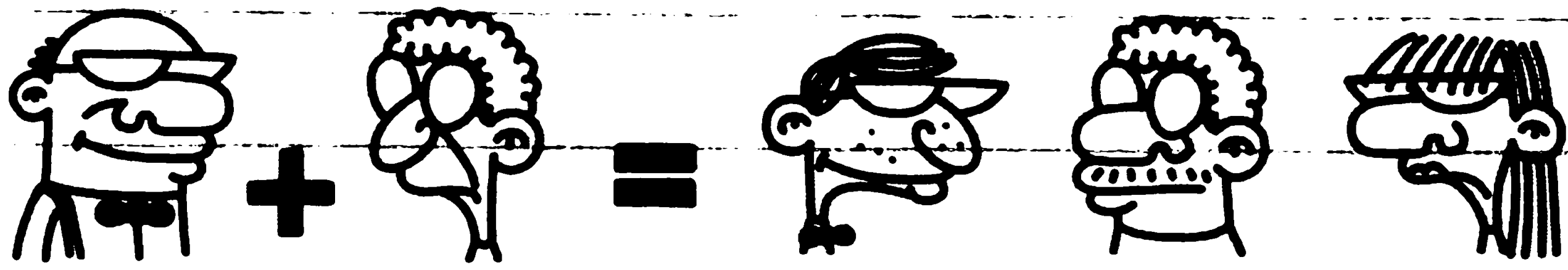

Ông nội bắt đầu qua lại với bà quả phụ tên là Darlene, và cuối tuần này nhà tôi vừa gặp bà ấy khi ông bà sang nhà tôi ăn tối.

Tôi nghĩ thật điên rồ khi Rowley và ông cùng có bạn gái một lúc.

Tôi chỉ có thể nói là, nếu đây là những con người sẽ sản sinh ra thế hệ tiếp theo, thì nhân loại đang gặp một vấn đề KHỦNG KHIẾP.

Lẽ ra tôi không bao giờ nên mở miệng với mẹ về chuyện đang xảy ra với đời sống bạn bè của mình, vì giờ đây mẹ tự cho mình cái sứ mệnh giúp tôi tìm bạn mới.

Hôm qua, mẹ mời một người bạn sống cùng phòng hồi học cao đẳng tới nhà tôi, vì cô ấy cũng có con trai và mẹ nghĩ hai chúng tôi sẽ thực sự "bắt được sóng" nhau.

Nhưng mẹ KHÔNG nói rằng con trai cô ấy đã học NĂM CUỐI trung học, khiến buổi chiều trôi qua rất là khó xử.

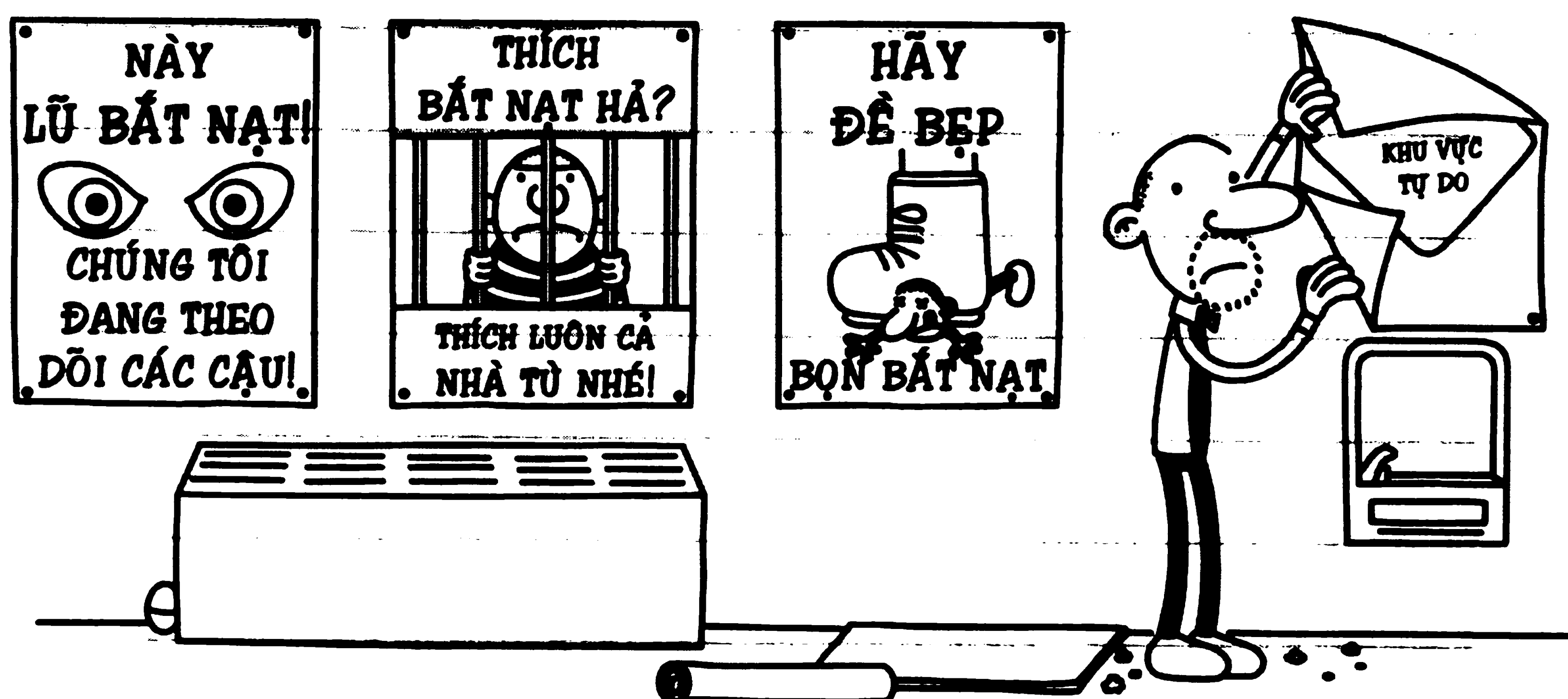
Gần đây mẹ hay cho tôi những mọo nhỏ để có thể kết bạn ở trường.

Tôi nghĩ mẹ có ý tốt thôi, nhưng những lời khuyên ấy KHÔNG BAO GIỜ hiệu quả với những đứa ở tuổi tôi. Ví dụ, mẹ nói tôi chỉ cần tốt với mọi đứa tôi gặp, thì tin tức sẽ lan truyền và trong chớp mắt tôi sẽ trở thành đứa nổi tiếng nhất trường.

Có thể những chuyện kiểu này sẽ xảy ra vào thời của mẹ, nhưng lũ trẻ con bây giờ không còn như thế nữa. Tôi đã nói với mẹ cả tỉ lần rằng NGÀY NAY sự nổi tiếng dựa trên những điều như bạn mặc quần áo của thương hiệu nào hay dùng điện thoại hãng gì. Nhưng mẹ chả thèm nghe.

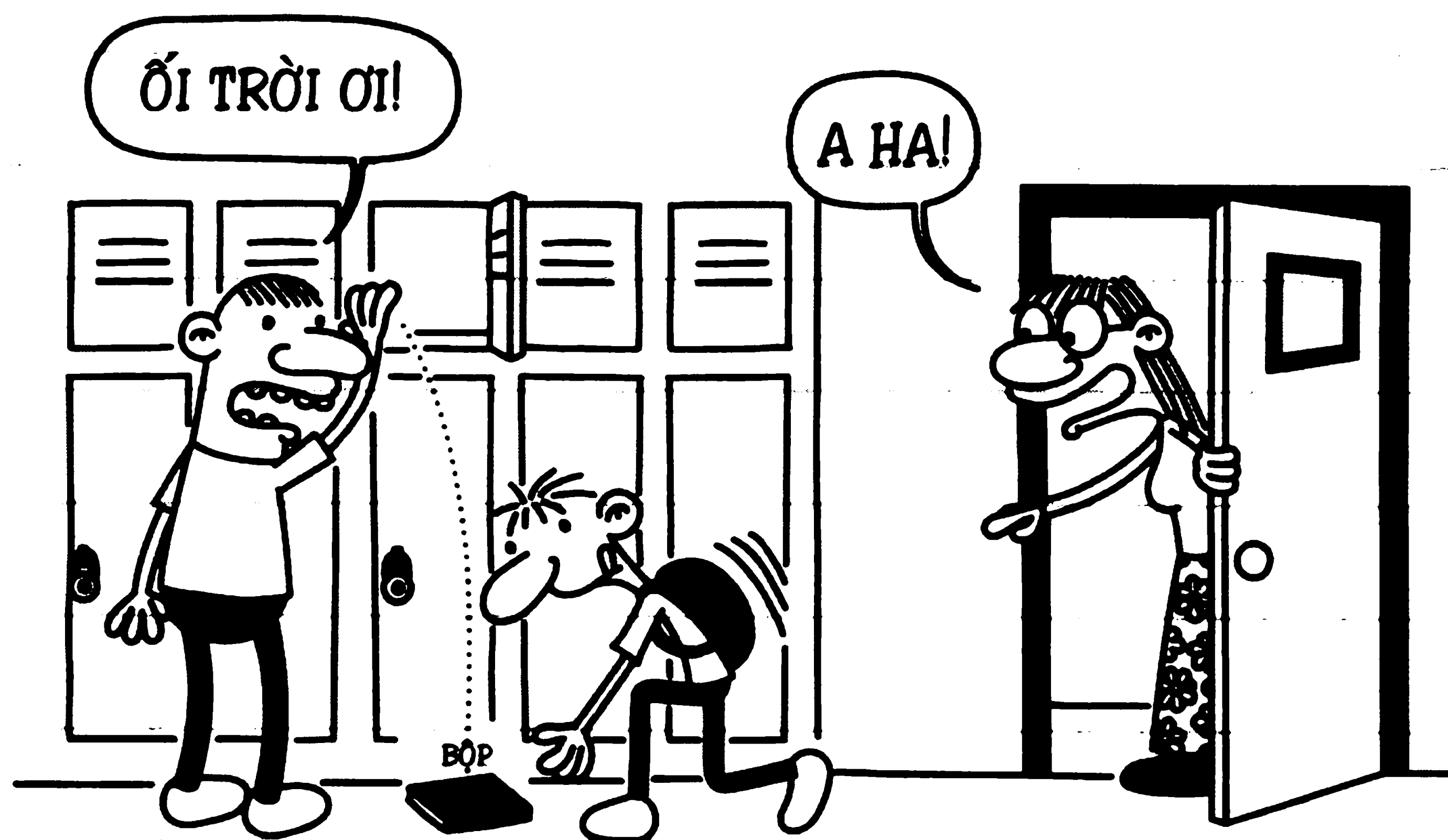
Ở trường có một chiến dịch lớn nhằm khuyến khích việc "gia tăng những hành động tích cực", vậy nên họ gỡ những tờ áp phích chống nạn bắt nạt ở hành lang xuống vì chúng không còn phù hợp với chủ đề mới.

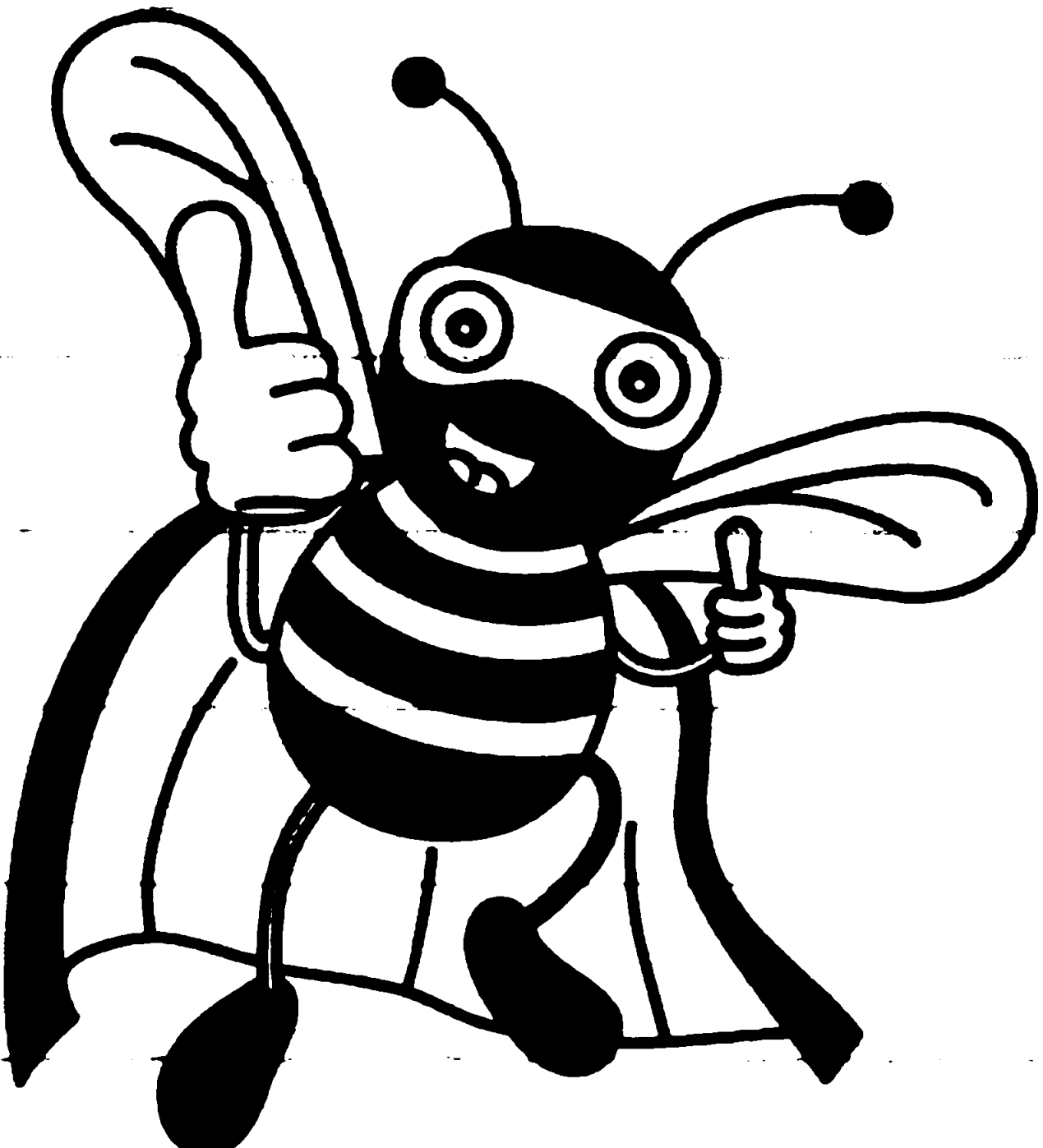
Bây giờ, thay vì trừng phạt những đứa có hành vi xấu, nhà trường thưởng cho những đứa hành xử TỬ TẾ.

Ý tưởng cơ bản là nếu một giáo viên bắt gặp bạn đang

hành xử tử tế với đứa khác, bạn sẽ được một "Điểm Nghĩa hiệp".

Khi đã đạt được một số Điểm Nghĩa hiệp nhất định, bạn có thể đổi chúng thành phần thưởng, ví như có thêm thời gian nghỉ giải lao.

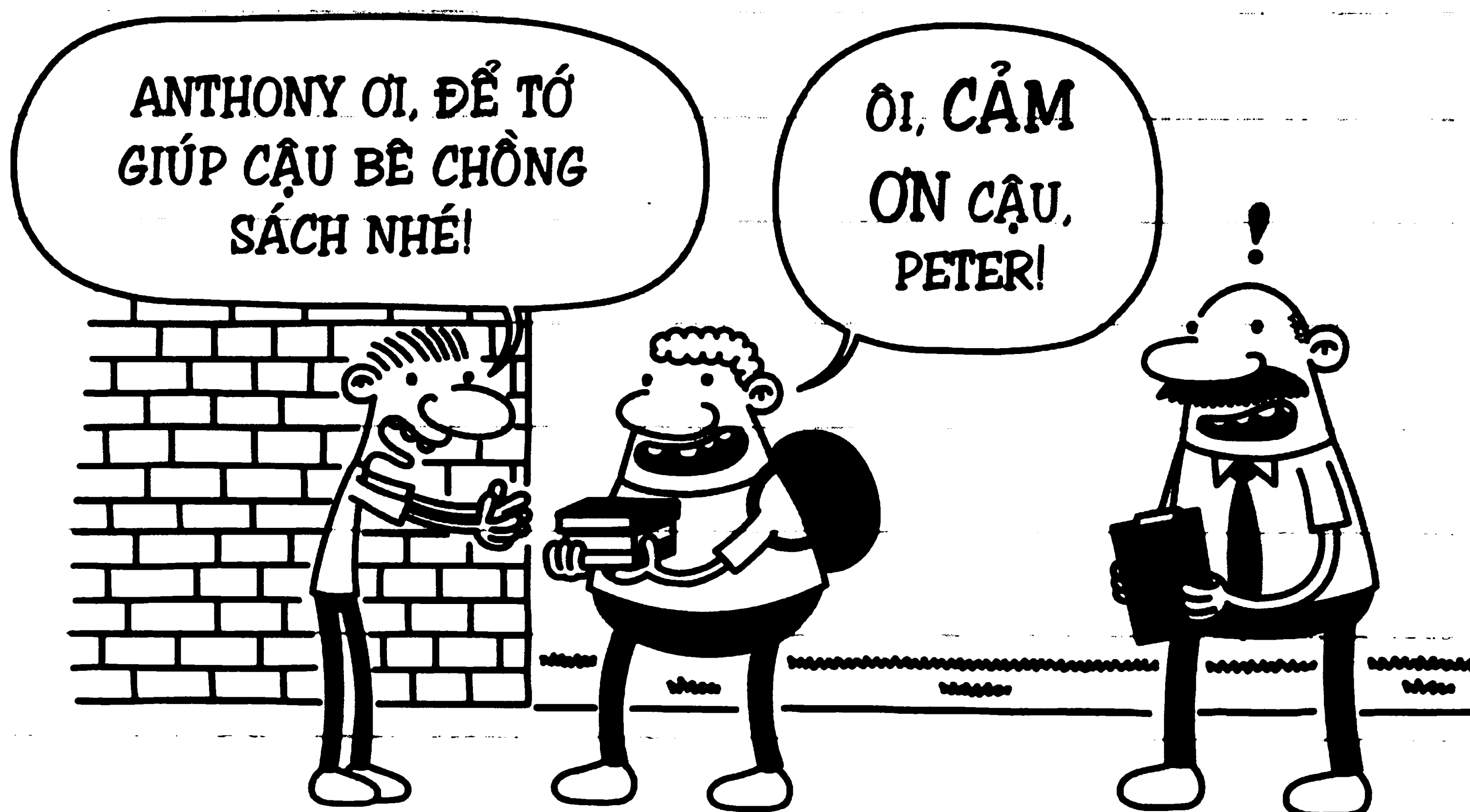

**BẠN ĐÃ KIẾM ĐƯỢC MỘT
ĐIỂM NGHĨA
HIỆP!**

**HÃY MANG NHỮNG ĐIỂM
NGHĨA HIỆP CỦA BẠN ĐẾN
TRƯỚC VĂN PHÒNG TRƯỞNG
ĐỂ ĐỔI LẤY PHẦN THƯỞNG!**

Và phòng hướng dẫn cũng nói người đạt NHIỀU ĐIỂM NHẤT sẽ được nghỉ học một ngày trong tháng Sáu.

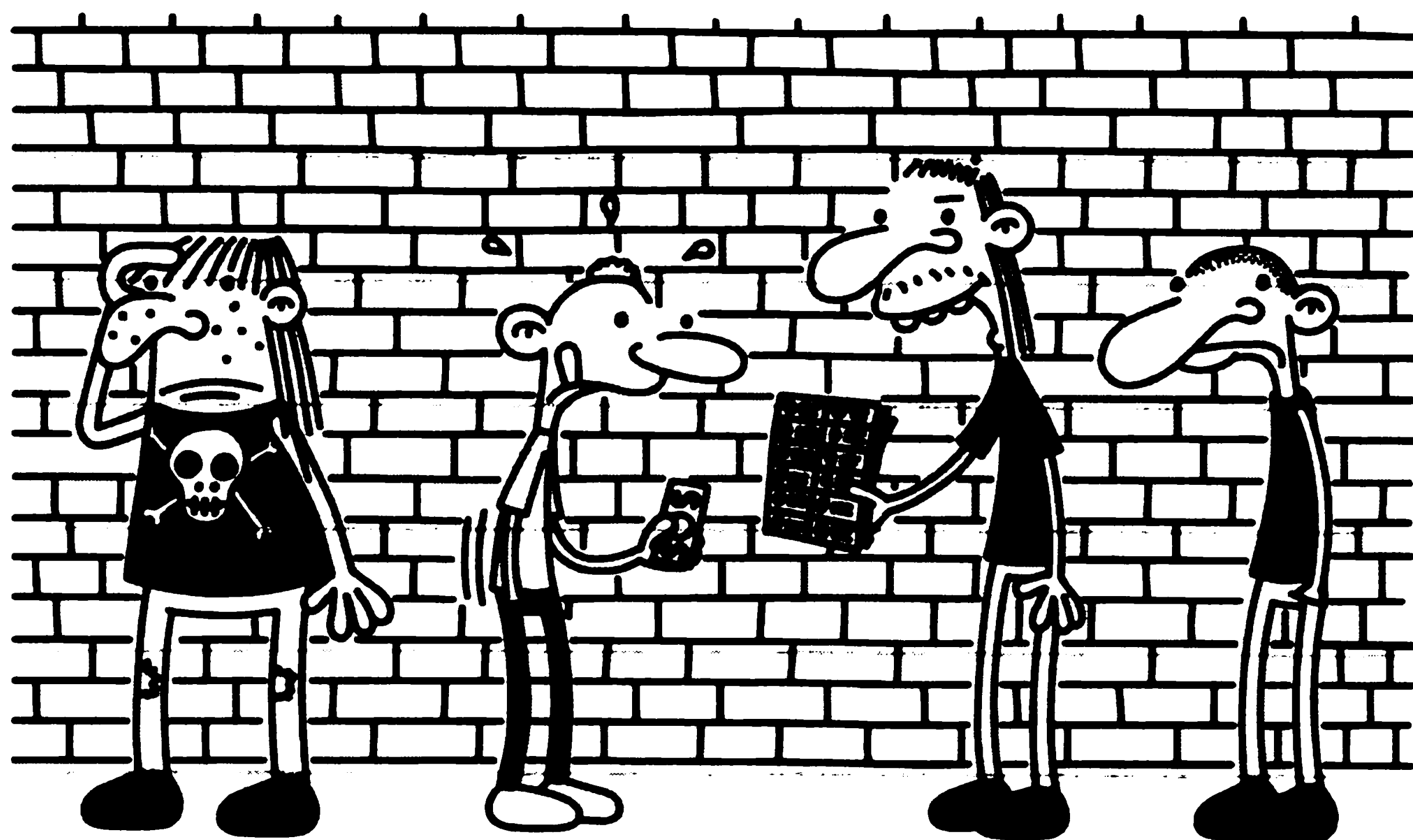
Tôi thực lòng nghĩ đây là một ý tưởng khá hay, nhưng tất nhiên người ta luôn thích làm rối tung mọi thứ lên. Ngay lập tức lũ học sinh nhận ra chúng không cần làm việc tốt thực sự mà vẫn kiếm được Điểm Nghĩa Hiệp. Chúng chỉ cần GIẢ VỒ làm việc tốt bất cứ khi nào thấy thầy cô ở quanh.

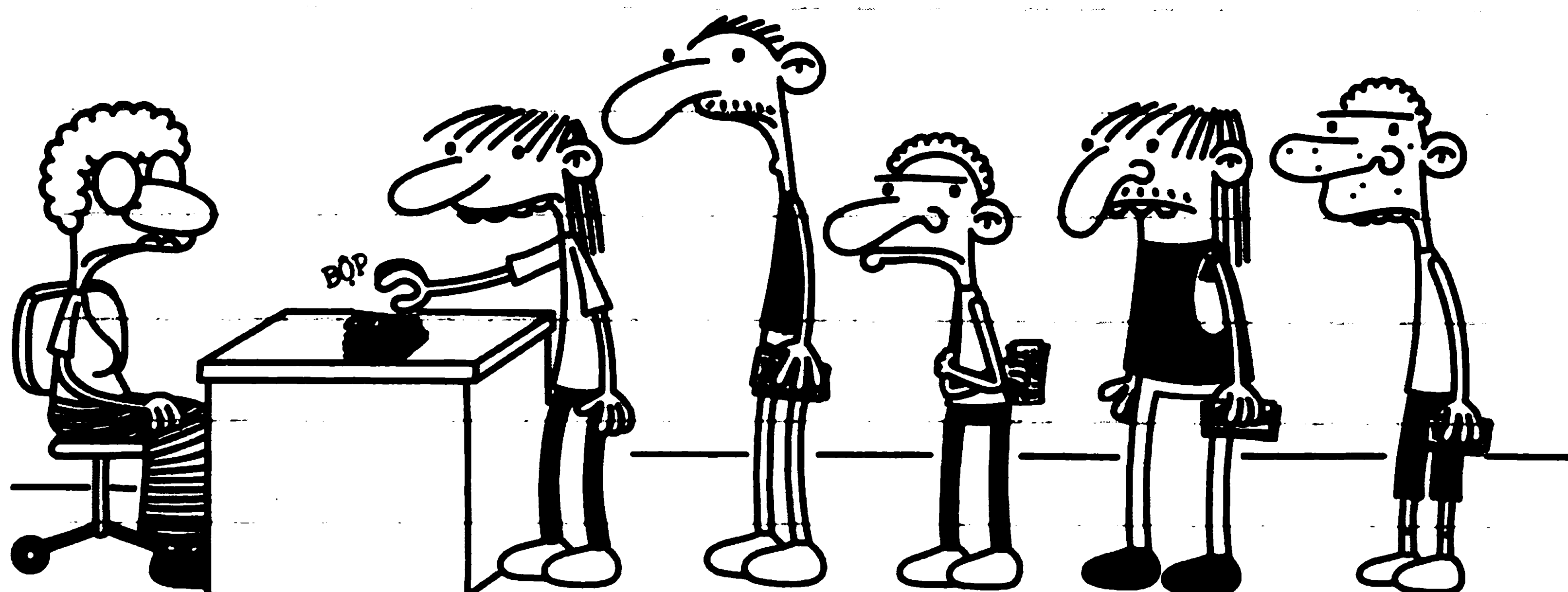
Điểm Nghĩa Hiệp được in thành một tờ mười phiếu. Thầy cô sẽ xé một phiếu ra khi muốn thưởng cho một học sinh.

Thằng Erick Glick đã có được một tờ phiếu Điểm Nghĩa Hiệp và nó đã phô to ra, thế là sau đó những phiếu Điểm Nghĩa Hiệp giả mạo tràn ngập khắp trường.

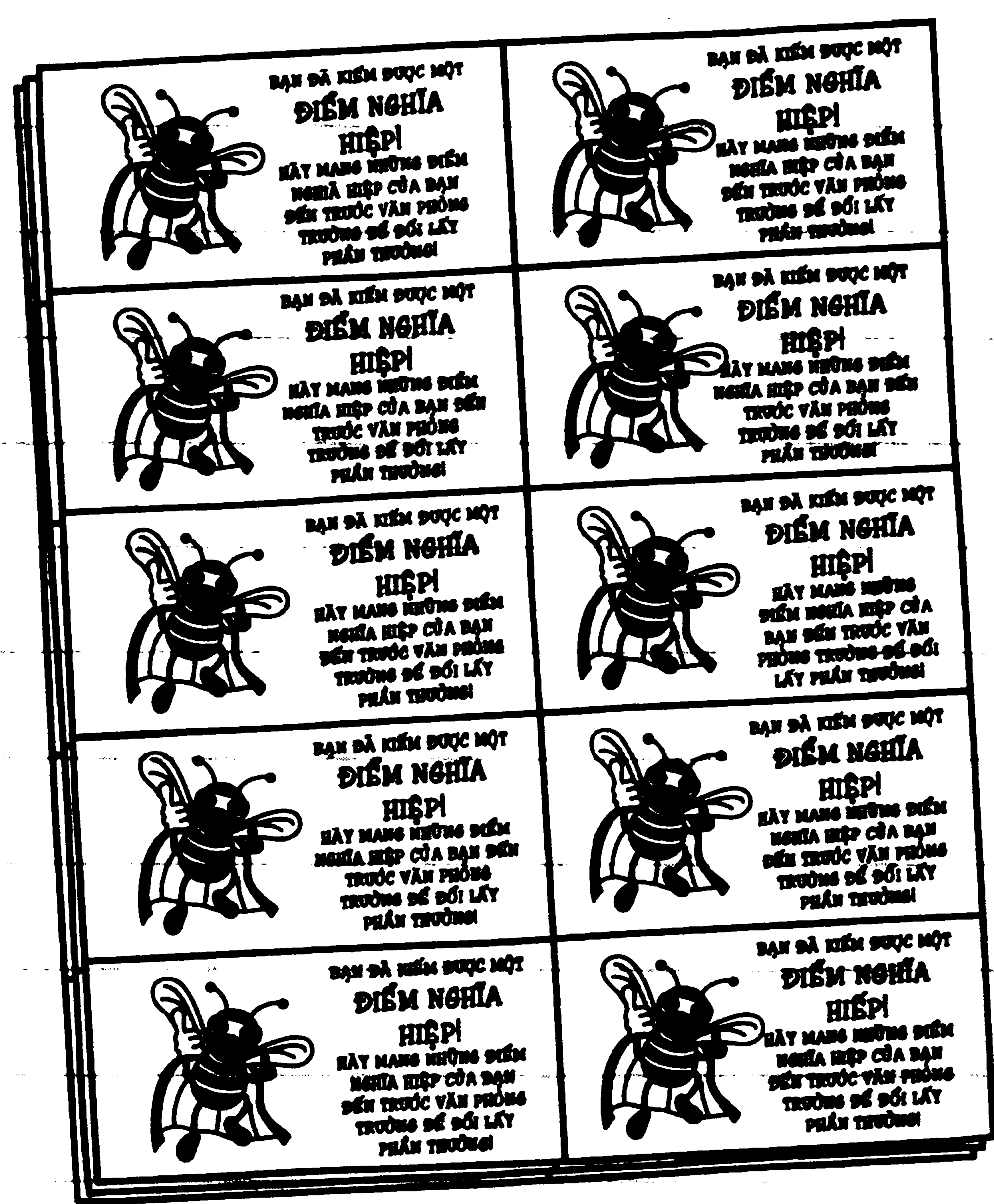
Erick bắt đầu bán giá hai mươi lăm xu một điểm, nhưng rồi những đứa khác nhận ra CHÚNG cũng có thể tự phô tô, thế là có quá nhiều Điểm Nghĩa Hiệp trên "thị trường" đến mức bạn có thể mua CẢ TRĂM chỉ với giá HAI MƯƠI LĂM XU.

Các thầy cô thấy nghi ngờ khi những đứa tẻ hại nhất trong lớp cũng bắt đầu đổi hàng tấn Điểm Nghĩa Hiệp để có thêm giờ giải lao.

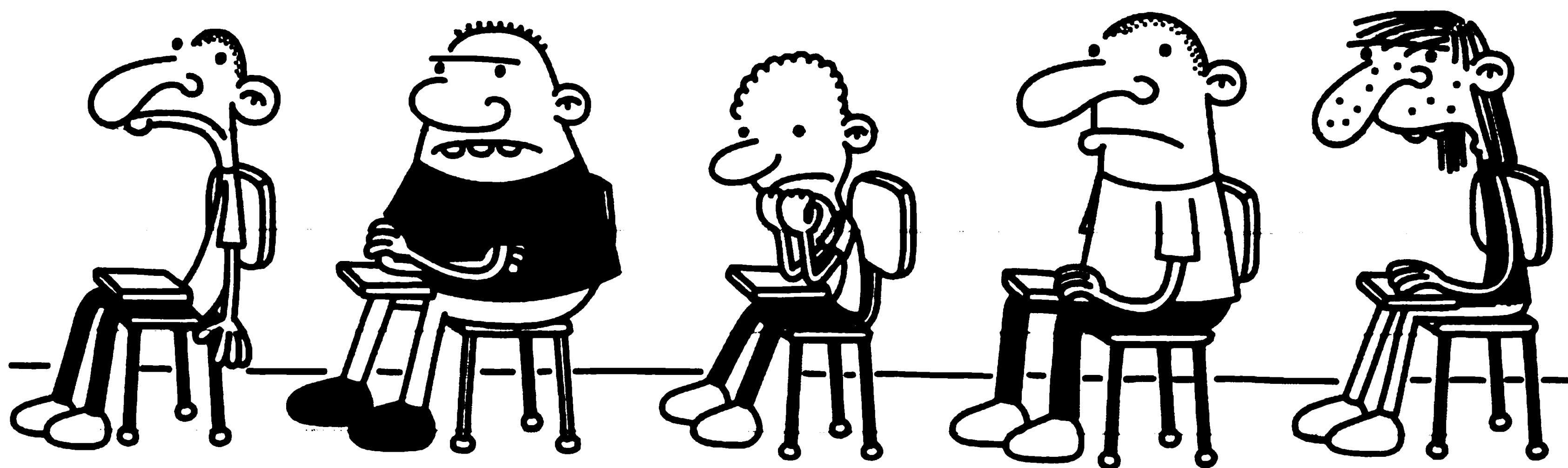

Bởi vậy, nhà trường đã hủy tất cả Điểm Nghĩa Hiệp in trên giấy màu trắng và in một lượt mới trên giấy màu XANH. Nhưng cũng chẳng được bao lâu, chúng nó lại bắt đầu phô tô trên giấy màu xanh, và chuyện cũ lại lặp lại.

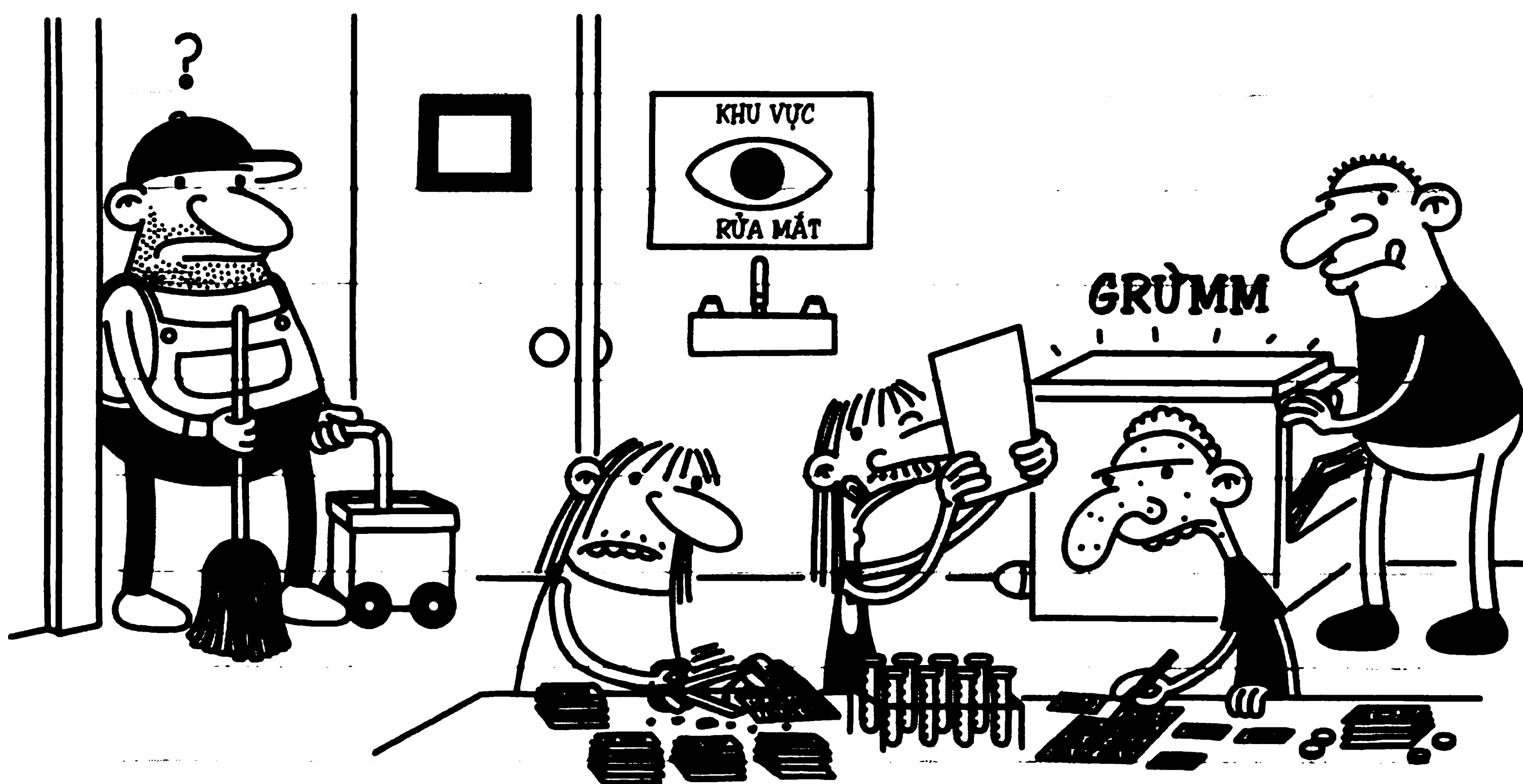

Mỗi lần nhà trường đổi màu giấy in phiếu Điểm Nghĩa Hiệp là trong vòng hai tư giờ sẽ có ngay bản giả mạo. Cuối cùng, nhà trường bắt đầu phạt những đứa đổi hơn năm Điểm Nghĩa hiệp một lúc, vì giáo viên sẽ coi đó là bằng chứng giả mạo.

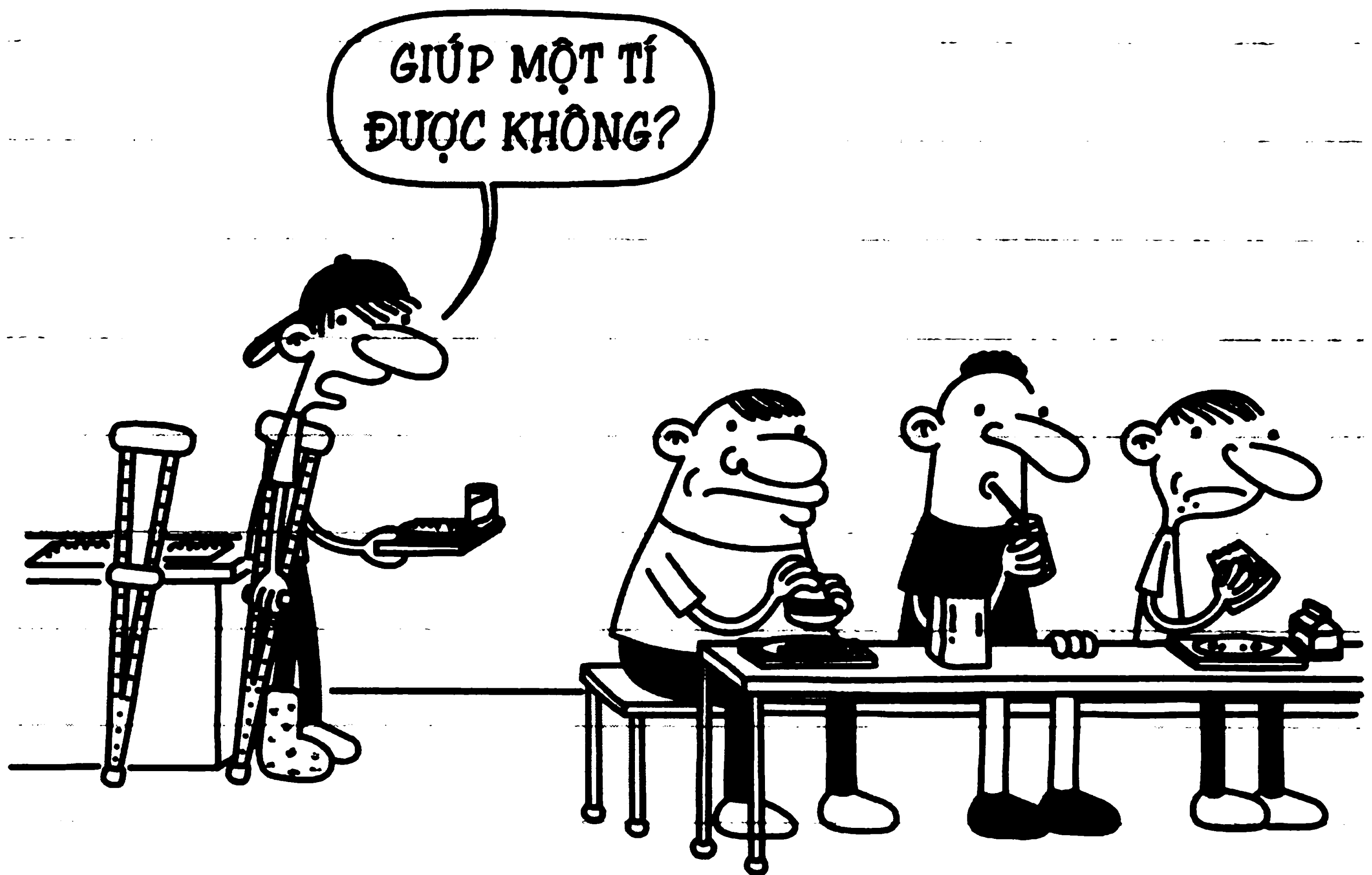
Nhưng NHƯ THẾ cũng không công bằng. Marcel Templeton, một trong những thằng ngoan nhất lớp tôi, bị cấm túc đến hết tháng dù nó đã kiếm được ba mươi lăm Điểm Nghĩa hiệp hoàn toàn hợp lệ.

Cuối cùng, bác bảo vệ đã phát hiện ra một trong những hang ổ làm giả lớn khi bước vào một phòng Khoa học trống mà bọn học sinh dùng làm sào huyệt.

Sau đó nhà trường đã hủy toàn bộ chương trình Điểm Nghĩa hiệp, thật tệ hại bởi vì bây giờ chuyện được giải lao thêm đã trở thành dĩ vãng, chẳng ai muốn làm việc gì tử tế nữa.

Chủ nhật

Có lẽ mẹ đã nghĩ hơi quá chuyện tôi kể về những đứa trẻ ở tuổi tôi được nổi tiếng, vì hôm nay mẹ bỗng đưa tôi đi mua quần áo.

Nói chung tôi KHÔNG THỂ CHỊU NỔI việc mua sắm quần áo này, vì lần duy nhất mẹ con tôi đi sắm sửa là vào đầu năm học mới. Và một lần một năm là quá đủ với TÔI.

Tôi đã phải làm nhiều chuyện chán ngấy trong đời, nhưng KHÔNG THỪ GÌ làm cạn năng lượng của tôi hơn chuyện mua quần áo cho năm học mới.

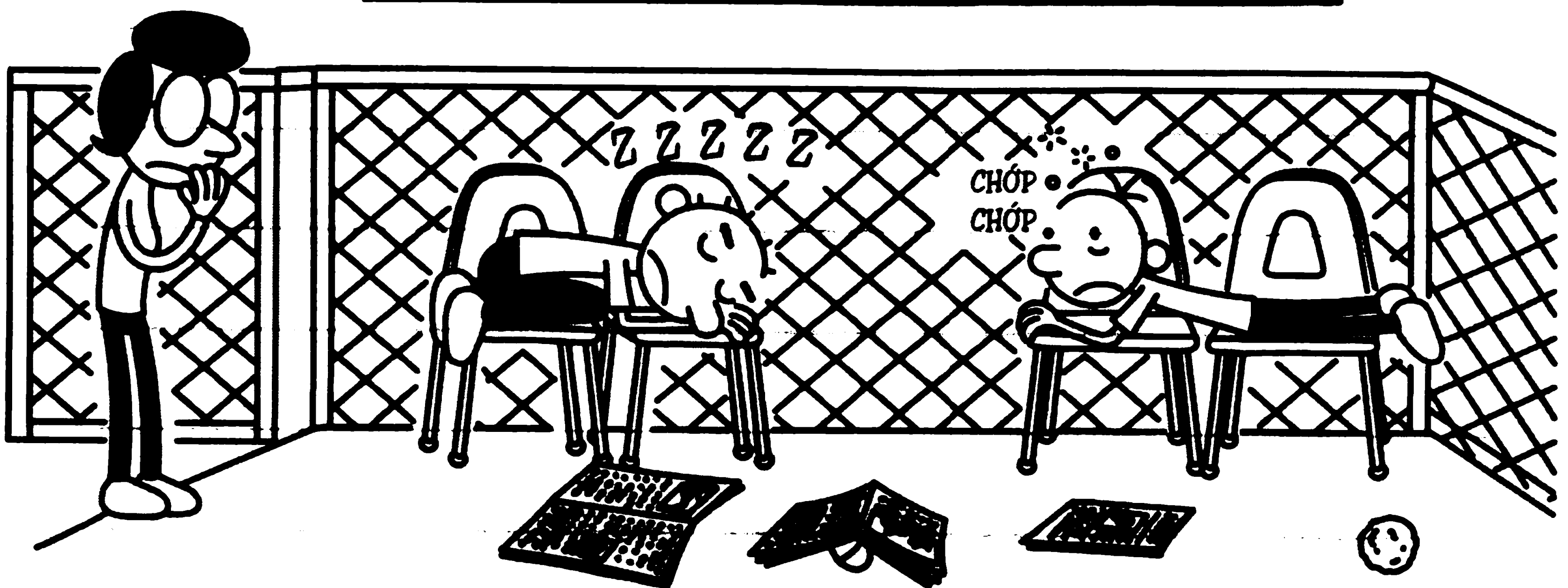
Mẹ luôn đưa tôi đi mua sắm ở một khu buôn bán có tên là Frugal Freddy. Tôi nghĩ những người điều hành của hàng này rất hiểu tâm lý đàn ông, vì họ cho chúng tôi một chỗ nhỏ để ngồi trong khi những người phụ nữ mua sắm.

Tháng Chín năm ngoái, mẹ đã đưa tôi và Rodrick tới Frugal Freddy rồi chọn toàn bộ quần áo cho chúng tôi. Xui thay, mẹ đã quên không ĐÓN anh em tôi sau khi mẹ hoàn tất việc mua sắm, và mẹ về luôn nhà trước khi nhớ ra.

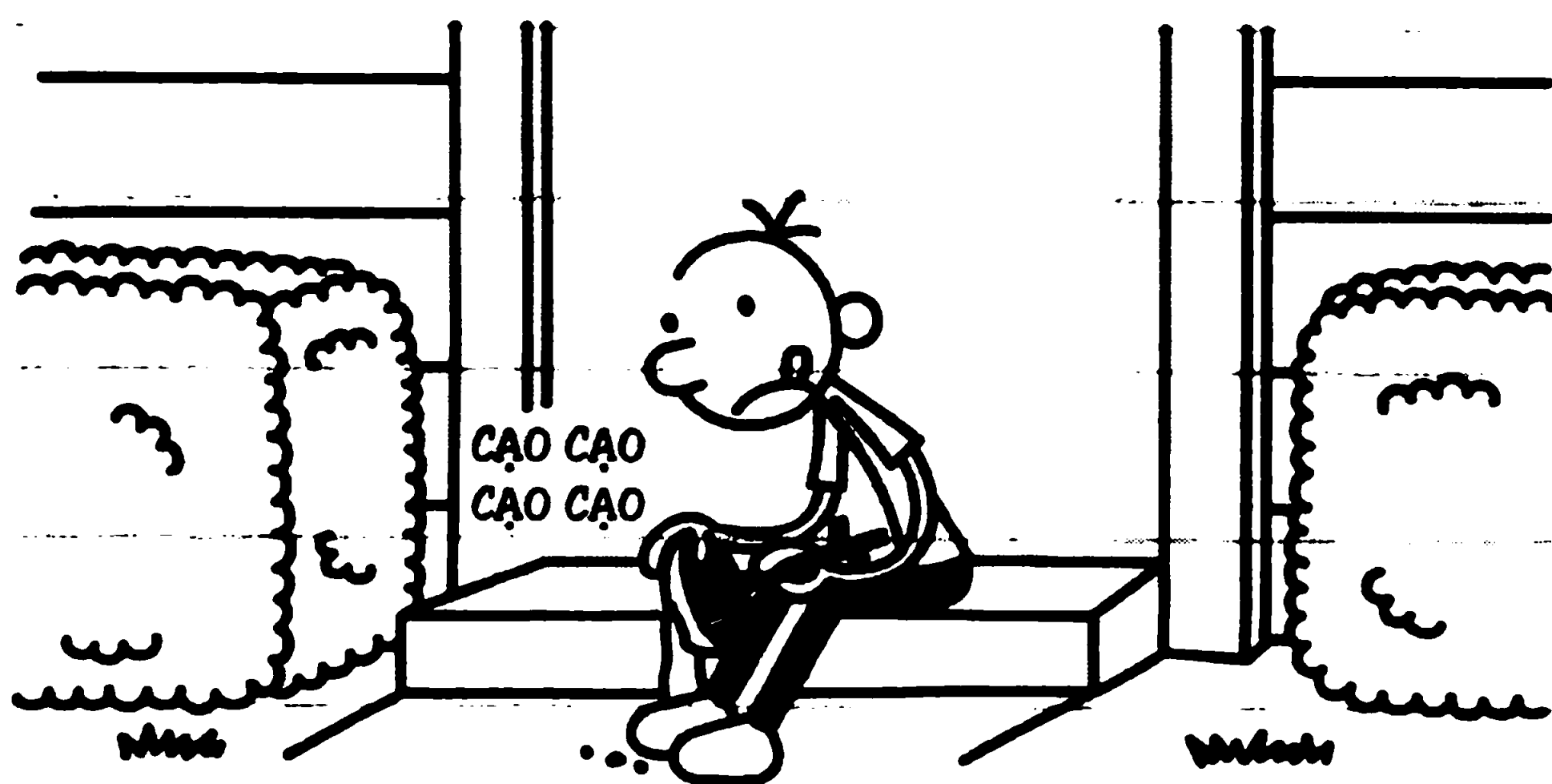
Tôi và Rodrick phải ở đó suốt ba tiếng mới thấy mẹ quay lại đón.

KHU CỦA CÁC QUY NGẠI

Ừm, hôm nay thì tôi lại thực sự HẢO HỨC khi được đi mua sắm. Tôi mua hai chiếc quần jeans và ba cái áo sơ mi, nhưng thứ khiến tôi sung sướng nhất là ĐÔI GIÀY.

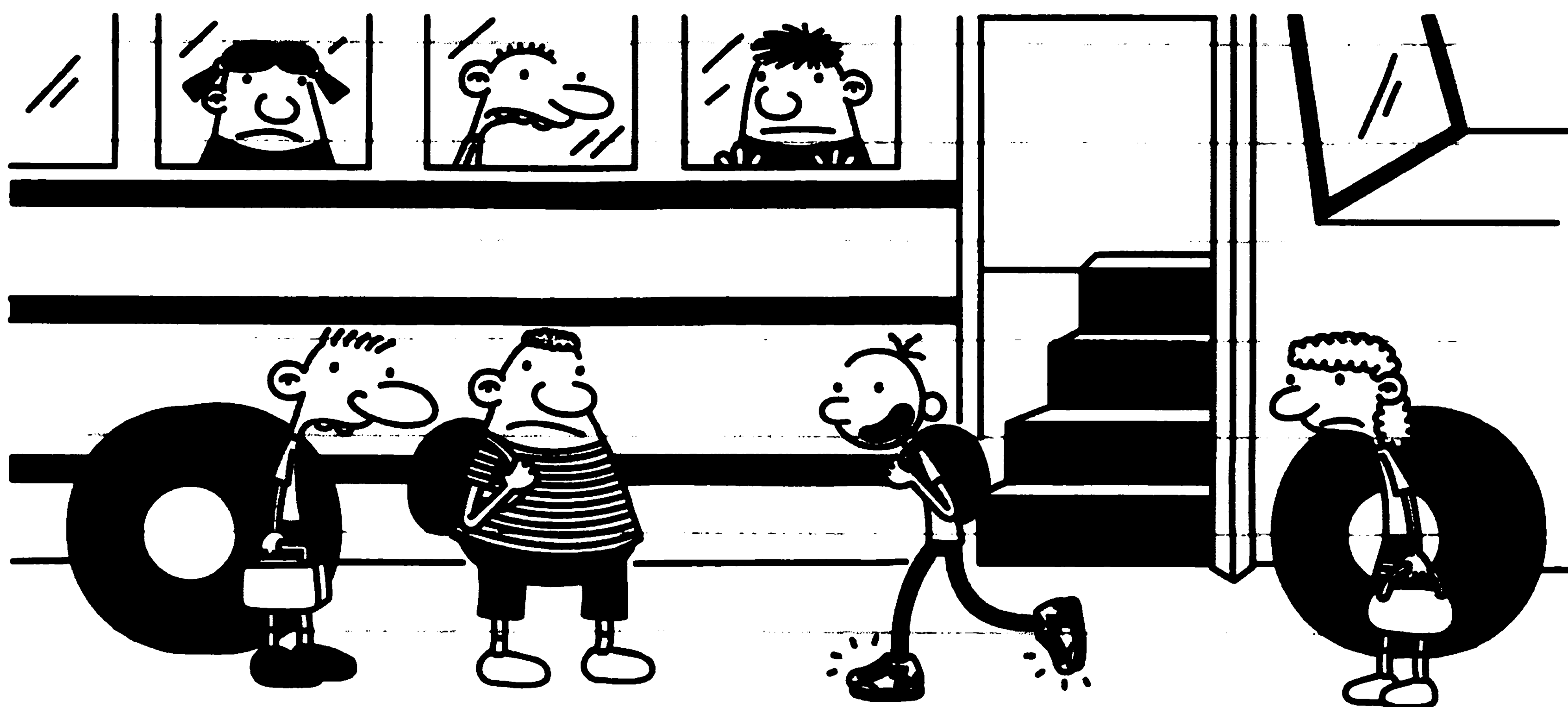
Tất cả giày tôi đi đều là hàng thả ra từ Rodrick, và bất cứ khi nào có được một đôi giày từ ÔNG ANH QUÝ HÓA tôi đều phải bỏ ra mấy tiếng liền để cạo hết bã kẹo cao su khỏi đế giày.

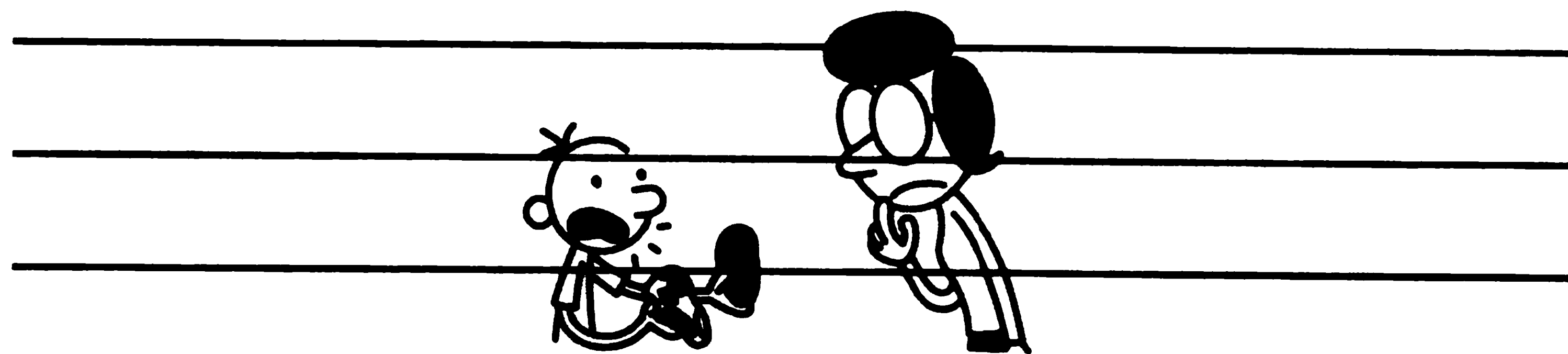
Lần duy nhất tôi có một đôi giày mới là năm lớp Bốn, khi mẹ sắm cho tôi đôi giày thể thao cho ngày đầu tiên đến trường.

Tôi nói với mẹ là tôi chưa bao giờ nghe thấy từ "giày thể thao" trước đó. Mẹ bảo tôi chúng là hàng châu Âu và được làm theo "công nghệ của kỹ nguyên vũ trụ". Thế là tôi tự hào âm ỉ khi đi đôi giày mới đến trường.

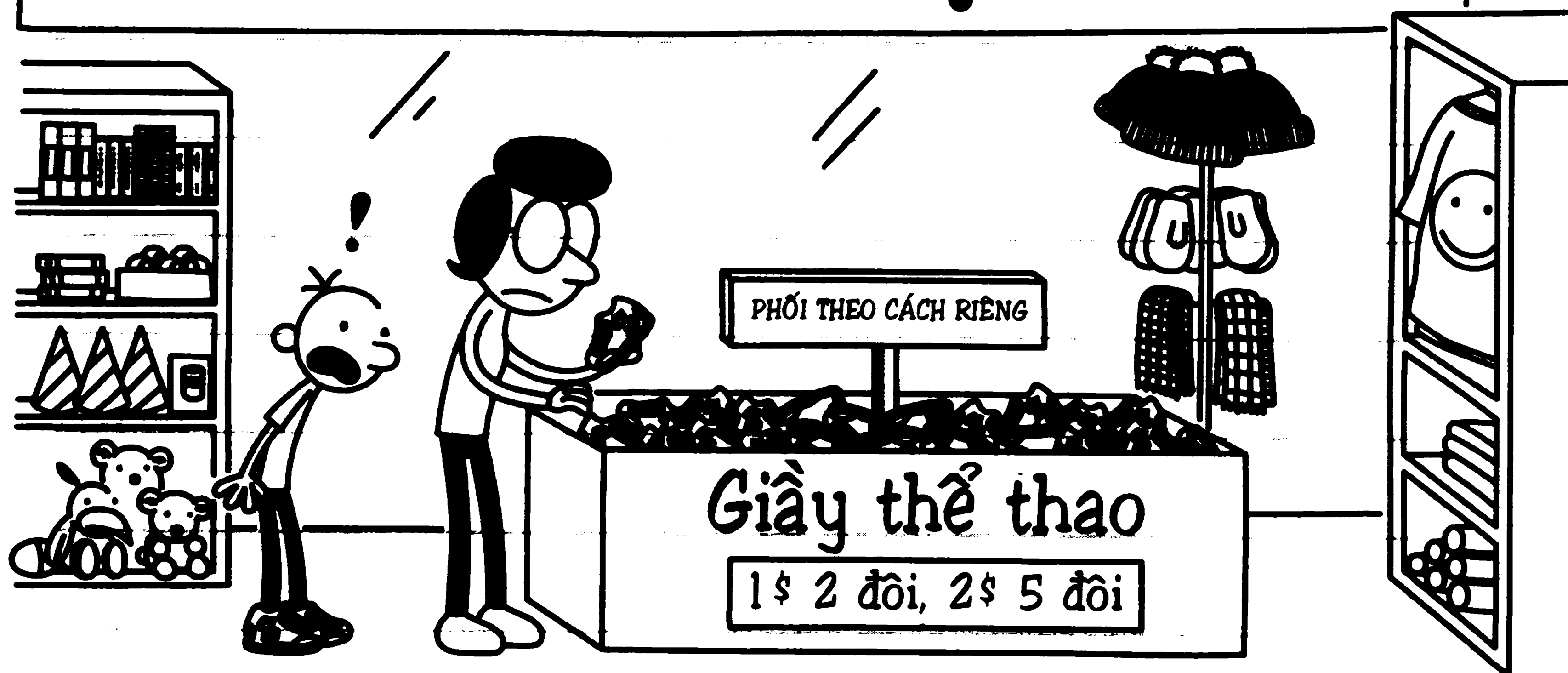

Nhưng đến giờ giải lao, phần đế cao su ở cả hai chiếc giày đều bị bong ra. Tôi buồn lắm, về đến nhà là báo với mẹ. Mẹ nói đừng lo, hai mẹ con sẽ mang giày đến cửa hàng và đổi lấy đôi khác.

Lúc ấy tôi mới nhận ra mẹ mua đôi giày ở một cửa hàng tạp hóa giá rẻ và toàn bộ câu chuyện "công nghệ của kỹ nguyên vũ trụ" chỉ là một mớ tào lao.

CỬA HÀNG TẠP HÓA

Hôm nay, khi mẹ nói sẽ đưa tôi đi mua giày, tôi chắc chắn mẹ biết là tôi chỉ quan tâm đến thương hiệu.

Mặc dù vậy, cũng không hề dễ dàng để có thể chọn được một đôi giày cho mình. Có cả một tỉ loại khác nhau, và mỗi loại lại phù hợp với một mục đích riêng biệt cụ thể.

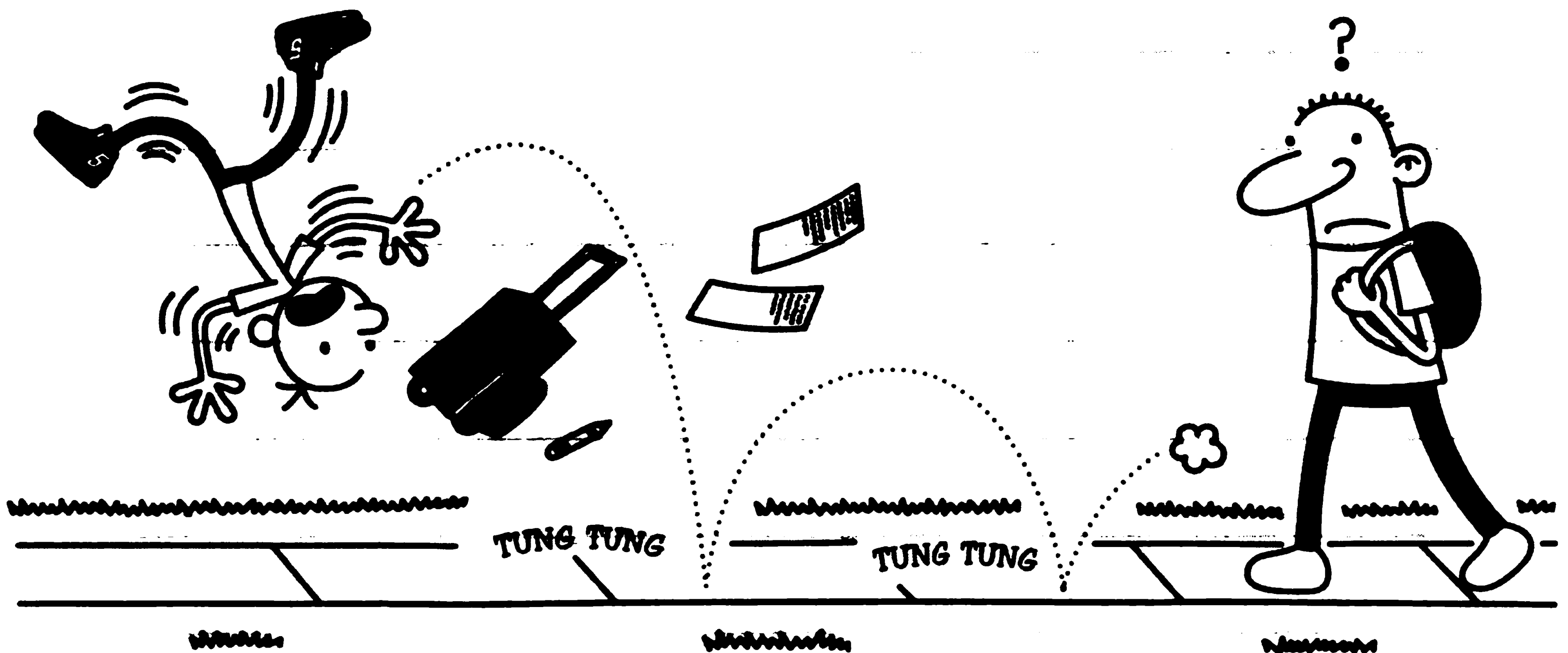

Có giày dành cho đi bộ đường dài, giày dùng để chạy, giày cho ván trượt, và cả tá các giày kiểu khác nữa.

Có một đôi giày chơi bóng rổ đẹp mê li làm theo công nghệ cao mà tôi thực sự thích. Chúng có thứ gì đó ở đế giày khiến ta có thể nhảy cao hơn, và tôi đang thực sự nghiêm túc suy nghĩ về chuyện mua chúng.

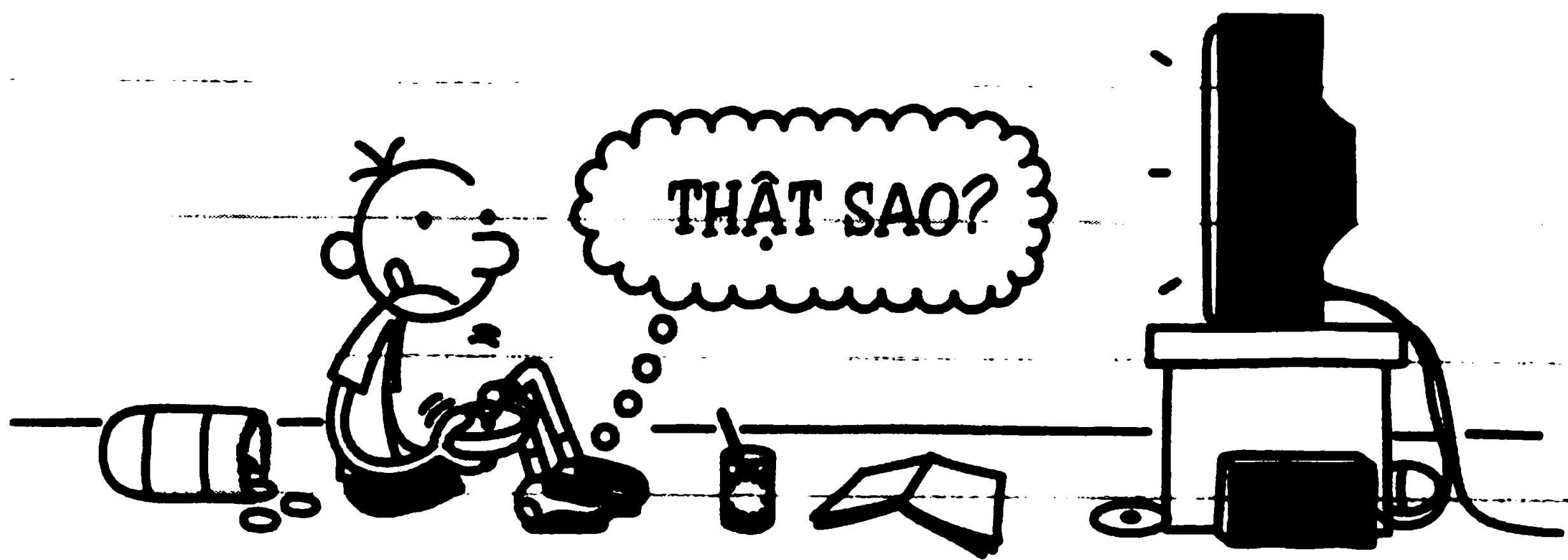

Nhưng tôi lại sợ nếu mua chúng, tôi sẽ hoàn toàn mất kiểm soát khi đi bộ tới trường.

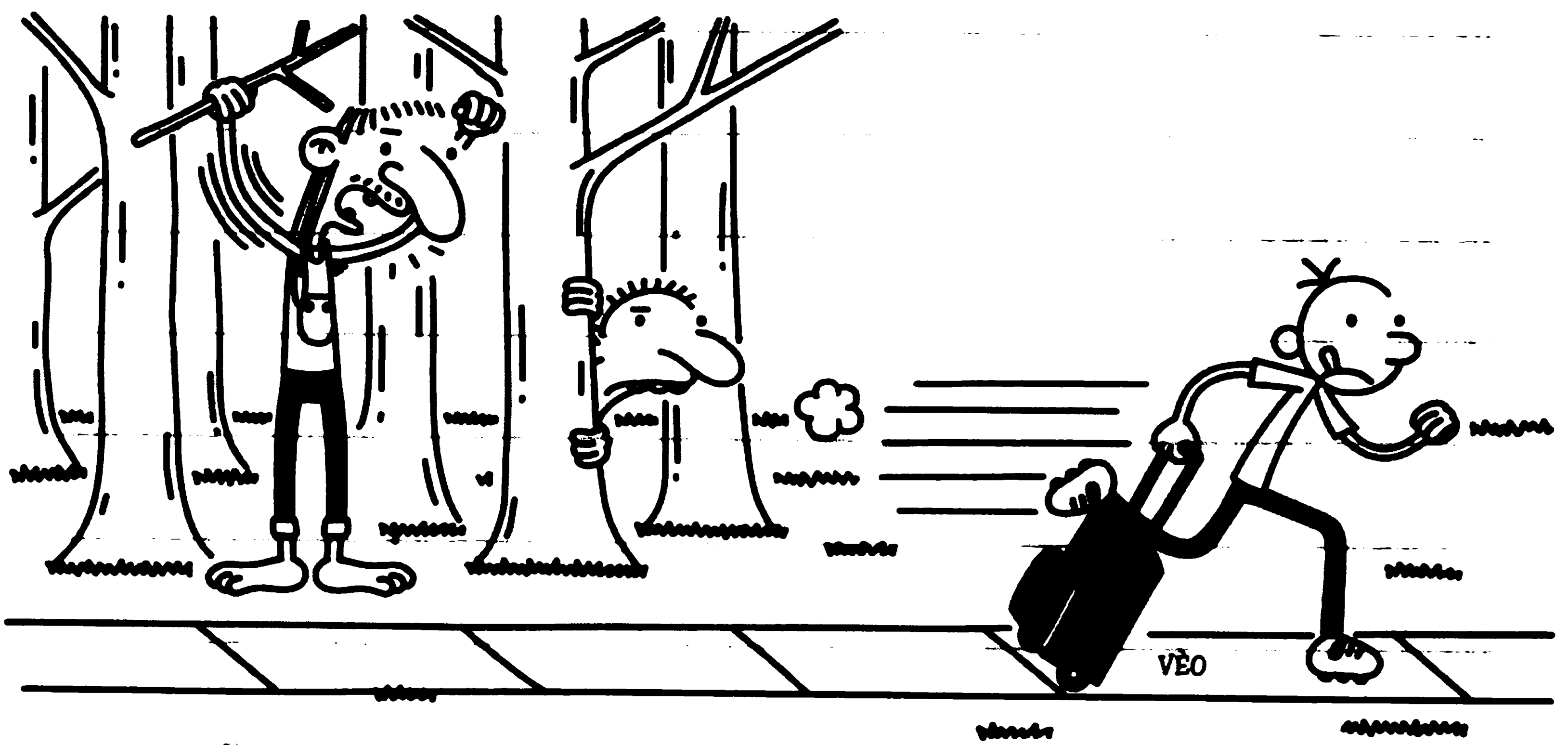

Rồi có một đôi giày "tập luyện đa năng" màu xanh tuyệt đẹp, nhưng trên hộp lại ghi rằng chúng chỉ dành cho những "vận động viên nghiêm túc."

Vì thế nếu tôi mua đôi giày đó, tôi nghĩ chúng sẽ rất phí hoài.

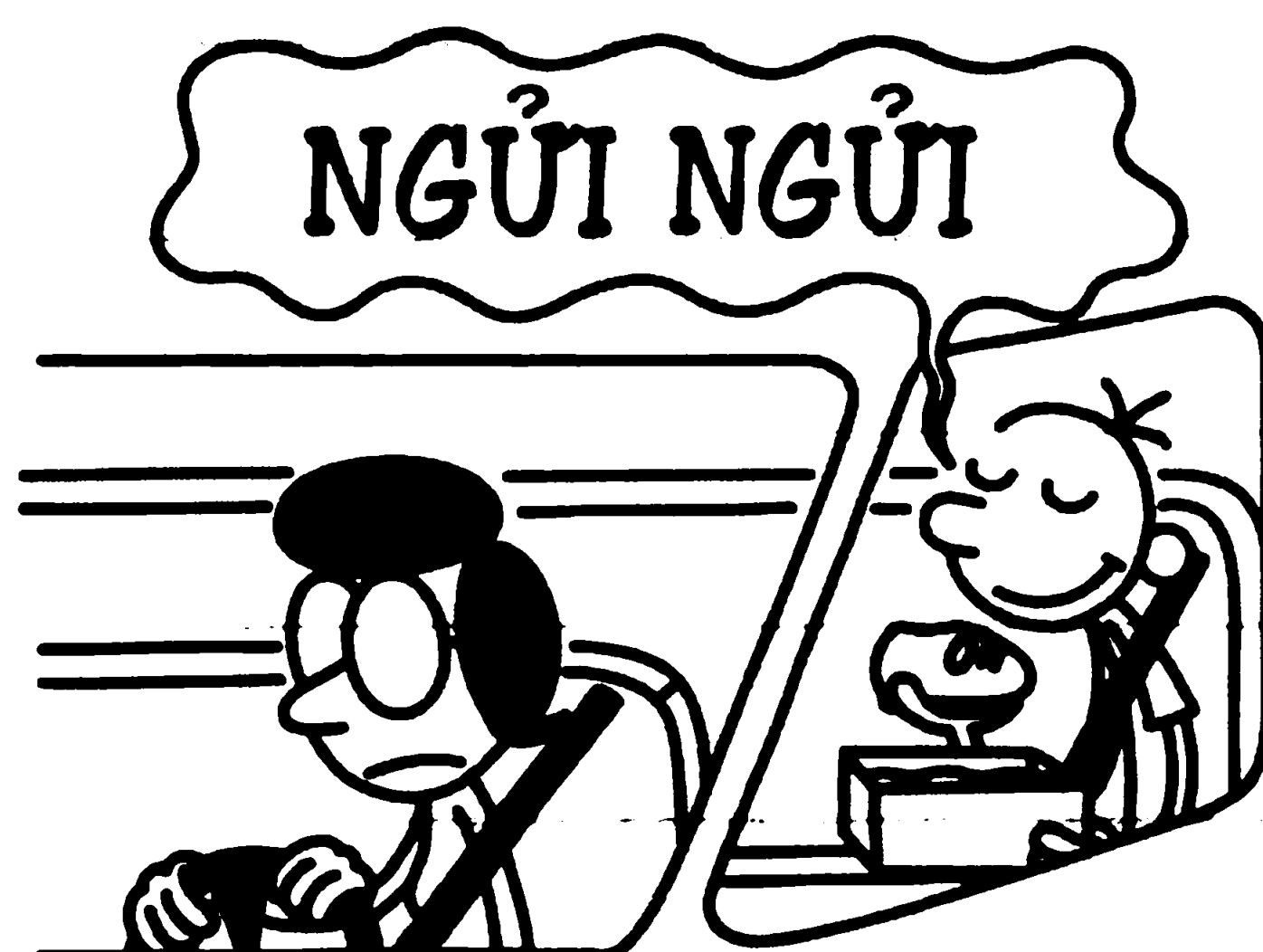

Tôi còn nghĩ tới chuyện mua một đôi giày có bánh xe, để có thể phóng vút qua khu rừng có lũ con nhà Mingo hàng ngày.

Cuối cùng, tôi quyết định mua một đôi trông giống thể thao nhưng không nổi bật quá mức. Mẹ hỏi tôi có muốn đi luôn giày mới về nhà không, nhưng tôi KHÔNG ĐỜI NÀO để chúng bị vấy bẩn trước khi đi chúng đến trường lần đầu tiên.

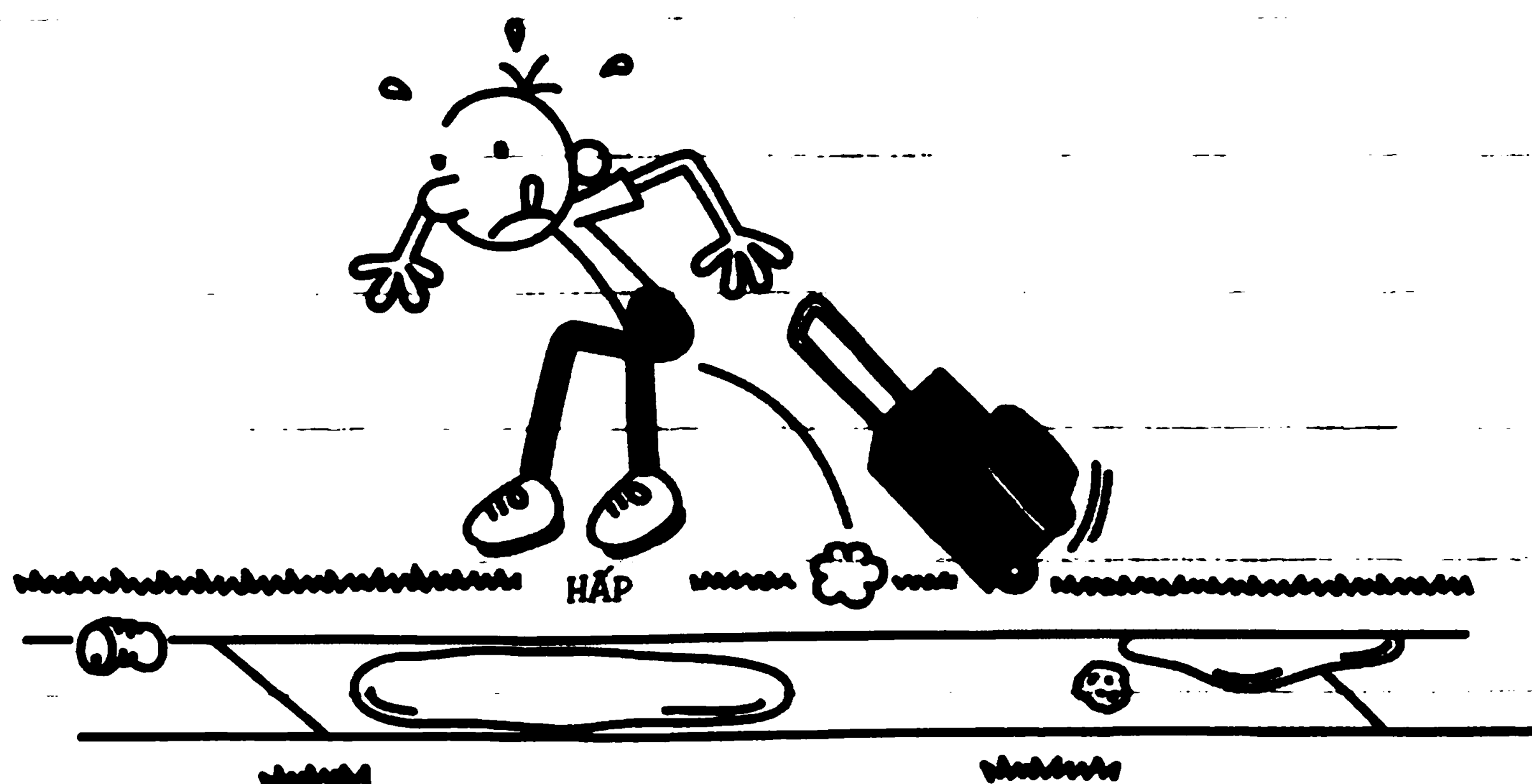
Hơn nữa, tôi sẽ có cơ hội thưởng thức mùi giày mới suốt quãng đường về.

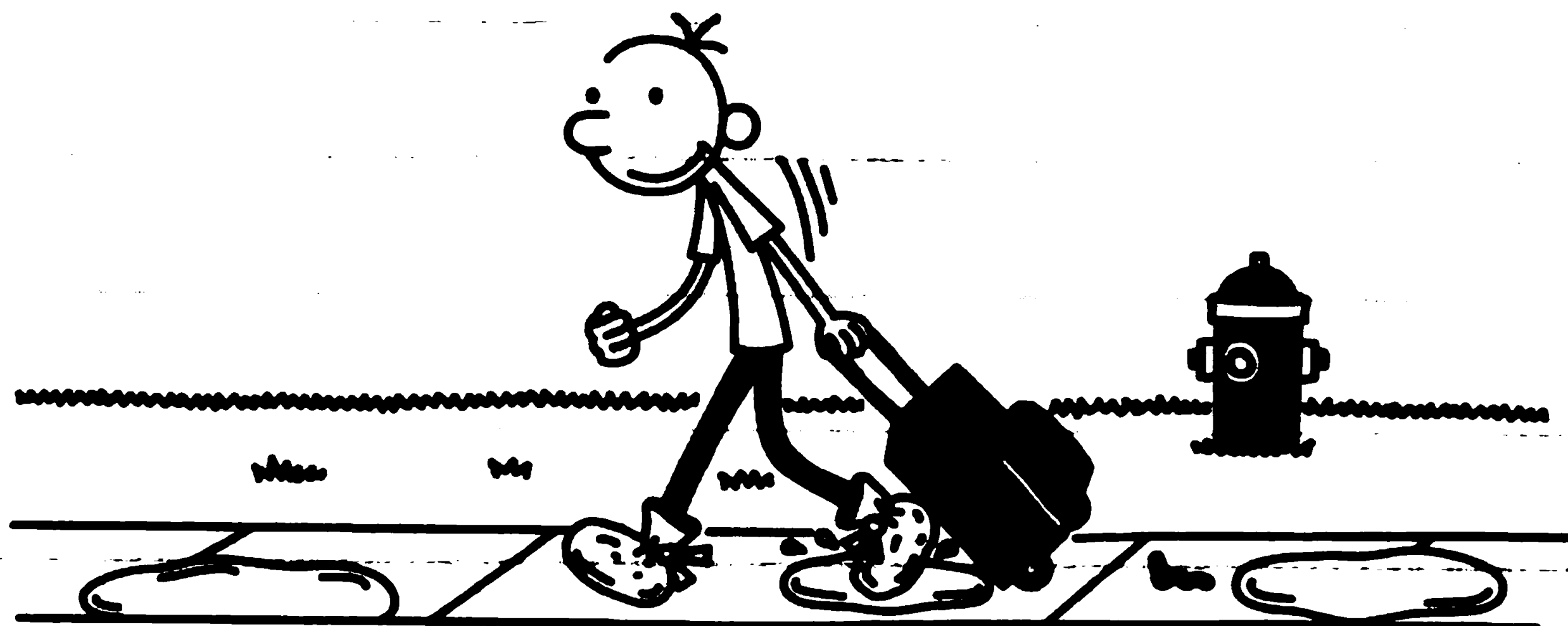
Thứ Hai

Tôi chưa bao giờ để ý mặt đất BẮN đến thế nào cho đến khi tôi đi đôi giày mới. Và không chỉ riêng mặt đất mà cả đường phố và VỈA HÈ cũng bắn luôn.

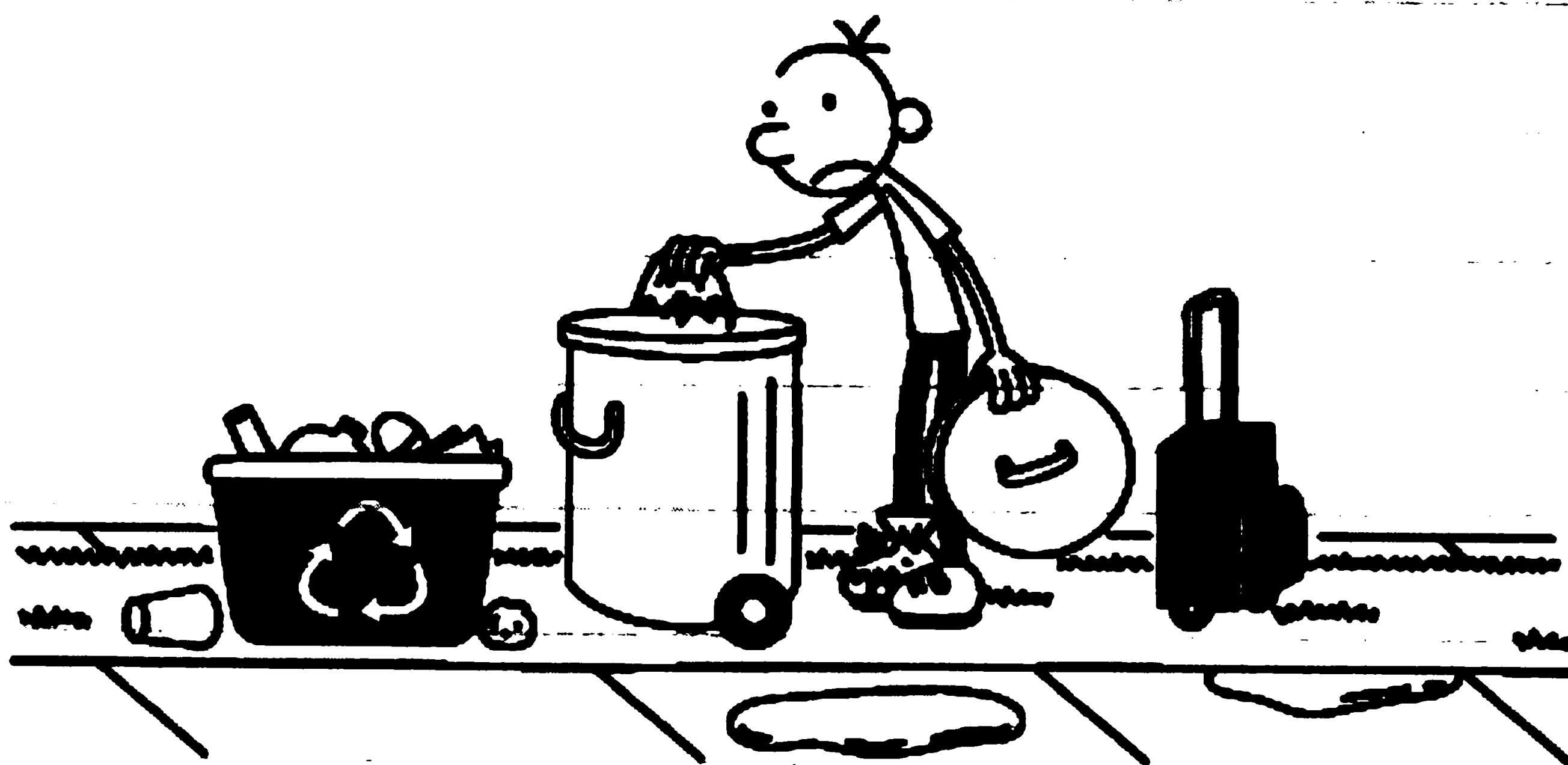
Quãng đường đến trường như một bãi toàn bùn đất, dầu mỡ, rác rưởi, và bạn phải gàn như một ninja mới tránh được hết chúng.

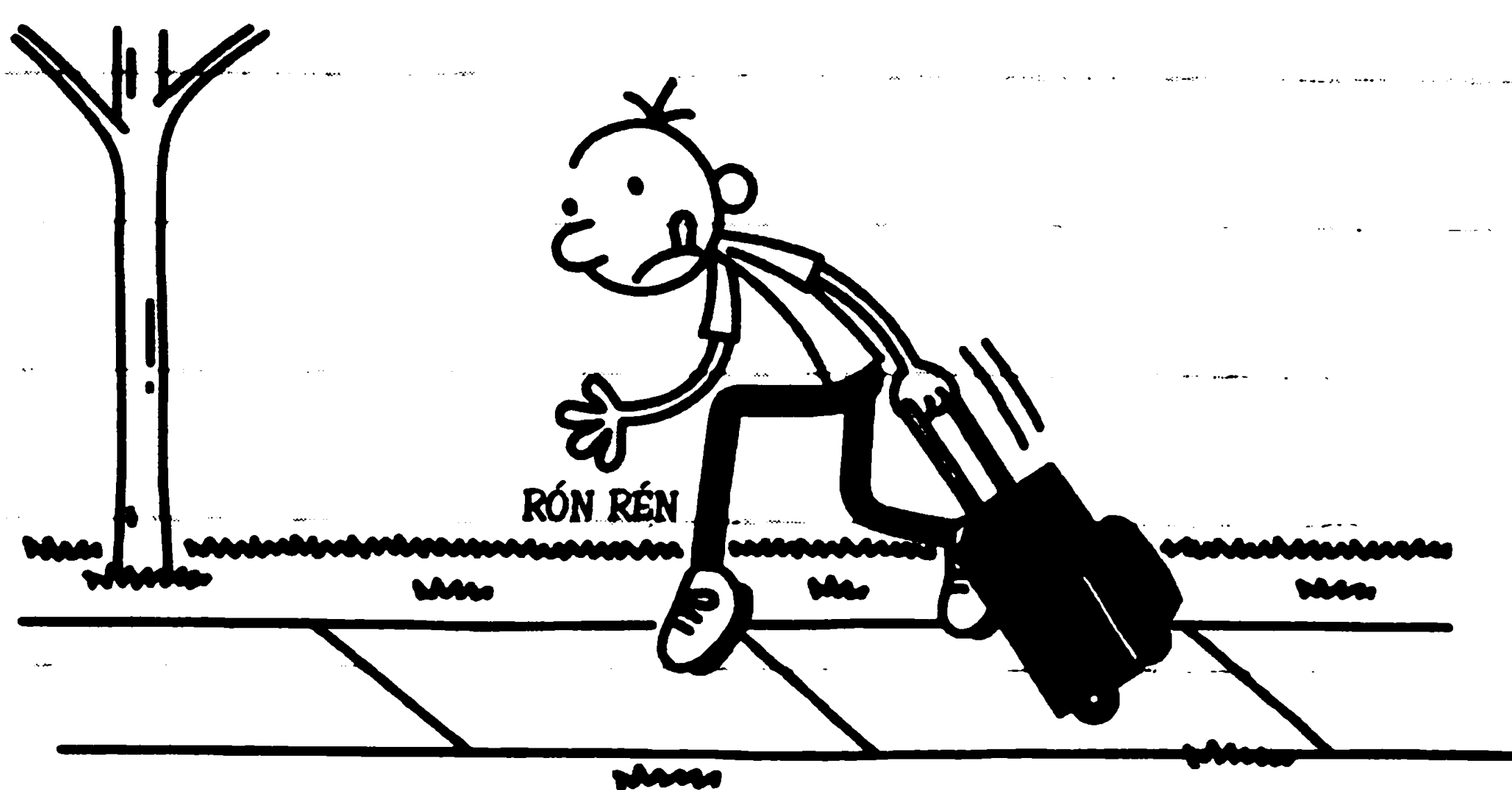
Thực tế, sáng nay từ nhà tôi sau khi chỉ đi hết được một dãy nhà, tôi đành phải đi quay vòng trở lại nhà mình. Tôi lấy hai chiếc túi nhựa đựng đồ tạp hóa rồi cho chân vào trong buộc chặt lại. Ban đầu mọi chuyện ổn cả.

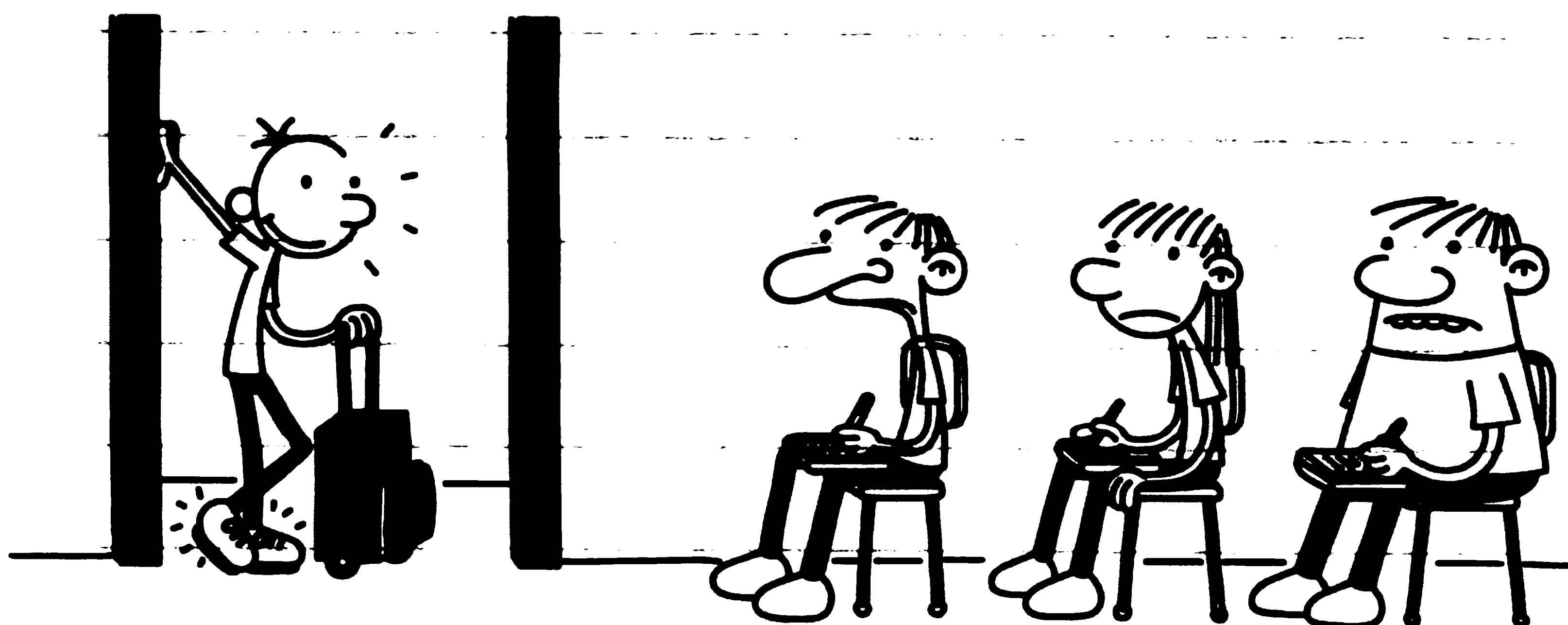
Nhưng cuối cùng phần đáy túi cũng bị rách ra, và sau đó chúng không còn bảo vệ được tôi chút nào nữa. Vì vậy, tôi đã xé phần túi còn lại ra và ném vào thùng rác gần nhất.

Sau đó tôi cố hết sức tránh những khu vực nguy hiểm. Tôi đi trên vỉa hè cho đến khi nhận ra sỏi cuội đã lọt hết vào những rãnh nhỏ trên giày, và tôi biết mình CHẮNG BAO GIỜ có thể dùng que moi chúng ra được. Thế là tôi cố gắng tiếp xúc tối thiểu phần đế cao su với mặt xi măng.

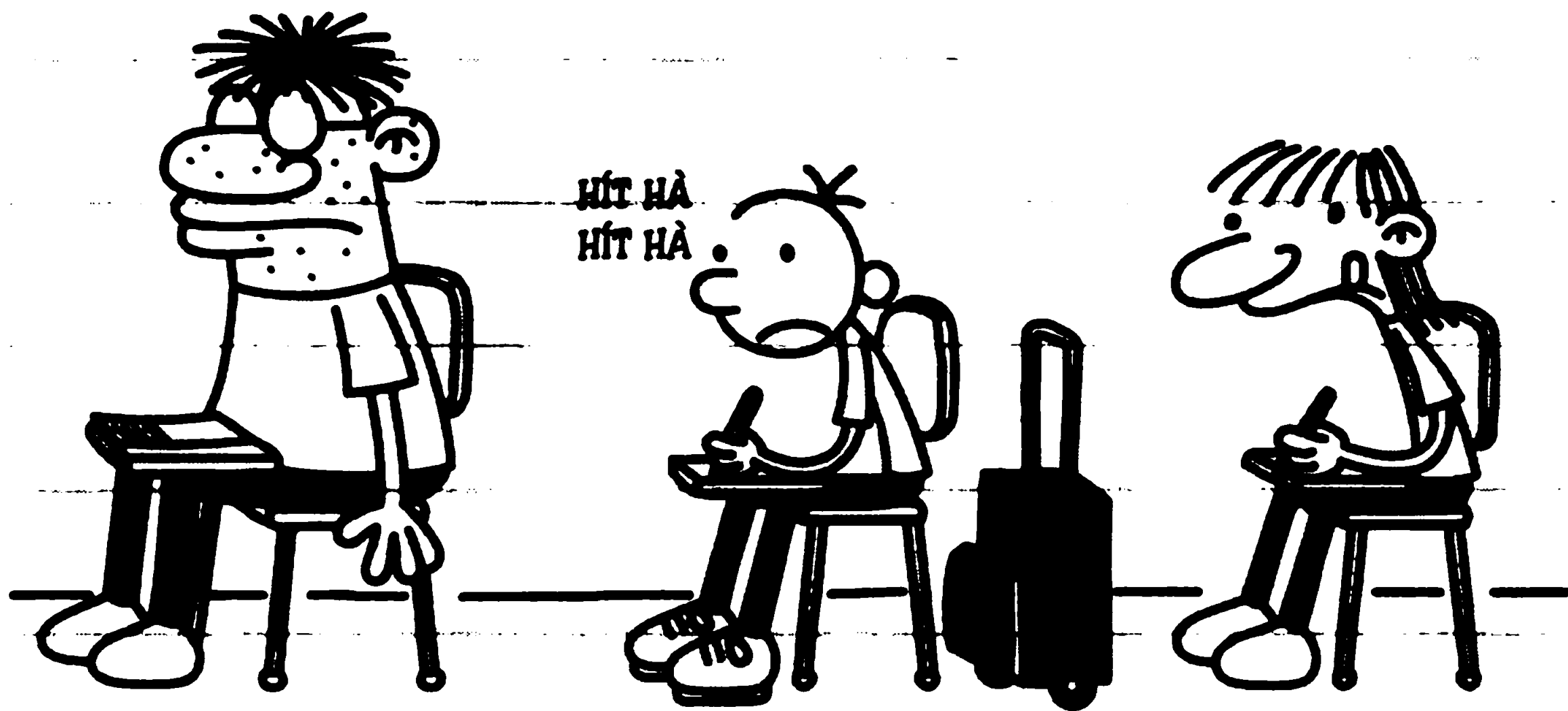

Cuối cùng, tôi đầu hàng và chỉ đi trên cỏ. Đến lúc tới trường tôi đã muộn hai mươi phút, nhưng thế cũng hoàn toàn xứng đáng khi tôi được trình diễn phong cách của mình.

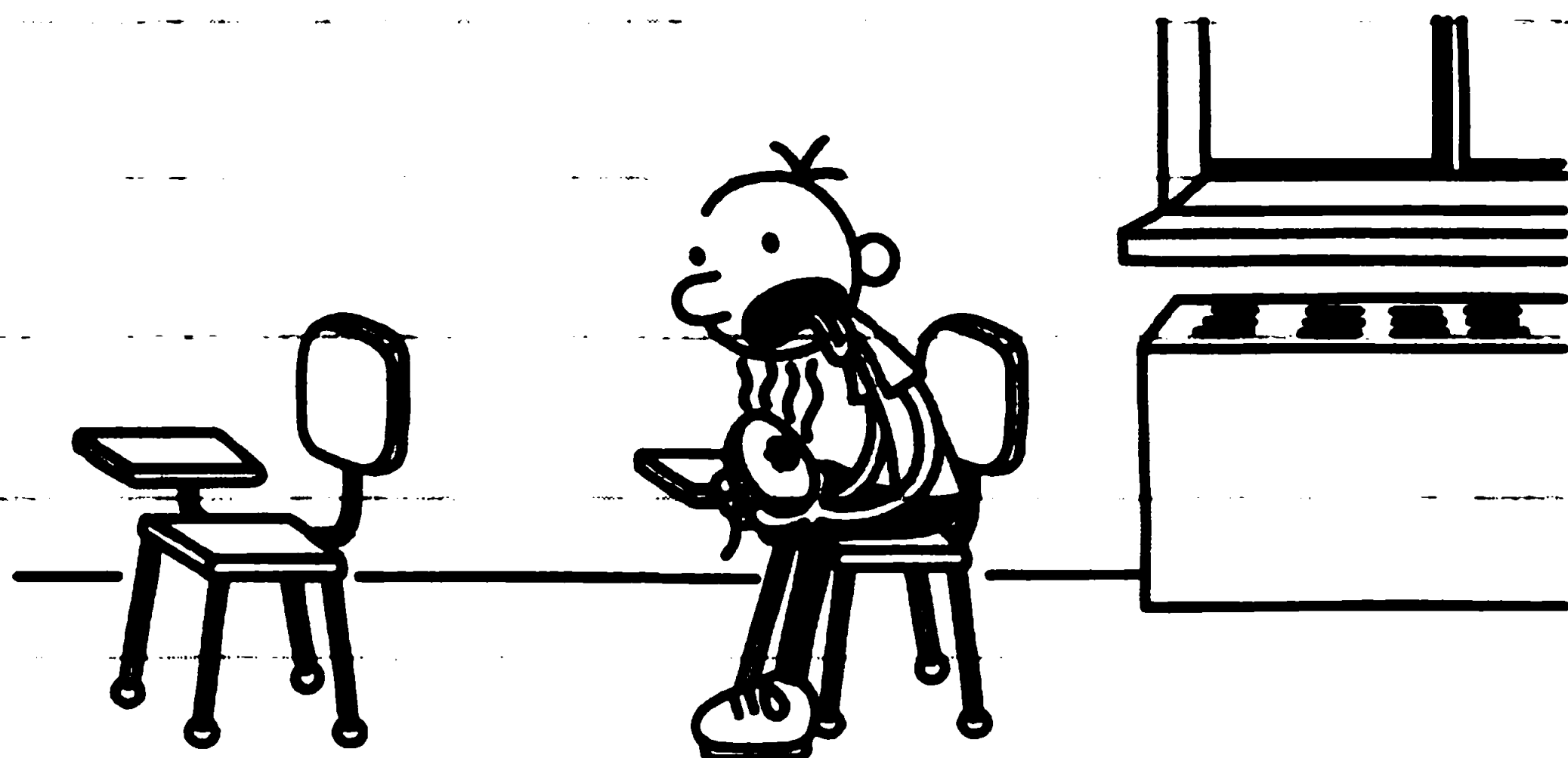

Xui xẻo thay, lớp chúng tôi đang có bài kiểm tra bất ngờ môn Địa lý, và tôi phải cố làm cho kịp mọi người.

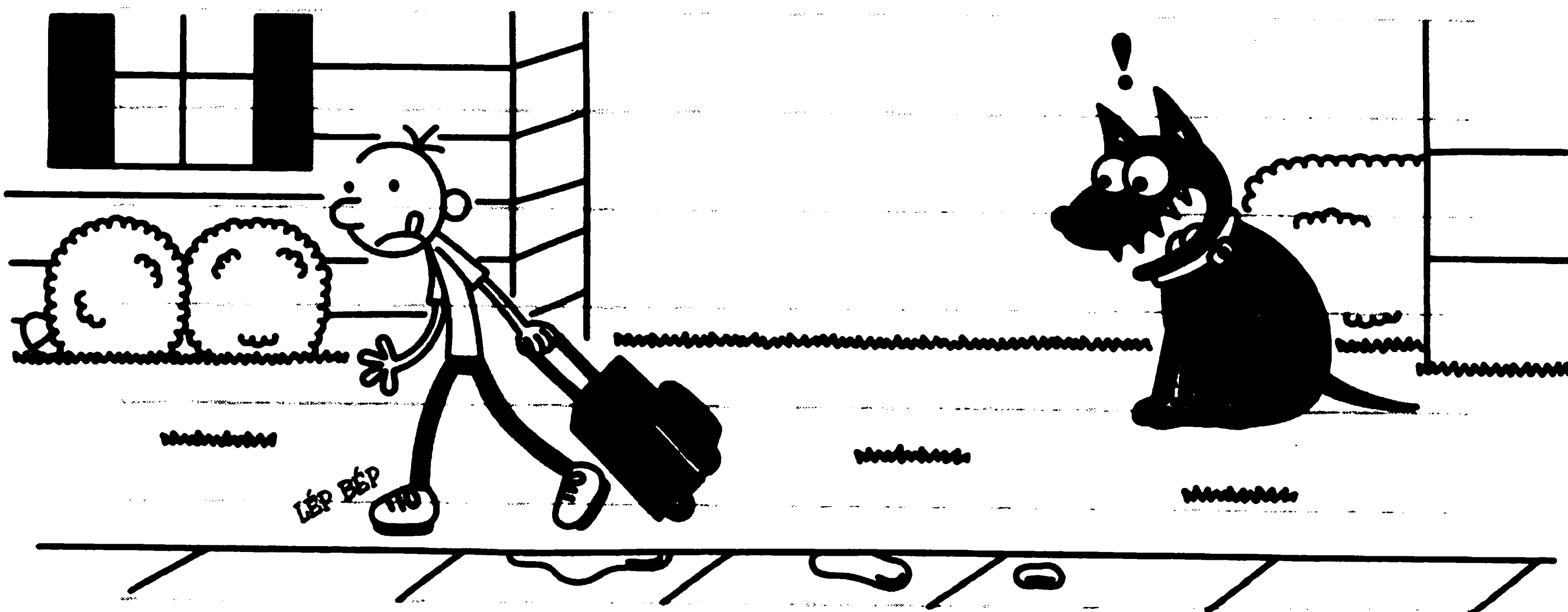
Làm bài được vài phút, tôi nhận ra có một mùi thực sự khủng khiếp. Thoạt đầu tôi nghĩ đó là Bernard Barnson, cái thằng thường không được thơm tho cho lắm.

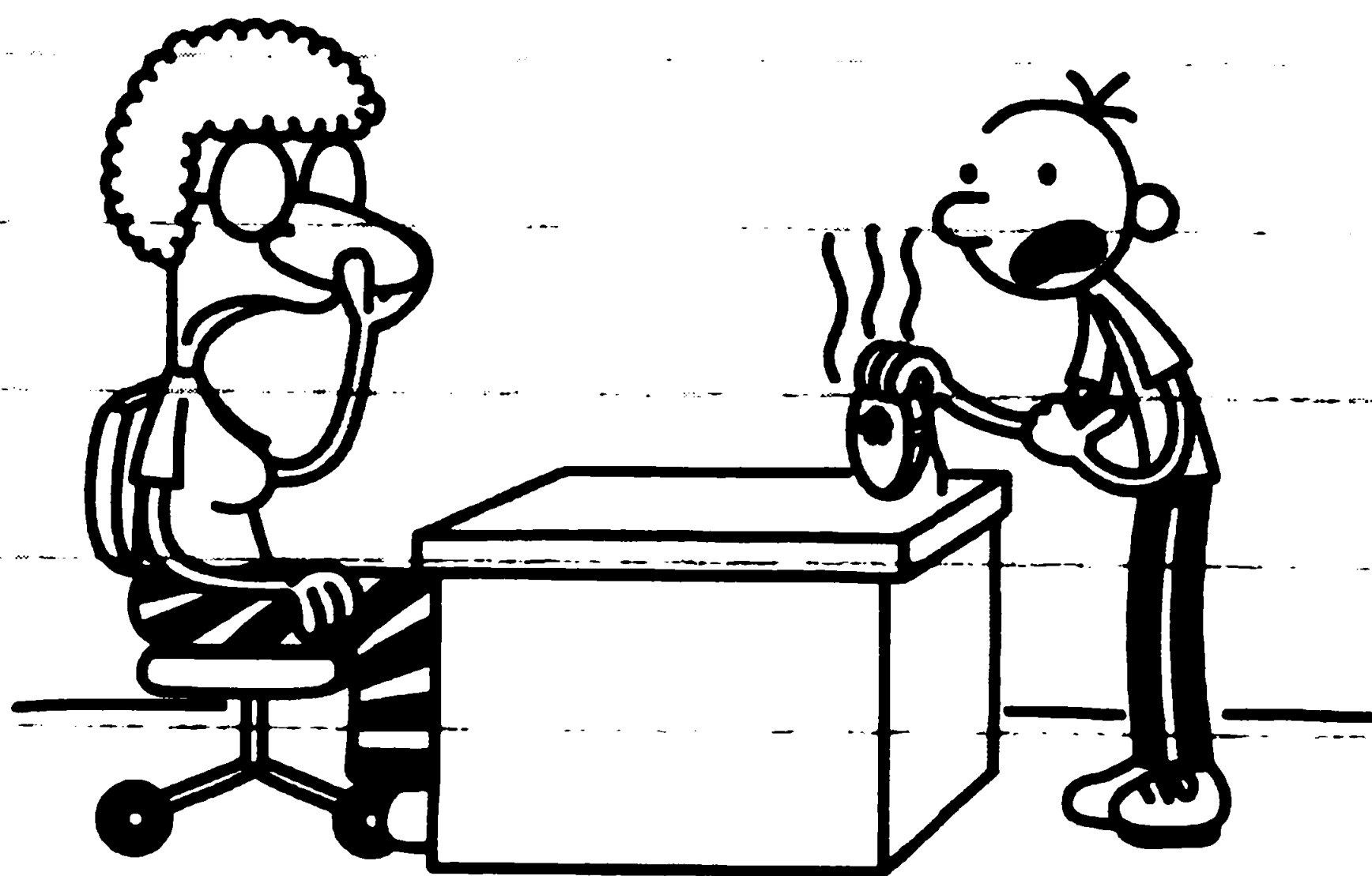
Nhưng cái mùi này KINH HƠN thường lệ. Tôi mang giấy bút xuống cái bàn ở cuối phòng để có thể tập trung vào bài trắc nghiệm, nhưng cái mùi đó cứ BẮM THEO tôi. Ấy là lúc tôi nhận ra nó THỰC SỰ đến từ đâu.

Hắn là tôi đã giẫm phải đồng phân chó khi đi bộ trên cỏ. Và tôi cũng biết CHÍNH XÁC đó là chỗ nào.

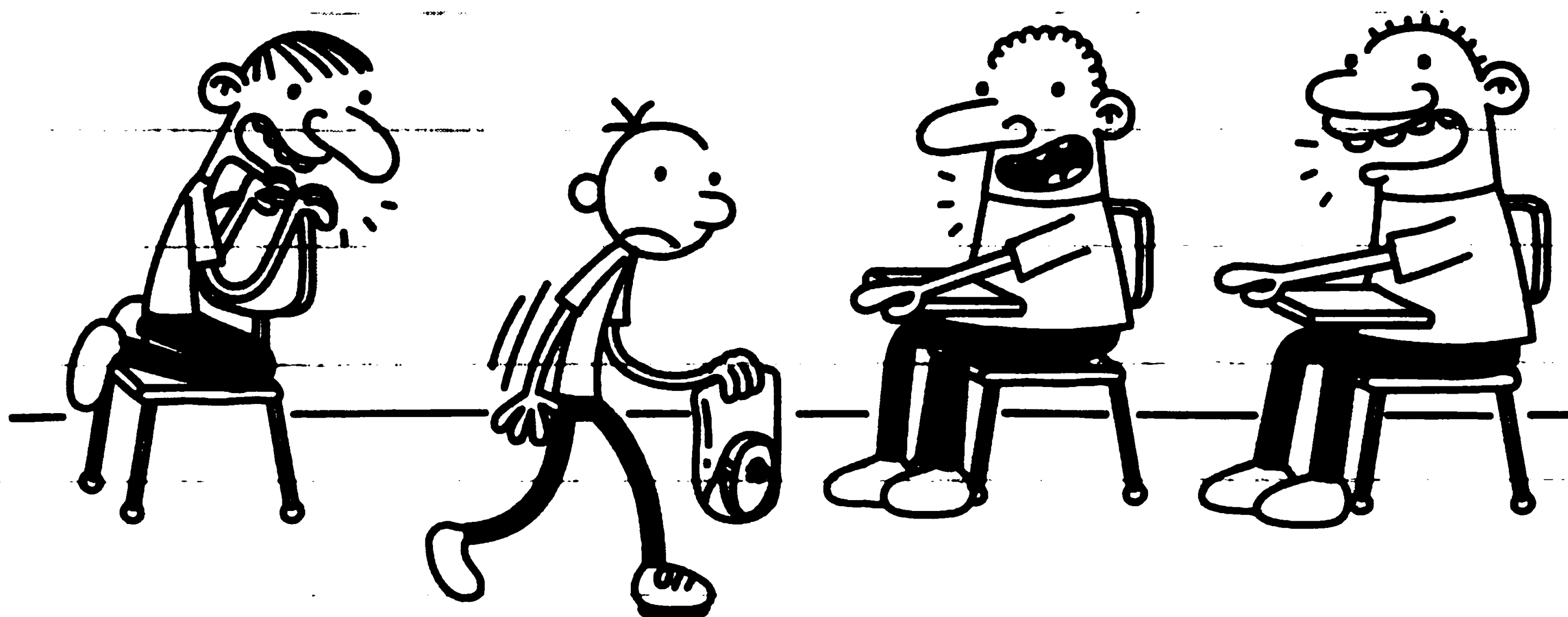

Tôi tháo giày của mình rồi lên lên phía trước để báo với cô Pope về sự việc.

Nhưng tôi đoán có lẽ cô Pope nghĩ tôi đang cố trốn để không phải làm bài kiểm tra bất ngờ, vì vậy cô đã đưa cho tôi một chiếc túi nhựa để cho giày vào rồi bảo tôi quay về chỗ ngồi.

Lúc này lũ bạn đã đoán được chuyện gì đang diễn ra, và tất cả bọn chúng đều cười hô hô trước sự cố của tôi.

Thường thì, tôi thấy chuyện phân phối khá là vui, nhưng đó là khi NGƯỜI NÀO KHÁC giẫm lên nó.

Thực tế, khoảng thời gian vui nhất tôi từng có với Rowley là vào ngày Quốc Khánh 4-7, hôm đó bố mẹ Rowley đưa hai đứa tôi vào trung tâm thành phố xem pháo hoa. Chúng tôi phải đến đó trước vài tiếng để kiểm chỗ trải khăn trong công viên.

Một trong những chú ngựa của cảnh sát đã "thải" ra ngay con đường chính nơi mọi người qua lại, và hai đứa bọn tôi dành cả đêm đó để xem thiên hạ phản ứng ra sao khi cố tránh bãi phân kia.

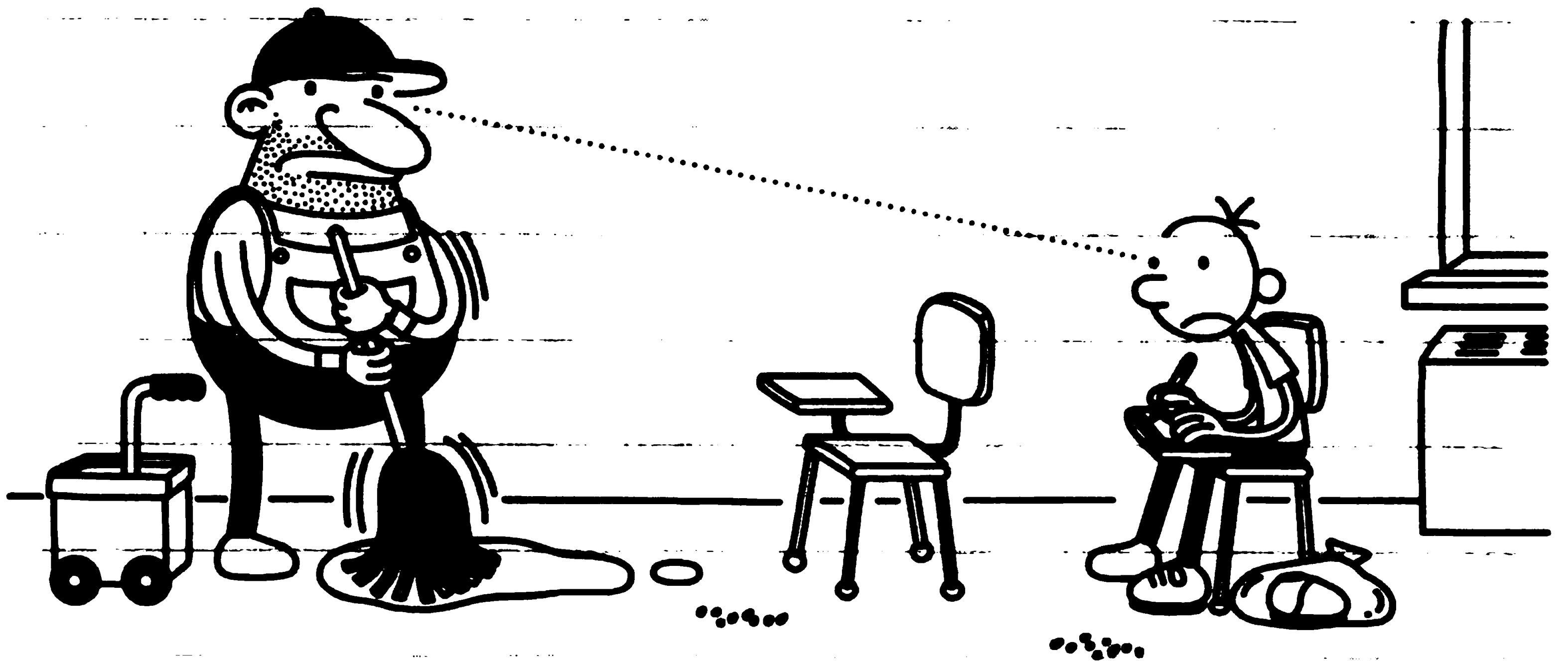

Đó là những khoảng thời gian vui vẻ, nhưng tôi đoán giờ tất cả đã qua rồi.

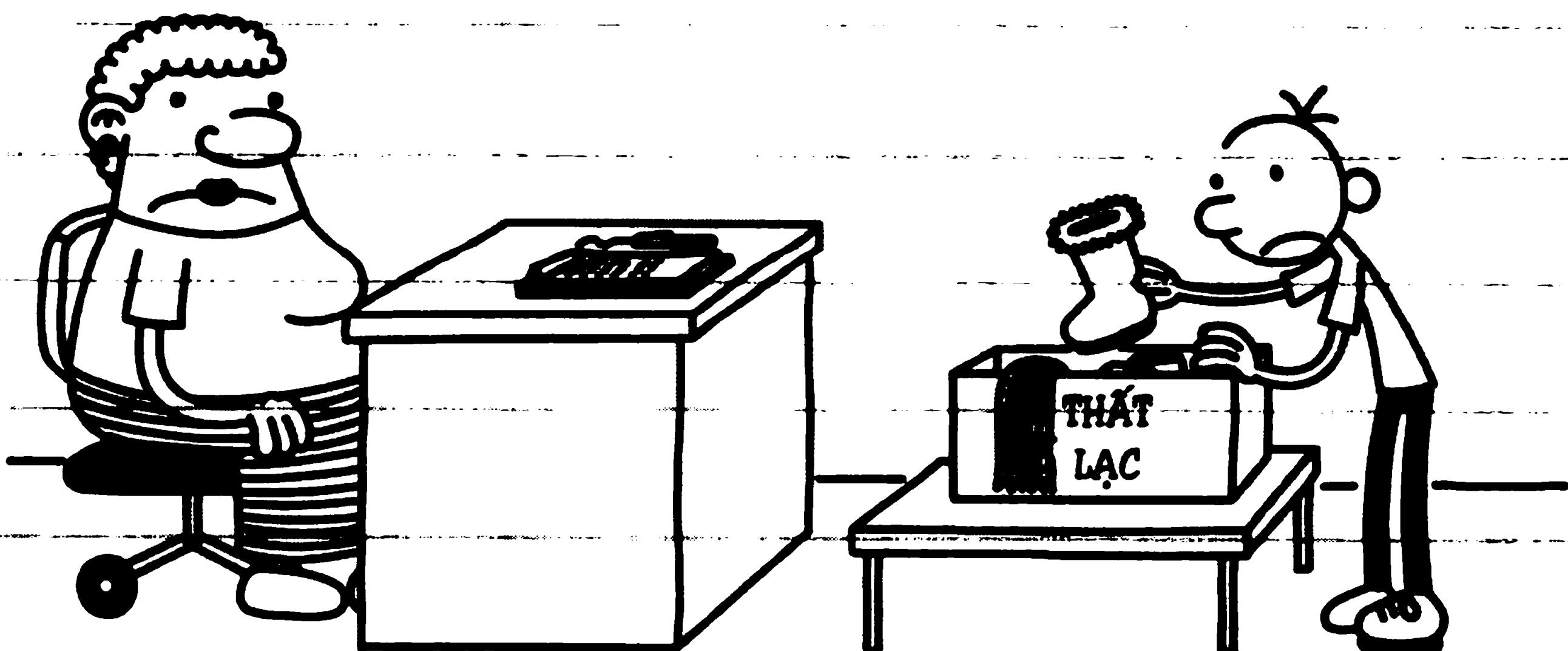
Điều thực sự khiến tôi phát điên là nếu như mọi chuyện vẫn NHƯ NGÀY XƯA, tôi vẫn đi đến trường cùng với Rowley vào sáng nay và nó sẽ vẫn làm công việc quen thuộc của mình là do thám dân đường thì mọi chuyện đã khác.

Nhưng Rowley đã có bạn gái, và giờ có lẽ TÔI là kẻ phải chịu đựng.

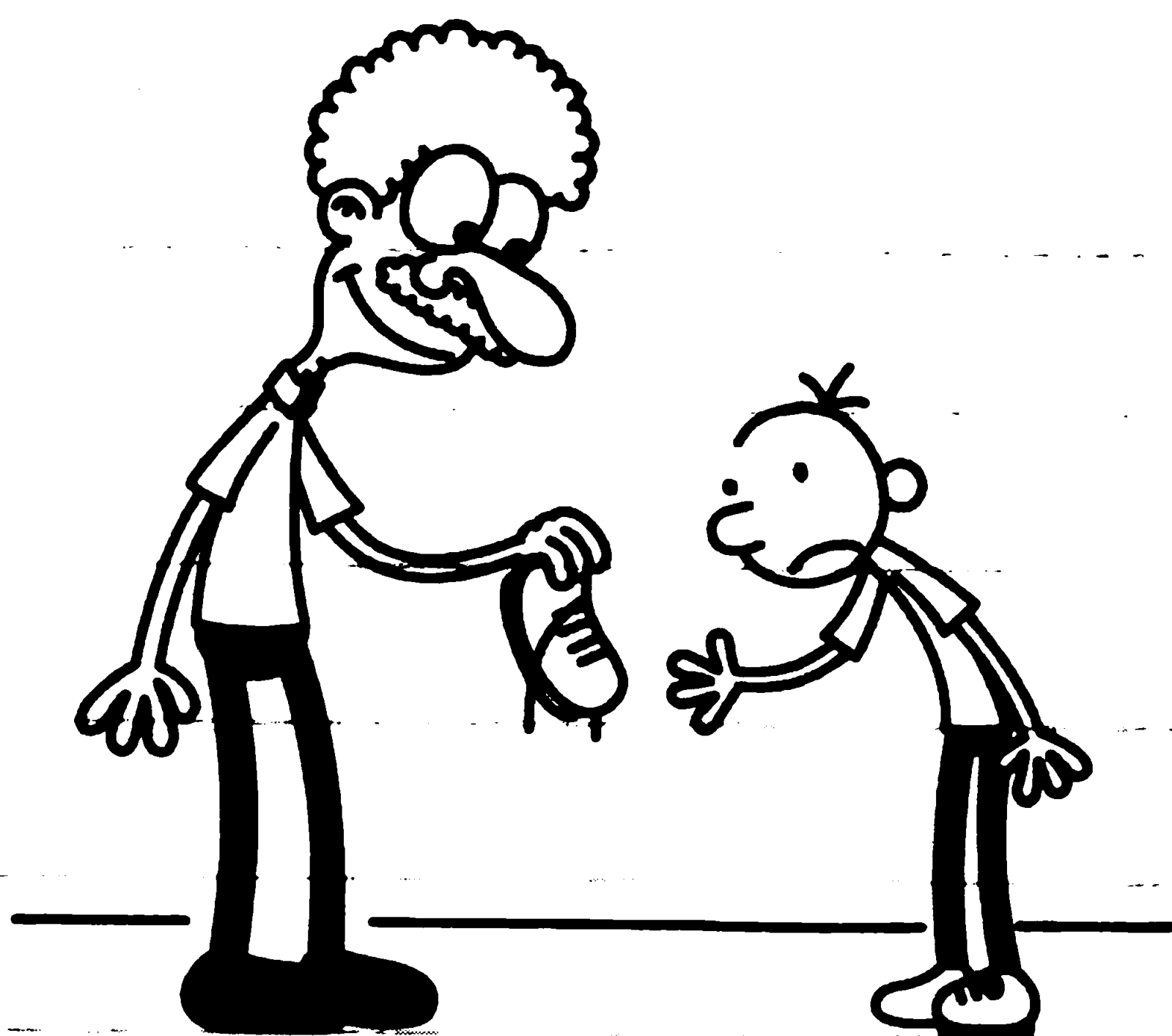
Tôi đã làm dây đồng chất thải của Nổi loạn ra khắp lớp, và người ta phải gọi bác Meeks vào lau dọn. Bác ấy cứ nhìn chăm chăm vào tôi với ánh mắt trách móc, khiến tôi thật sự khó mà tập trung vào bài kiểm tra nhanh.

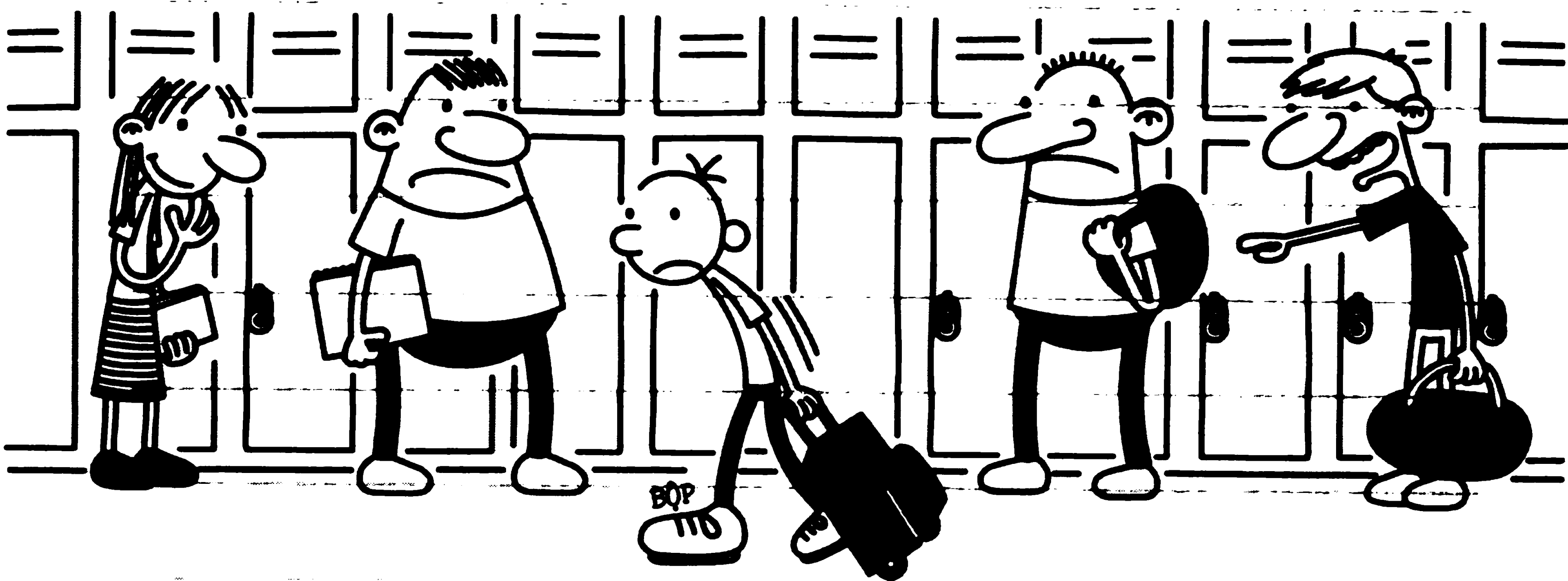
Giờ học kết thúc, tôi tới phía trước văn phòng để xem các thầy cô có thể giúp tôi không. Cô Tổng phụ trách cho tôi nhìn qua hộp Thất lạc đồ để tìm một chiếc giày thay thế, nhưng chiếc duy nhất trong đó tôi tìm thấy lại là một chiếc boot nữ mùa đông.

Liên sau đó, thầy Nern bước ra khỏi phòng chờ giáo viên, và cô Tổng phụ trách hỏi thầy ấy có vô tình dư bất cứ đôi giày nào không. Thầy Nern nói thực lòng thầy còn một đôi nữa trong văn phòng, và thầy đi lấy cho tôi.

Trước đó tôi chưa từng nhận ra là thầy Nern có một đôi bàn chân KHỔNG LỒ. Và tôi hy vọng chuyện thầy cho tôi mượn giày không có nghĩa tôi cứ phải chơi cờ đam với thầy trong giờ giải lao.

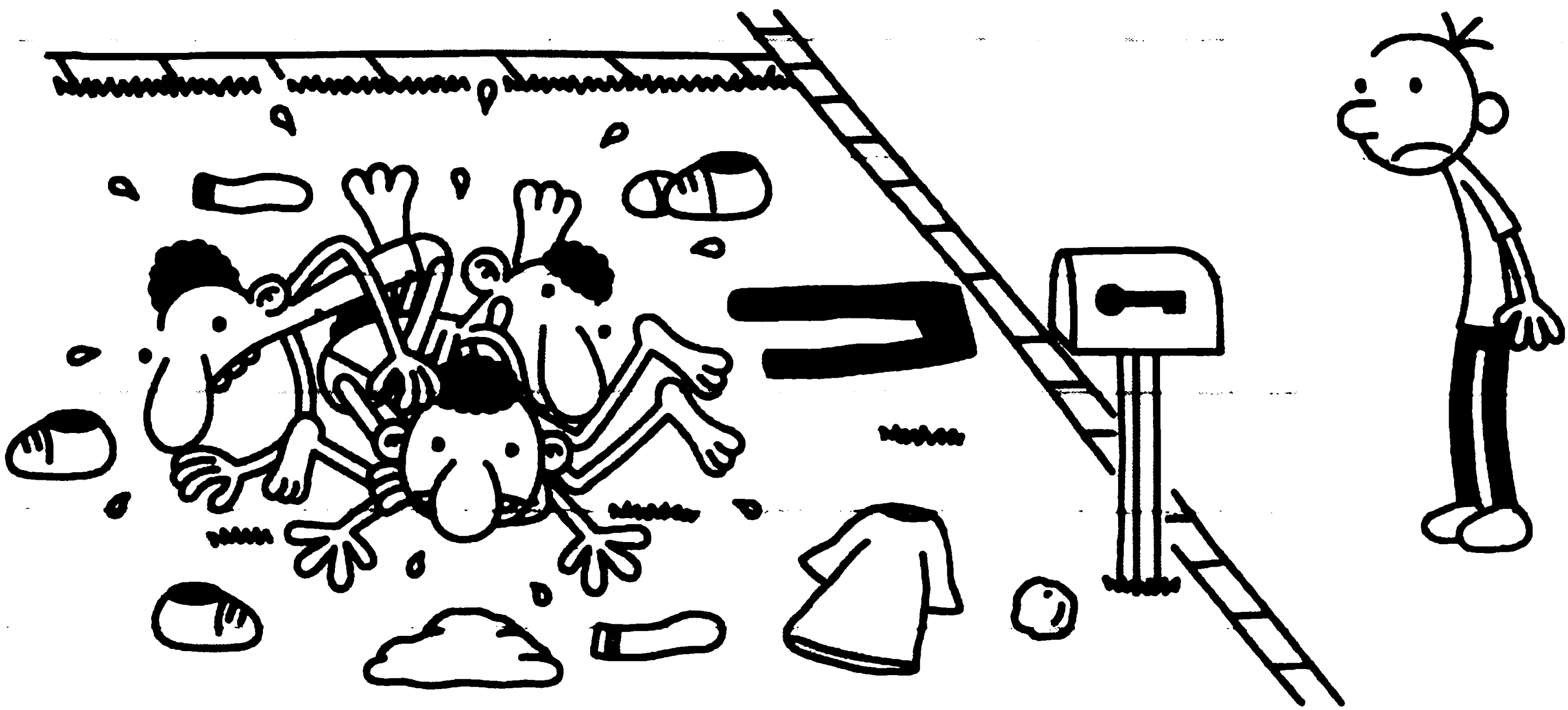
Thứ Tư

Kể từ lúc tôi không còn lang thang với Rowley sau giờ học, tôi có thêm NHIỀU thời gian chẳng biết làm gì. Nhưng bài học rút ra là đừng bao giờ nên nói với mẹ bạn rằng bạn chẳng có việc gì để làm.

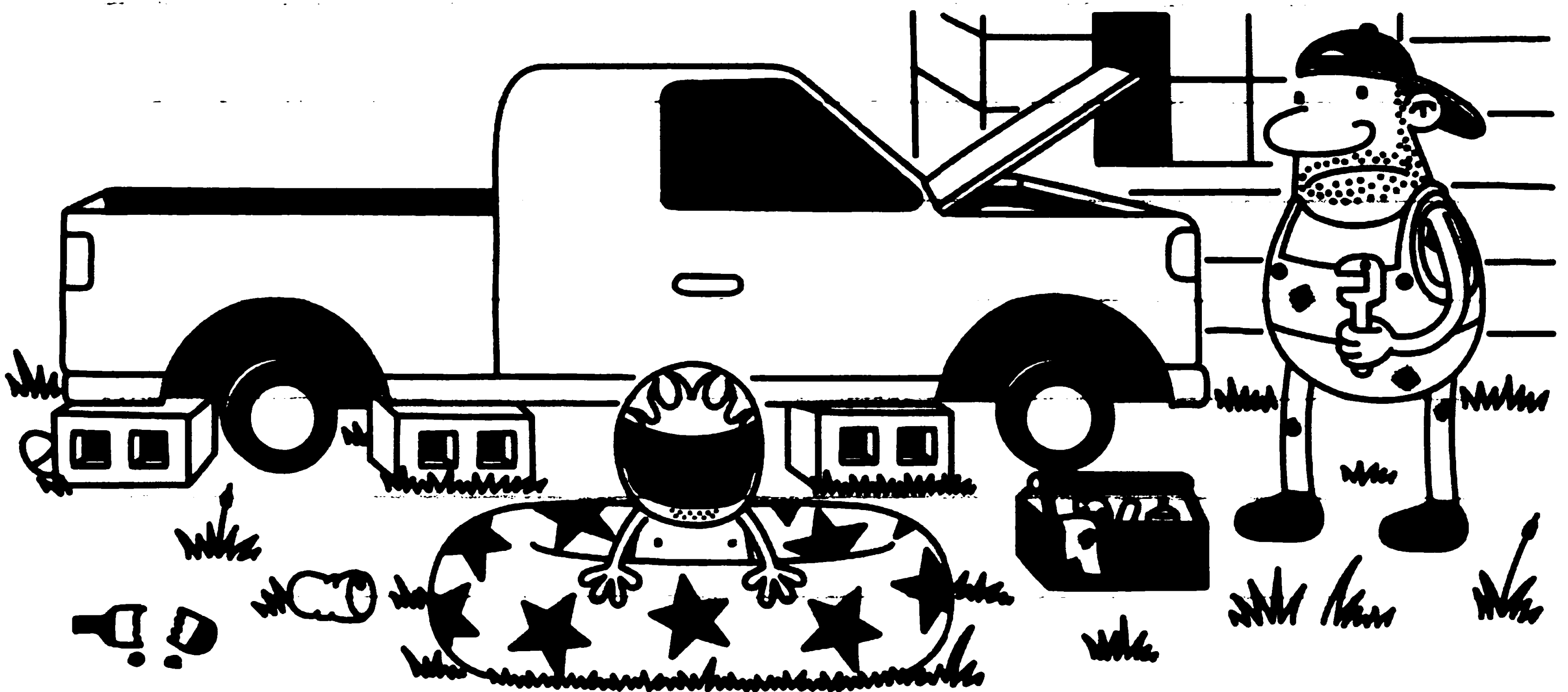

Vì thế tôi lang thang bên ngoài sau giờ học để tránh những việc vặt ở nhà. Mẹ cứ nói tôi nên "mở rộng mối quan tâm" và cố tìm bạn mới ở mấy khu hàng xóm, nhưng ở nơi tôi sống, sự lựa chọn khá là ít ỏi.

Mấy nhà phía dưới có lũ con nhà Lasky, nhưng ý tưởng của CHÚNG NÓ về khoảng thời gian vui vẻ là được cởi hết quần áo, chỉ mặc đồ lót và vật nhau ở sân trước nhà.

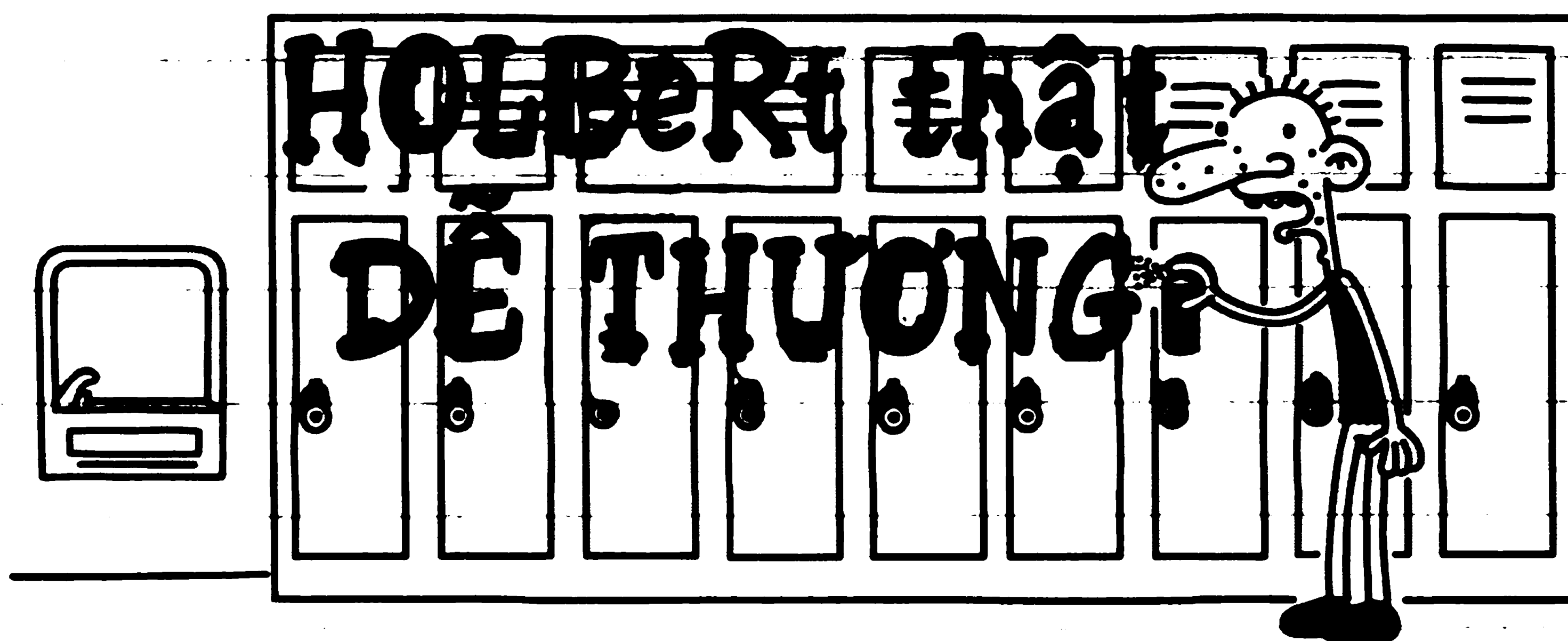
Chếch sang bên kia đường có một đứa tên là Mitchell Flammer, tôi đoán nhỏ hơn tôi một hai tuổi. Nhưng tôi thậm chí không biết MẶT MŨI nó như thế nào, vì tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó mà không có cái mũ bảo hiểm sùm sụp trên đầu.

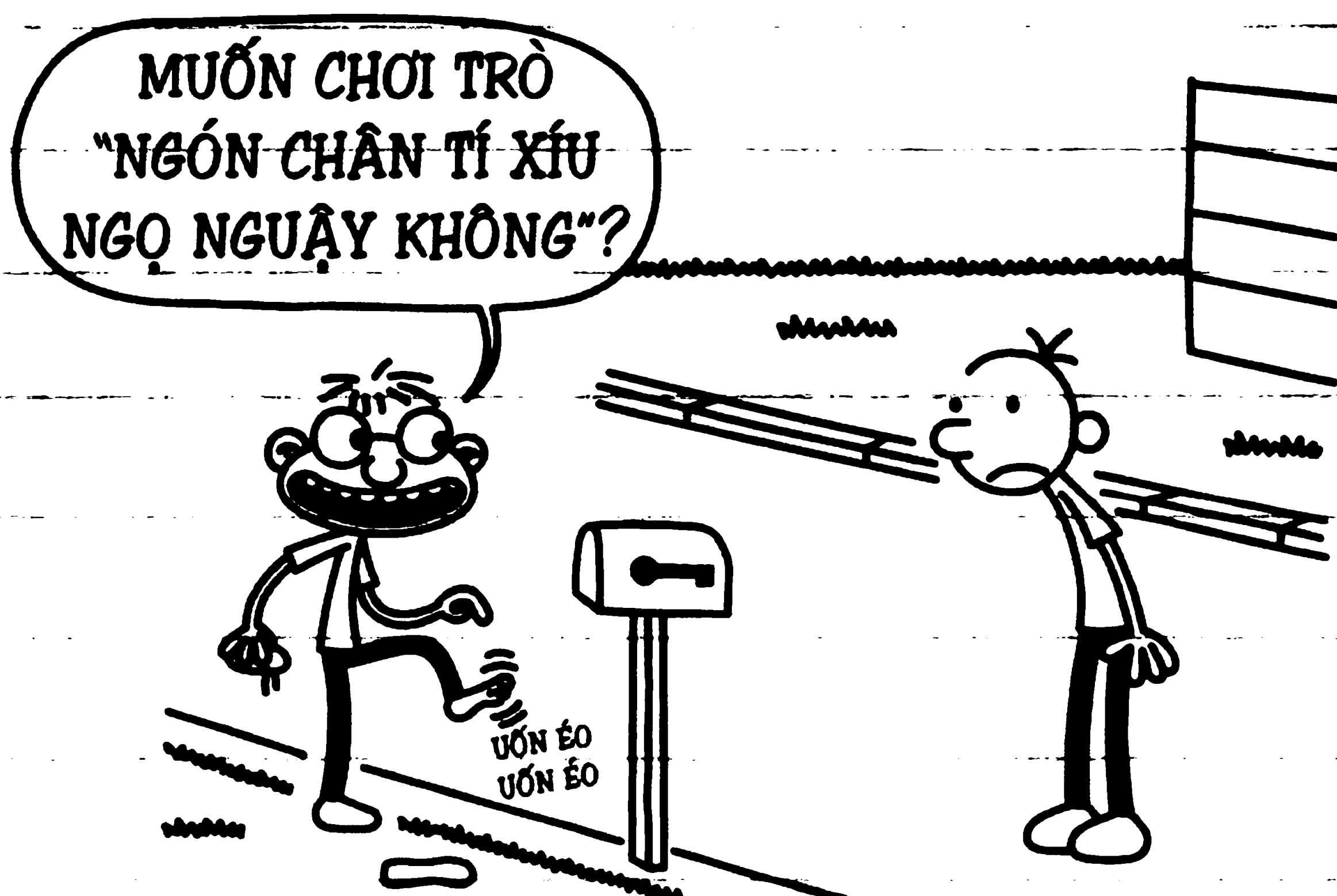
Cách vài nhà về phía tay phải, có thằng Aric Holbert, nó bị đình chỉ học từ ba tuần trước vì tội đột nhập và phá hoại trường học.

Aric ra sức phủ nhận đó không phải là nó, nhưng xem chừng vô ích.

ARIC

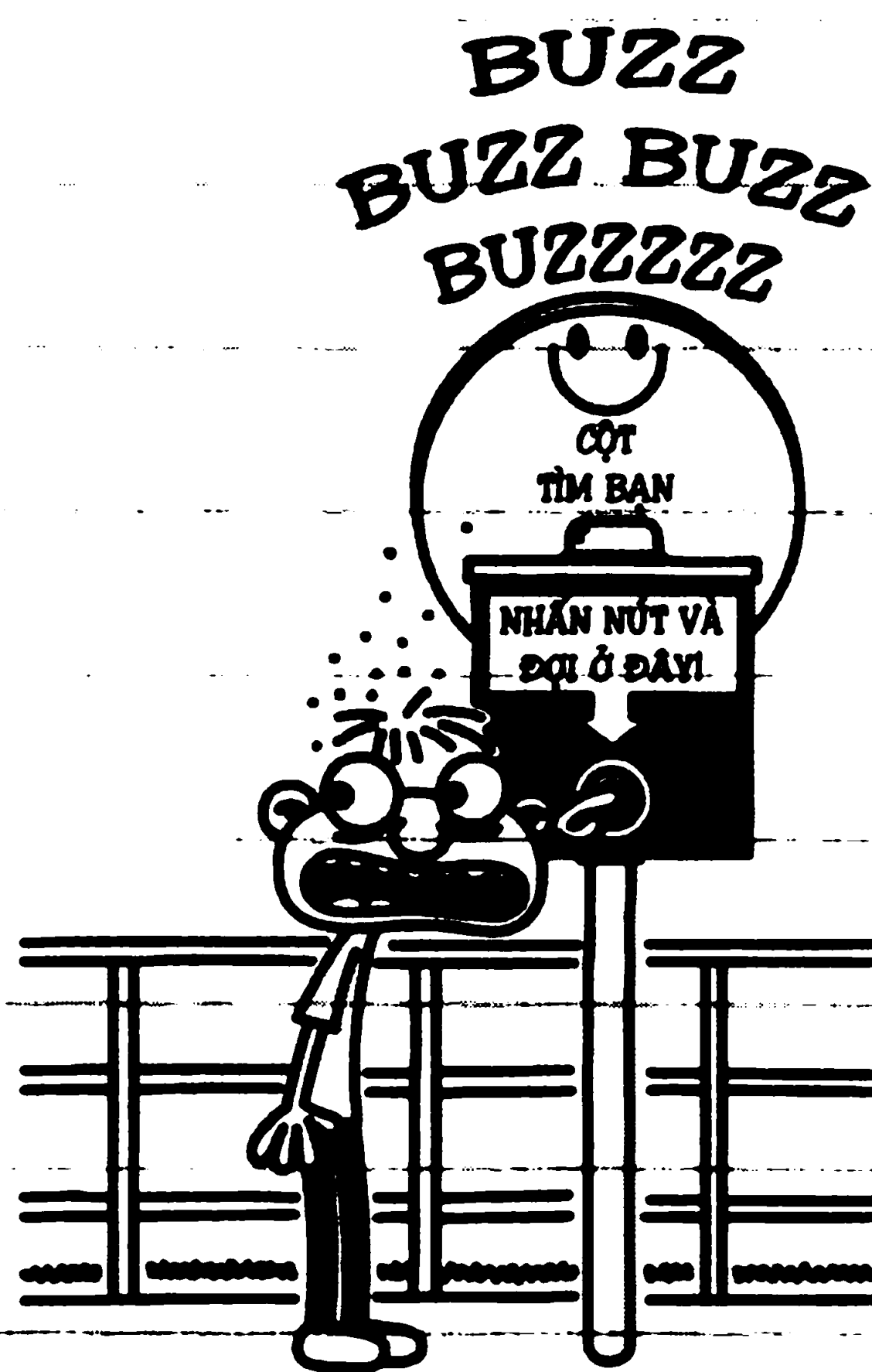

Rồi còn có Fregley, thằng sống cách phía trên nhà tôi vài nhà. Nếu có điều gì TỐT ĐẸP xảy đến với tôi mấy tuần vừa qua, thì đó chính là tôi đã không phải đi bộ qua gần nhà của thằng Fregley trên đường đến gặp Rowley.

Không may, mẹ luôn cố gắng sắp xếp để tôi và Fregley chơi cùng nhau. Mẹ nói mẹ luôn cảm thấy thương cho nó vì dường như nó là một "cậu bé cô độc."

Tôi thực sự mong mẹ đừng nói điều gì như thế, vì sau đó tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi. Và tin tôi đi, tôi đã cảm thấy ĐỦ tội tệt khi trông thấy Fregley trên sân trường mỗi ngày.

Nhưng hôm nay tôi đã có một ý nghĩ vô cùng điên rồ: tôi nhận ra nếu làm bạn với Fregley, tôi có thể nhào nặn nó thành CHÍNH XÁC kiểu bạn mà tôi mong muốn.

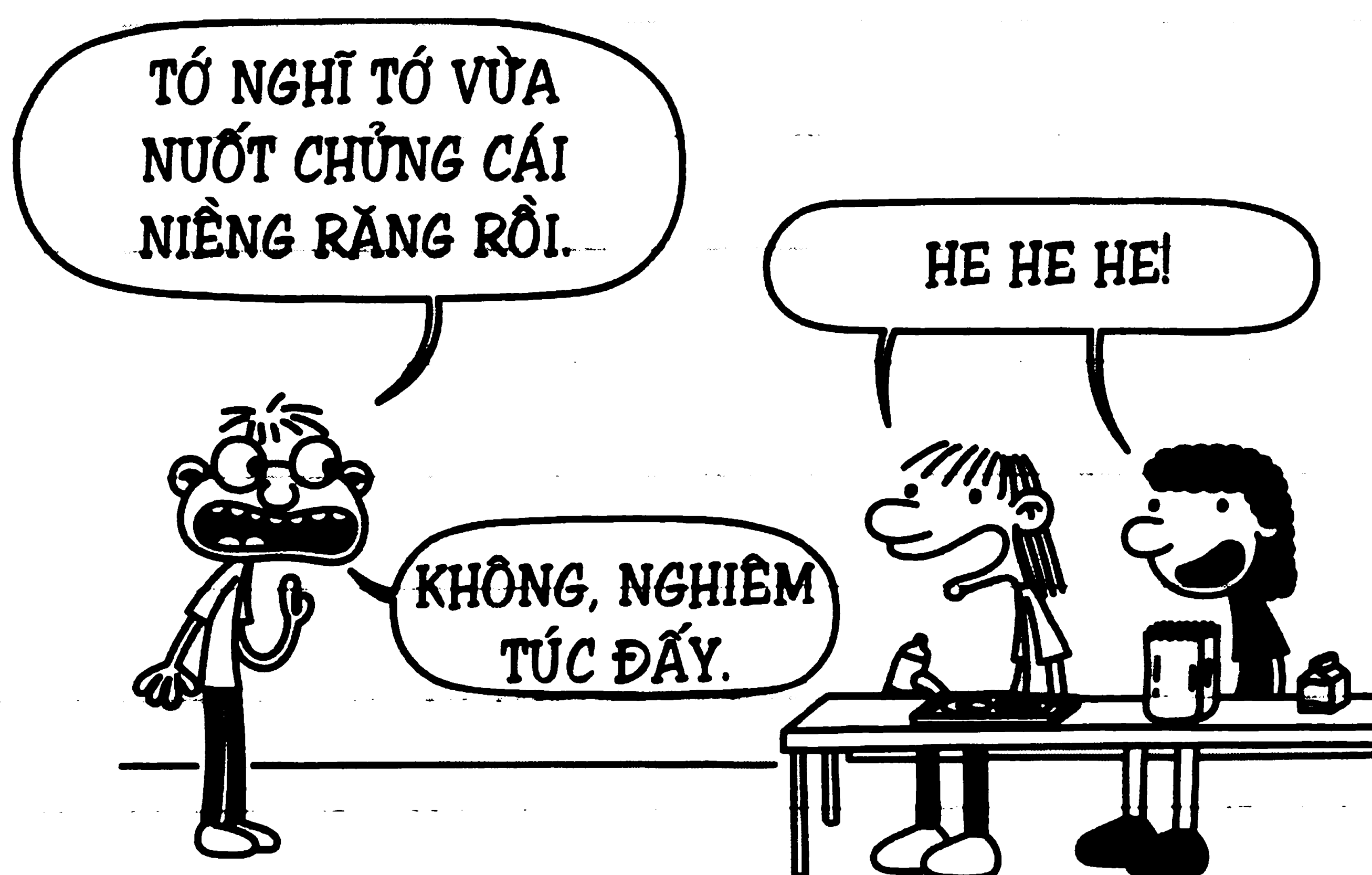
Về cơ bản, tôi có thể lấy toàn bộ những điều tôi thích ở Rowley và dạy Fregley làm những điều đó. Hơn nữa, Fregley có thể mang tới **THÊM** vài ích lợi.

Tôi nhận ra ở trường những đứa nổi tiếng nhất luôn có một thằng "đệ tử" rất buồn cười. Một trong những thằng tùy tùng của Bryce Anderson là Jeffrey Laffley, và tôi **ĐẢM BẢO** với bạn lý do duy nhất Bryce giữ Jeffrey ở bên cạnh là vì những trò giải trí rất khôi hài của nó.

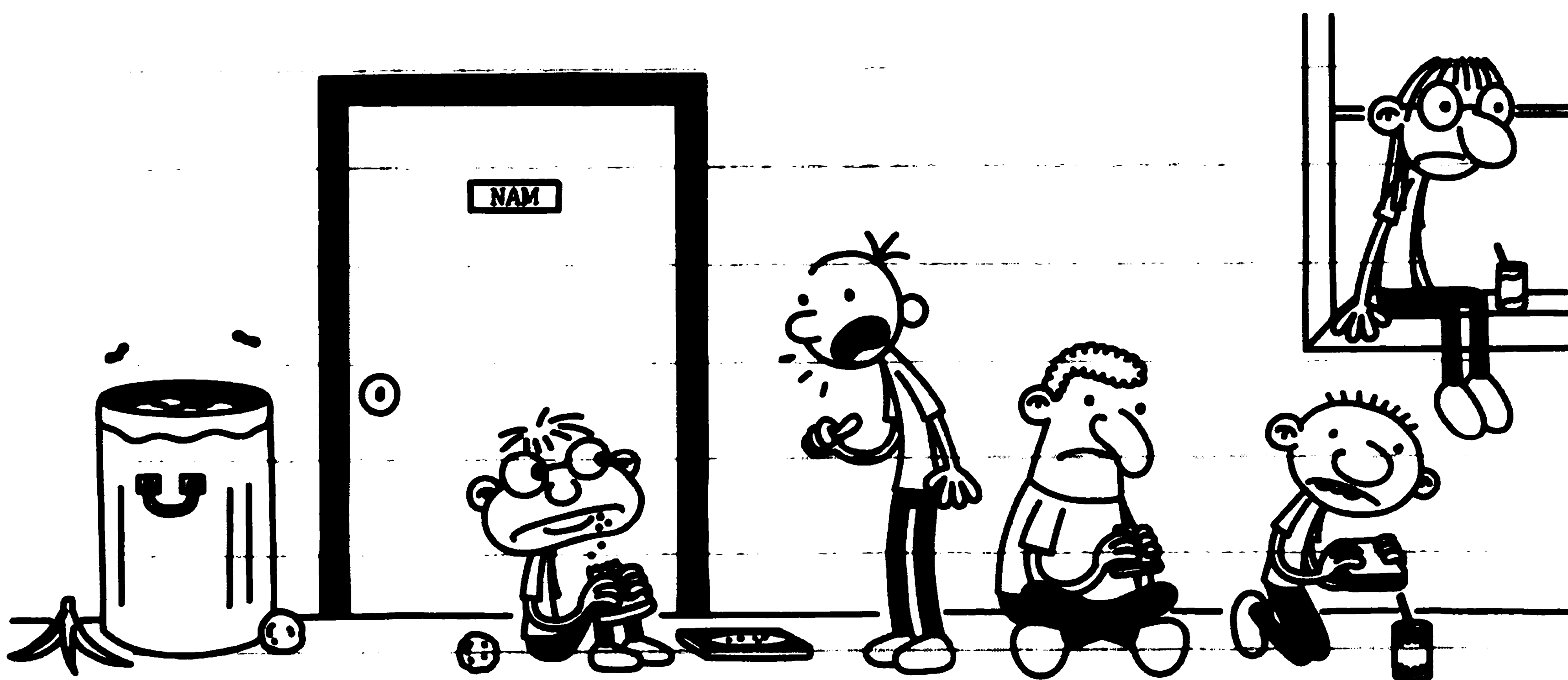

Và lũ con gái **CHẢ BAO GIỜ** để mắt tới bọn đệ tử buồn cười đó, vì thế Fregley không phải là mối đe dọa với tôi.

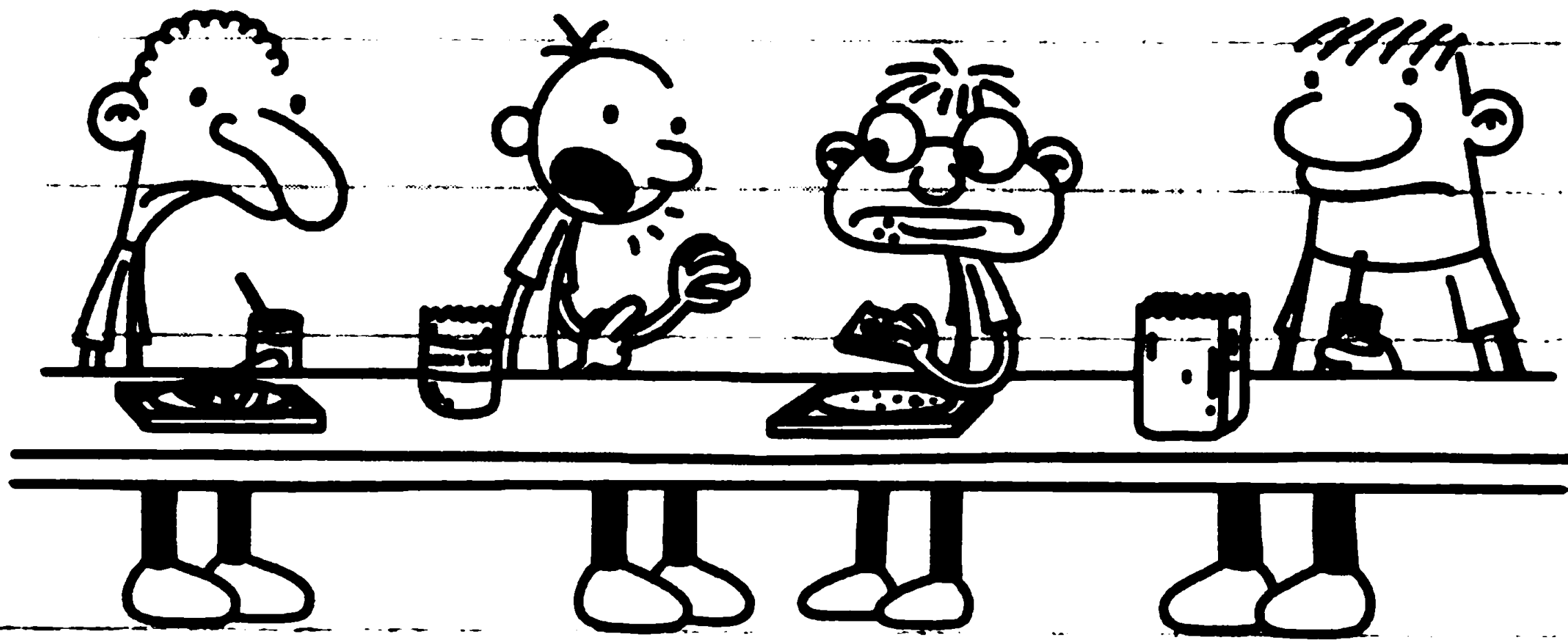
Tôi chỉ cần chắc chắn mọi đứa đều nghĩ Fregley làm trò cười một cách CỐ TÌNH. Vì bạn chẳng bao giờ thực sự đoán biết được nó.

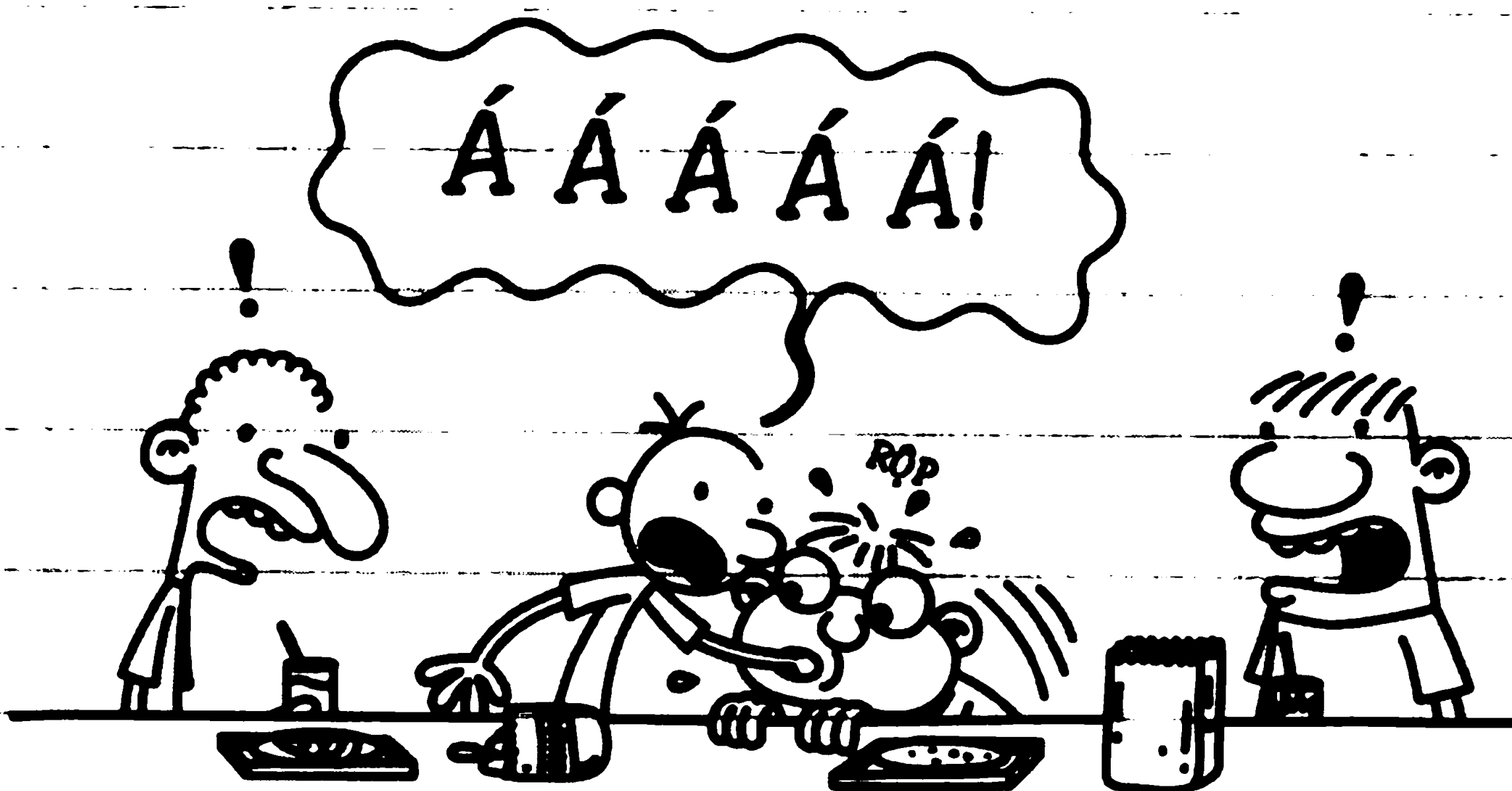
Bữa trưa hôm nay, tôi đã đi tìm Fregley để mời nó đến bàn bọn tôi ngồi. Fregley xếp cuối hàng học sinh ăn trưa, xa đến nỗi nó ở tít ngoài hành lang gần nhà vệ sinh nam.

Cũng may là Fregley khá gầy gò, nên chúng tôi có thể cho nó chen vào. Đầu tiên, tôi nói với nó về luật lệ của bàn, bắt đầu với Luật Năm giây.

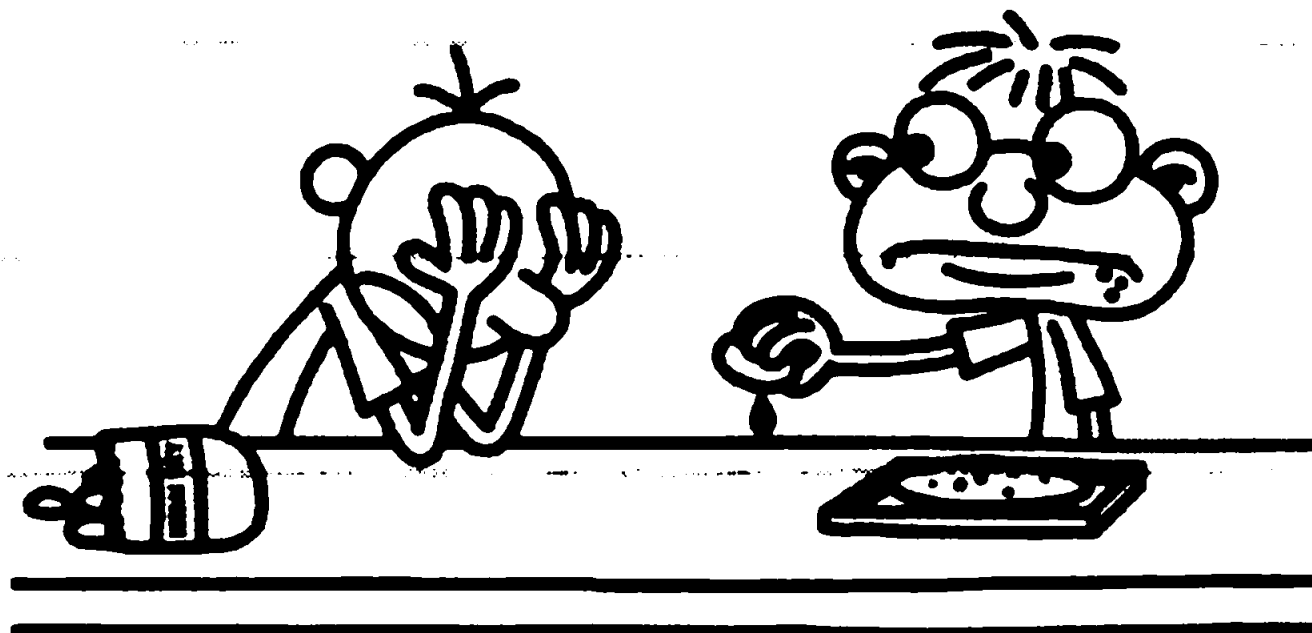

Tôi đang mãi nói với nó về việc làm thế nào ta đòi lại được một mẫu thức ăn không còn thuộc về ta nữa, thì Fregley bất thành linh chớp ngay lấy mẫu khoai tây chiên trong tay tôi.

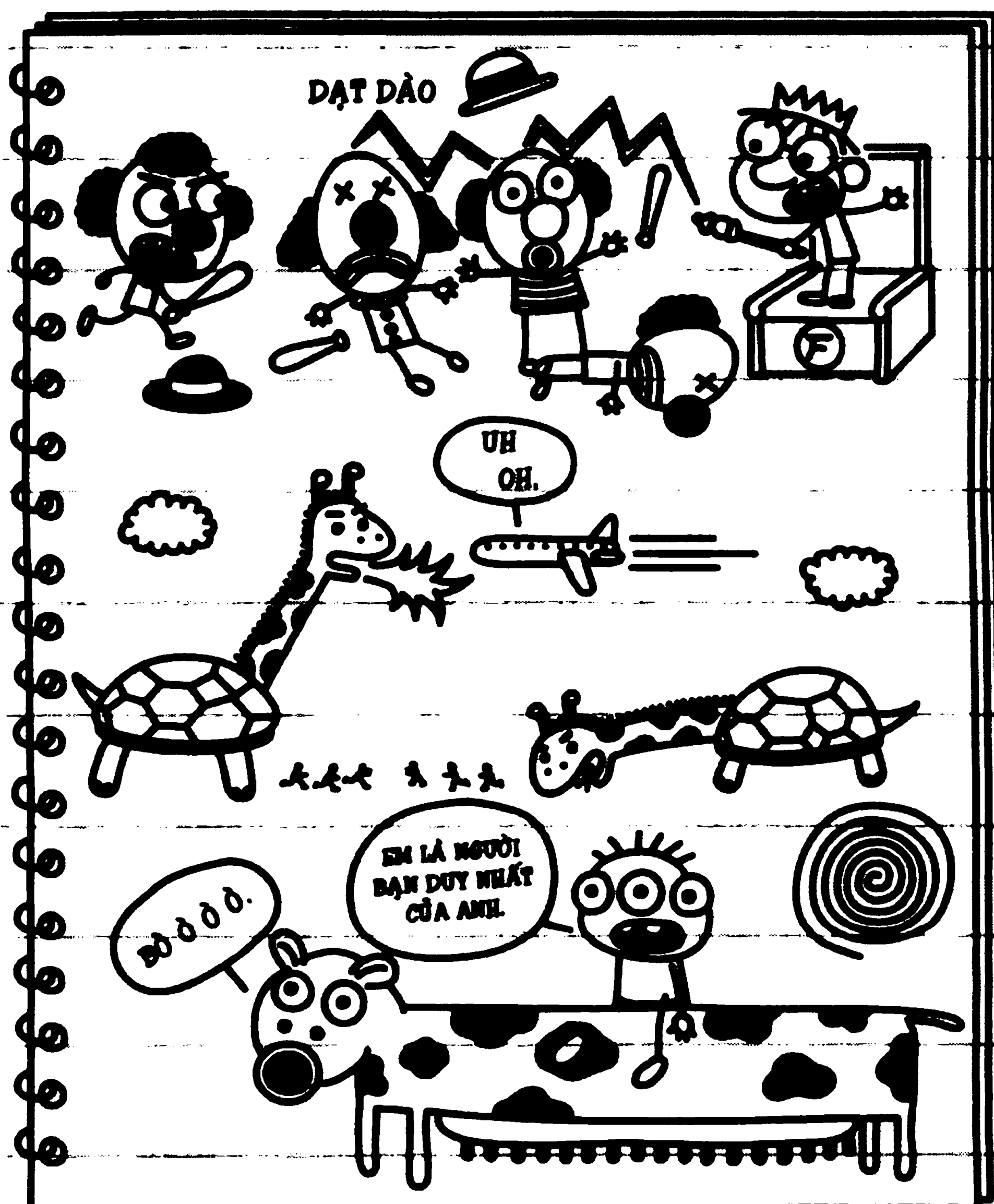

Tôi điên lắm, và bảo Fregley rằng nếu nó còn tái diễn những chuyện bậy bạ như vậy, nó sẽ phải trở lại cái chỗ xếp hàng trên sàn ngoài hành lang.

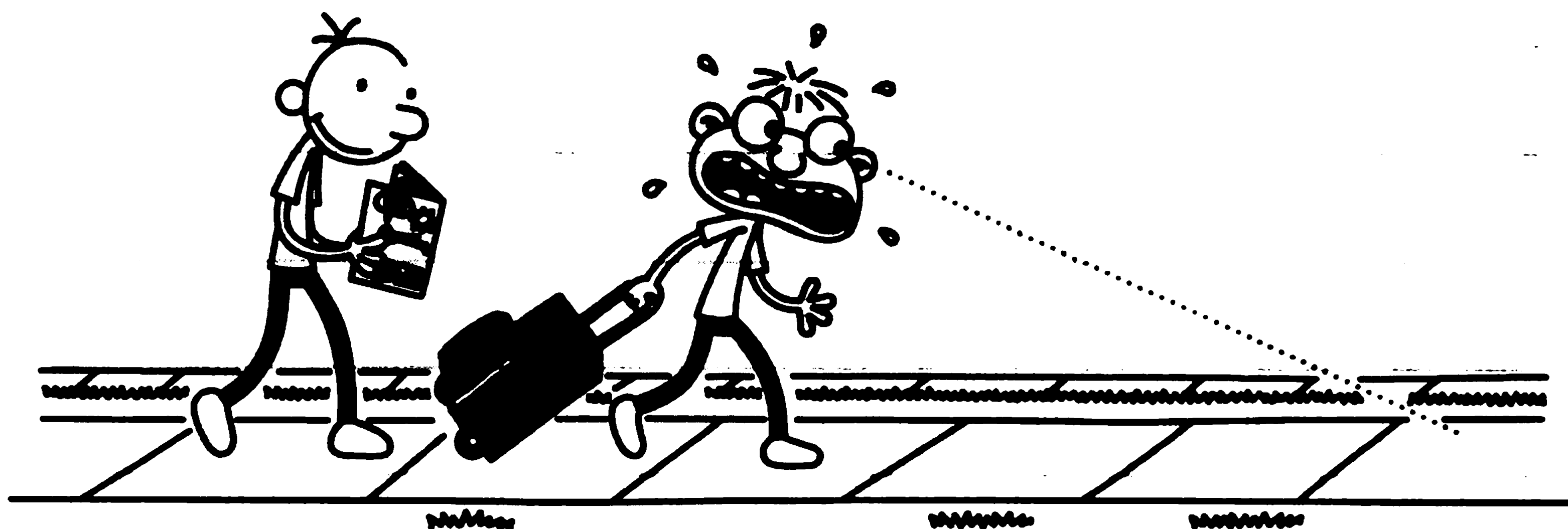
Tôi giải thích rằng ai đó phải thực sự ĐÁNH RƠI thứ gì đó thì nó mới có thể được sở hữu lại. Fregley có vẻ hiểu ra và phần nào cố xin lỗi. Chắc là cái gì cũng phải cần một quá trình.

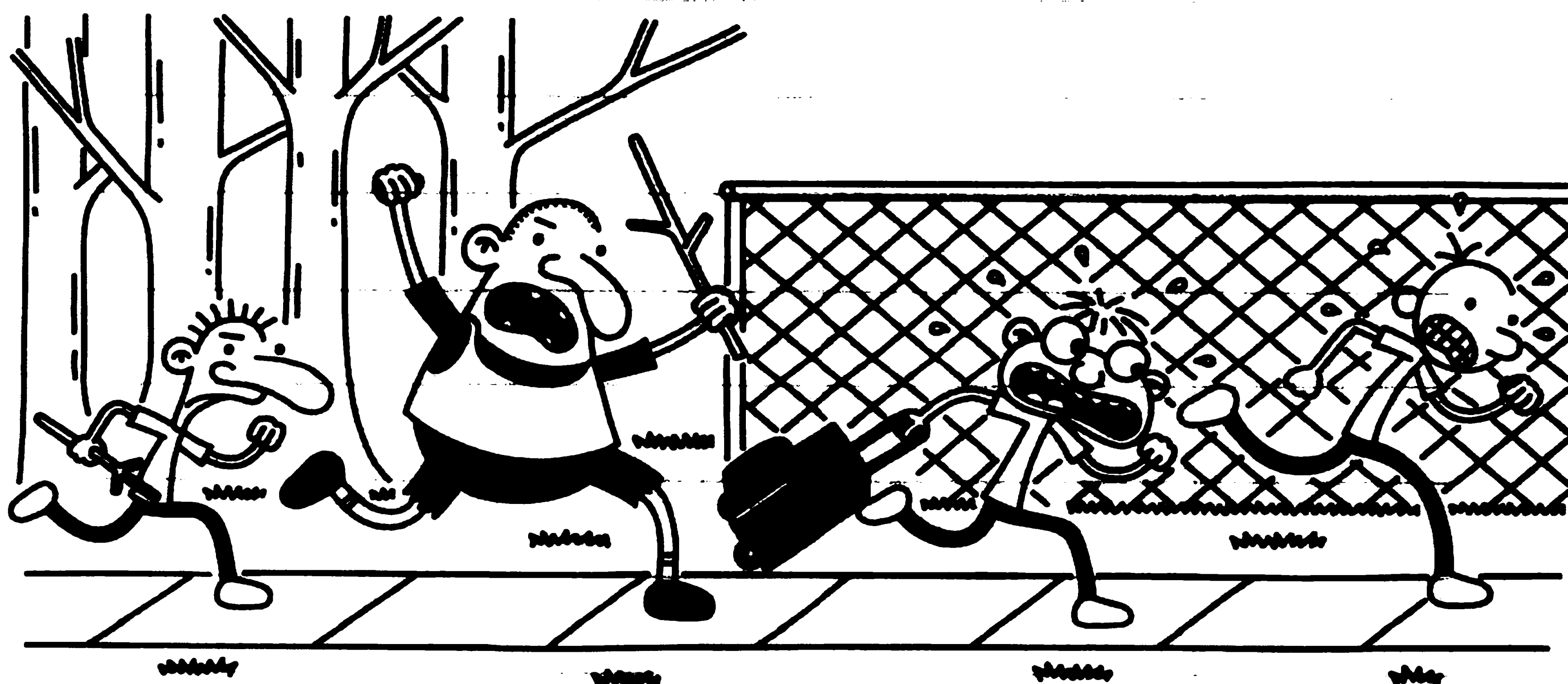
Trong lúc Fregley đang ăn bữa trưa, tôi lên nhìn vào vở nó xem chữ nghĩa nó đẹp đẽ thế nào. Nhưng khi vừa nhìn thấy trang đầu tiên, tôi ước gì mình đã không làm thế.

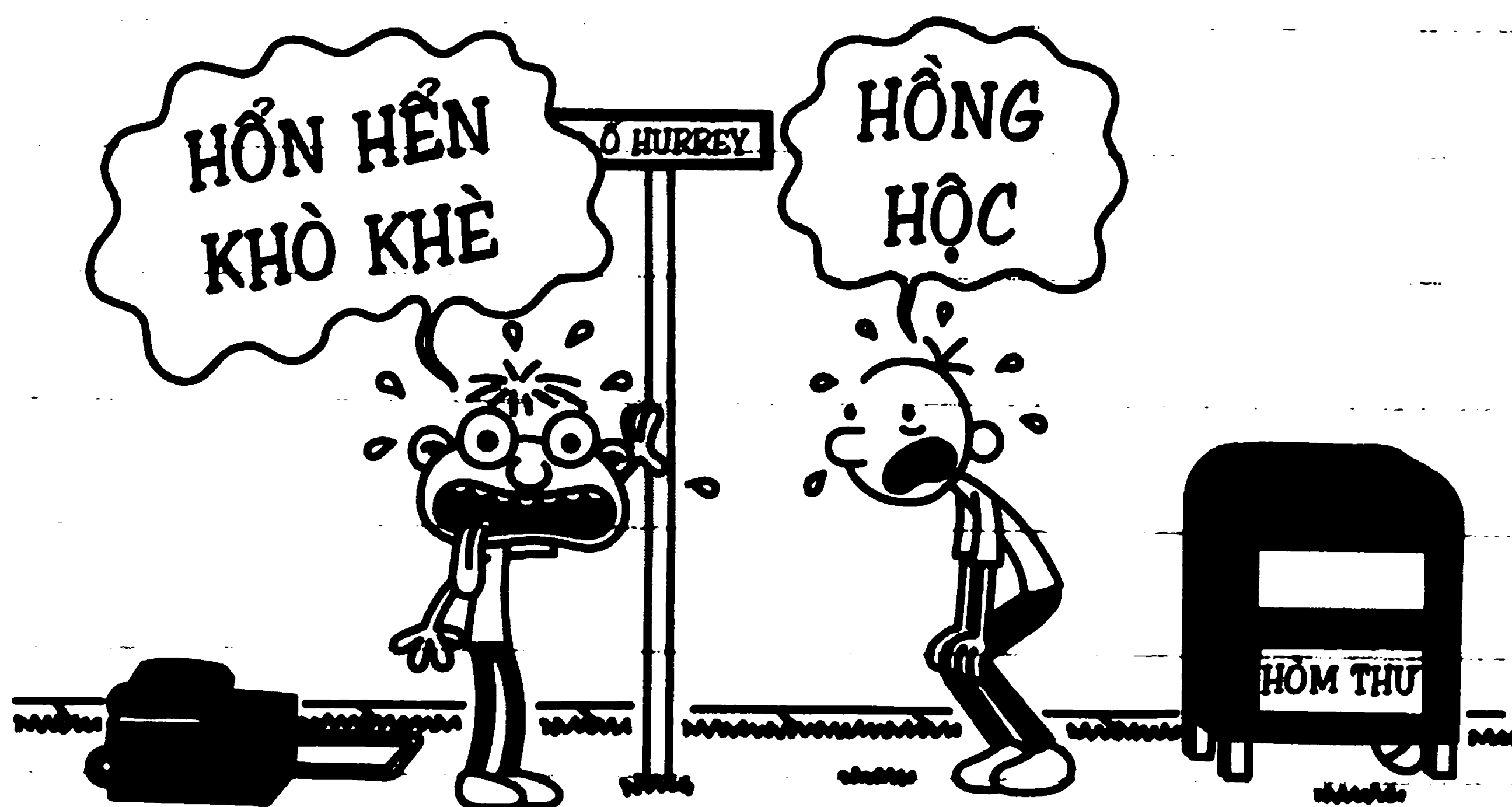
Sau giờ học, tôi hỏi Fregley xem nó có muốn về nhà cùng tôi không. Tôi giải thích tôi cần nó do thám phân chó như thế nào, và thi thoảng nó sẽ kéo cái cặp có bánh xe của tôi ra sao. Fregley có vẻ rất hào hứng, và mọi chuyện khởi đầu khá suôn sẻ.

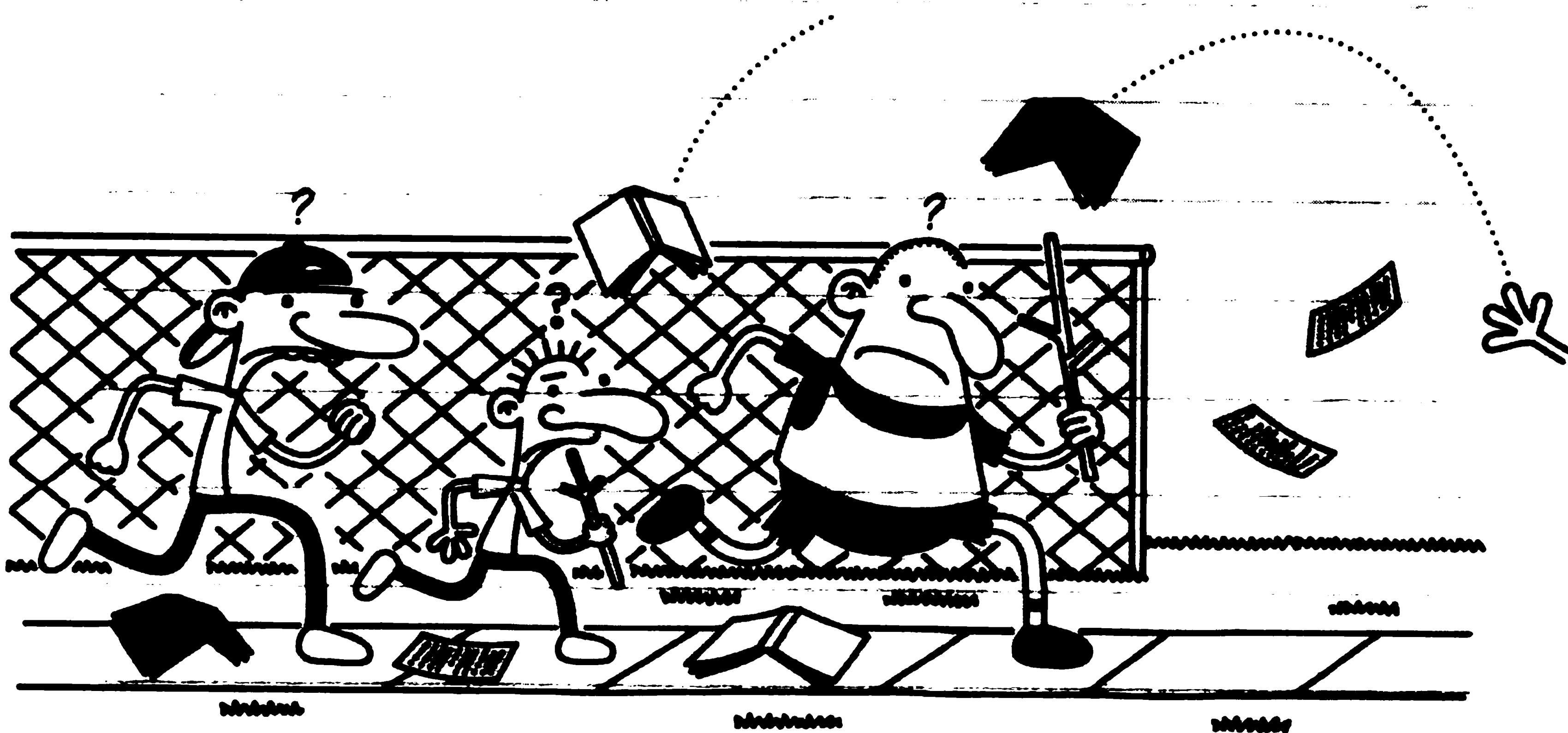
Nhưng tôi đã không để ý, và quên mất phải sang đường khi đến gần cánh rừng của lũ trẻ nhà Mingo. Bởi thế, điều tiếp theo mà chúng tôi biết là chúng tôi bị cả lũ con nhà ấy rượt đuổi.

Cuối cùng chúng tôi đã cắt đuôi được chúng khi đến cuối phố, nhưng lúc Fregley đưa cặp sách lại cho tôi, nó hầu như **RÔNG KHÔNG**.

Tôi hỏi Fregley chuyện gì đã xảy ra với những quyển sách của tôi, thì nó bảo nó đã ném bớt chúng ra khi bị lũ con nhà Mingo rượt đuổi. Tôi hỏi sao nó lại làm **NHƯ THẾ**, và nó đáp nó hy vọng bọn kia sẽ dừng lại và **ĐỌC** sách.

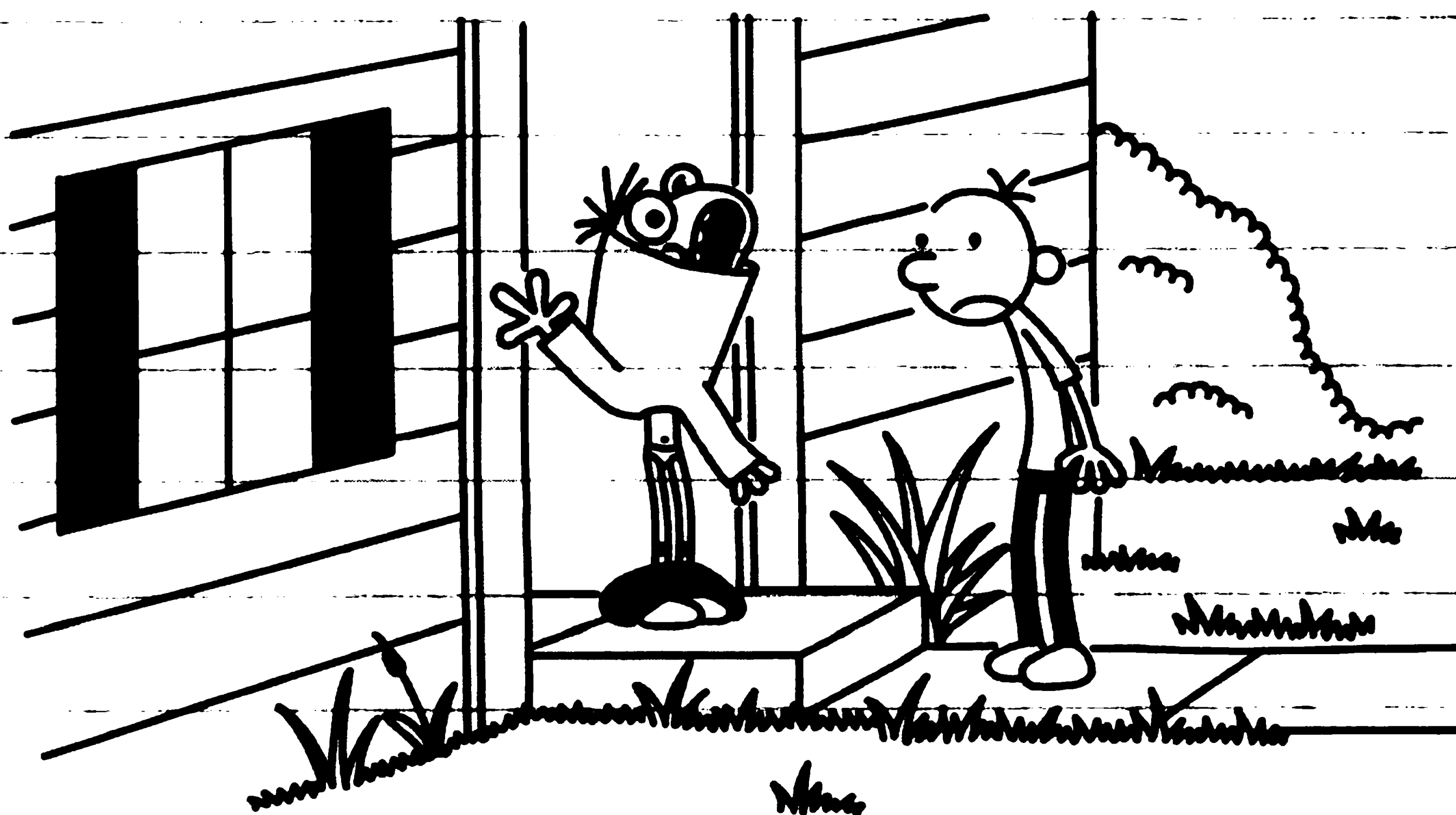

Thế là ngày đầu tiên có hơi thảm họa một chút. Nhưng chuyện Fregley sẽ là một dự án dài hơi, và tốt hơn tôi nên chuẩn bị cho vài ba cú va chạm không hay trên hành trình ấy.

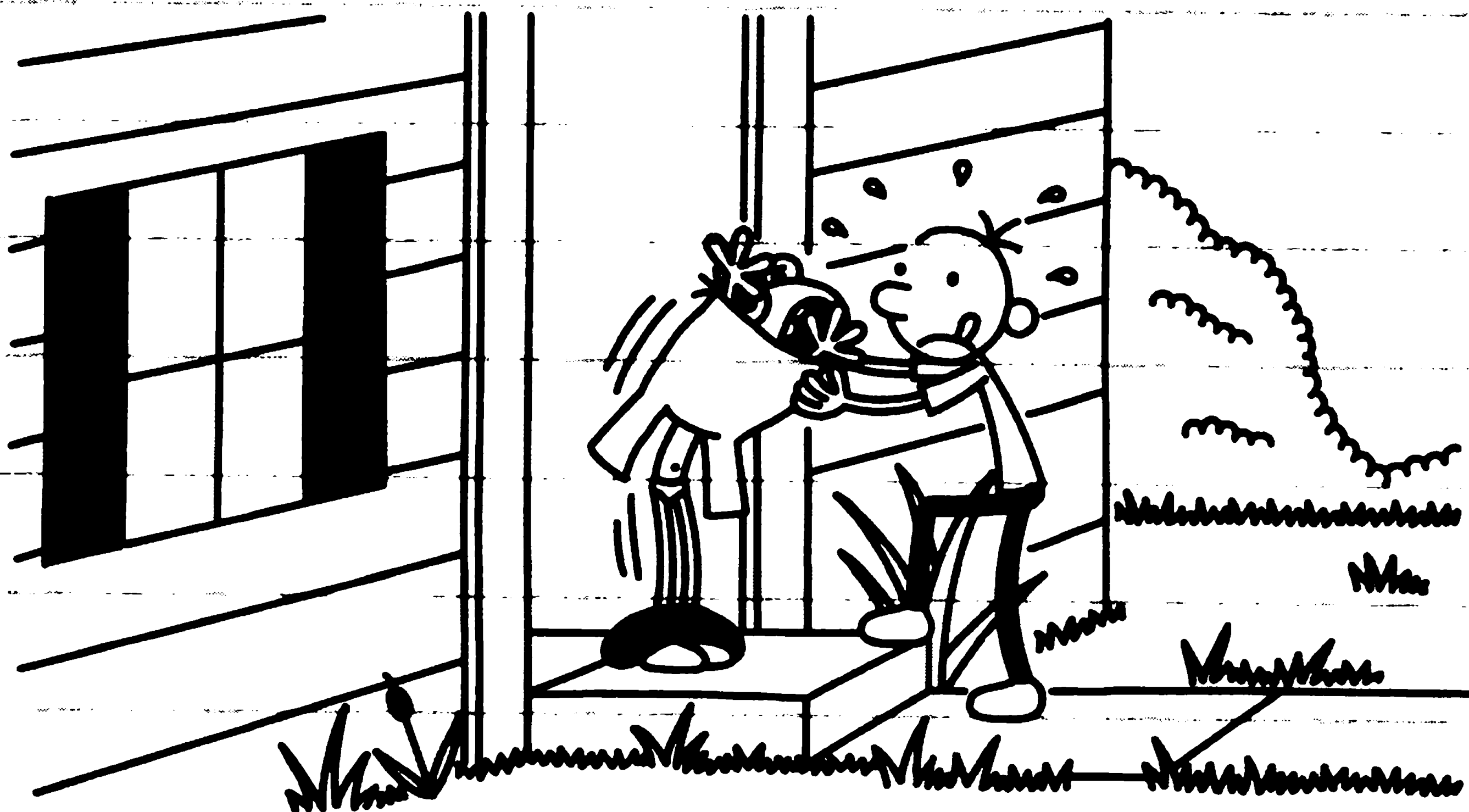
Thứ Năm

Sáng nay tôi và Fregley dự định đi bộ đến trường cùng nhau, nhưng đến tận 8:30 nó vẫn không có mặt ở nhà tôi. Vì thế tôi đã tới nhà của nó và gõ cửa ra vào phía trước.

Không ai đáp lại. Tôi chuẩn bị đến trường một mình thì nghe thấy mấy tiếng động bên trong như kiểu một quả bóng bowling rơi xuống cầu thang. Thế rồi cửa trước mở ra, và Fregley đứng đó.

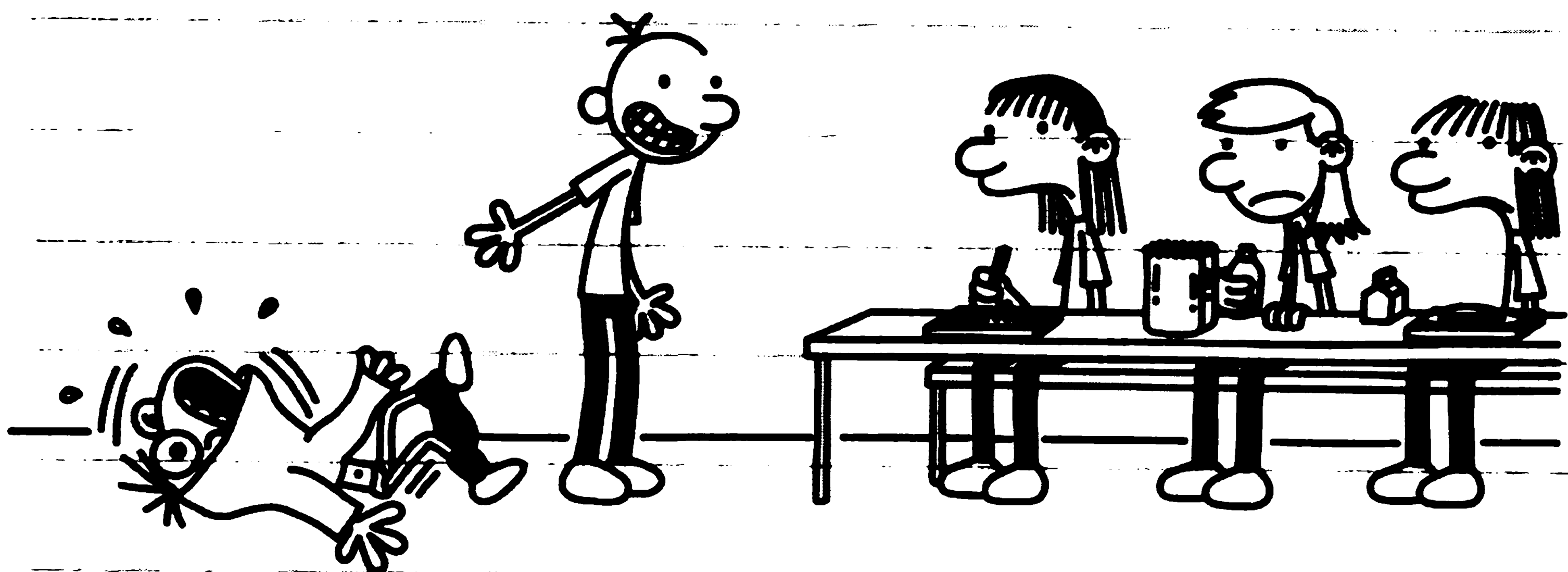

Fregley nói với tôi rằng lúc nó đang mặc quần áo, chẳng may nó lại mặc áo ngược và bị mắc kẹt. Điều đó có nghĩa là TÔI phải giải thoát cho nó.

Đầu tiên tôi hơi cáu tiết, nhưng sau đó lại nhận ra đây là thứ mà bọn ở trường có thể thấy BUỒN CƯỜI.

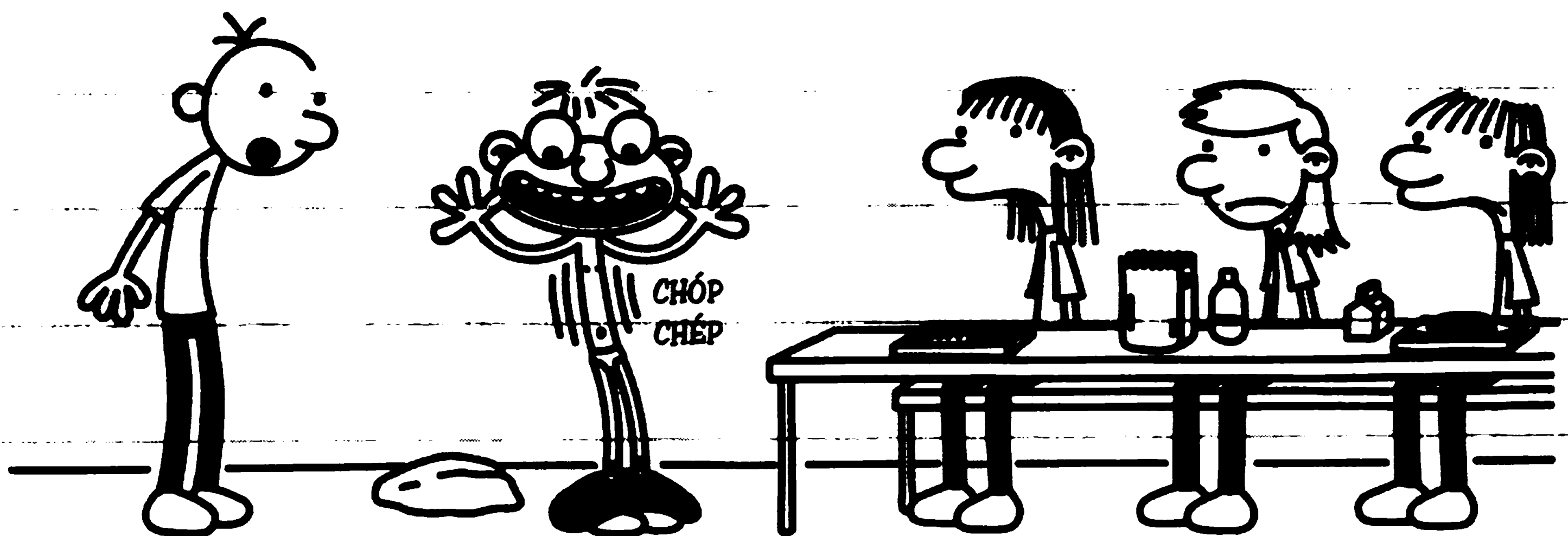
Thế là buổi trưa, tôi dẫn Fregley tới một trong những bàn của tụi con gái và bảo nó làm lại vụ mặc ngược áo sơ mi.

Xui thay, hai đứa tôi hẳn đã chọn nhầm bàn, vì KHÔNG
đứa con gái nào buồn nhếch mép.

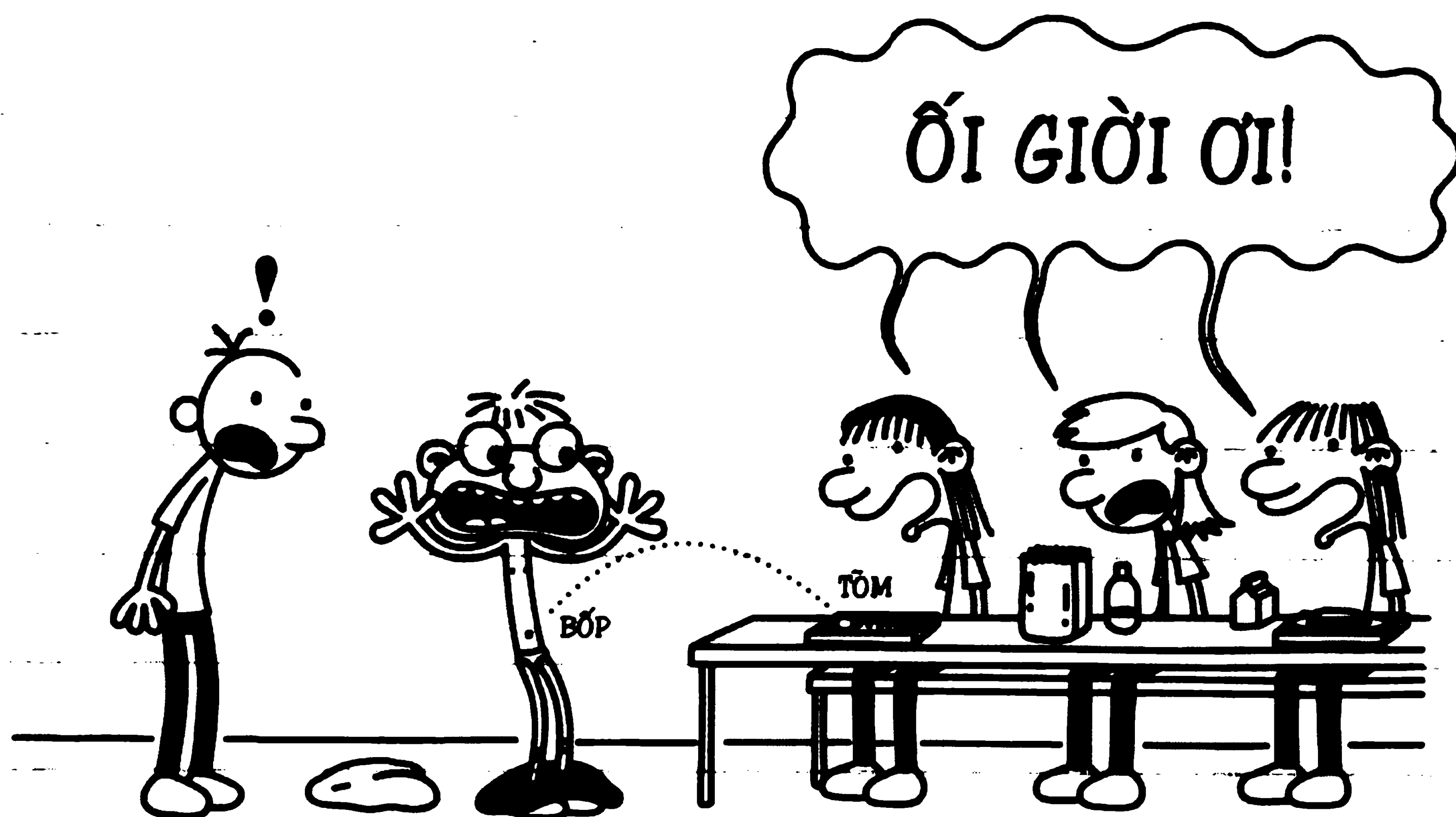
Tôi hỏi Fregley xem nó có biết câu chuyện hài nào
không, nhưng nó bảo không. Tôi lại hỏi nó có biết làm
trò gì quái quái không, nó bèn lôi ra một thanh kẹo cao
su.

Fregley đã cởi áo sơ mi của nó và nhét thanh kẹo cao
su vào rốn. Không biết tiếp theo nó sẽ làm gì, tôi lùi lại
vài bước. Và rồi, không đùa đâu nhé, nó bắt đầu NHAI
thanh kẹo.

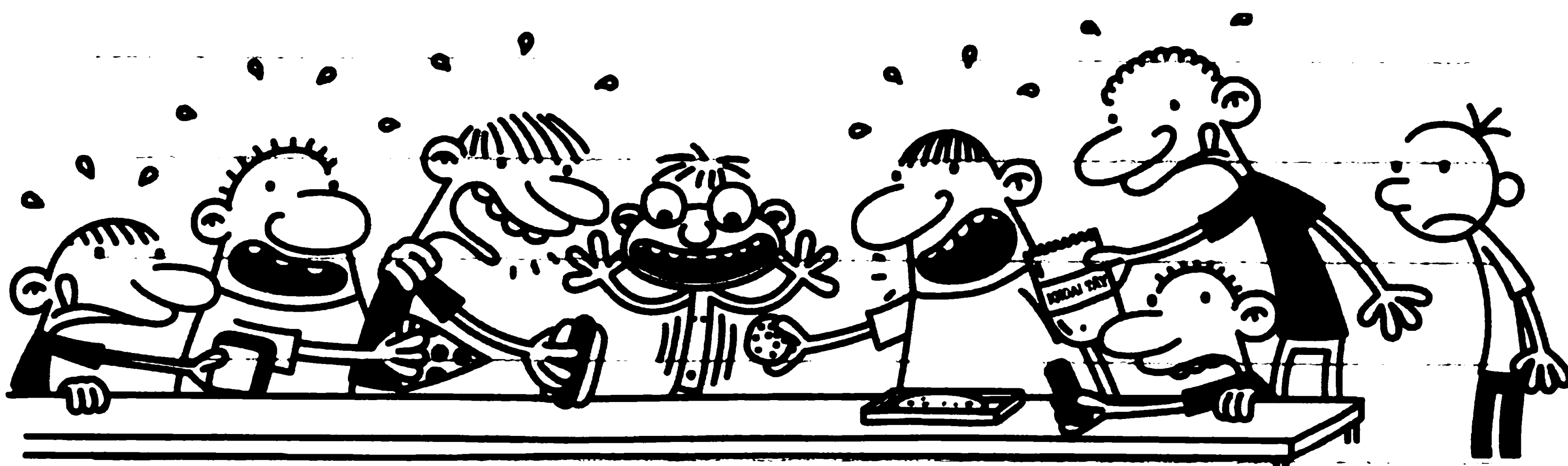

Tôi không biết có đứa con gái nào cảm thấy ấn tượng
không, nhưng tôi thì dứt khoát là có. Rồi Fregley nói nó
bắt đầu thổi BONG BÓNG, trò này tôi nhất định PHẢI
xem.

Nhưng đáng ra tôi nên biết theo lẽ tự nhiên thì không thể thổi kẻo cao su bằng rốn được.

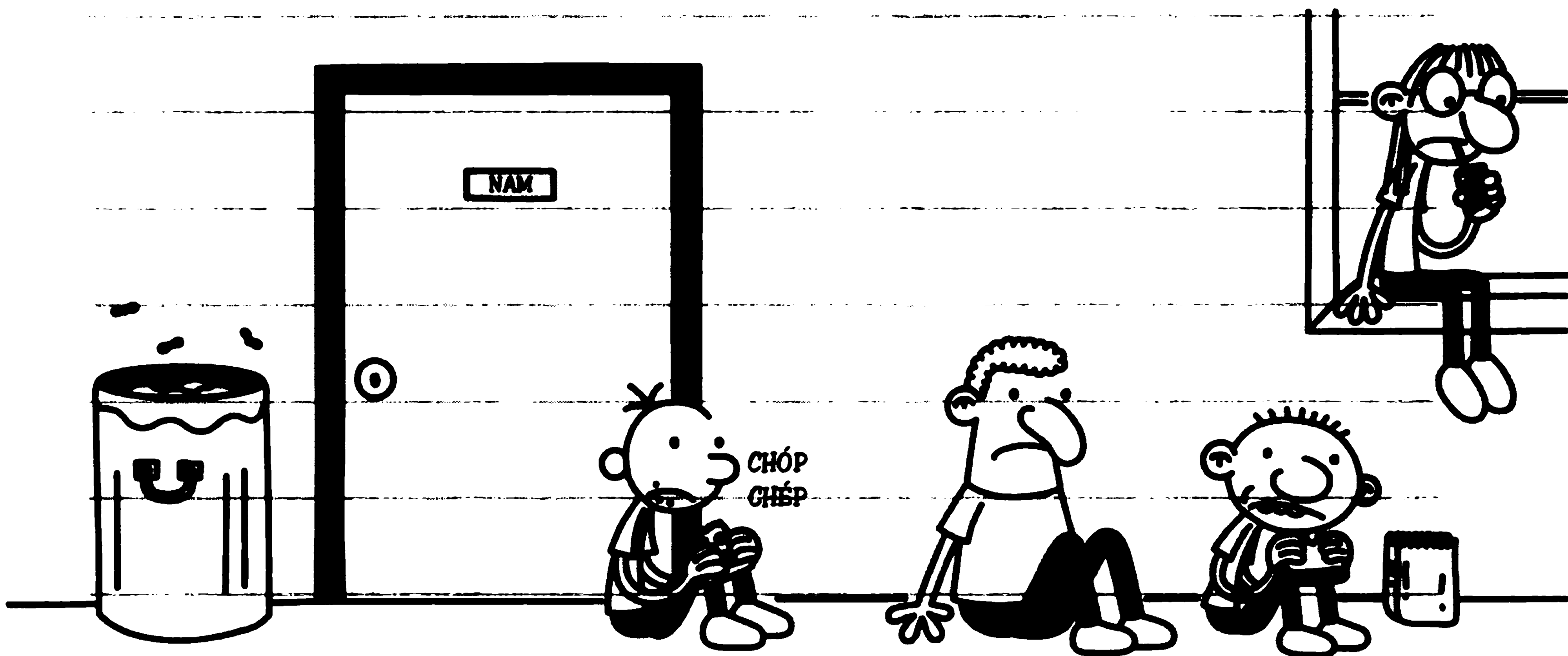
Lời đồn về tài năng của Fregley đã lan rất nhanh khắp quán ăn tự phục vụ, và suốt thời gian còn lại của bữa trưa, hầu như tất cả lũ con trai trong lớp đều tới bàn tôi để xem Fregley có thể nhai được những gì KHÁC.

Thực tế, chúng nó đông đến nỗi TÔI thậm chí không có chỗ mà ngồi.

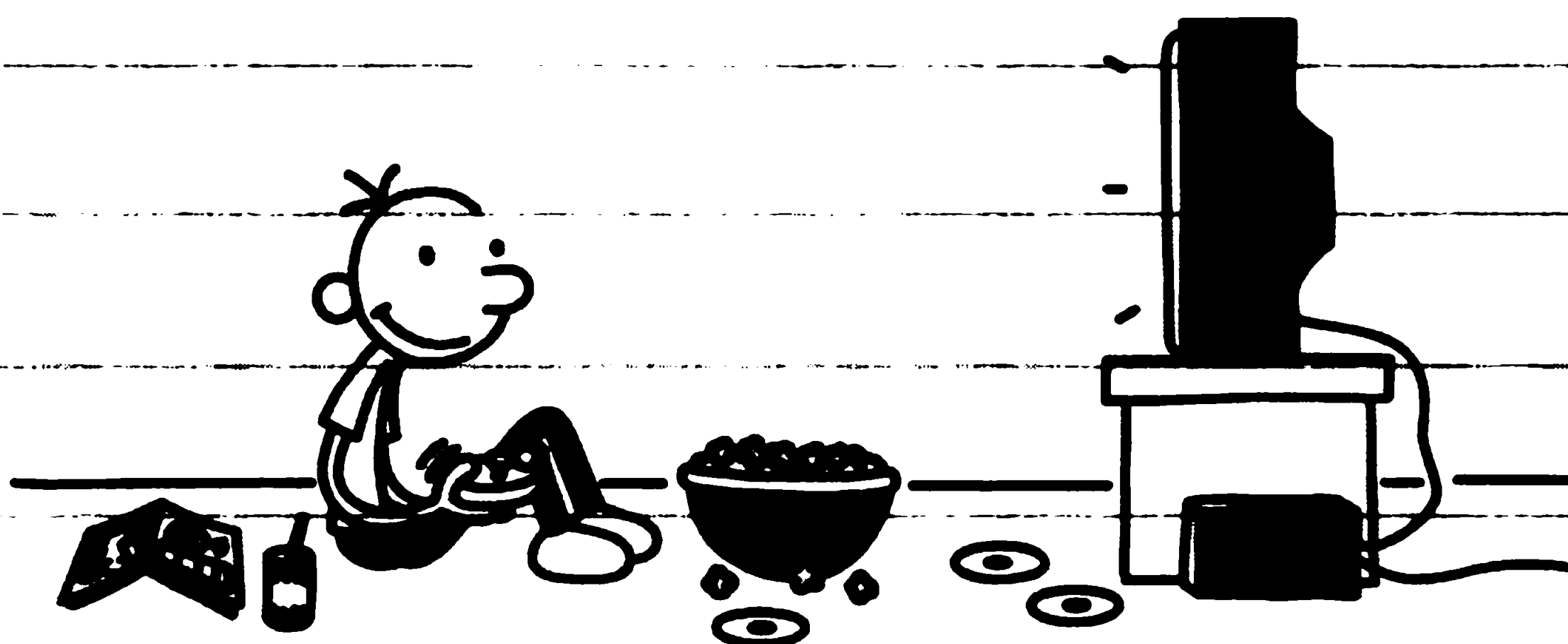
Và thế là, trong khoảnh khắc Fregley tận hưởng ánh hào quang sáng chói, thì tôi ăn bữa trưa ở ngoài hành lang.

Điều ấy chỉ chứng tỏ rằng dù bạn tốt với một số người đến mức nào, họ vẫn sẵn sàng quay lưng lại với bạn ngay khi có cơ hội.

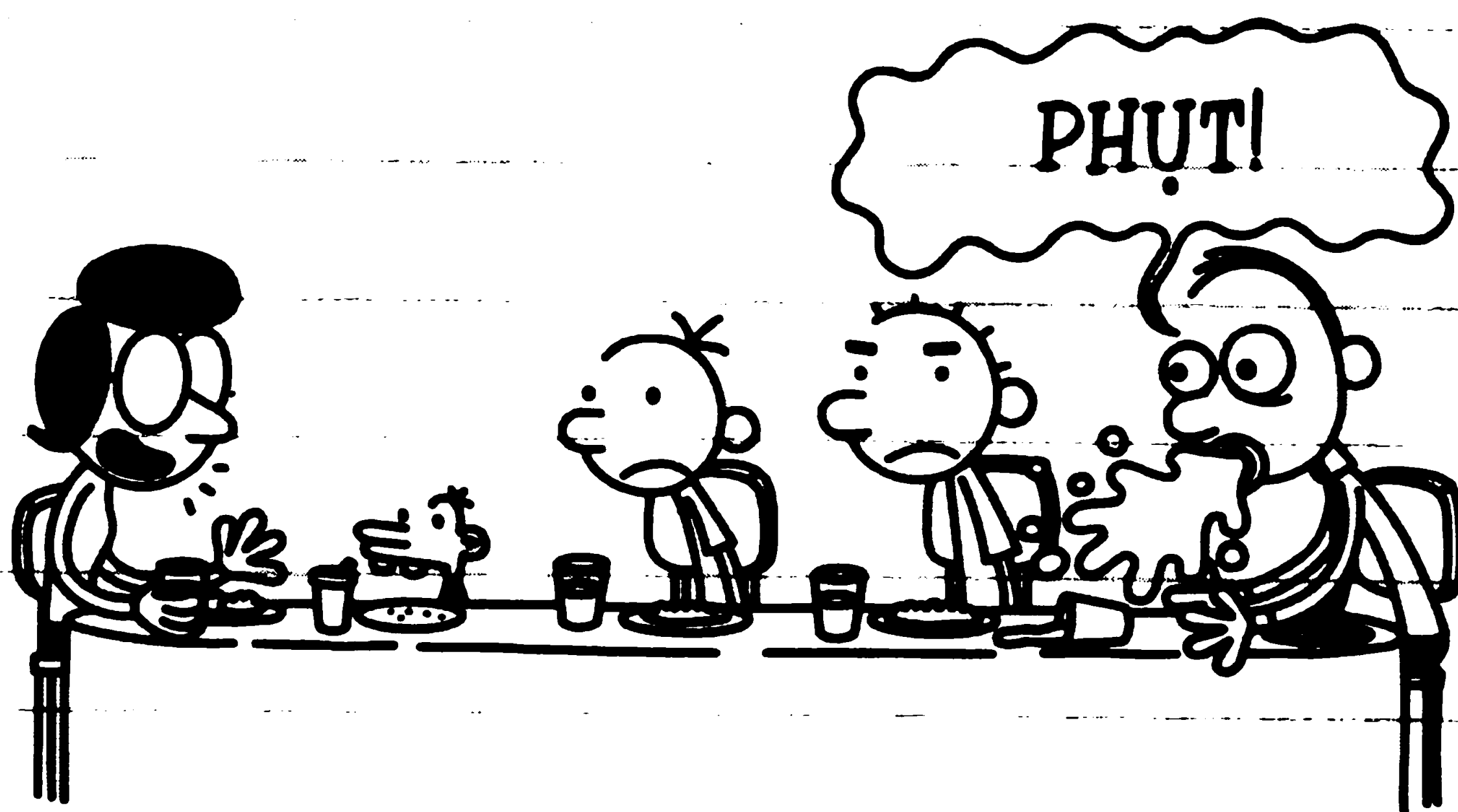
Thứ Sáu

Với những gì xảy ra ở trường, tôi thực sự mong ngóng đến kỳ nghỉ mùa xuân. Tôi tính mình sẽ có một tuần cho bản thân, Y NHƯ điều mà bác sĩ đề nghị.

Nhưng tối nay, kế hoạch của tôi cho một tuần xả xì trét đã tan thành mây khói. Khi bố hỏi mẹ lễ Phục sinh năm nay cả nhà sẽ làm gì, mẹ nói gia đình bên ngoại sẽ tới thành phố.

Tôi hoàn toàn MÙ TỊT trước tin này, và có thể nói bố cũng cảm thấy y chang.

Mẹ KHÔNG BAO GIỜ nói với chúng tôi khi nào nhà ngoại sẽ tới thăm, vì mẹ biết nếu cho bố con tôi quá nhiều cảnh báo trước, bố con tôi sẽ chạy mất dép.

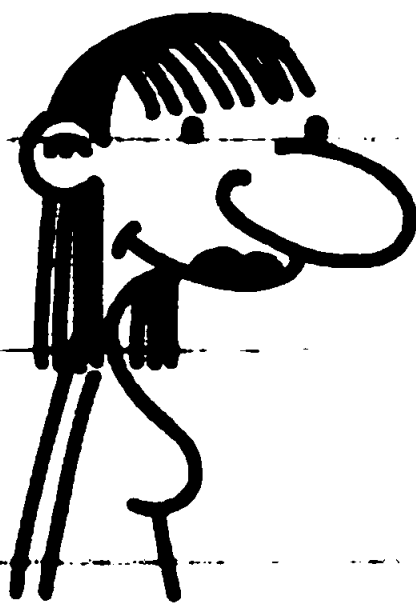
Hầu hết họ hàng nhà mẹ đều sống khá xa nơi đây, vì thế chúng tôi không gặp họ thường xuyên. Tôi cảm thấy ỔN với điều đó, vì cứ khi nào gặp họ xong, tôi phải cần rất nhiều thời gian để hồi sức lại.

Tôi biết mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, nhưng dường như với họ hàng đằng ngoại, câu chuyện lại thêm nhiều phần kịch tính.

Mẹ có bốn chị em gái, và họ thực sự rất khác nhau, thật đáng ngạc nhiên khi họ cùng lớn lên dưới một mái nhà.

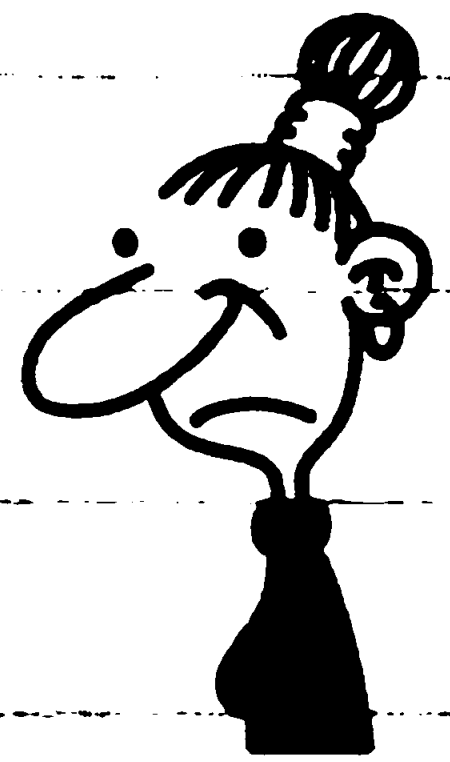
DÌ
GRETCHEN

DÌ
AUDRA

DÌ
VERONICA

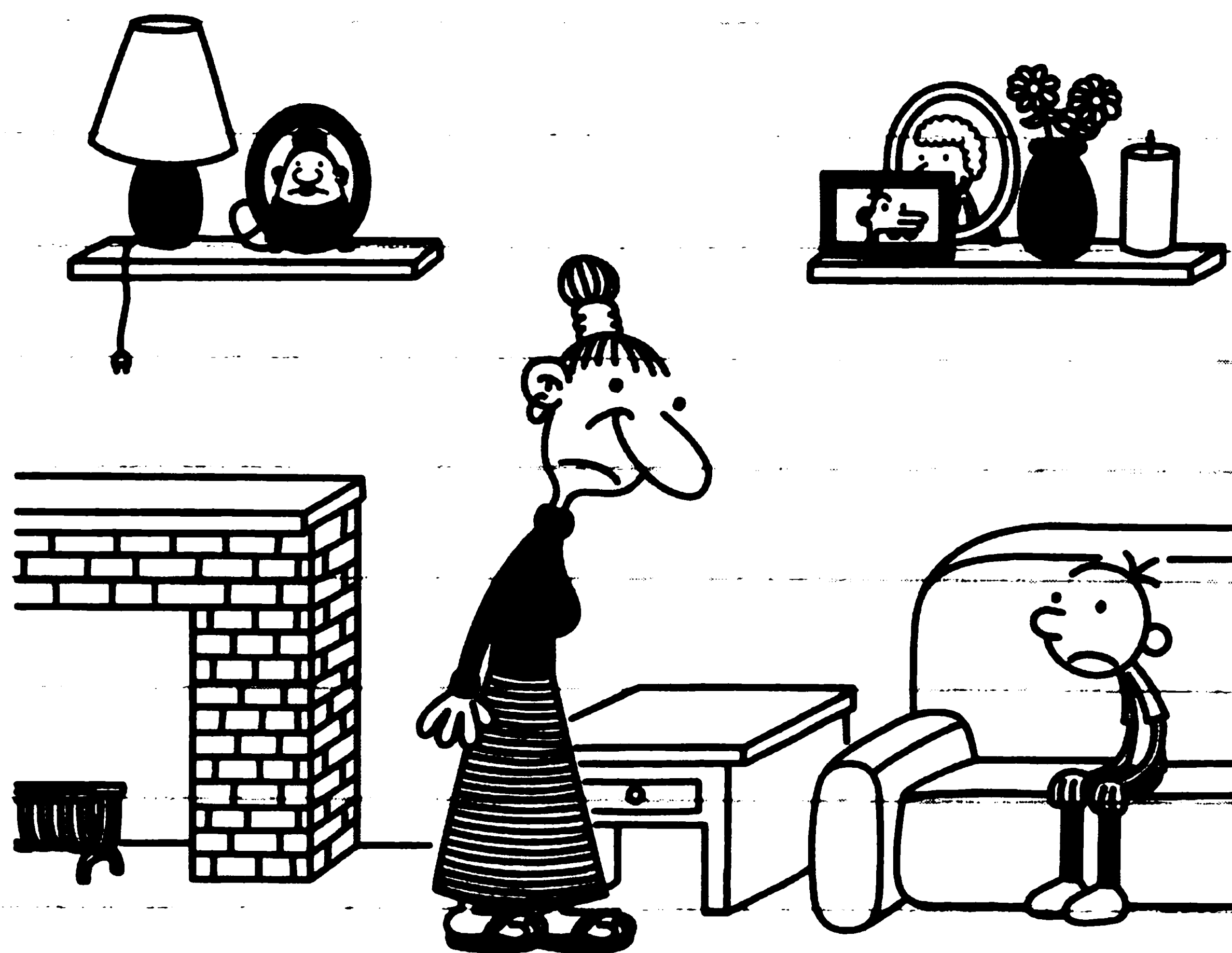

BÁC
CAKEY

Chị gái cả của mẹ là bác Cakey, bác ấy không lấy chồng và cũng chẳng có con. Có khi đó là một điều hay, vì rõ ràng bác ấy chẳng hề thích trẻ con một chút nào.

Hồi tôi còn nhỏ, một lần bác Cakey tới ở nhà tôi, và mẹ phải đi ra ngoài vài tiếng, mẹ đã để tôi ở nhà với bác ấy. Tôi đoán trước đây bác Cakey chưa bao giờ ở một mình với trẻ con, vì bác có vẻ cáu bẳn suốt mấy tiếng đó.

Tôi đoán chắc là bác Cakey nghĩ tôi sắp sửa làm vỡ thứ gì đó, nên đầu tiên bác ấy để tất cả những thứ dễ vỡ ra ngoài tầm với của tôi. Sau đó bác chỉ đứng ở một chỗ và trông chừng tôi, để đảm bảo tôi không động vào bất cứ thứ gì.

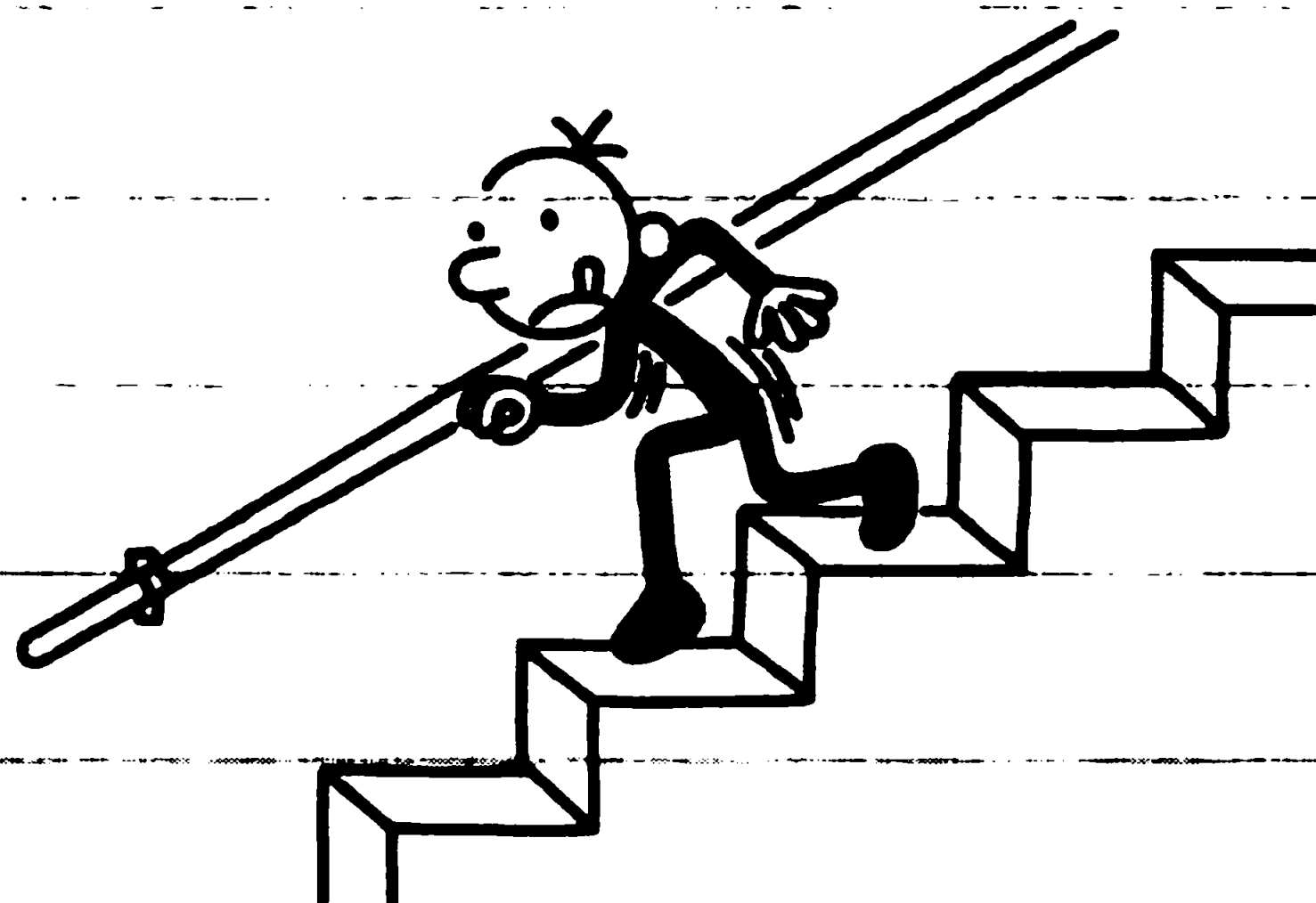
Sau khoảng một giờ, bác Cakey nói đã đến giờ tôi đi ngủ trưa. Tôi cố gắng nói với bác rằng tôi thực sự không còn ngủ trưa nữa, nhưng bác nói tôi thật hỗn xược khi cãi lại người lớn.

Rồi bác Cakey nói bác sẽ xuống tầng dưới để ủi đồ trong phòng giặt, và vài tiếng nữa bác sẽ lên đánh thức tôi.

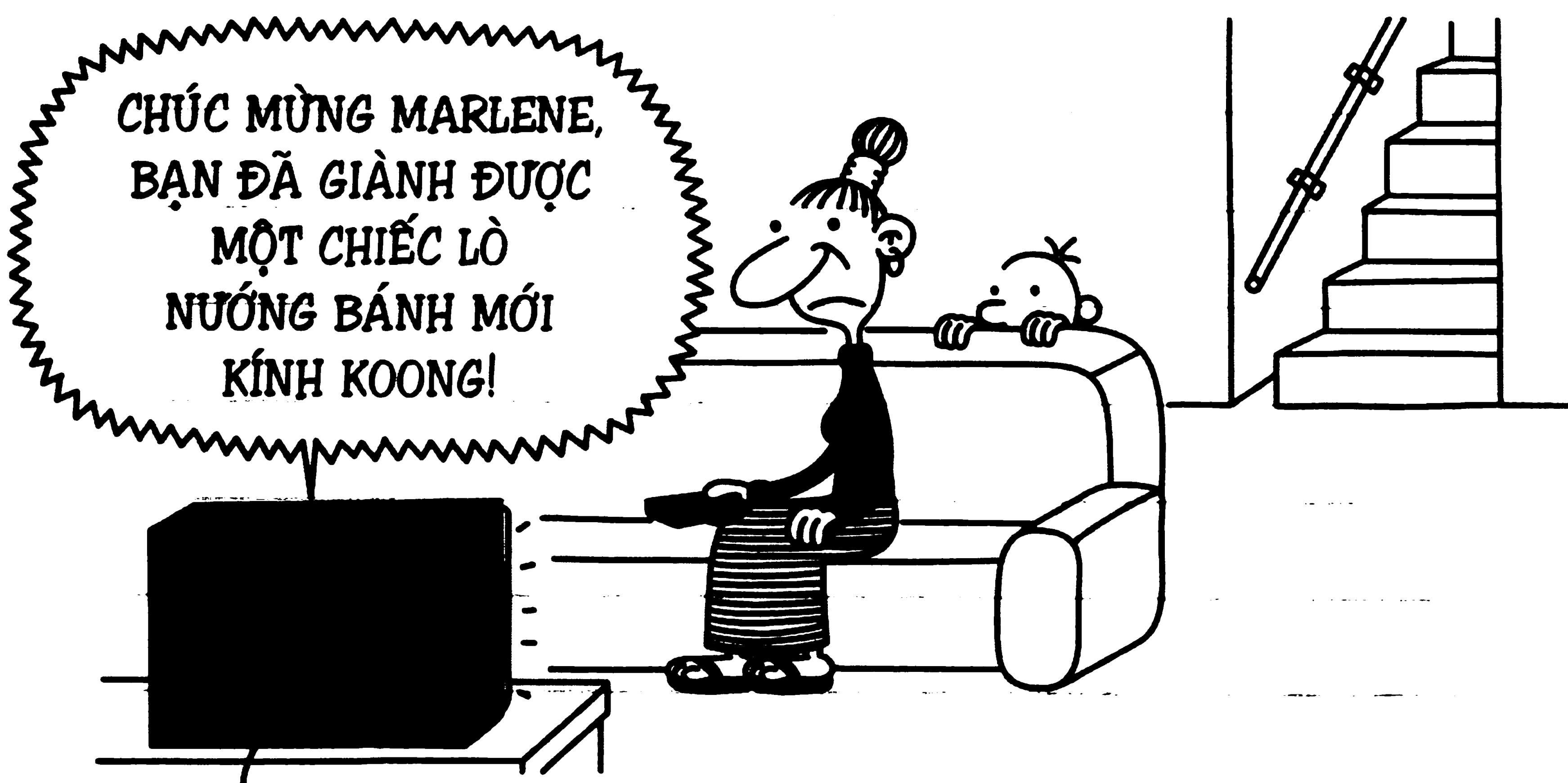
Sau đó bác tắt đèn, nhưng ngay trước lúc đóng cửa, bác nói...

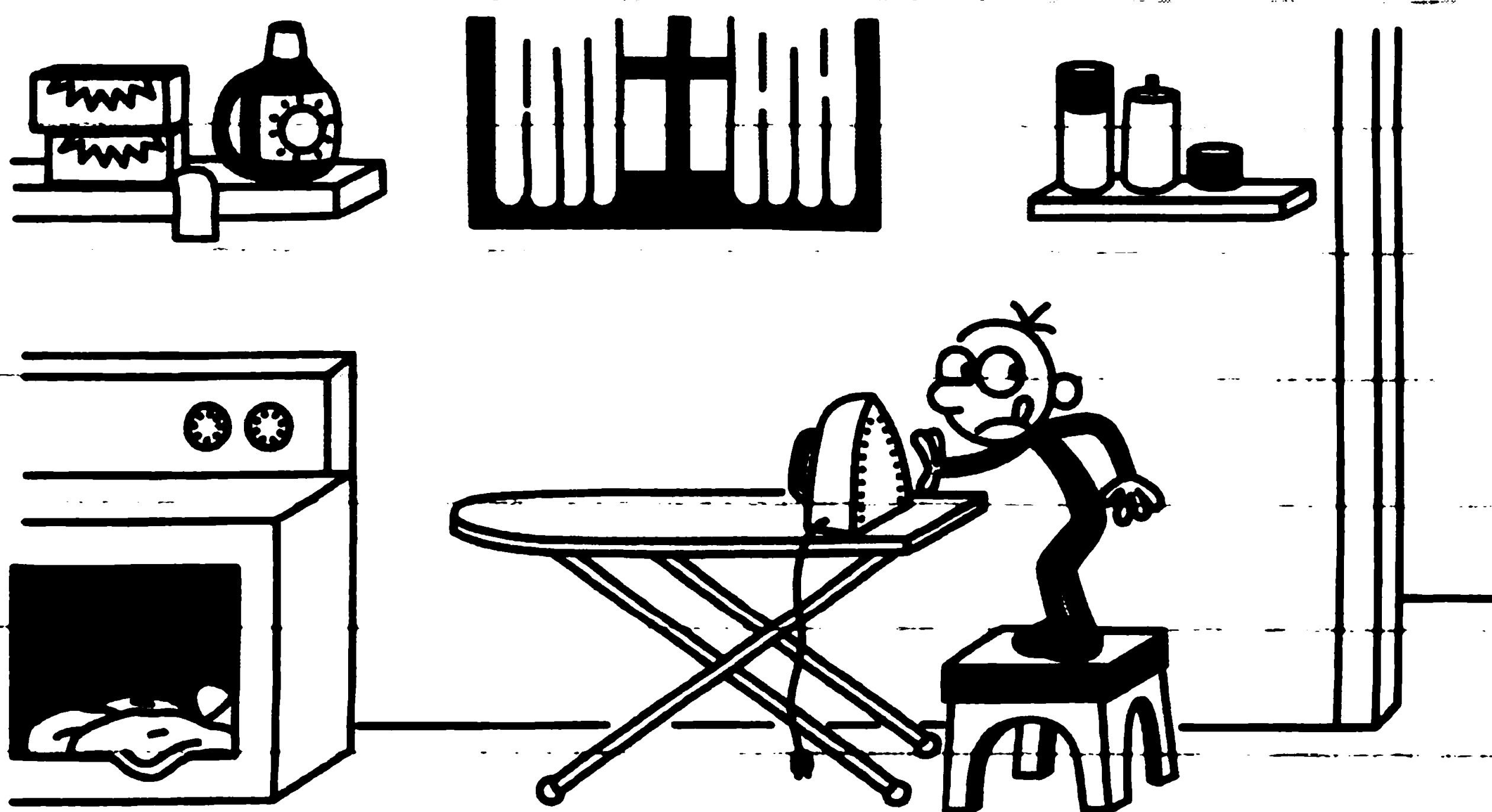
Tôi chưa bao giờ nghĩ đến ý tưởng sờ vào cái bàn là, nhưng một khi bác Cakey đã nhồi nó vào đầu tôi, tôi không thể ngừng nghĩ về nó. Thế là nửa tiếng sau, tôi lên xuống nhà như thể đang làm một nhiệm vụ bí mật.

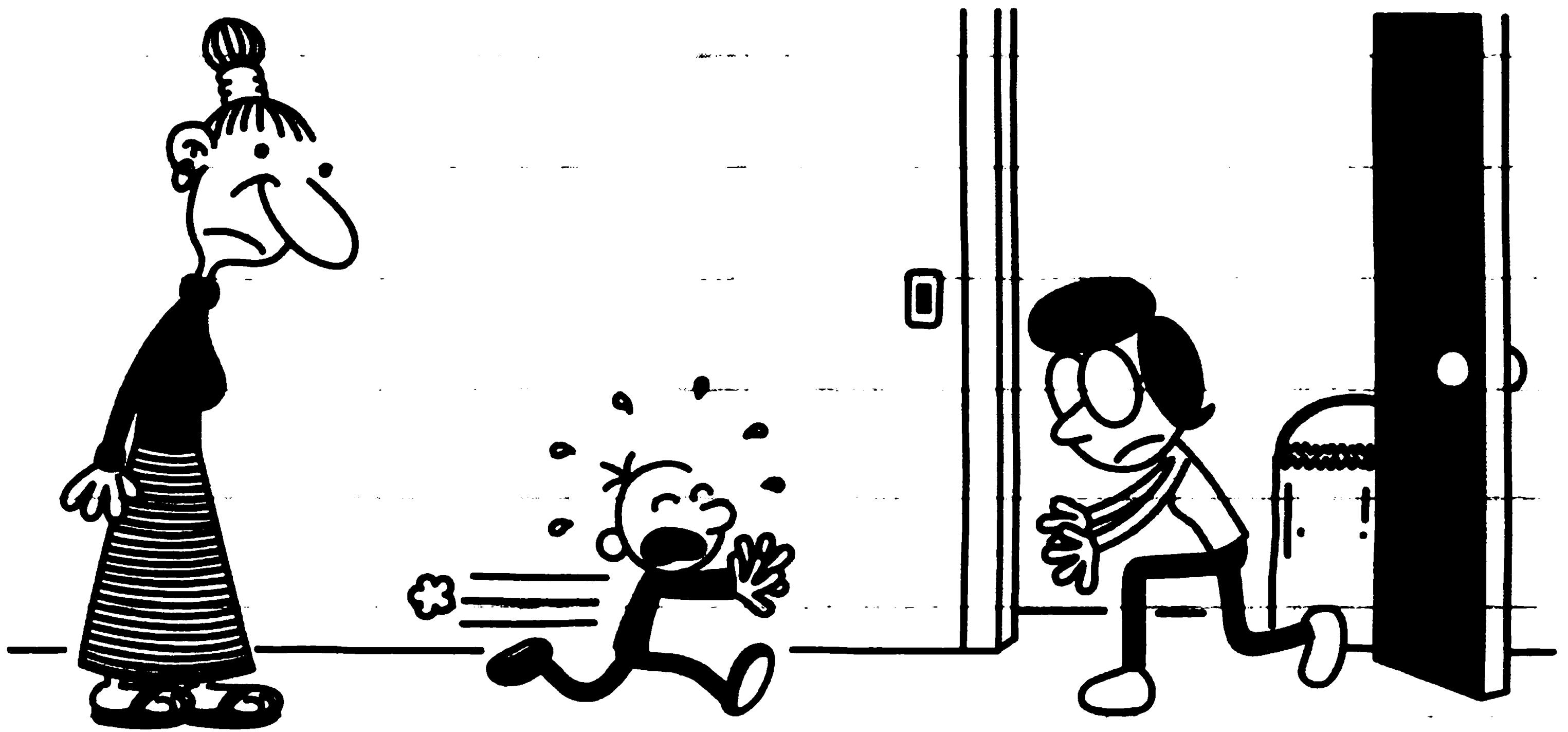
Bác Cakey đang ngồi xem ti vi trong phòng khách, và
tôi phải đi qua bác thì mới vào được phòng giặt.

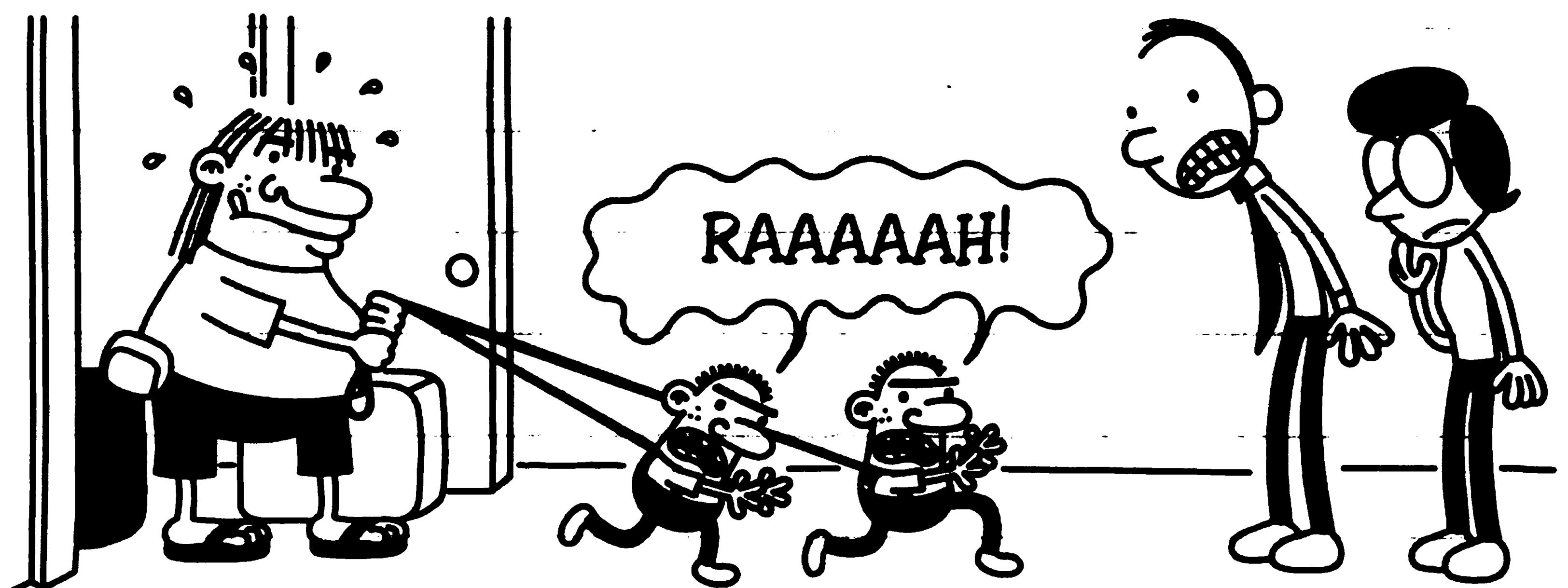
Vào bên trong, tôi kéo chiếc ghế nhỏ mẹ thường dùng
để với lên những chỗ cao, và ấn cả bàn tay vào chiếc
bàn là.

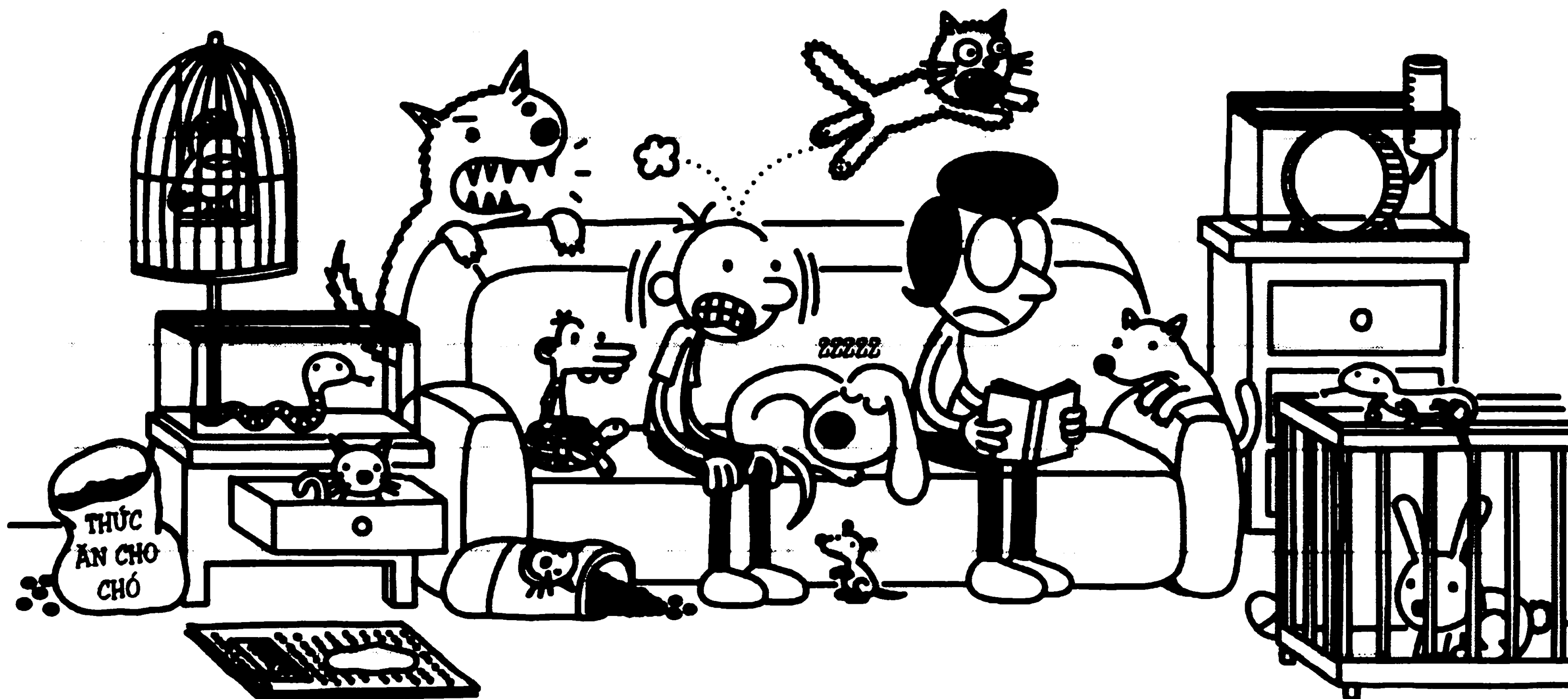
Đùng hời lúc ấy tôi đang nghĩ Gì. Cuối cùng tôi bị
bỏ độ hai, và mẹ không bao giờ tin tưởng cho bác
Cakey trông trẻ con nữa. Tôi chắc BÁC ẤY cũng thấy
ồn thôi.

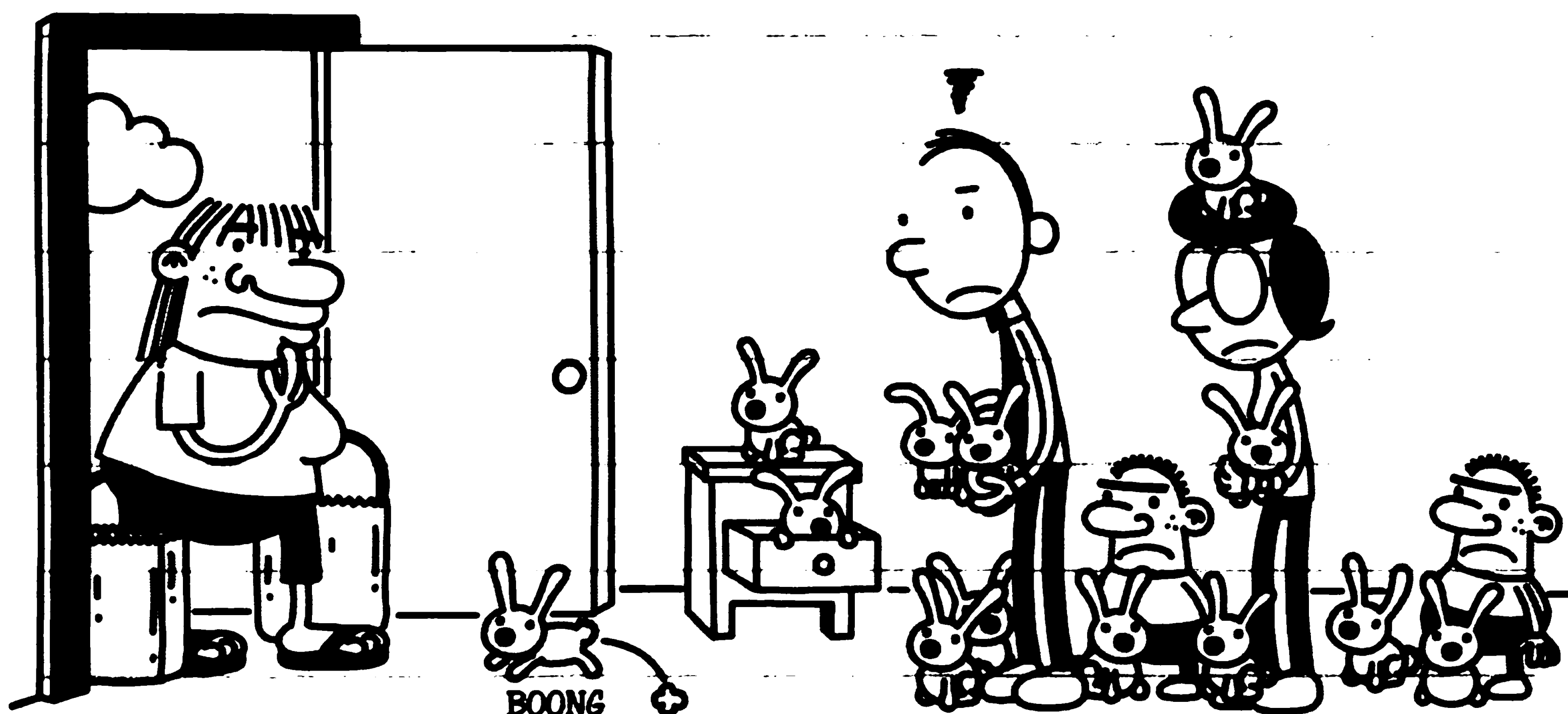
Em gái út của mẹ là dì Gretchen, và dì ấy ĐỐI LẬP
tuyệt đối với bác Cakey. Dì Gretchen có hai thằng
con sinh đôi là Malvin và Malcolm, chúng HOÀN TOÀN
hoang dại. Thực tế, chúng khó kiểm soát đến nỗi dì
thường phải cột chúng lại bằng dây xích dành cho trẻ
em.

Một lần dì Gretchen và lũ con đến chơi, họ mang theo cả THÚ NUÔI đến nữa. Thế là nhà tôi hóa thành sở thú.

Dì Gretchen dành vài ngày để đi ngắm cảnh, nên nhà tôi phải trông bọn trẻ con CÙNG bày động vật của dì. Mọi chuyện trở nên hoàn toàn rối tinh rối mù khi con thỏ của dì đẻ ra một ổ thỏ con hai ngày trước khi dì trở về.

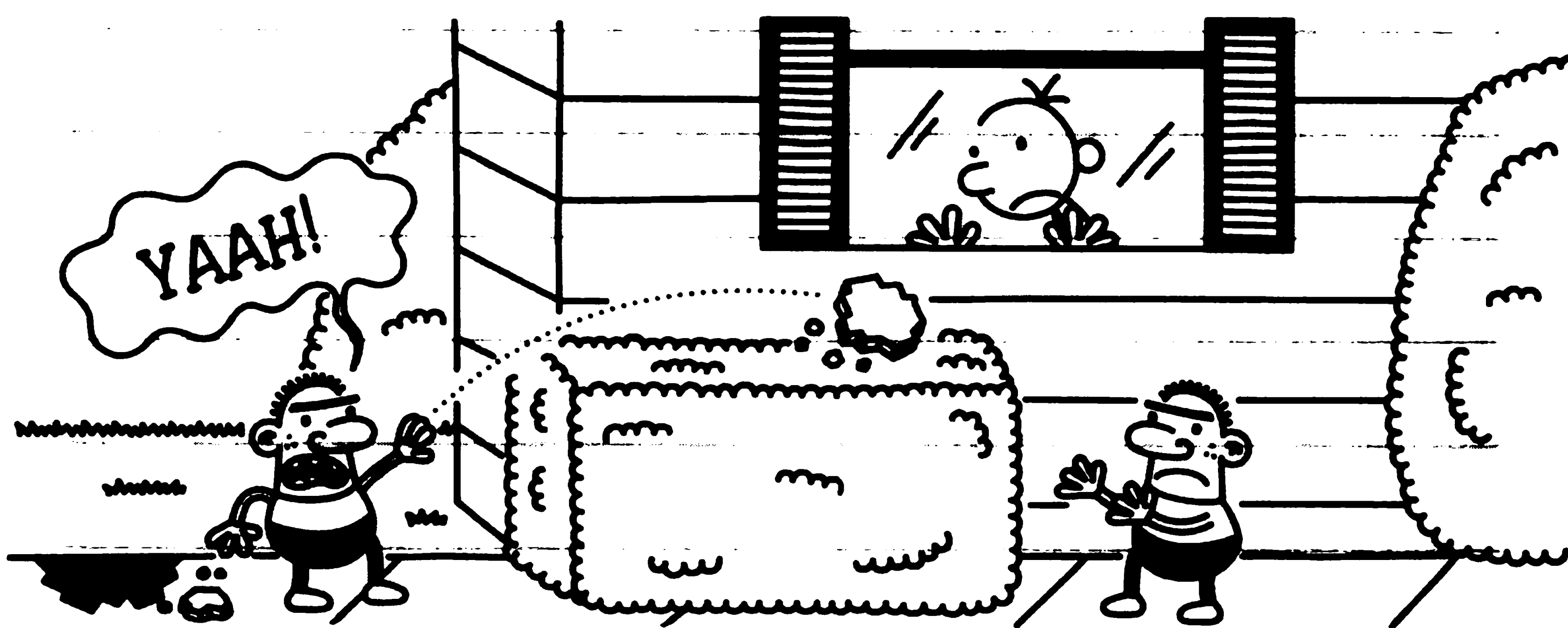

Bố không vui lắm về chuyện ấy, vì lúc trước dì nói với nhà tôi con thỏ đó là THỎ ĐỤC.

Tôi có thể xoay xở với đám thú nuôi của dì, nhưng hai thằng con của dì lại là cả một vấn đề KHÁC.

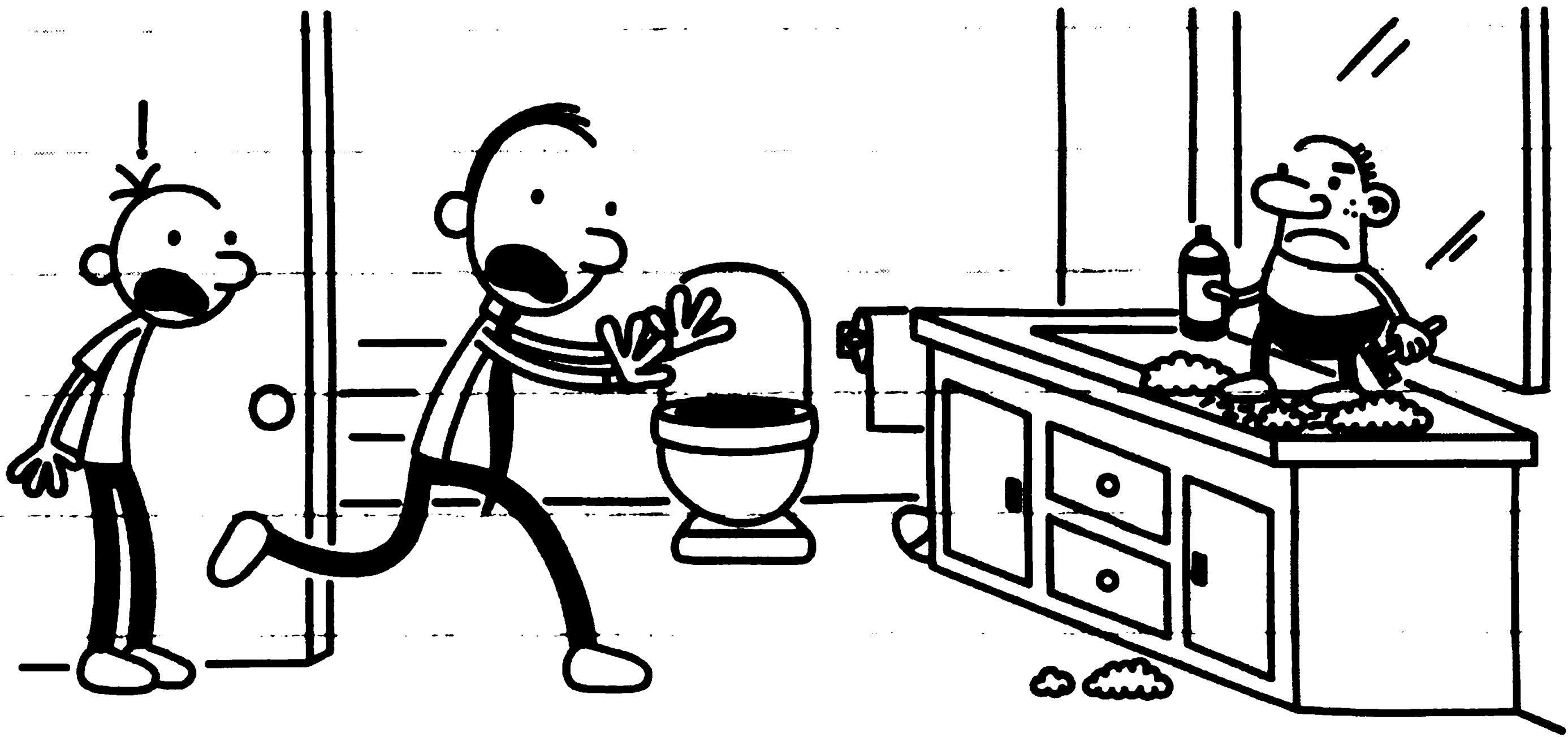
Cũng trong chuyến thăm đó, Malvin và Malcolm chơi trò đuổi bắt ở lối xe chạy nhà tôi với một hòn đá, cục bê tông hay thứ gì đó tương tự.

Tôi thừa nhận mình đã từng làm vài điều ngớ ngẩn trong đời, nhưng chưa bao giờ tôi làm chuyện gì ngu ngốc như THẾ.

Trước khi bạn biết về nó thì mẹ đã phải đưa Malvin tới phòng cấp cứu để khâu vài mũi ở trán, và chúng tôi có trách nhiệm trông Malcolm.

Trong lúc mẹ đi ra ngoài, Malcolm bằng cách nào đó đã lấy được bộ đồ cạo râu của bố, và tới lúc chúng tôi tìm được nó, chẳng ai có thể làm bất cứ điều gì được nữa.

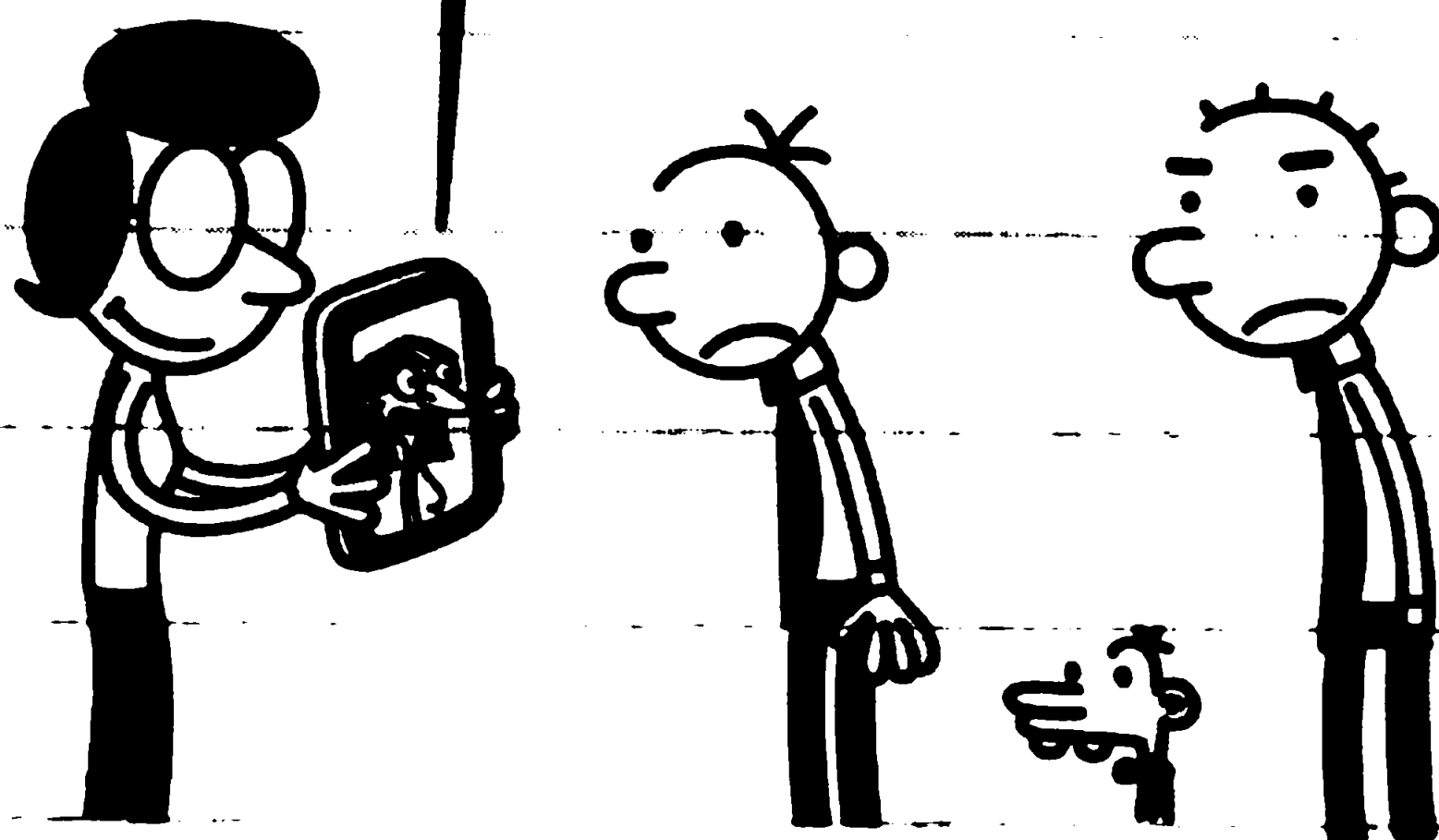

Bố nói nếu năm nay dì Gretchen và lũ con tới thăm chúng tôi, bố sẽ thuê một phòng khách sạn để ở. Nhưng mẹ nói chúng tôi là một gia đình, mà gia đình thì phải ở CÙNG NHAU.

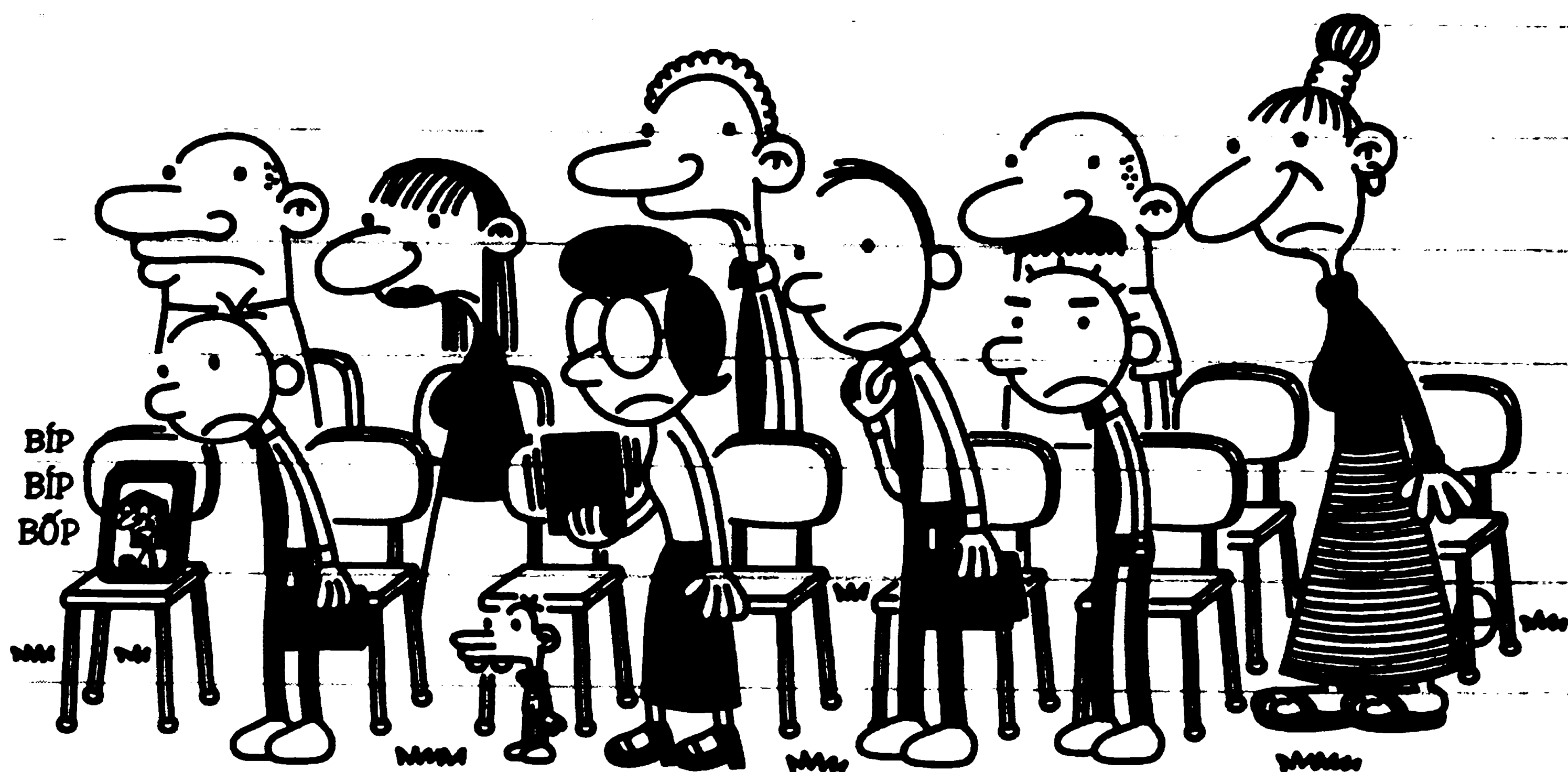
Dẫu vậy, tôi sẽ kể cho bạn nghe về người SẼ KHÔNG đến trong lễ Phục sinh, đó là dì Veronica. Dì ấy đã không tham dự những sự kiện gia đình suốt năm năm rồi, hay ít nhất cũng không ĐÍCH THÂN đến. Tôi nghĩ việc phải ở cùng gia đình khiến dì ấy bị xì trét, vì thế bất cứ khi nào có một cuộc hội họp lớn, dì ấy liền tham dự bằng cách nói chuyện qua video.

Thực tế, có lẽ tôi đã không nhìn thấy dì ấy bằng xương bằng thịt từ năm lên ba hay bốn tuổi.

CHÁU CAO QUÁ
RỒI ĐÂY!

Một mùa hè, cả nhà chúng tôi tụ họp nhau để dự một đám cưới ngoài trời. Những nghi thức cuối cùng của buổi lễ kéo dài khoảng hai tiếng, trời thì thực sự rất nóng, và tôi thấy dì Veronica chơi game trên máy tính của dì ấy suốt thời gian đó.

Người duy nhất tôi chưa nhắc đến là dì Audra. Dì là một trong những người cực kỳ tin vào quả cầu pha lê, tử vi và những thứ tương tự như vậy, và dì không làm **BẤT CỨ CHUYỆN GÌ** khi chưa nói chuyện với bà đồng của mình.

Tôi tận mắt biết chuyện này vì tôi từng ở với dì hai tuần vào mùa hè vài năm trước.

Khi mẹ phát hiện ra dì Audra thường đưa tôi đi theo tới những vụ xem bói của dì ấy, mẹ rất không vui. Mẹ bảo tất cả những chuyện đoán biết tương lai chỉ là một tá "trò bịp bợm" và rằng dì Audra chỉ có phí tiền.

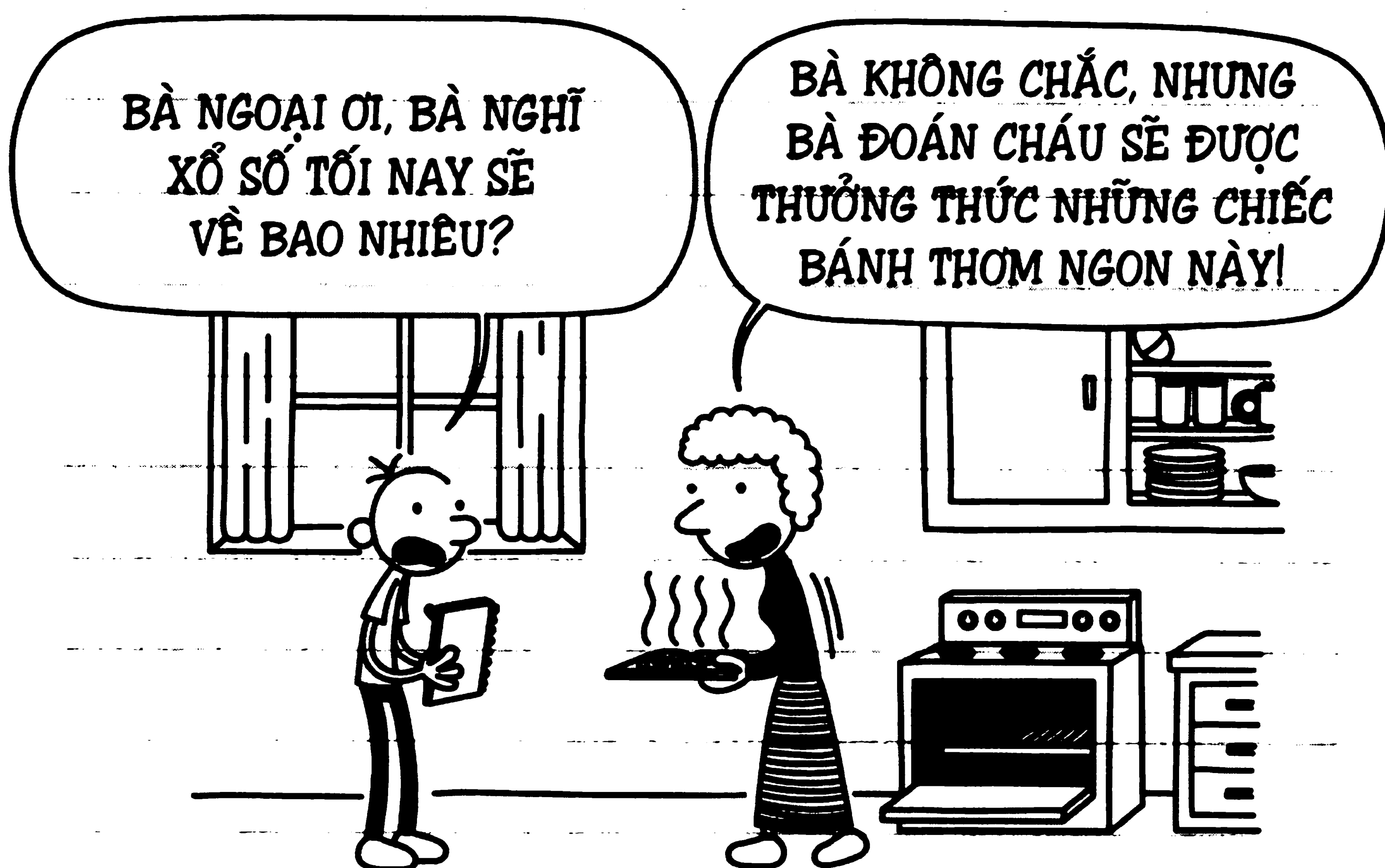
Nhưng tôi đã có CẢM GIÁC mẹ sẽ nói một điều tương tự như thế.

Tôi không biết cần phải rèn luyện thế nào mới trở thành một bà đồng, nhưng nếu không có quá nhiều việc phải làm, tôi hoàn toàn có thể xem đây là con đường sự nghiệp của mình.

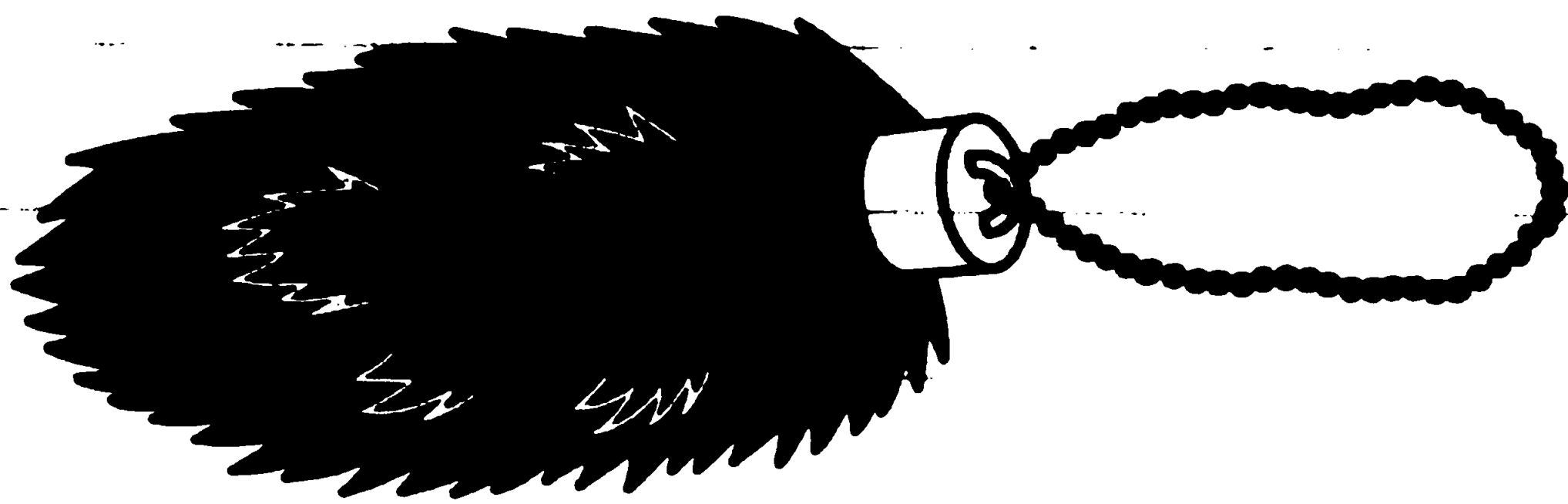
Tôi phần nào ngạc nhiên trước cảm giác của mẹ về nghề bói - toán và tất cả những thứ đó, vì chính MẸ luôn nói bà ngoại tôi có khả năng ngoại cảm. Tôi không biết chuyện ấy có thật không, nhưng nếu nó CÓ THẬT, thì hẳn bà đã không dùng hết năng lực tiềm tàng của mình.

Thành thật mà nói, tôi không biết bản thân mình tin vào những chuyện kiểu này đến mức nào. Chỉ biết rằng chúng chẳng giúp TÔI được tí gì.

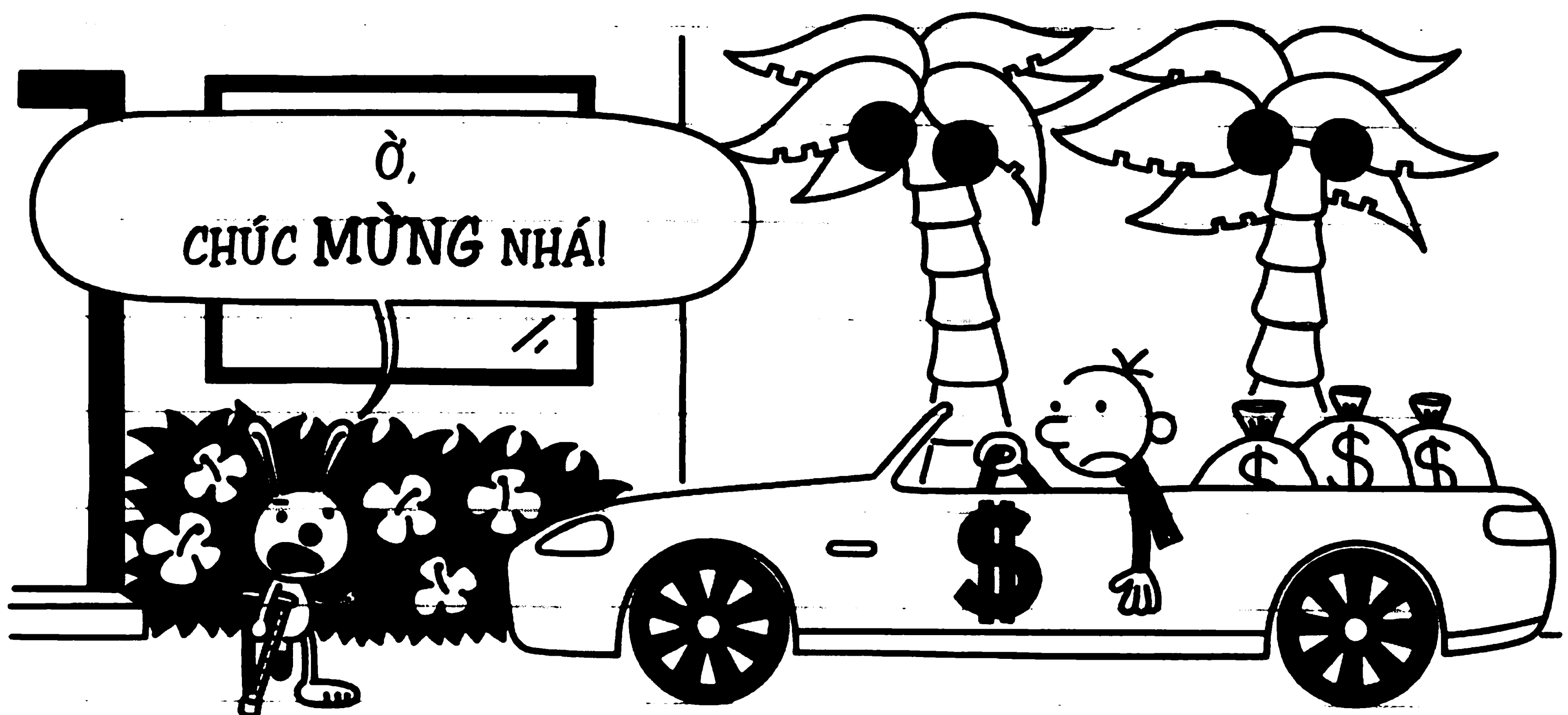
Năm tôi tám tuổi, nhà tôi đi cắm trại và dừng lại ở một cửa hàng bán đồ lưu niệm cùng đồ nữ trang rẻ tiền.

Bố cho tôi ba đô-la để chi tiêu, và tôi đã dùng hết số tiền ấy mua một cái chân thỏ, vật được coi là mang lại may mắn.

Nhưng trong chuyến đi ấy, tôi đã bị ngộ độc thức ăn VÀ bong gân mắt cá chân. Vì thế, tôi vứt cái chân thỏ ngay khi có thể.

Chẳng sao cả, vì tôi cũng thấy bất ổn khi mang cái thứ đó bên mình. Tôi nhận ra nếu cuối cùng mình trúng số hay gặp chuyện may vì cái chân thỏ, mình cũng chẳng thể tận hưởng niềm vui đó.

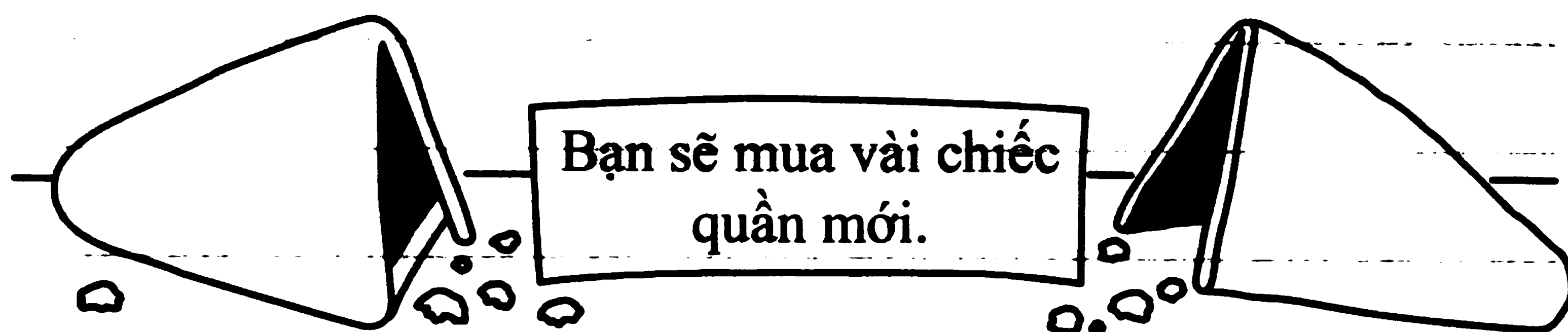

Bất cứ khi nào bố để lại tờ báo trên bàn bếp, tôi lại lấy để đọc tử vi của mình. Nhưng chẳng có bất cứ thông tin nào trong đó mà tôi có thể thật sự SỬ DỤNG được.

Khi sao Thổ thẳng hàng với sao Mộc, hãy đề phòng một người lạ mang tới những con sóng thủy triều đen đui. Cùng lúc ấy, người mà bạn ngày xưa chết mê chết mệt, giờ lại ngưỡng mộ bạn từ xa. Con số may mắn của bạn: 1, 2, 4, 5, 7, 126

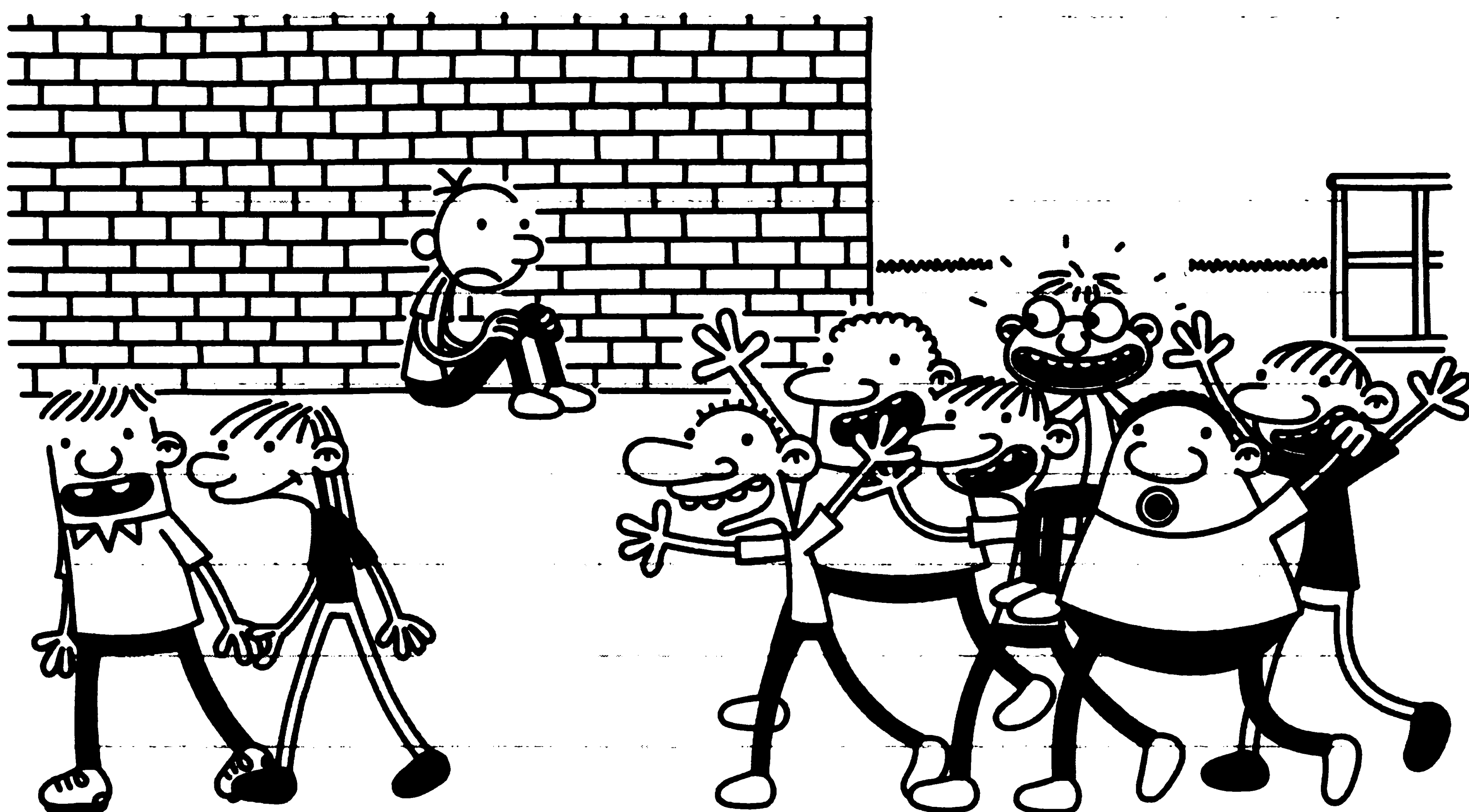
Và những chiếc bánh may mắn còn vô nghĩa HƠN NỮA. Mỗi đêm giao thừa, chúng tôi thường đến một nhà hàng của người Hoa ở trung tâm thành phố, và tôi luôn háo hức bẻ miếng bánh của mình ra xem tương lai mình ra sao.

Nhưng đây là may mắn tôi nhận được vào lần cuối tôi ở đó -

Ý tôi là, ai viết ra THỬ NÀY thậm chí còn chả thêm NỖ LỰC suy nghĩ.

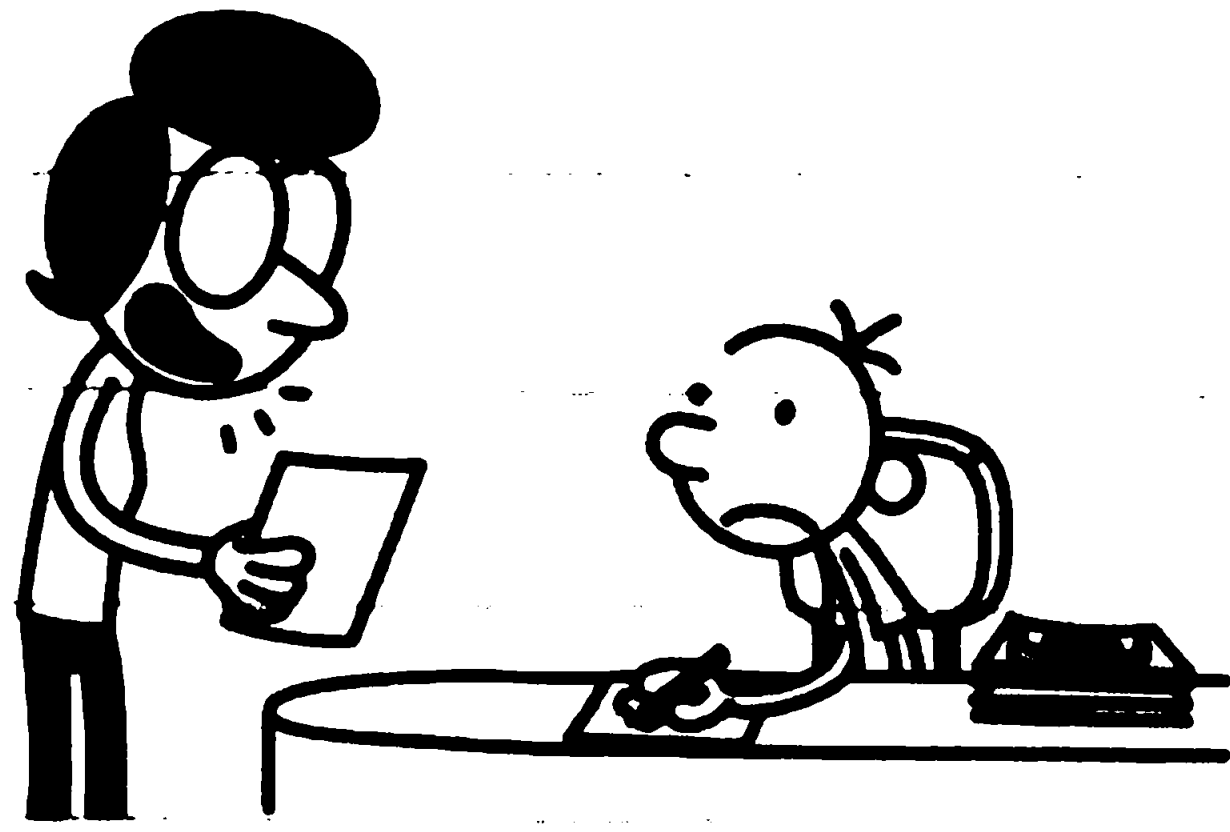
Nhìn xem, tôi CẦN một thứ có thể thực sự NÓI RA tôi phải làm gì, để tôi đỡ phải đoán định. Đến bây giờ, tôi vẫn đang tự quyết định tất cả, và tôi không được hài lòng về những kết quả đó cho lắm.

Thứ Tư

Tôi vẫn thường MONG NGÓNG khi nào họ hàng bên ngoại đến thành phố, vì đây là dịp tốt để tôi kiếm được chút tiền.

Có một năm, khi tôi đang vẽ tranh ở bàn bếp, thì mẹ bảo tôi nên thử bán những bức vẽ cho những người thân trong gia đình.

Chuyện ấy hóa ra thật tuyệt vời. Tôi vẽ một ngôi nhà hay một con rùa, rồi nhìn quanh và bán bức tranh cho một người trong gia đình với giá năm đô-la.

Trong mấy tuần gần đến kỳ nghỉ đại gia đình, tôi đã vẽ cật lực đến mức có cả một kho tranh cực lớn để chờ khi những người họ hàng đến. Lễ Tạ ơn năm nọ, tôi vẽ nhiều tranh đến mức kiếm được tới tám mươi đô-la.

Thực tế, tranh của tôi vẽ dễ dàng bán lấy tiền đến nỗi tôi nghĩ rằng mình sẽ cứ thế này suốt quãng đời còn lại.

Nhưng khi tôi lớn hơn, mấy người họ hàng từng về lấy những bức vẽ của tôi hồi còn nhỏ, giờ không nhanh nhẹn rút ví ra như trước nữa.

Và tôi vẫn không chắc đó là do tôi bán cho cùng một người quá nhiều lần, hay vì tôi đã tăng giá tranh lên gấp đôi.

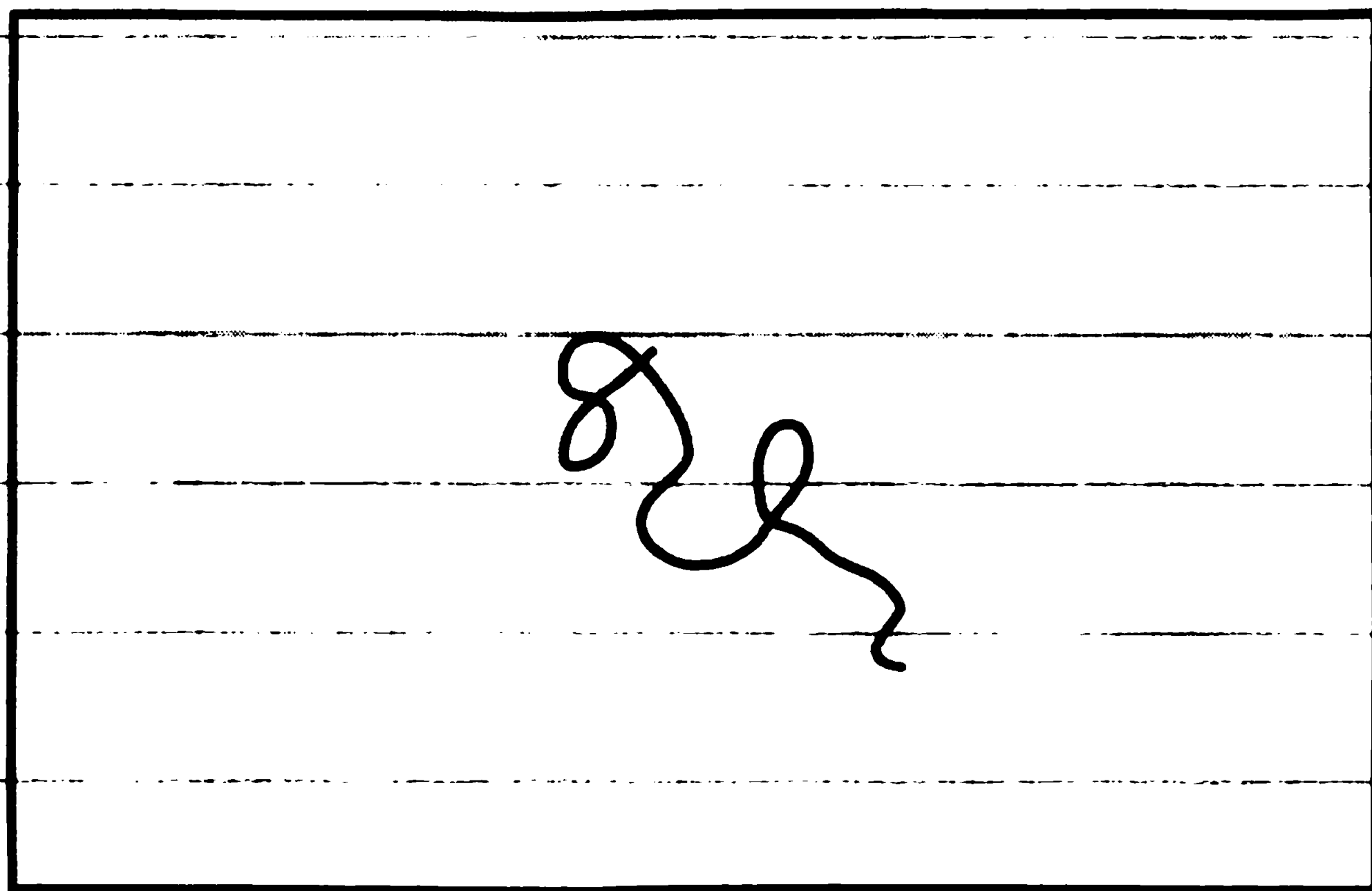

Nhưng khi Manny bắt đầu bán những bức tranh của nó, thì mấy người họ hàng bất thành tình như thể những chiếc máy ATM sống.

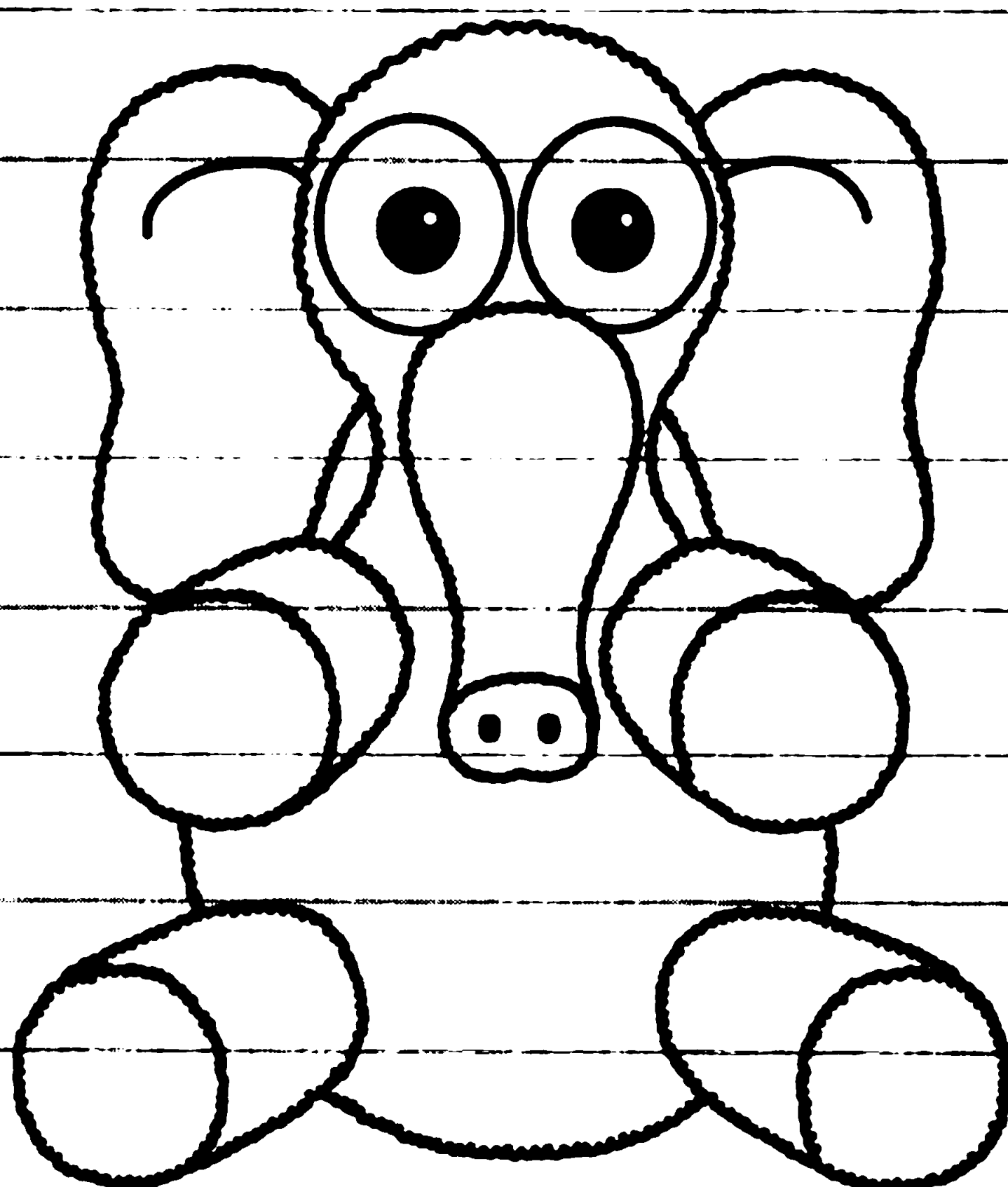
Để tôi nói điều này: khi tôi vẽ một bức tranh, tôi đã đầu tư rất nhiều thời gian và công sức vào đó. Nhưng Manny chỉ nguệch ngoạc ra mười lăm bức trong một phút, và dùng hỏi tôi một nửa trong số những bức tranh đó CÓ NGHĨA gì.

Tất cả chuyện này chứng tỏ một điều: có những người
chả có con mắt nghệ thuật chút nào cả.

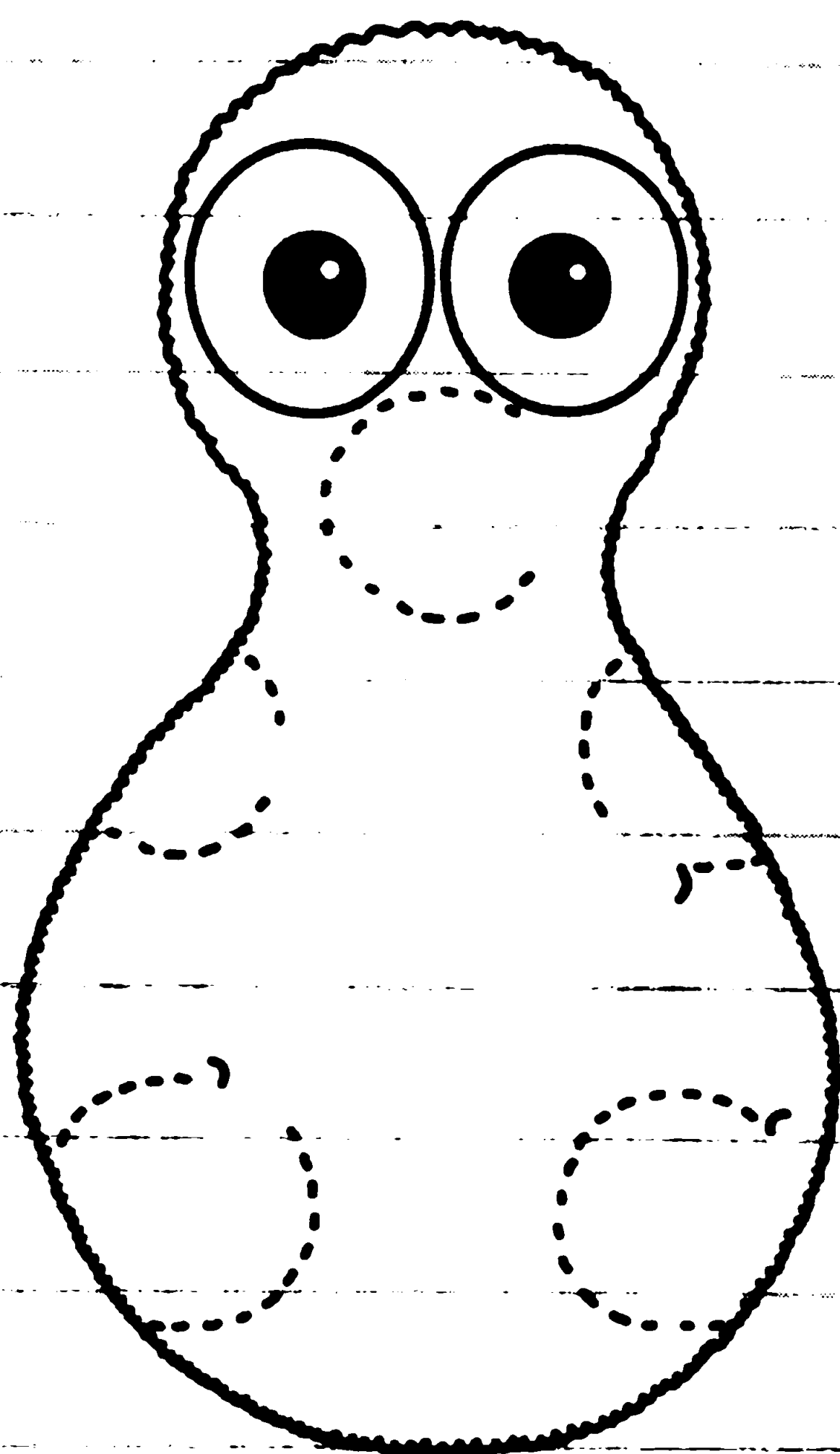
Thứ Năm

Năm nay chúng tôi lại dự lễ Phục Sinh ở nhà bà ngoại.
Hơi chán, vì nhà bà ngoại không thân thiện với trẻ con
cho lắm. Thứ duy nhất bà có mà GẦN GIỐNG một
món đồ chơi là con voi nhồi bông tên Ellie.

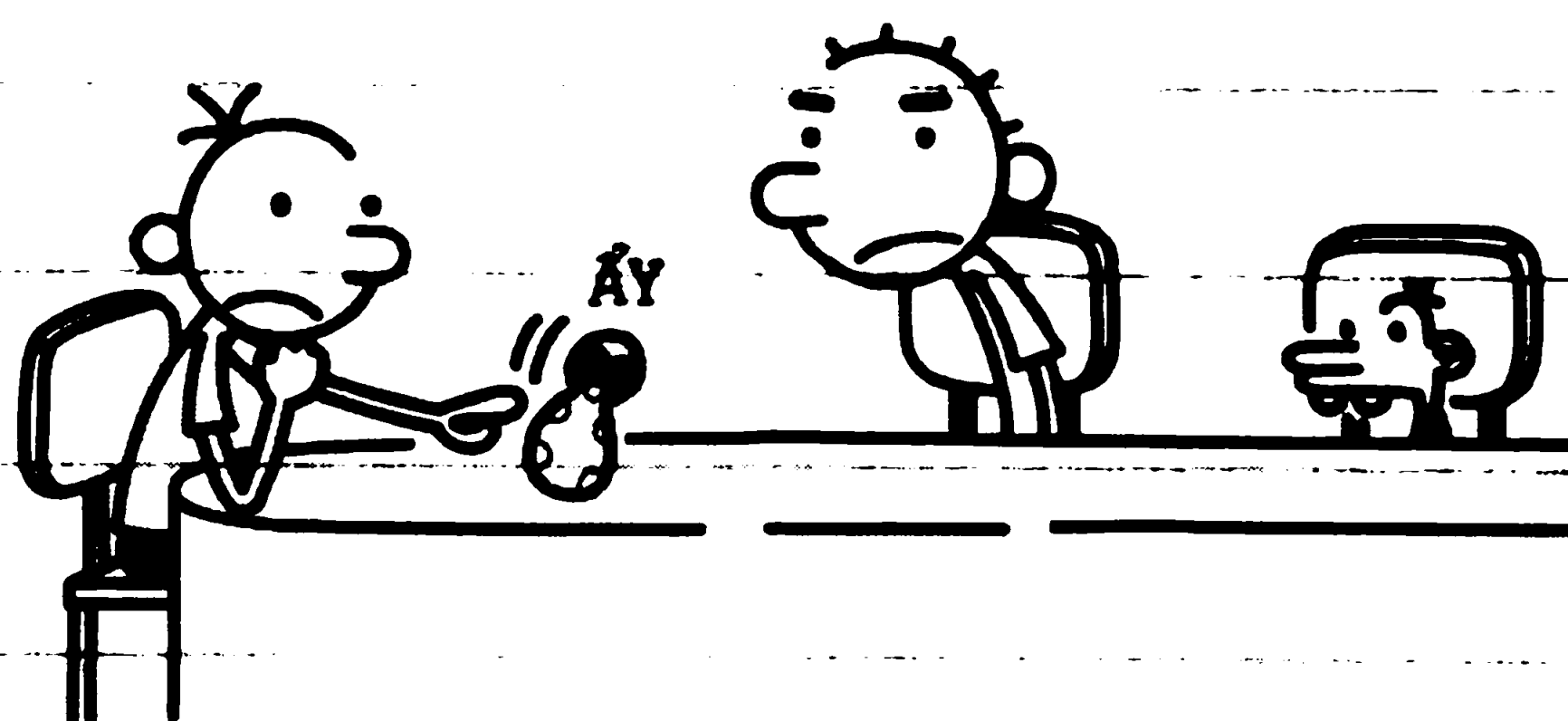

Bà ngoại mua Ellie cho con chó già Sweetie nhai. Con chó giờ vẫn sống với bà.

Nhưng Sweetie đã cắn xé vôi, tai và bốn chân của Ellie ngay ngày đầu tiên bà mua Ellie cho nó. Thế nên bây giờ bạn khó mà nói được thú này là một con voi.

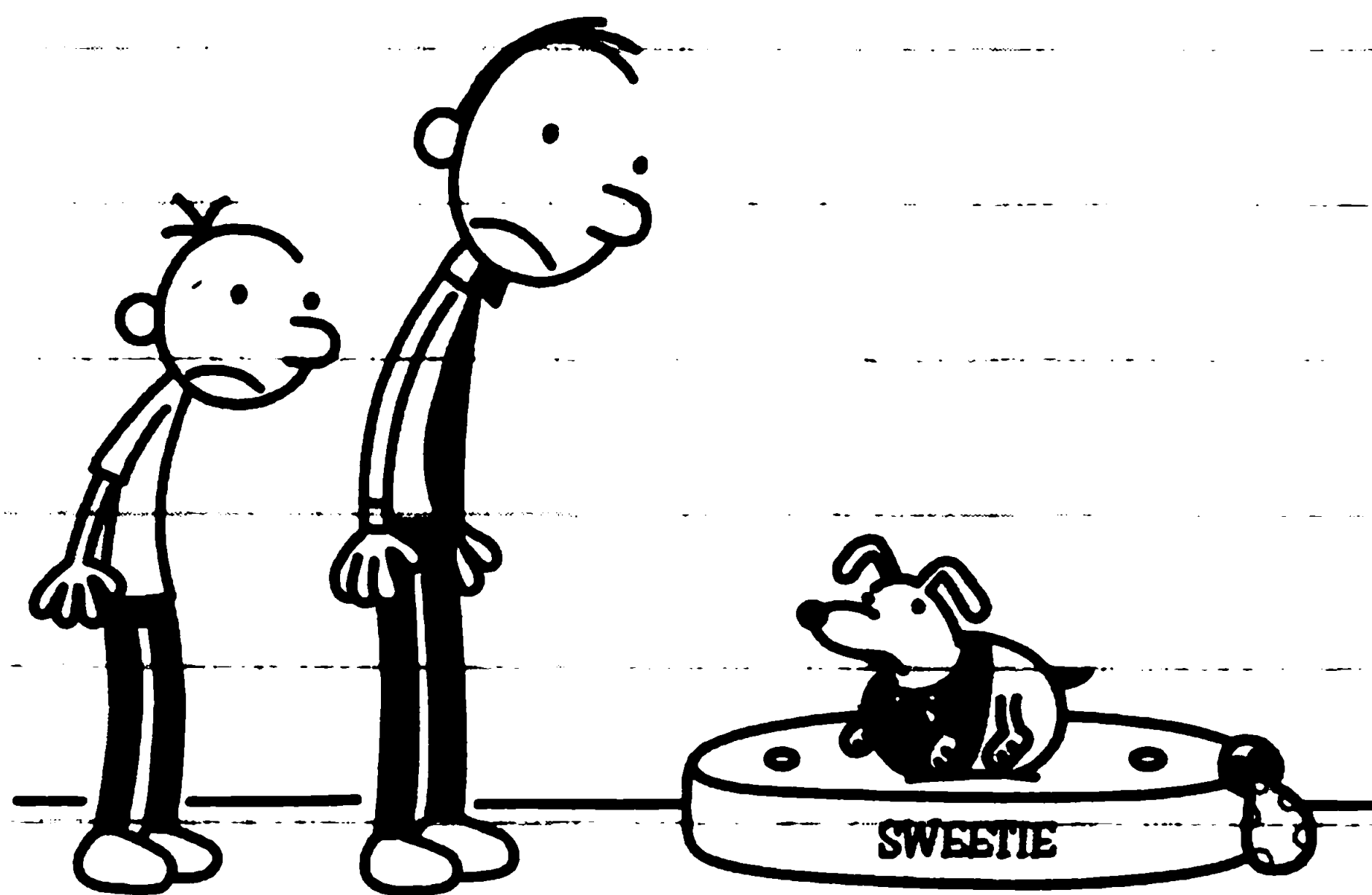

Nếu bạn là một đứa trẻ, đó là tất cả đồ giải trí bạn có khi ở nhà bà ngoại. Và có quá nhiều trò vui với một cây cọc bowling nhồi bông.

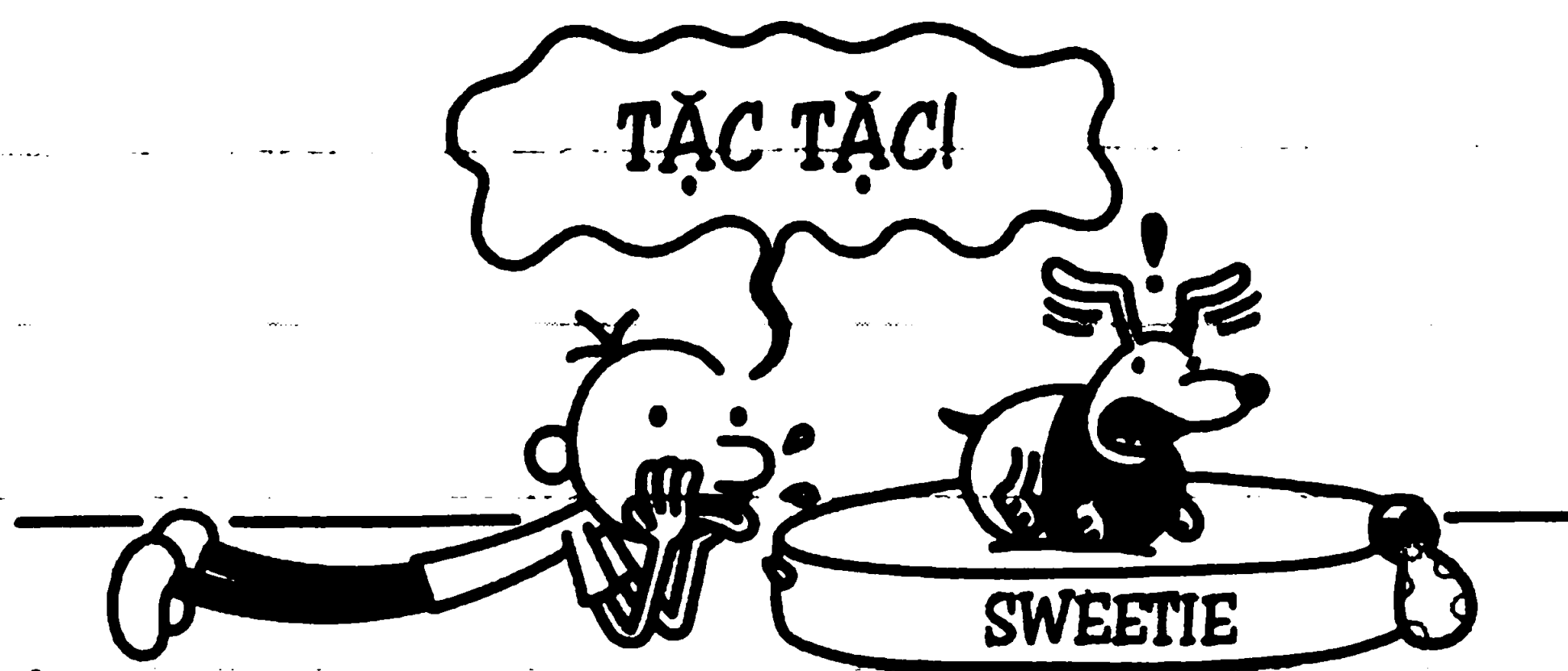
Ở nhà bà ngoại cũng không quá chán nếu Sweetie vẫn còn có thể CHƠI được như ngày xưa. Nhưng bà đã cho nó ăn nhiều thức ăn và mảnh bìa đến nỗi giờ đây trông nó tròn vo như một quả bóng bãi biển với bốn chân.

HƠN NỮA, giờ bà còn mặc quần áo cho nó như thể một chú bé, nên tôi nghĩ nó đang thực sự đau lòng.

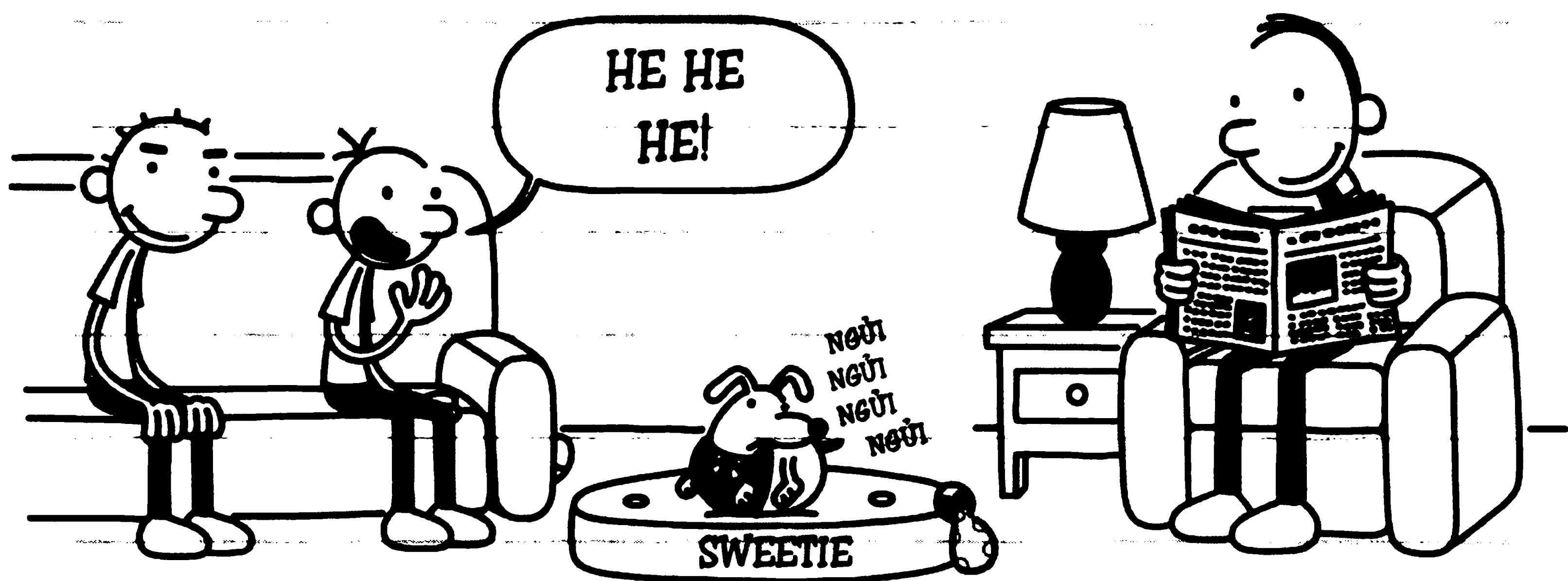

Mỗi lần trong khi ăn tối ở nhà bà ngoại, chúng tôi cũng đều cố gắng chơi đùa vui vẻ một chút với Sweetie.

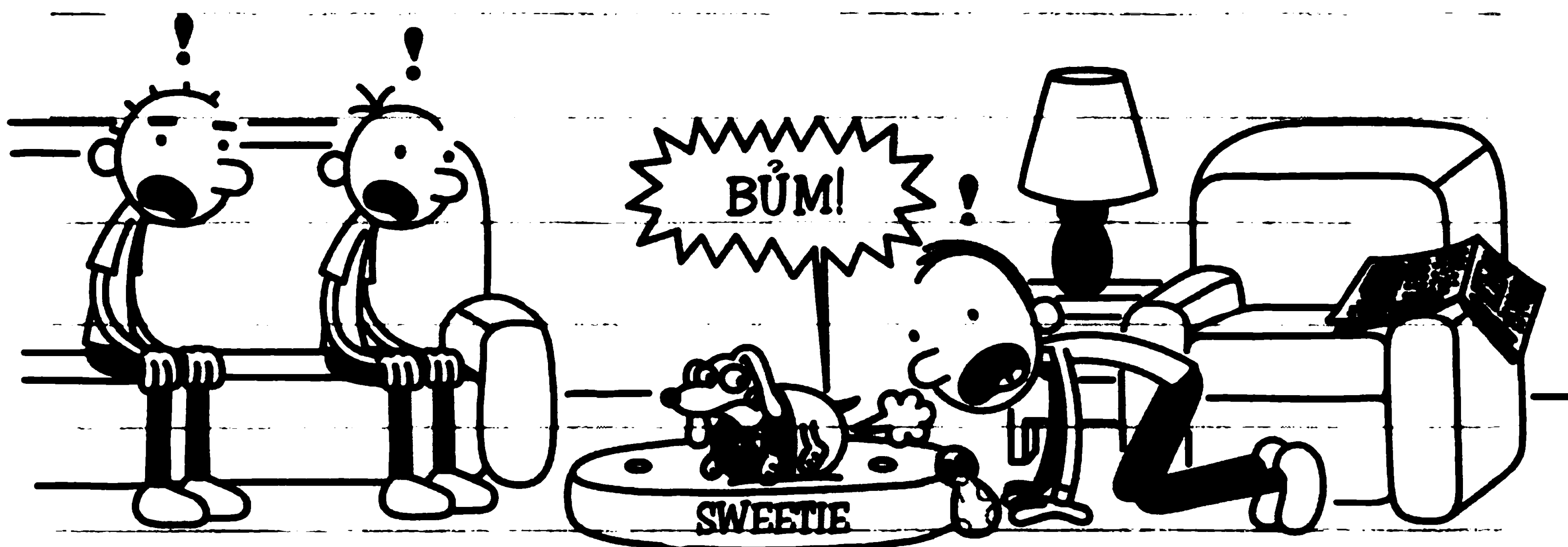
Một buổi tối, chúng tôi phát hiện ra nếu trốn đằng sau con chó khi nó đang ngủ và làm tiếng tặc lưỡi, thì tại nó sẽ dựng lên.

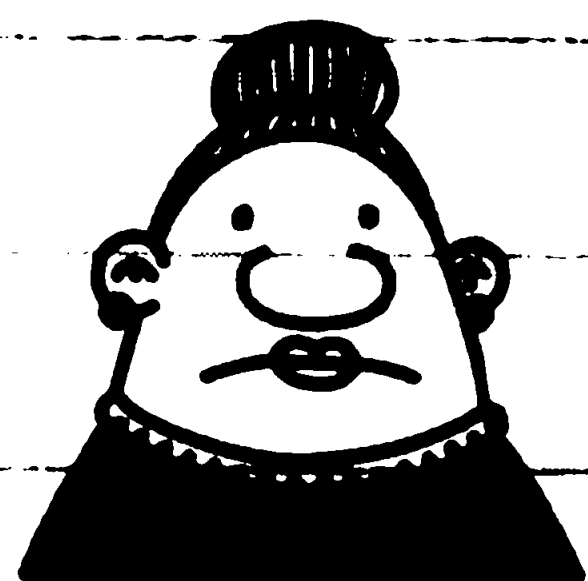
Rồi Sweetie sẽ ngủ ngủ phía sau tôi năm phút rồi mới ngủ trở lại.

Tôi và Rodrick làm hết lần này đến lần khác, và lần nào Sweetie cũng phản ứng Y HẾT THỂ. Nhưng một tối, khi bố thử làm, thì nó HOÀN TOÀN không như mong đợi.

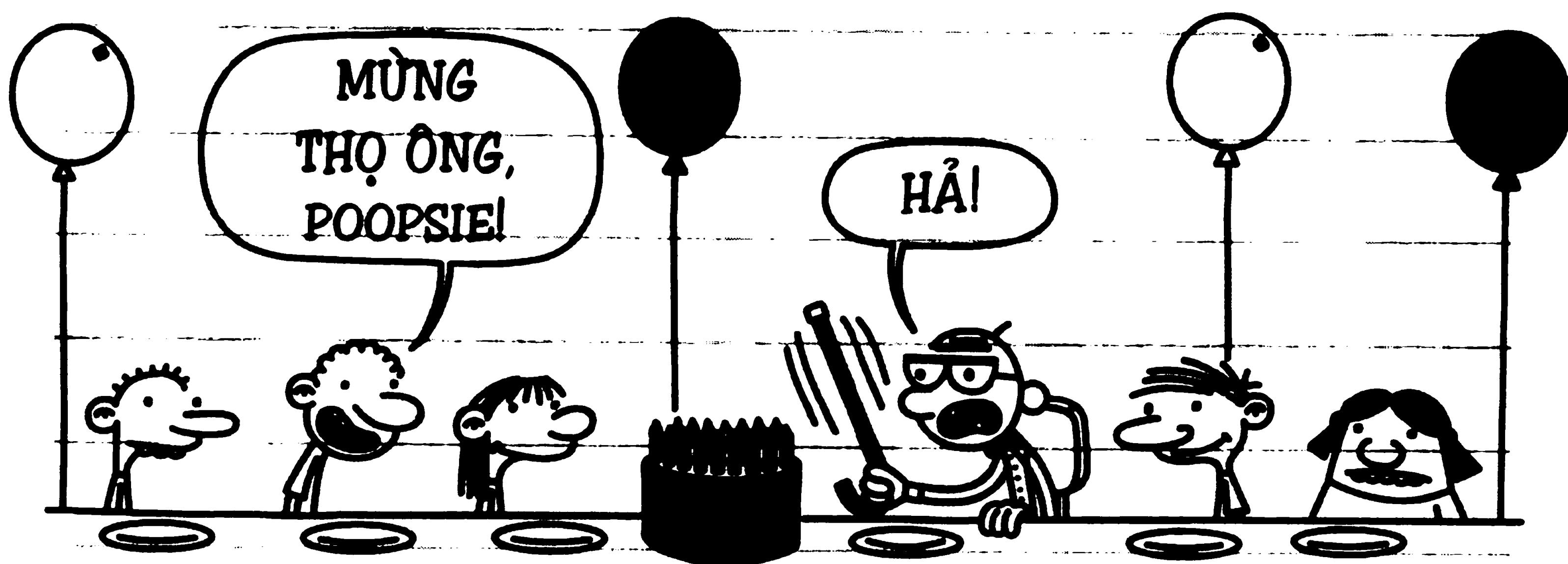
Mặc dù ở nhà bà ngoại hơi buồn tẻ, nhưng lễ Phục Sinh thực tình vẫn khá vui. Hồi cụ Meemaw vẫn còn sống, chúng tôi luôn chơi trò săn lùng quả trứng Phục Sinh lớn ở nhà bà.

CỤ MEEMAW

Cụ Meemaw là mẹ của bà ngoại. Không phải bất kính với cụ Meemaw hay gì đâu, nhưng nếu tôi có cháu chắt, TÔI sẽ là người chọn lựa tên cho mình, chứ không phải CHÚNG.

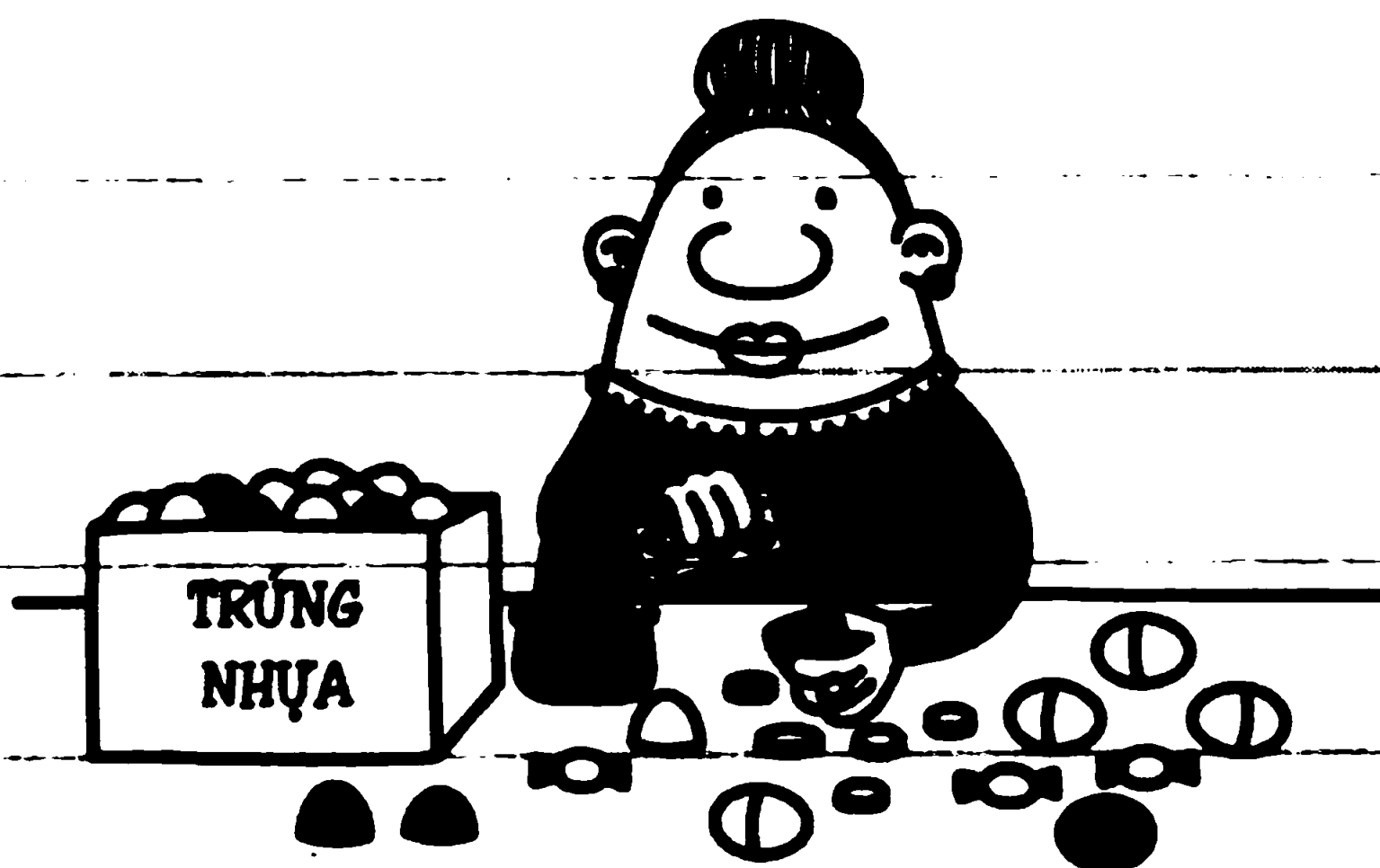
Và tôi sẽ dùng những từ cơ bản như "Ông" hay "Nội", vì tôi không muốn mắc kẹt với một biệt danh ngu ngốc nào đó suốt quãng đời còn lại.

Tôi chắc cụ ông của tôi cũng mong mỏi được đổi tên, nhưng cụ đã chín ba tuổi rồi, và giờ chuyện đó thực tình là vô vọng.

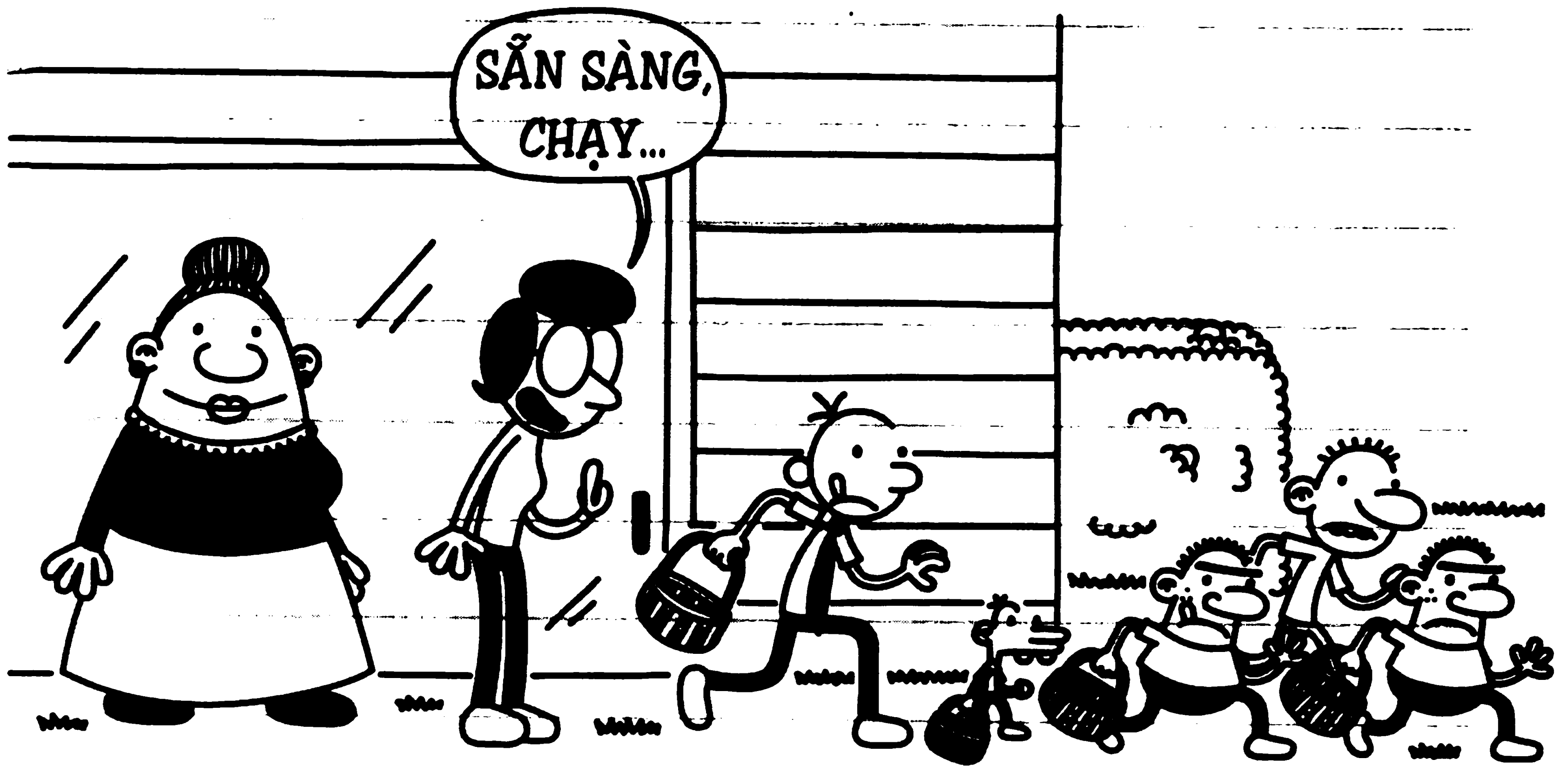

Dù sao, cụ Meemaw cũng có nhiệm vụ đặt giải thưởng vào những quả trứng nhựa cho trò săn lùng trứng Phục Sinh. Cụ nhét kẹo hay tiền lẻ vào đó, nhưng khá thường xuyên cụ nhét tờ năm đô vào.

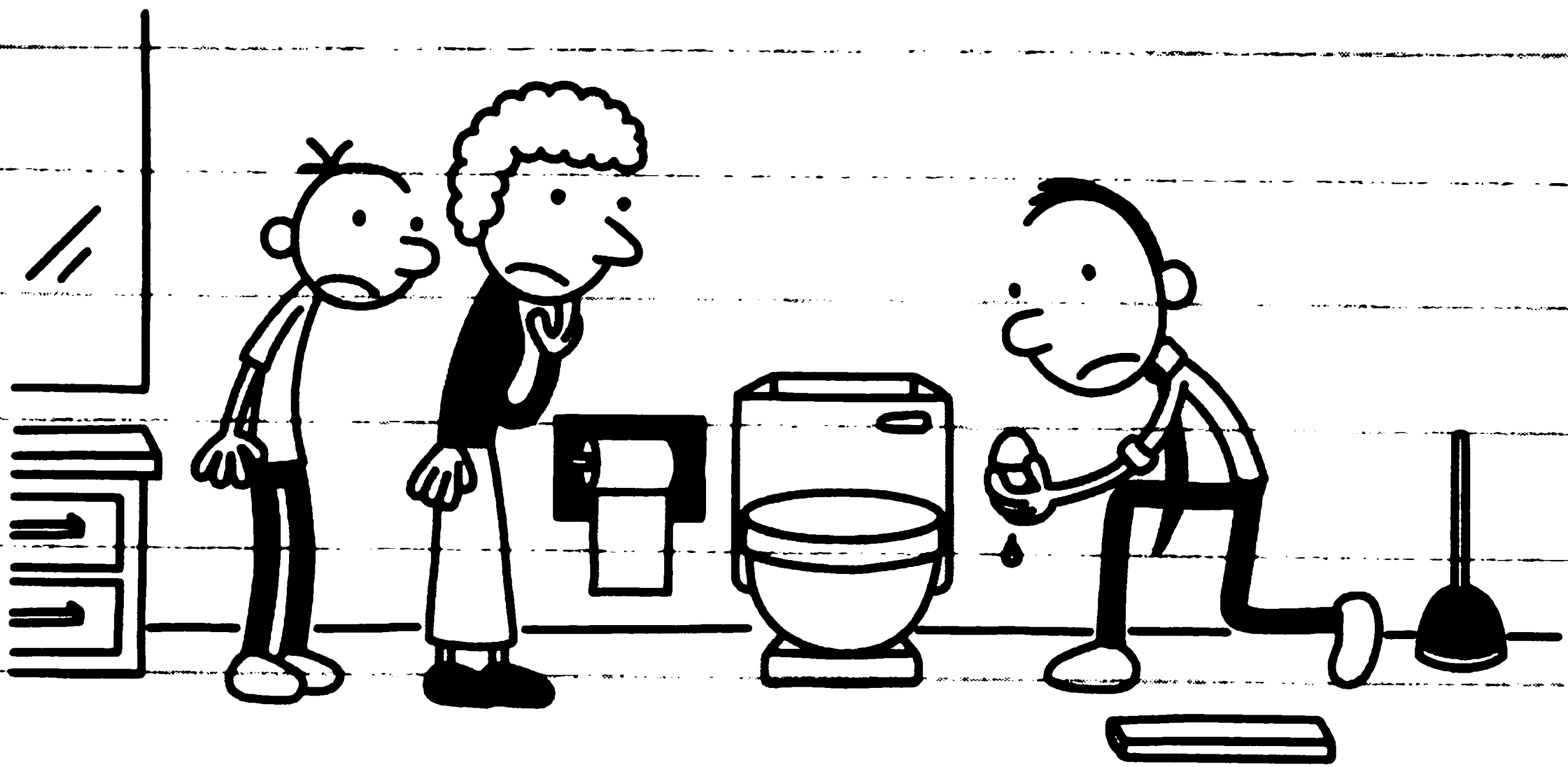
Rồi sau đó cụ giấu đám trứng trong nhà bà ngoại hoặc ở sân sau.

Sau bữa ăn nửa buổi ngày Phục sinh, tất cả trẻ con sẽ ra sân sau nhà bà ngoại và sẵn sàng nhặt đầy giỏ những quả trứng mình tìm được.

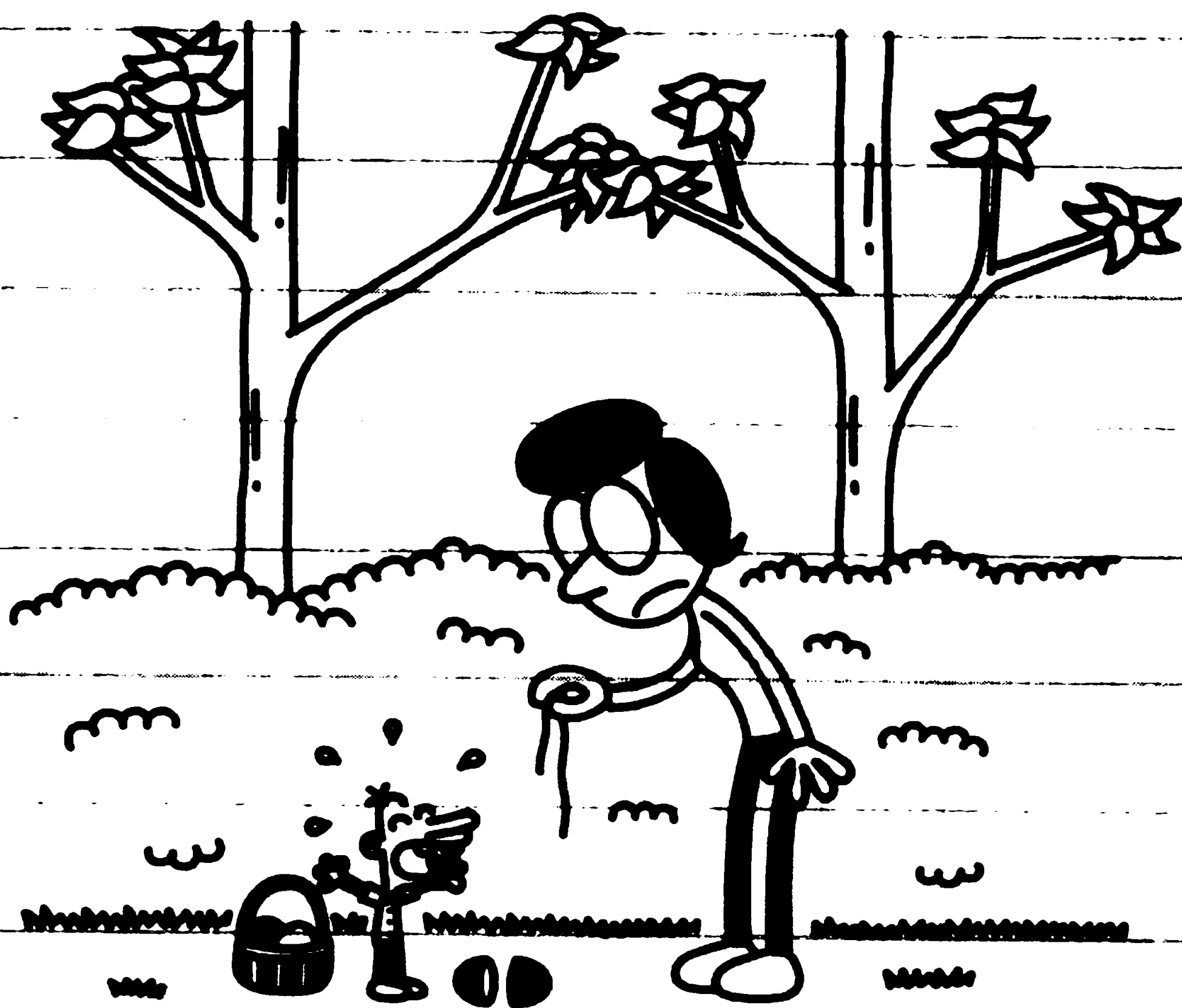
Cụ Meemaw thường làm quá với những quả trứng, và giấu nó ở những chỗ HIỂM HÓC hơn mức cần thiết. Thực tế, tôi cá bạn có thể ra sân sau nhà bà ngoại và nhặt đủ một giỏ trứng.

Thình thoảng tôi lại tìm được một quả trứng trong tủ của bà ngoại hay được nhét giữa những lớp nệm đi vắng. Vài tuần trước, bồn cầu nhà bà ngoại bị hỏng, và bố đã tìm thấy một quả trứng nhựa màu hồng trong bồn nước có lẽ nó đã trôi nổi ở trong đó NHIỀU NĂM NAY.

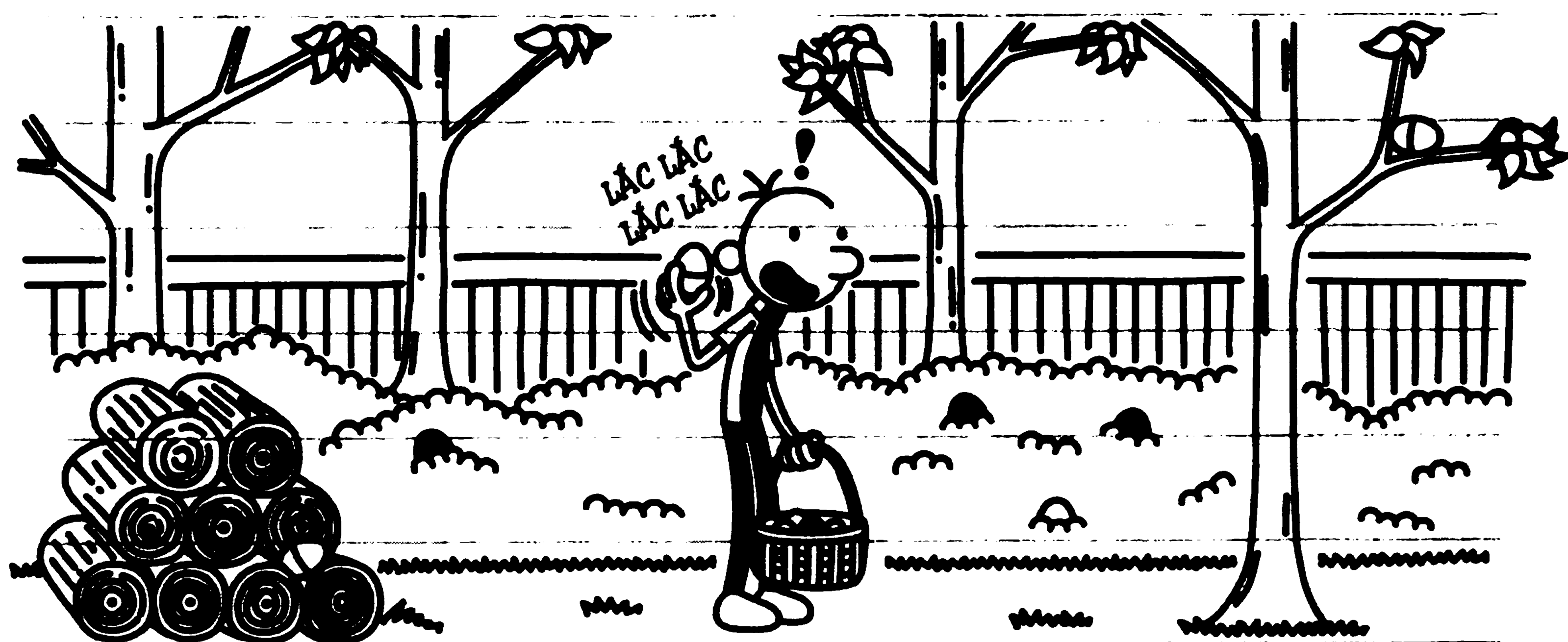

Khi cụ Meemaw già đi, cụ không còn sắc sảo như xưa nữa, và bắt đầu đặt những thứ lạ lùng vào đồng trùng nhựa để làm phần thưởng.

Có năm tôi tìm thấy một hạt đỗ xanh, một nắp chai, và một cái kẹp giấy trong trùng của mình. Năm ấy thằng Manny cũng tìm thấy chỉ nha khoa trong trùng CỦA NÓ.

Và từ kinh nghiệm, tôi có thể nói với bạn rằng một mẫu giấy ăn dùng rồi bên trong quả trứng nhựa cũng phát ra âm thanh Y CHANG từ năm đó.

Cuộc săn trứng Phục sinh cuối cùng mà chúng tôi chơi là năm cụ Meemaw qua đời. Tại tang lễ cụ, mẹ phát hiện ra cụ không đeo chiếc nhẫn cưới kim cương của mình.

Mọi người nháo nhào cả lên vì chiếc nhẫn đó đã ở trong gia đình tôi tới ba thế hệ, và rõ ràng nó đáng giá cả đồng tiền.

Sau lễ tang của cụ, cả gia đình đã tới ngôi nhà an dưỡng nơi cụ bà và cụ ông từng sống, họ lật tung cả nơi ấy lên nhưng không thể tìm thấy chiếc nhẫn ở bất cứ chỗ nào.

Tình hình sau đây trở nên khá tệ hại. Bác cả Beatrice buộc tội em gái mình, bác Martha, ăn cắp chiếc nhẫn. Rồi dì Gretchen nói cụ Meemaw đã hứa cho Dì Ấy chiếc nhẫn, vì thế nếu ai tìm được nó, họ nên tự giác trả lại cho dì.

Và trước khi bạn biết điều gì xảy ra thì cả nhà cãi nhau inh ỏi.

Lần cuối cùng đại gia đình tôi ở bên nhau đã kết thúc như thế đó. Chắc đó là lý do kể từ dạo ấy chúng tôi chẳng bao giờ có mặt ở cùng một nơi.

Tôi nghĩ toàn bộ câu chuyện chiếc nhẫn thực sự đã thức tỉnh mẹ. Mẹ nói mẹ hy vọng KHÔNG AI tìm được chiếc nhẫn của cụ, vì nếu ai đó TÌM ĐƯỢC, nó sẽ làm tan nát cả gia đình.

Nhưng nếu điều đó có nghĩa là Gretchen và bọn trẻ con không đến nhà tôi lần nào nữa, thì tôi hoàn toàn đồng ý với mẹ.

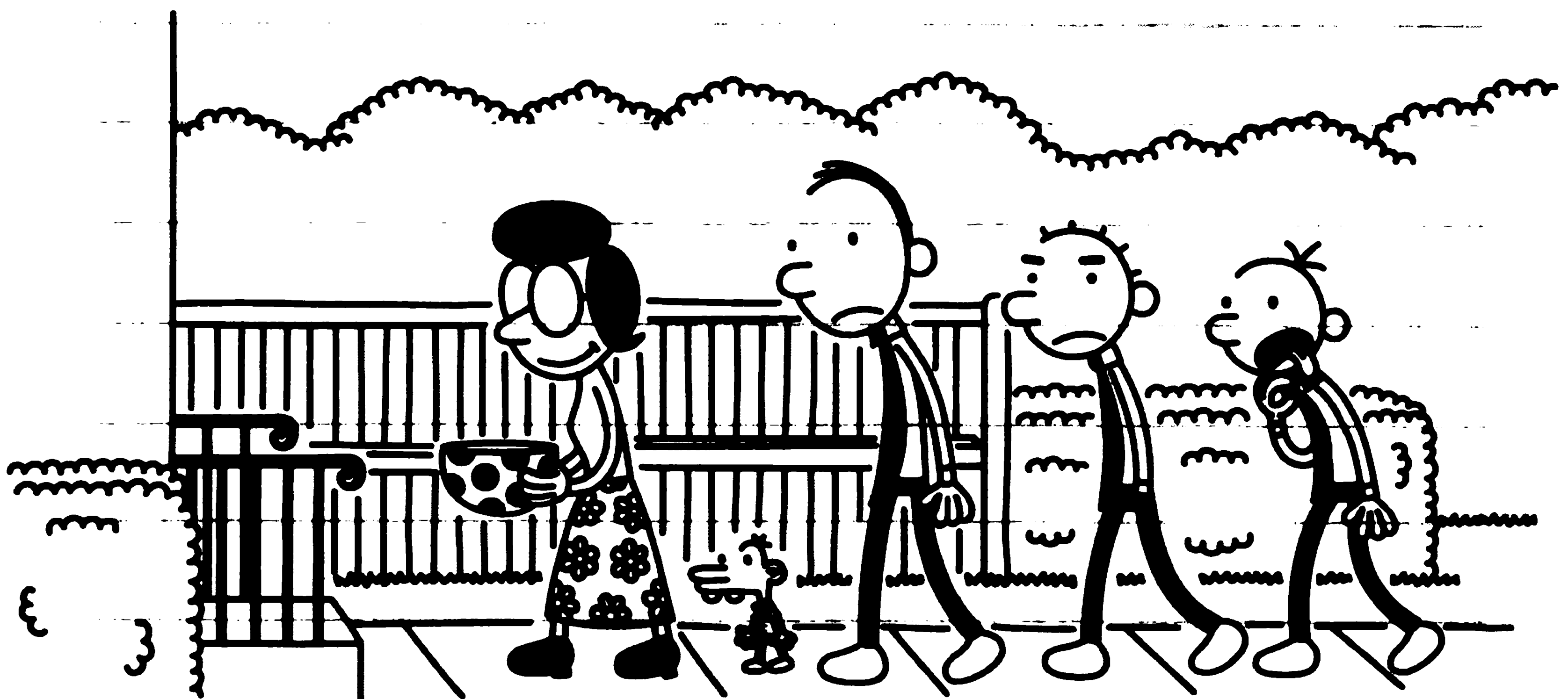
Chủ nhật

Gần đến ngày lễ, tôi giống một cậu chàng Giáng Sinh hơn là một cậu chàng Phục sinh.

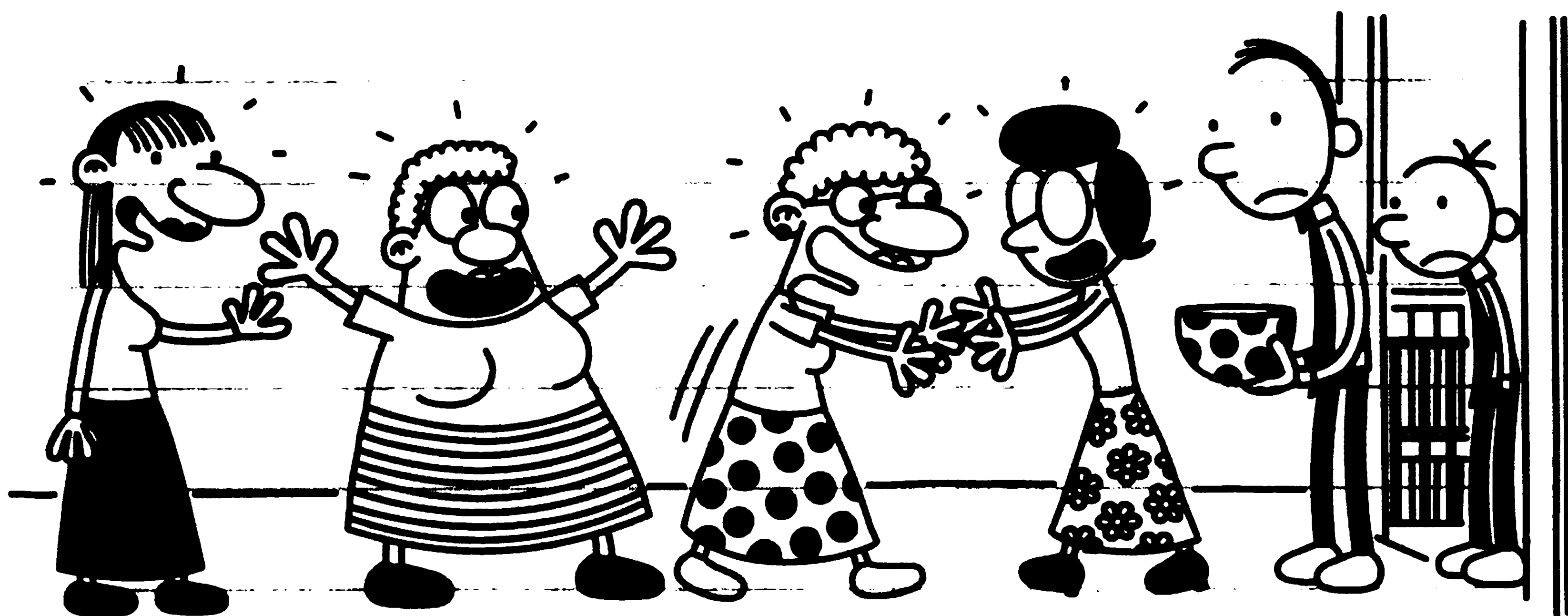
Vào Giáng sinh, giây phút ta từ nhà thờ về đến nhà, ta có thể cởi bỏ hết mọi thứ lễ phục.

Nhưng vào lễ Phục sinh, bạn phải mặc quần áo đi lễ cả ngày ở nhà thờ, hay ít nhất với NHÀ TÔI là như thế. Hôm nay chúng tôi từ nhà thờ về thẳng nhà bà ngoại, và cái cà vạt ĐÃ bắt đầu làm tôi phát điên.

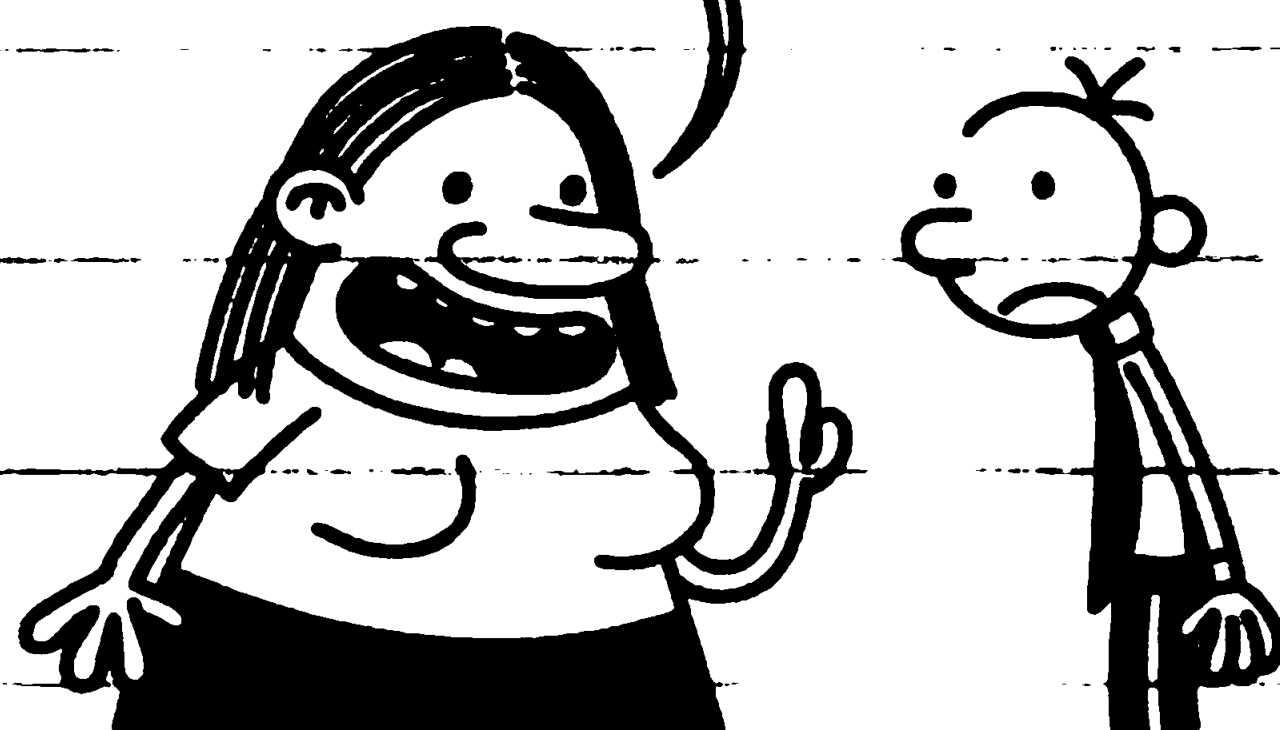

Tôi cứ lo lắng rằng mọi người sẽ quay lại chuyện còn dở dang sau lễ tang của cụ Meemaw, nhưng khi chúng tôi tới nhà bà ngoại, dường như ai cũng đã cho qua chuyện đó.

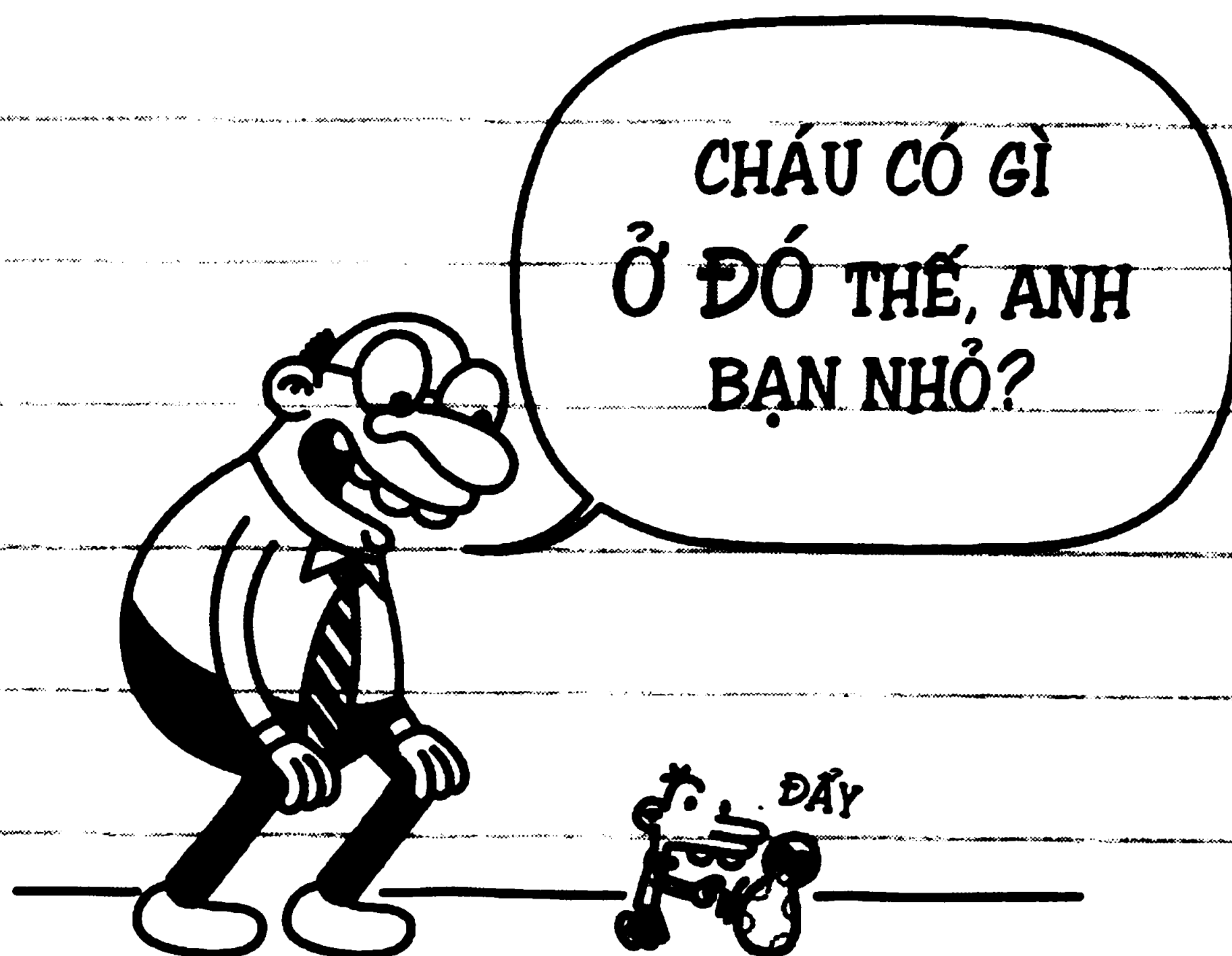
Tôi chưa bao giờ thấy thoải mái khi bước chân vào một căn phòng đầy ụ họ hàng. Tôi biết mình luôn gặp những người này một, hai lần mỗi năm, nhưng họ đông đến nỗi tôi không thể nhớ được TÊN bất cứ ai. Thế mà dường như họ đều nhớ mọi thứ về TÔI.

**VẬY LÀM THẾ NÀO
MÀ CHÁU LÀM ĐƯỢC
BÀI THI CỦA THỦ
PHỦ BANG THẾ?**

Tôi luôn cố gắng đi thật nhanh nhất có thể qua đám đông ở sảnh phía trước và tìm một nơi không quá đông người.

Chiến thuật của Manny là giả vờ chẳng nói chẳng rằng bất cứ khi nào đến những vụ tụ tập gia đình. Tôi thừa nhận mình hơi ghen tị với nó và ước gì mình nghĩ ra ý tưởng này TỪ LÂU.

Tôi không nghĩ nhiều người sẽ lộ diện sau vụ hỗn loạn mất nhẫn kim cương, nhưng năm nay số người thực sự còn đông hơn.

Bên cạnh mấy cô dì chú bác luôn có mặt trong những vụ thế này, còn có cả tá anh chị em họ của mẹ nữa.

Bác Gerald làm chuyến đi dài từ California đến. Hình như bác ấy sống cùng gia đình tôi vài tháng sau khi tôi ra đời, nhưng ước gì bác ấy đừng nhắc lại mỗi lần trông thấy tôi.

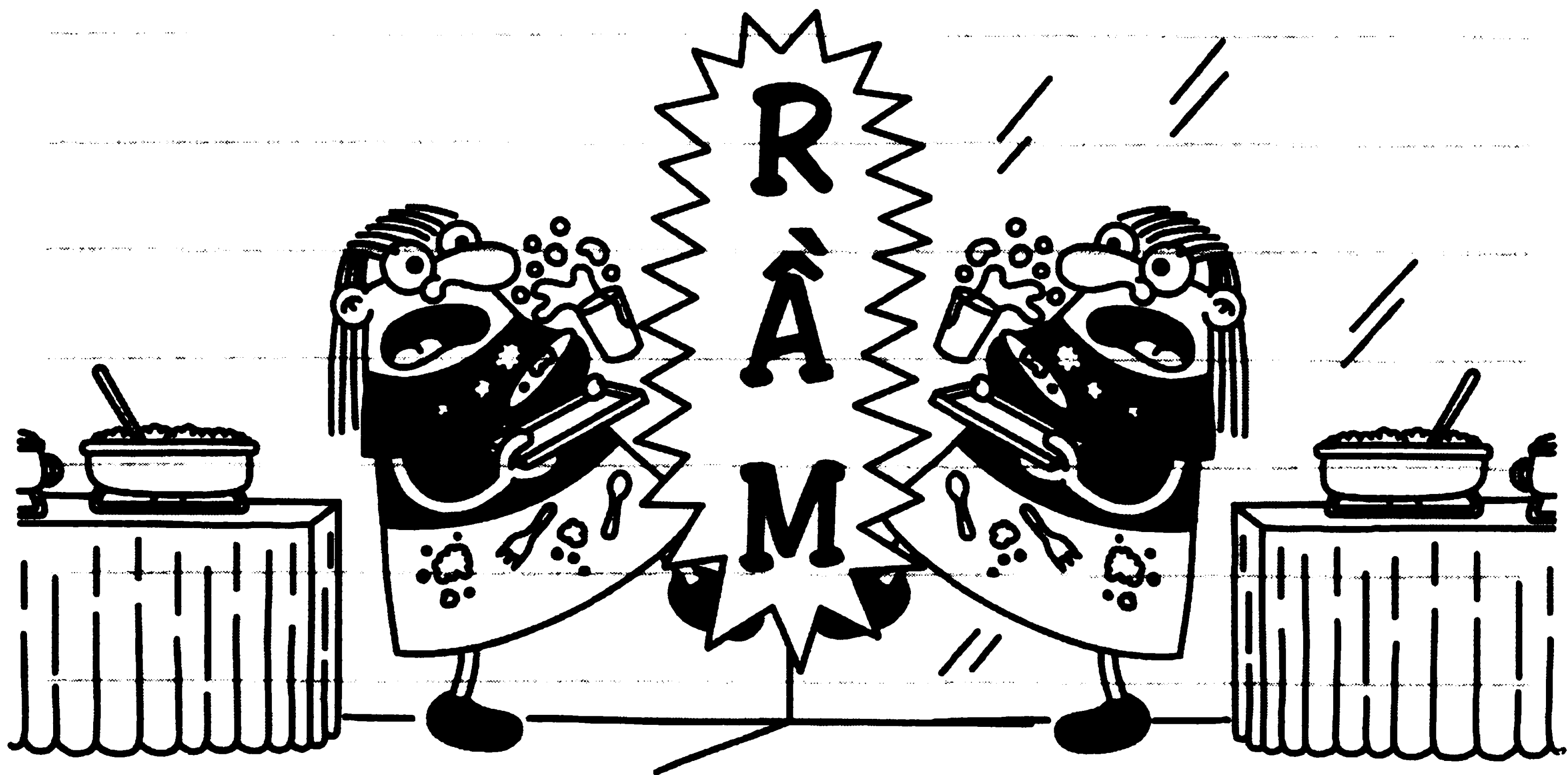

Em họ Martina của mẹ cũng ở đó. Kể từ lúc trúng mánh giàu to ở Las Vegas, dì ấy chưa bao giờ hiện diện trong một dịp tụ tập gia đình.

Tôi nghe được là, buổi sáng nọ dì Martina đang ăn buffet sáng ở một khách sạn thì chợt nhìn thấy một căn phòng khác có nhiều đồ ăn hơn.

Nhưng khi dì ấy chạy như bay thẳng sang căn phòng kia thì nhận ra là CHẢ CỎ căn phòng đồ ăn nào khác cả.

Thực ra đó là một tấm gương cao kịch trần phản chiếu chính căn phòng mà dì ấy đang Ở TRONG.

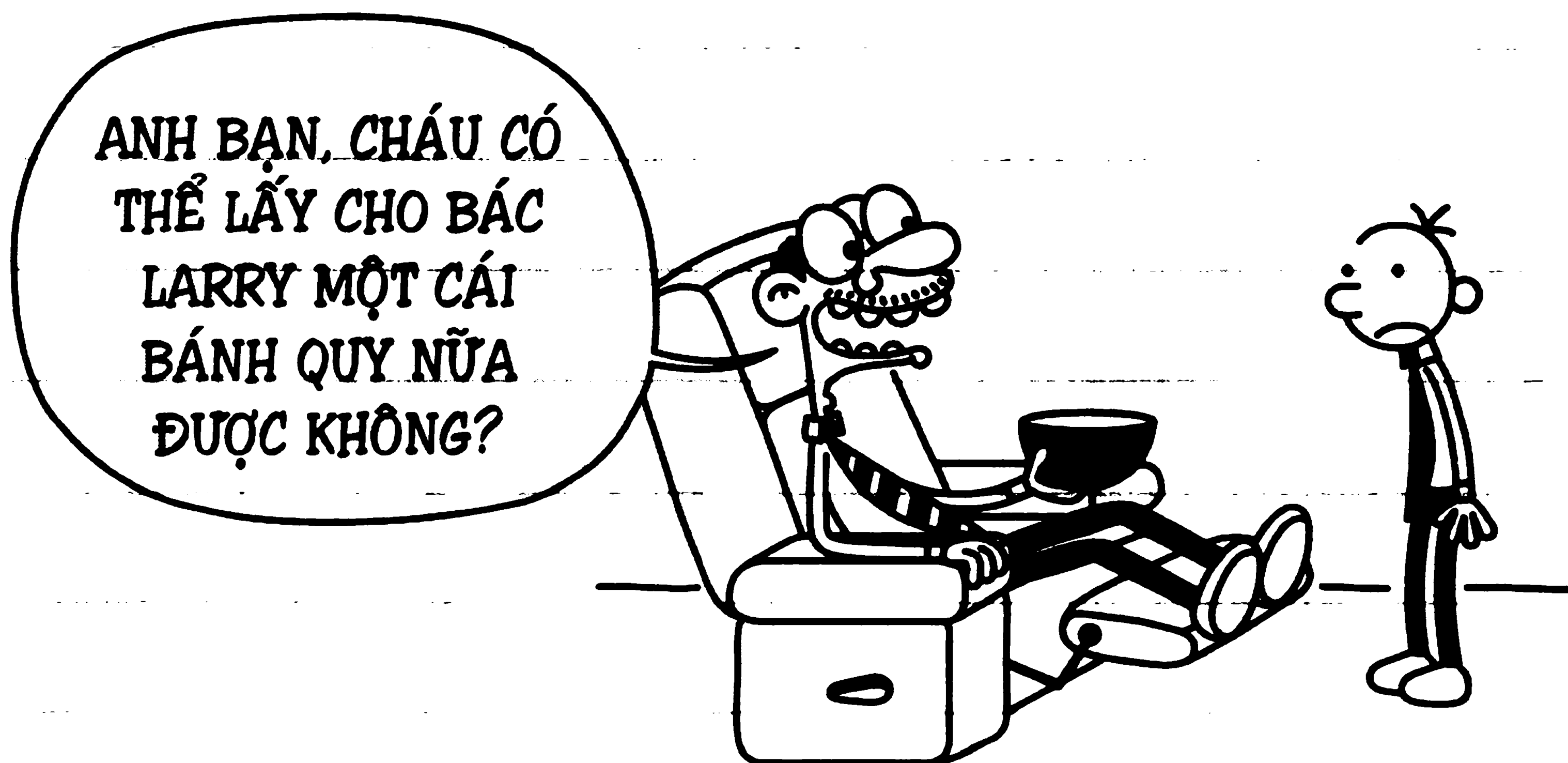

Dì Martina bị gãy xương đòn và đã kiện khách sạn, vì thế tôi khá chắc chiếc Porsche đỗ trên lối xe chạy nhà bà ngoại kia là của dì ấy.

Bác Larry cũng đến nhà bà. Tôi không nghĩ bác ấy thực sự có quan hệ máu mủ với ai cả, nhưng ai đó đã mời bác ấy đến một sự kiện gia đình vào lúc nào đó và bác ấy đã xuất hiện kể từ khi ấy.

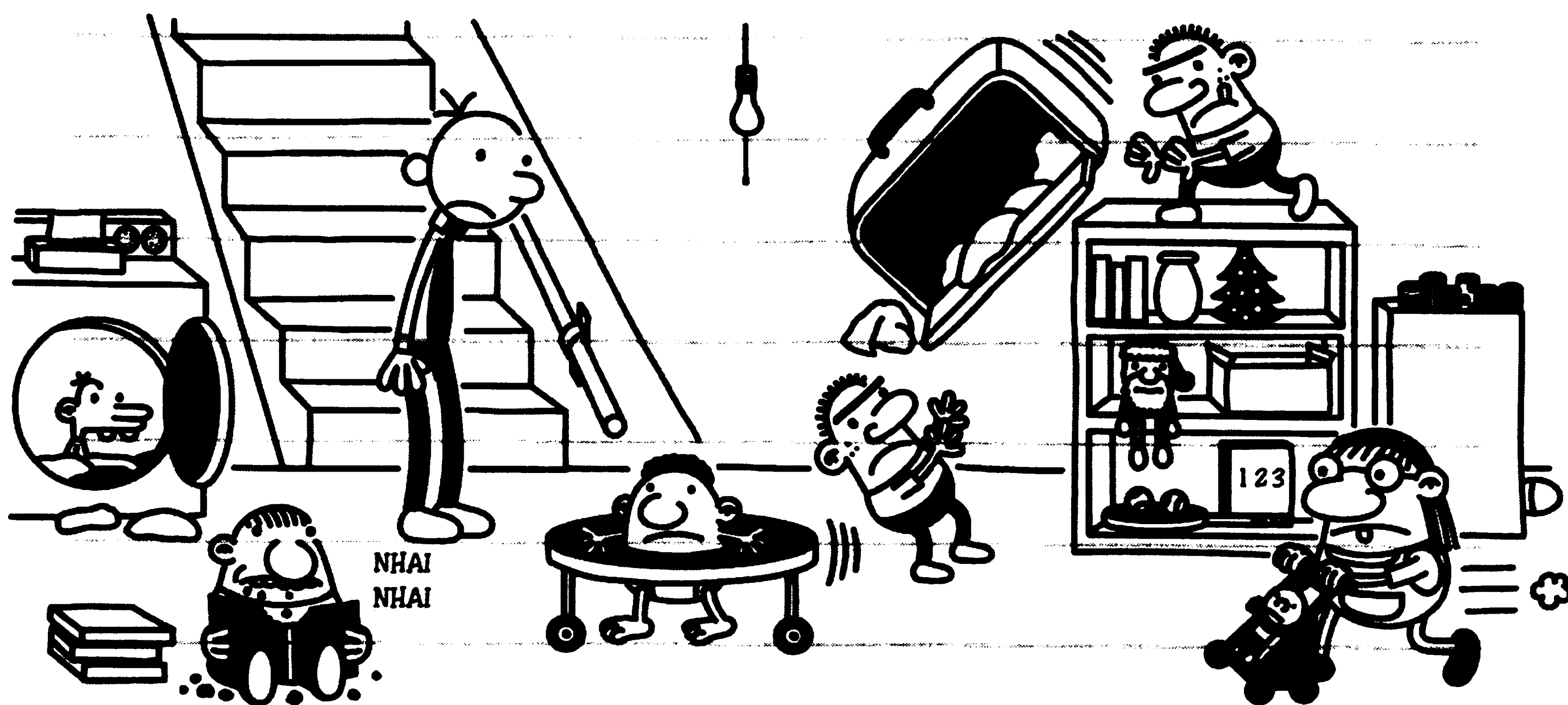
Bác Larry cũng tốt bụng, nhưng bác ấy luôn yên vị ở chỗ ngồi thoải mái nhất ở phòng khách nhà bà ngoại và tận đến lúc ra về mới chịu nhấc mông.

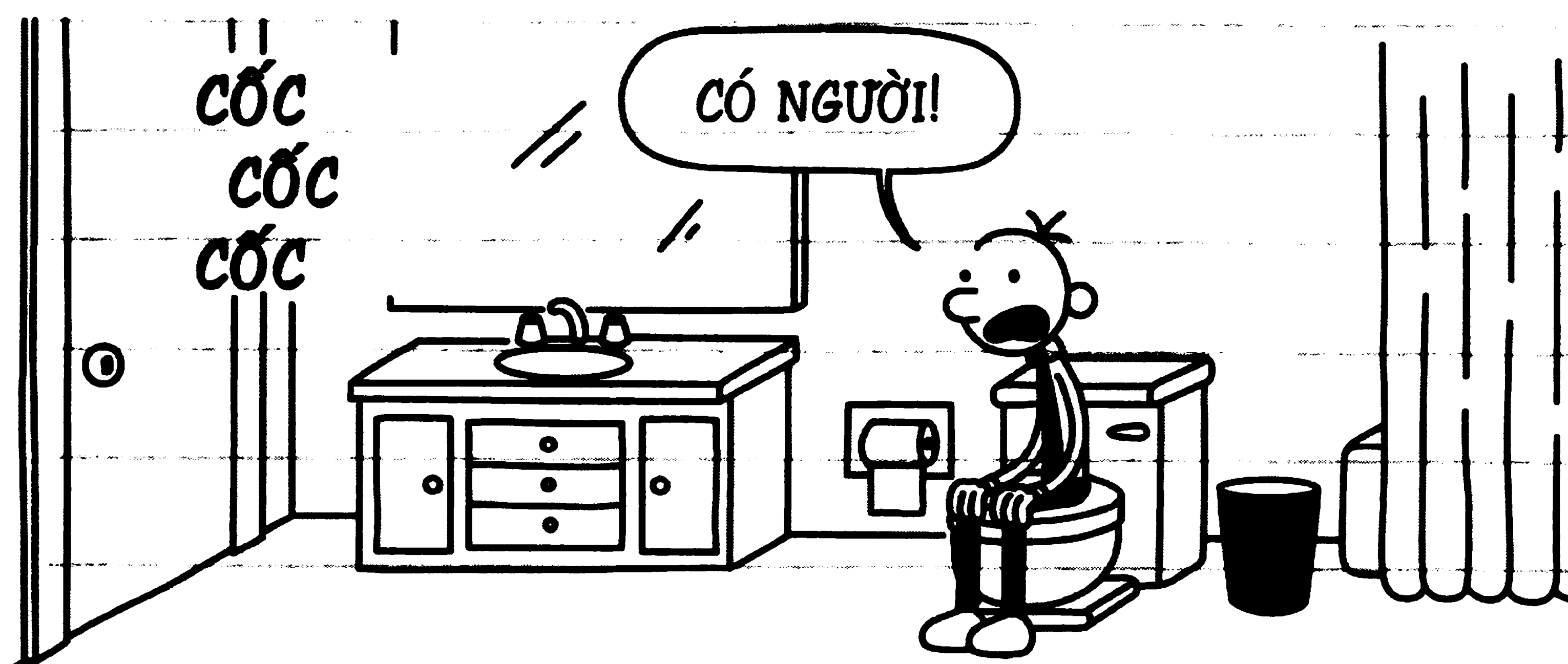
Hai chị em của bà ngoại năm nay cũng đến, dù rằng họ chẳng thể CHỊU ĐỪNG nổi nhau. Giáng Sinh nào họ cũng tặng quà cho nhau, nhưng tôi nghĩ lý do duy nhất họ làm chuyện đó là xem ai phải nhận món quà sỉ nhục nhất.

Trong lễ Phục sinh ở nhà bà ngoại, về cơ bản bạn có ba lựa chọn để khiến cho bản thân bận rộn: ngồi trong phòng khách và xem đánh gôn trên TiVi với cánh đàn ông, vào trong bếp buôn dưa lê với cánh phụ nữ, hoặc lang thang xuống tầng hầm chơi với bọn trẻ con.

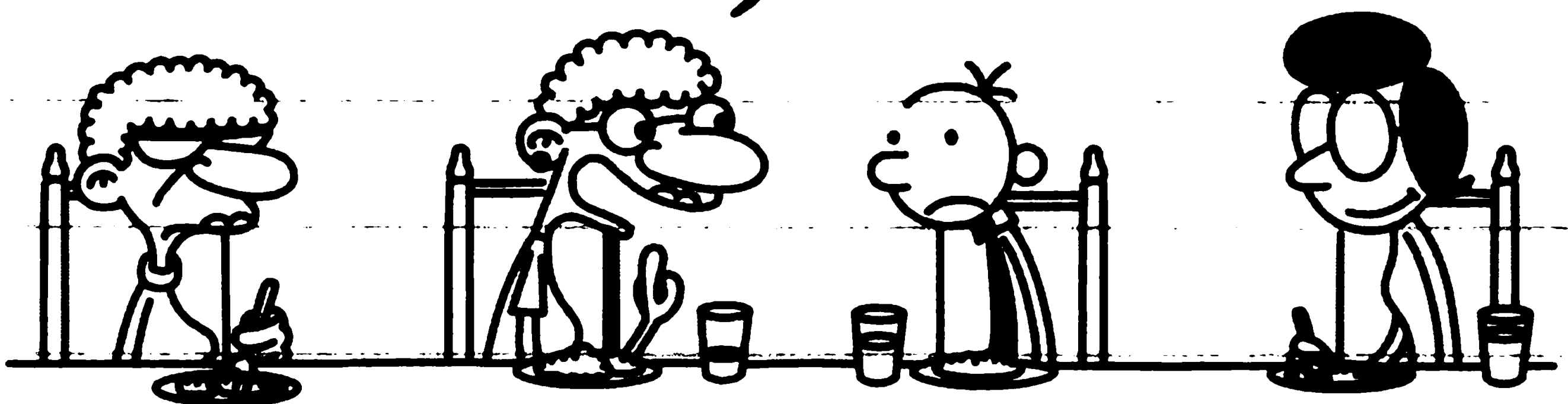
Tôi chả thấy hào hứng với lựa chọn nào, vì thế tôi luôn giam mình trong nhà tắm cho đến giờ ăn.

Sự kiện chính của lễ Phục sinh là bữa ăn giữa buổi. Trước đây cả gia đình thường ngồi quanh chiếc bàn dài ở phòng ăn, nhưng giờ đại gia đình đã đông đúc hơn nên người lớn và trẻ con phải tách nhau ra. Bàn của người lớn ở phòng ăn, còn bàn của trẻ con ở trong bếp.

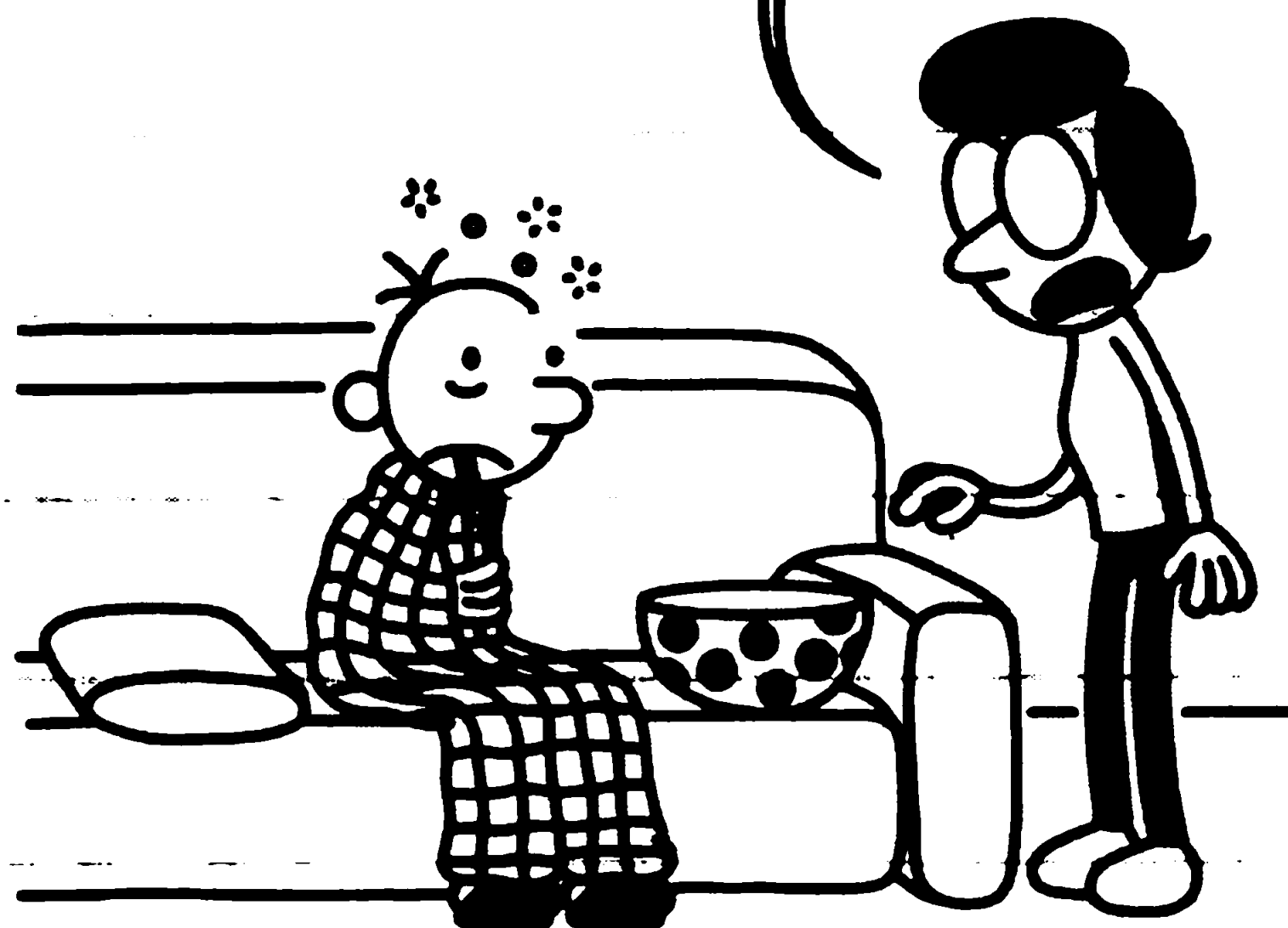
Tôi khá là mừng trước thay đổi này, vì ngày trước khi cả nhà ngồi với nhau, rất cuộc tôi luôn ngồi cạnh ai đó quan tâm QUÁ MỨC đến đời tôi còn hơn cả tôi.

KỂ CHO BÁC NGHE MỌI ĐIỀU CHÁU
HỌC ĐƯỢC TỪ MÔN KHOA HỌC XÃ
HỘI NĂM NAY ĐI!

Với lại, khi chúng tôi ngồi với nhau, mẹ luôn bắt tôi ăn những thứ tôi chẳng thích. Mẹ luôn muốn tôi thử món salad khoai tây – cái món tôi sẵn sàng thử nếu nó không được đựng trong cái tô mẹ vẫn dùng khi mấy anh em tôi bị cúm.

NẾU CON BUỒN NÔN,
HÃY NÔN VÀO
TRONG ĐÂY NHÉ.

Dù thế nào tôi cũng không thích ăn trong phòng ăn nhà bà ngoại vì nó QUÁ trang trọng, và tôi nghĩ nó làm ai cũng phải hành xử quá nghiêm trang.

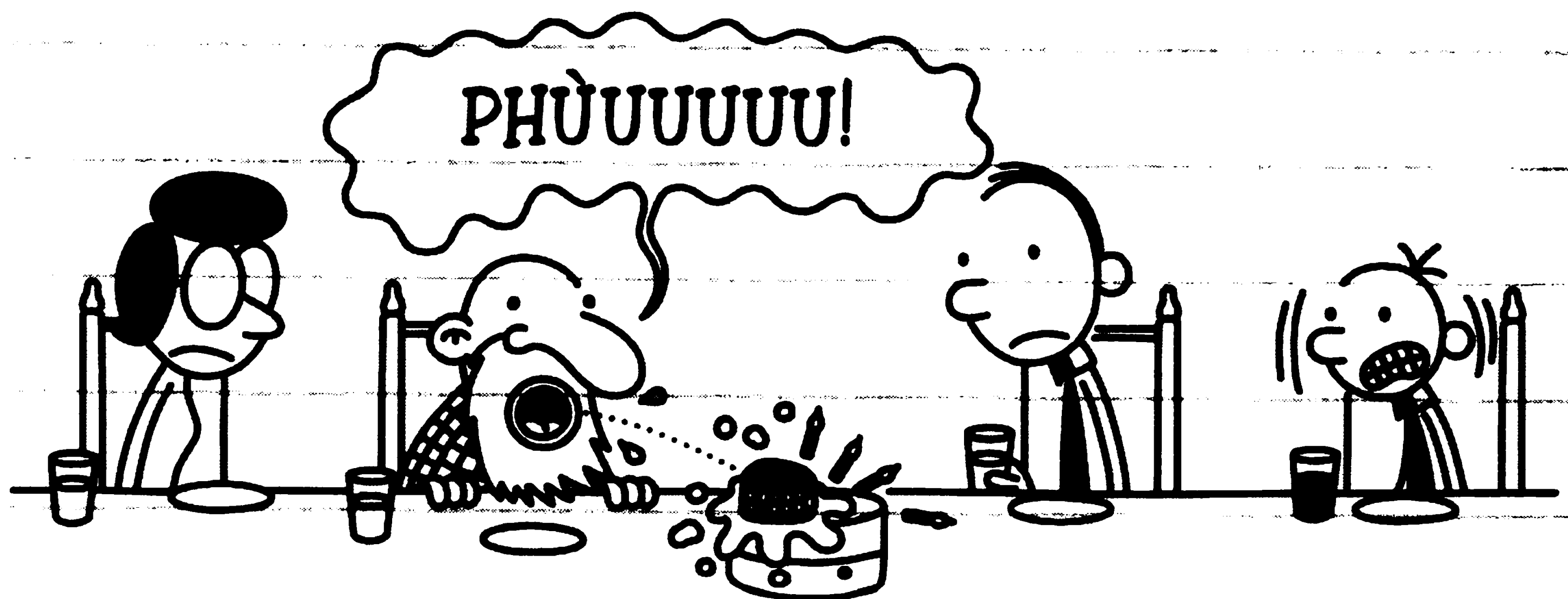
Mấy năm trước cụ ông Peepaw bị dính hạt đỗ xanh vào môi tới gần hết bữa ăn. Chuyện đó đã đủ buồn cười rồi, nhưng khi hạt đỗ rơi tõm vào ly nước của cụ, thì tôi cười phá lên.

Tôi nghĩ những người KHÁC cũng cười cơ, nhưng chẳng ai cười cả. Bố trùng trùng nhìn tôi, và tôi có cảm giác mình nên cúi đầu xuống và ăn tiếp món thịt xông khói.

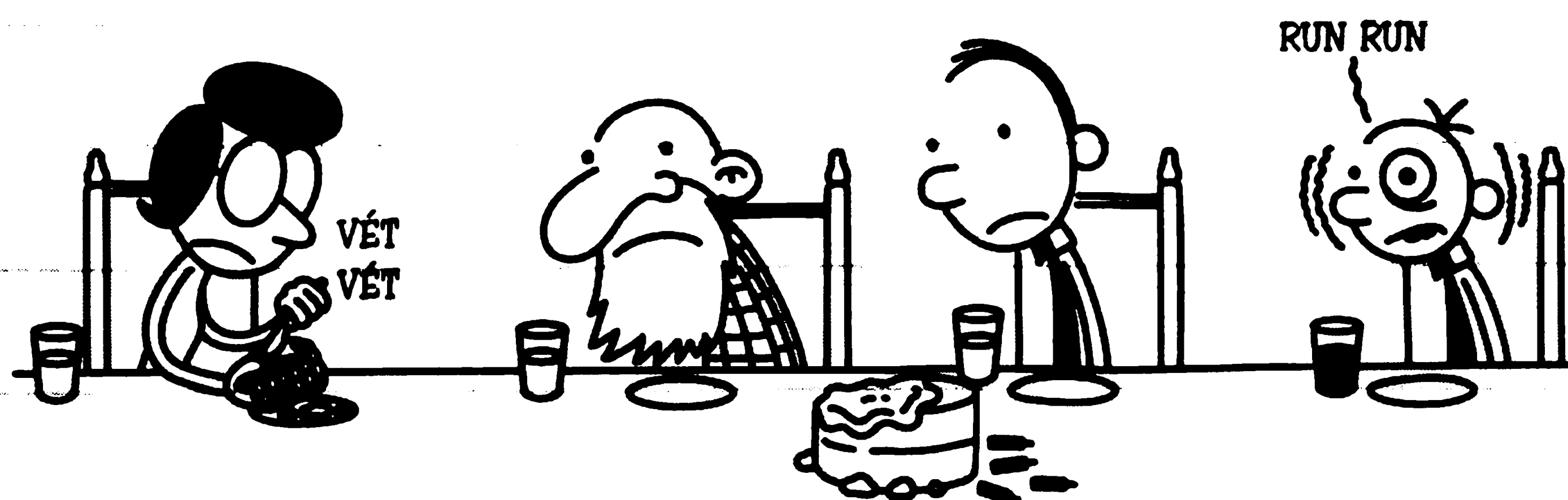
Kể từ sau vụ đó, bất cứ khi nào có chuyện buồn cười xảy ra trong bữa ăn ở phòng ăn, tôi luôn làm mọi thứ có thể để ngăn bản thân mình bật cười. Tôi sẽ cúi đầu hoặc cắn môi thật đau, nhưng đôi khi THỂ vẫn chưa đủ.

Một năm, khi cụ Peepaw chuẩn bị thổi nến trên chiếc bánh mừng thọ của mình thì mấy cái răng giả của cụ đã bay cả ra ngoài.

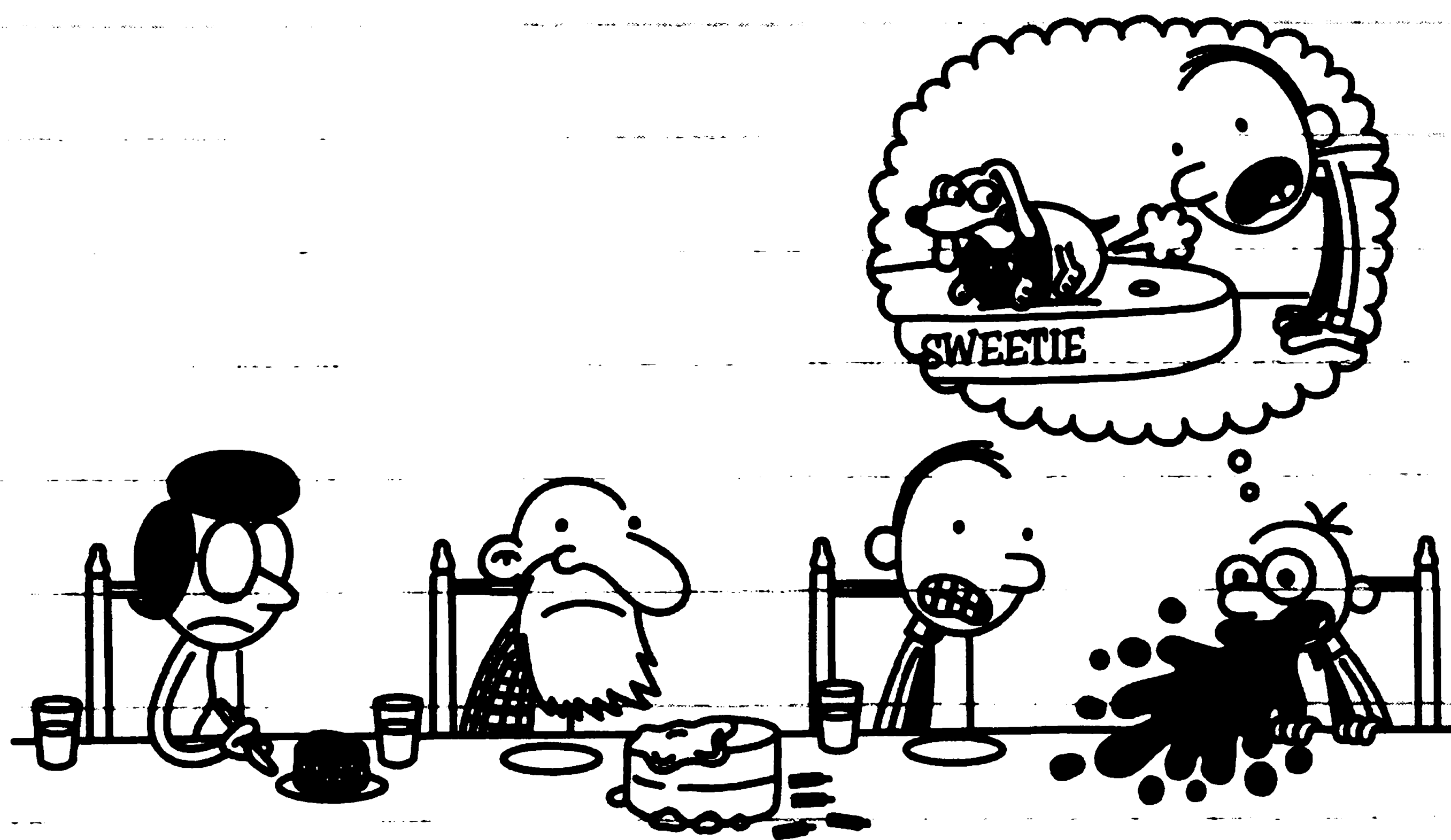

Tôi ráng sức giữ miệng không cười, đến mức tôi nghĩ có khi mình vỡ tung mạch máu hoặc bật cả nhân cầu ra mất.

Mà, tôi lại VỪA tu một ngum lớn sô cô la sữa, và đang cố để nó không rơi xuống chiếc đĩa.

Tôi cố nghĩ về chuyện gì đó thật buồn, nhưng tất cả những gì tôi nghĩ được chỉ là hình ảnh con Sweetie trong chiếc áo len bé xiu. Rồi ý nghĩ này dây sang ý nghĩ kia, tôi không thể kìm nén được nữa.

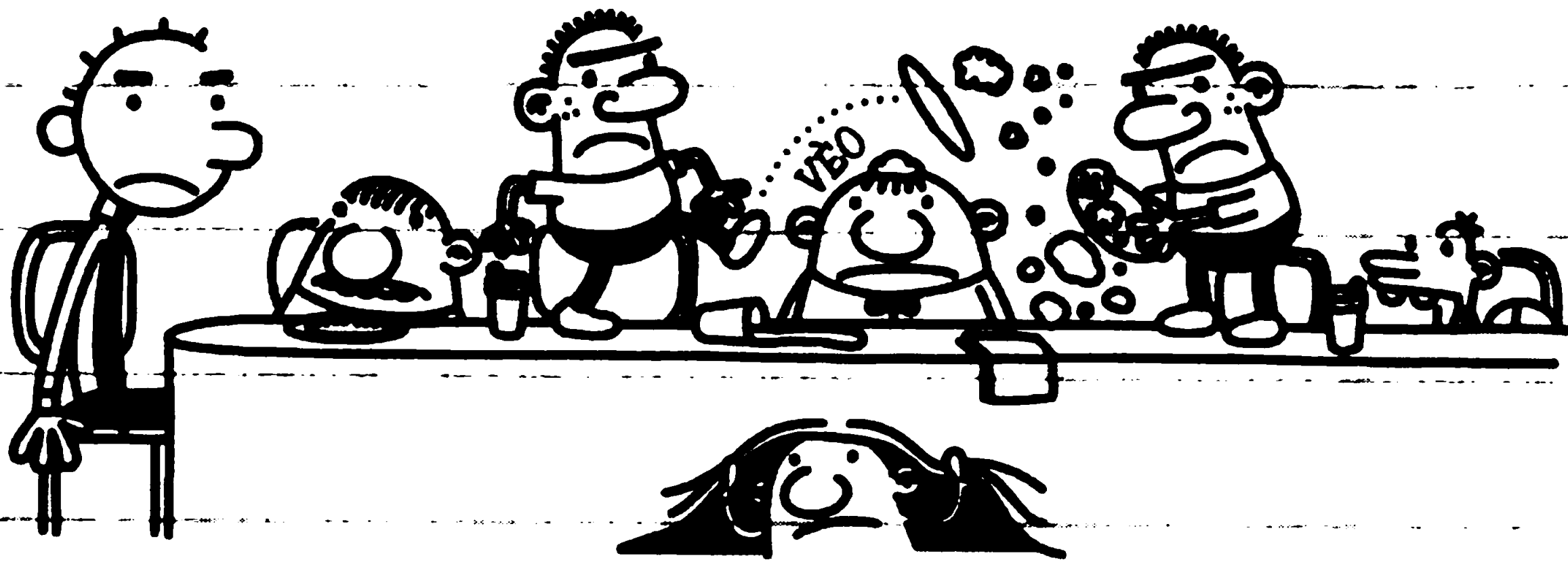
Thực tế, giờ nghĩ lại chuyện đó, tôi thấy có khi vụ rắc rối ấy đã giúp lũ trẻ con chúng tôi có được chiếc bàn ăn riêng trong bếp.

Tôi không chắc làm thế nào người ta phân định được đâu là người lớn và đâu là trẻ con, vì chú Cecil được ngồi ở bàn của người lớn – tôi biết chú Cecil NGHE có vẻ là một người lớn, nhưng kỳ thực chú ấy mới có ba hay bốn tuổi.

Bà cả Marcie đã nhận nuôi chú ấy vài năm trước, và cách nào đó tôi đoán việc ấy khiến chú trở thành chú của tôi. Điều ấy khiến đôi khi mọi thứ trở nên thật sự khó xử.

Tôi nghĩ quy định sẽ là: nếu bạn còn cần một ghế ngồi dành cho trẻ em, tự động bạn sẽ không được ngồi bàn của người lớn. Nhưng chú Cecil lại ngồi ở phòng ăn với các bậc chú bác, còn Rodrick lại phải ngồi ở bàn trẻ con, dù anh ta hầu như đã lớn.

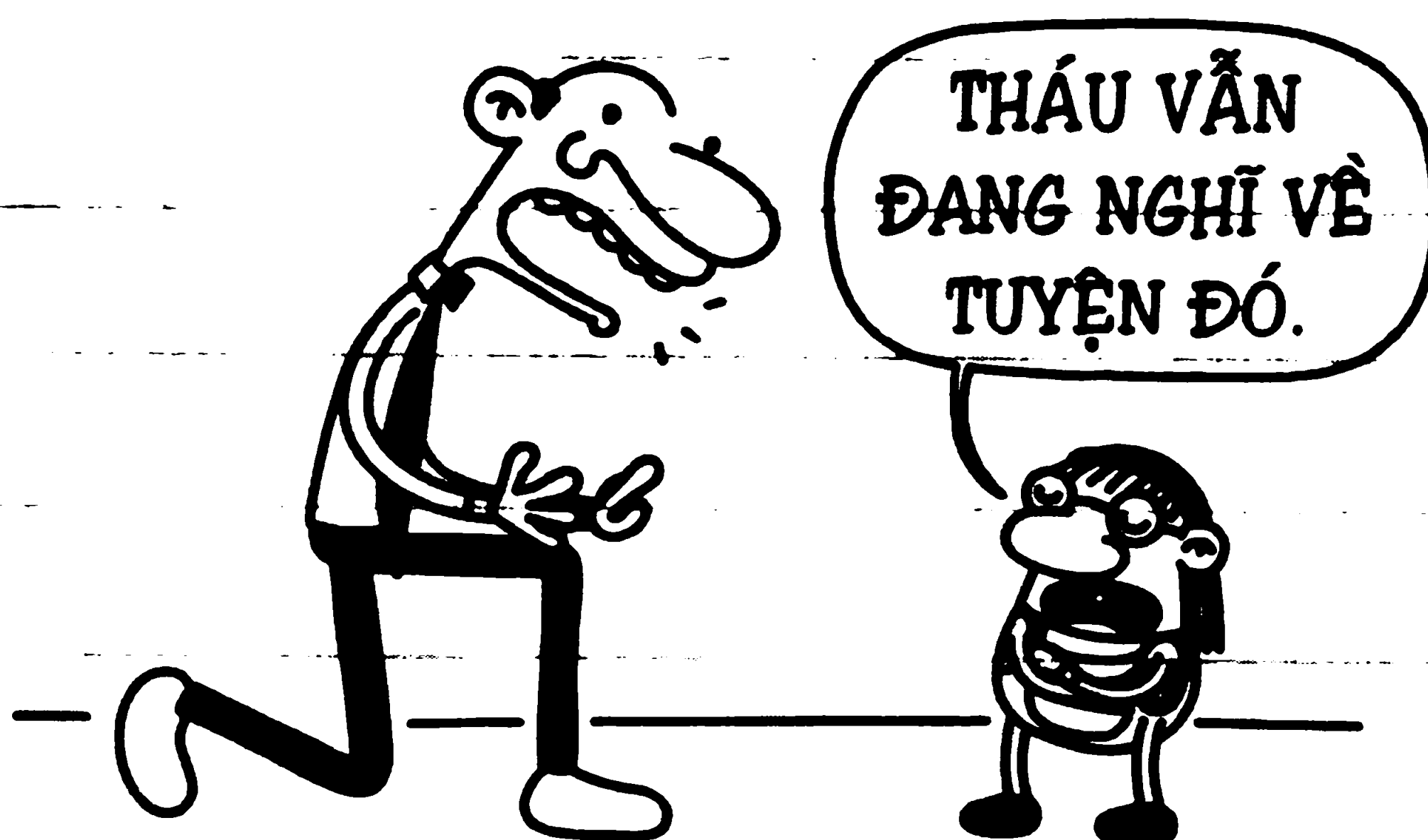

Hôm nay tôi chắc chắn ngồi thật xa hai thằng Malvin và Malcolm, nhưng điều đó có nghĩa tôi phải ngồi cạnh con bé em họ thứ hai, Georgia. Nó có một chiếc răng cửa đã lung lay được treo lủng lẳng bằng một sợi dây.

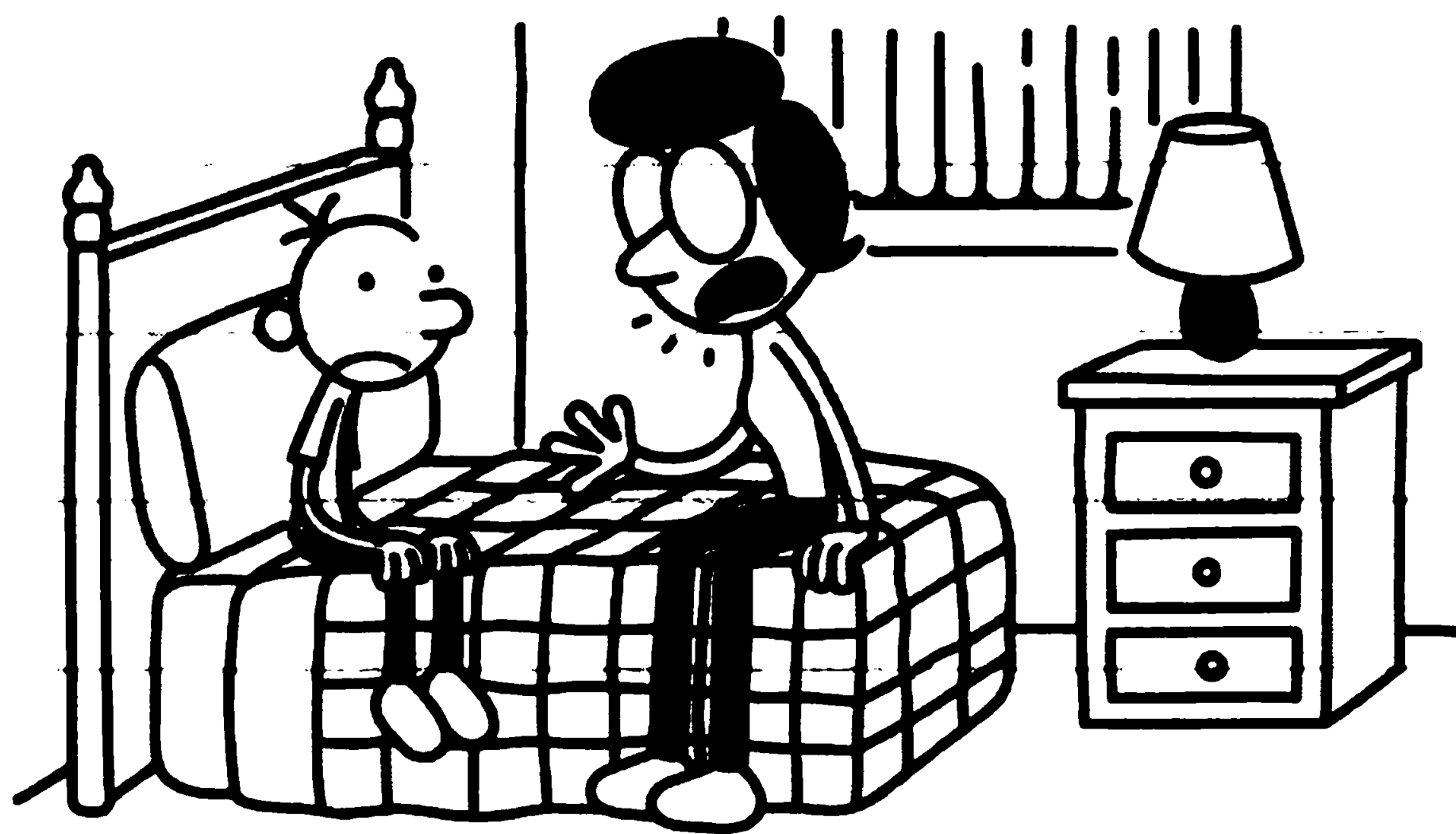

GEORGIA

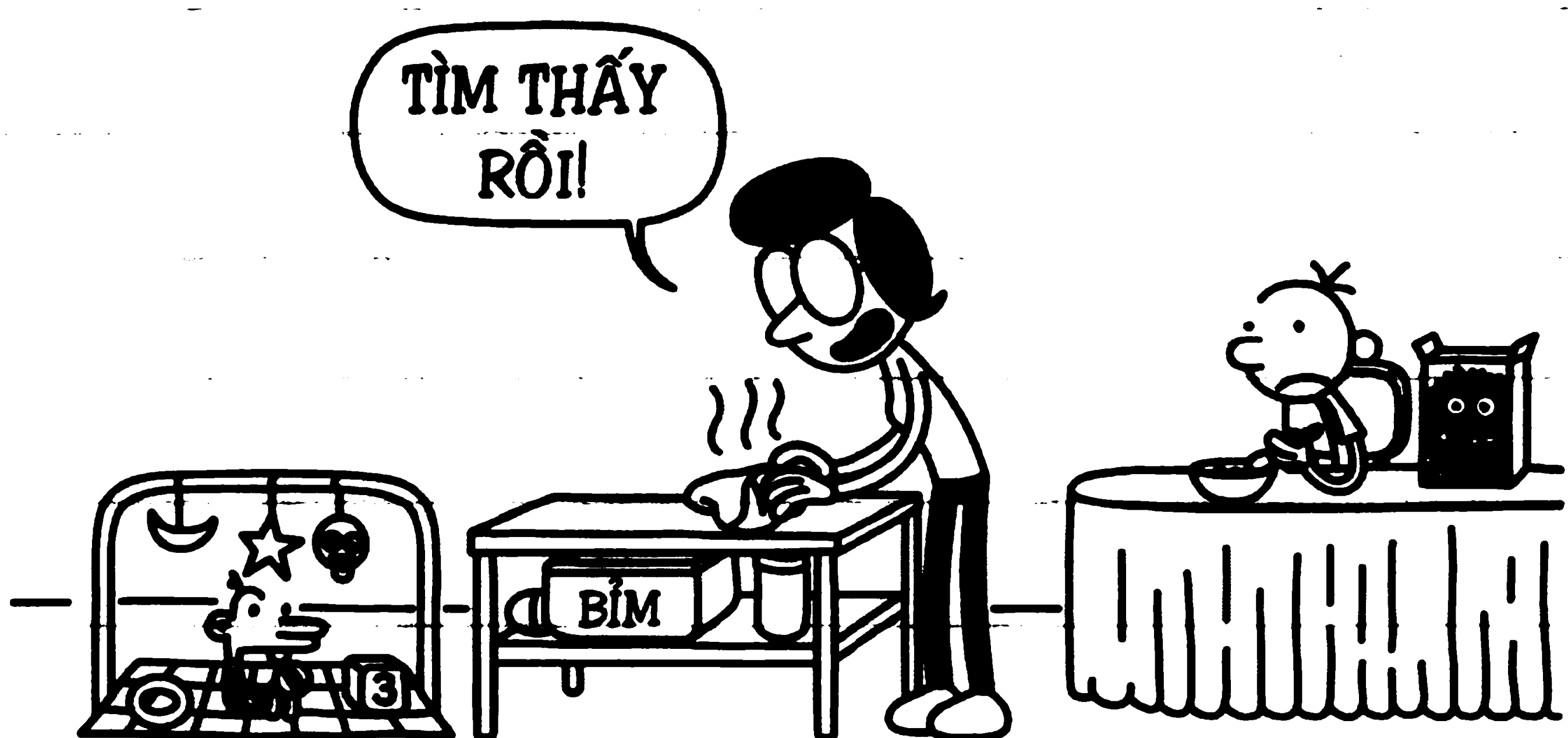
Cái răng của con bé vẫn y nguyên như lần SAU CÙNG chúng tôi gặp nó, nghĩa là hàng NĂM TRỜI đấy. Mọi người trong gia đình cố thuyết phục con bé để họ nhổ cái răng ra, nhưng nó cứ né tránh mãi.

Khi răng của TÔI bị lung lay, tôi rất sợ để cho ai đó nhổ nó ra. Mẹ đã mất NHIỀU TUẦN cố gắng thuyết phục tôi cho mẹ nhổ cái răng, nhưng tôi đã quá sợ hãi. Cuối cùng, mẹ nói nếu cái răng rơi ra trong lúc tôi đang ngủ, tôi sẽ nuốt phải nó vào bụng và như thế cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng tôi biết chuyện ấy không đúng, vì mới tuần trước, thằng Manny vừa nuốt phải một cái ô tô đồ chơi của tôi mà NÓ có sao đâu.

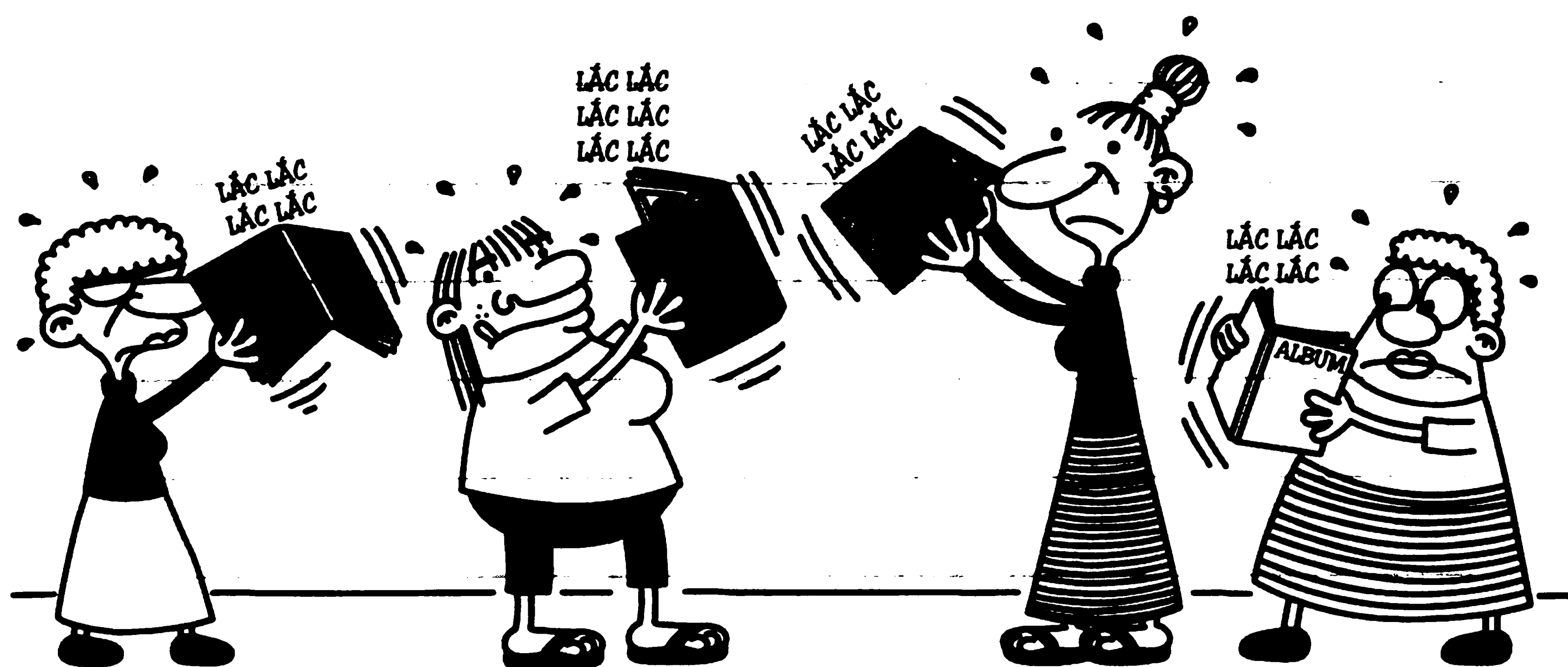
Sau đó, chắc bố đã phát chán với cái răng lung lay của tôi nên quyết định ra tay xử lý. Bố nói muốn cho tôi thấy một trò ma thuật, rồi bố buộc một đầu sợi chỉ vào răng của của tôi, và đầu kia vào tay nắm cửa. Tôi không biết chuyện gì sắp xảy ra cho đến khi quá muộn.

Sau khi xem Georgia dùng lưỡi xoay cái răng của nó thành vòng tròn trong bốn lăm phút ngày hôm nay, tôi đã đi vào phòng khách bởi vì tôi biết bà ngoại để kim chỉ ở đây.

Nhưng khi bước vào, tôi ngạc nhiên khi thấy một nửa số người lớn đã ở đó, đang lục tung những an-bum ảnh của bà ngoại.

Tình huống mảnh ghép tôi chấp nối được, thì ra bà đồng của dì Audra bảo dì rằng chiếc nhẫn kim cương của cụ Meemaw nằm trong một cuốn al-bum gia đình, và khi những người lớn còn lại nghe thấy điều đó, họ đều vô cùng phấn khích.

Rồi ai đó nảy ra ý nghĩ có thể ý bà đồng không muốn nói chiếc nhẫn nằm trong cuốn al-bum ảnh THEO NGHĨA ĐEN. Thế là mọi người bắt đầu sẫm soi những bức ảnh xem có bằng chứng nào không. Một phút sau có thứ gì đó lọt vào mắt bác Larry.

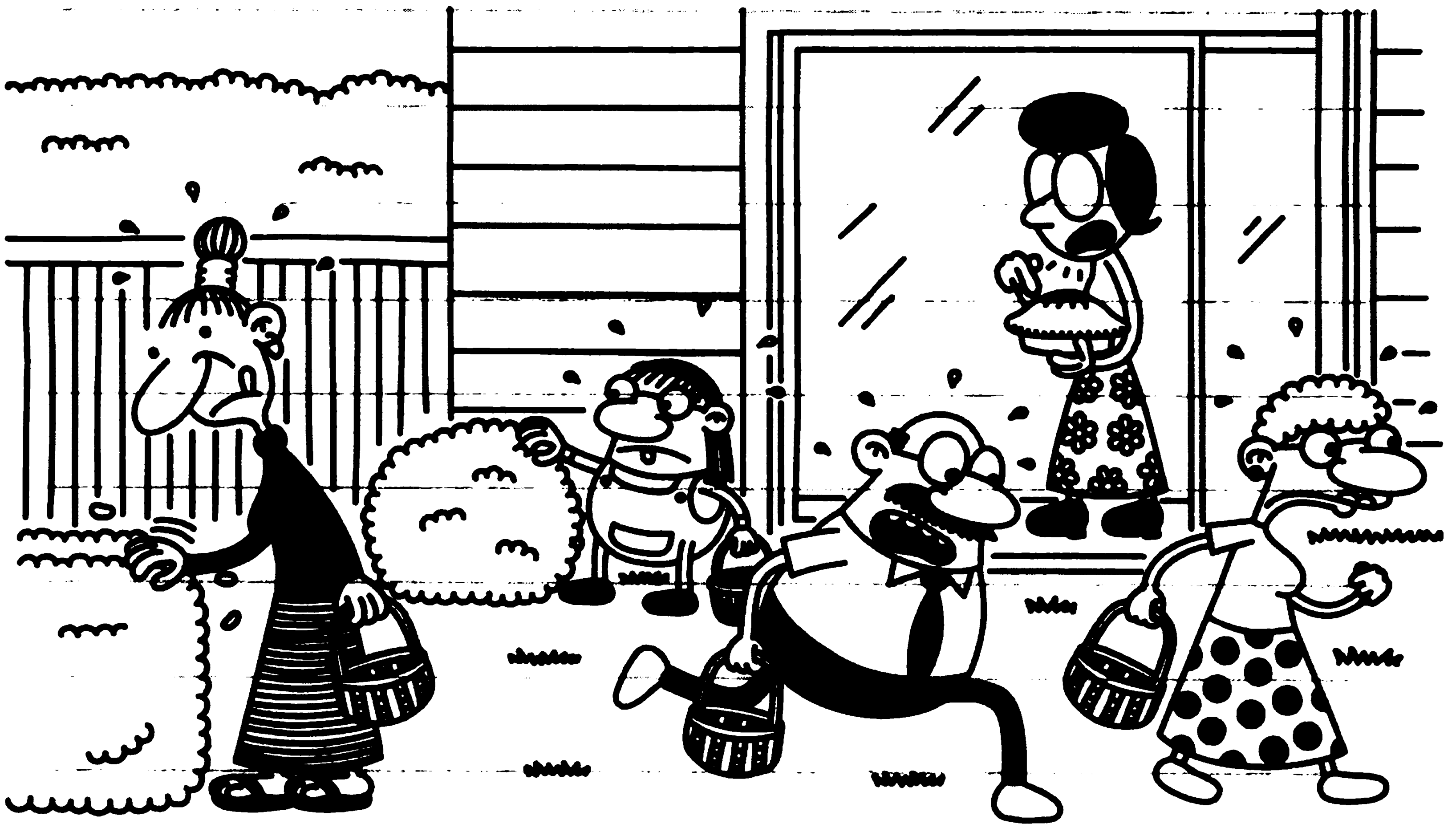
Bác Larry chỉ vào đám ảnh chụp lễ Phục sinh năm ngoái khi chúng tôi ở bên nhau. Trong một bức ảnh cụ Meemaw vẫn đeo nhẫn kim cương, nhưng đến bức tiếp theo thì KHÔNG.

Không cần phải là thiên tài mới đoán ra chiếc nhẫn của cụ ở đâu. Mười lăm giây sau, mọi người xối tung khoảnh sân sau nhà bà ngoại, tìm kiếm những quả trứng của cụ Meemaw.

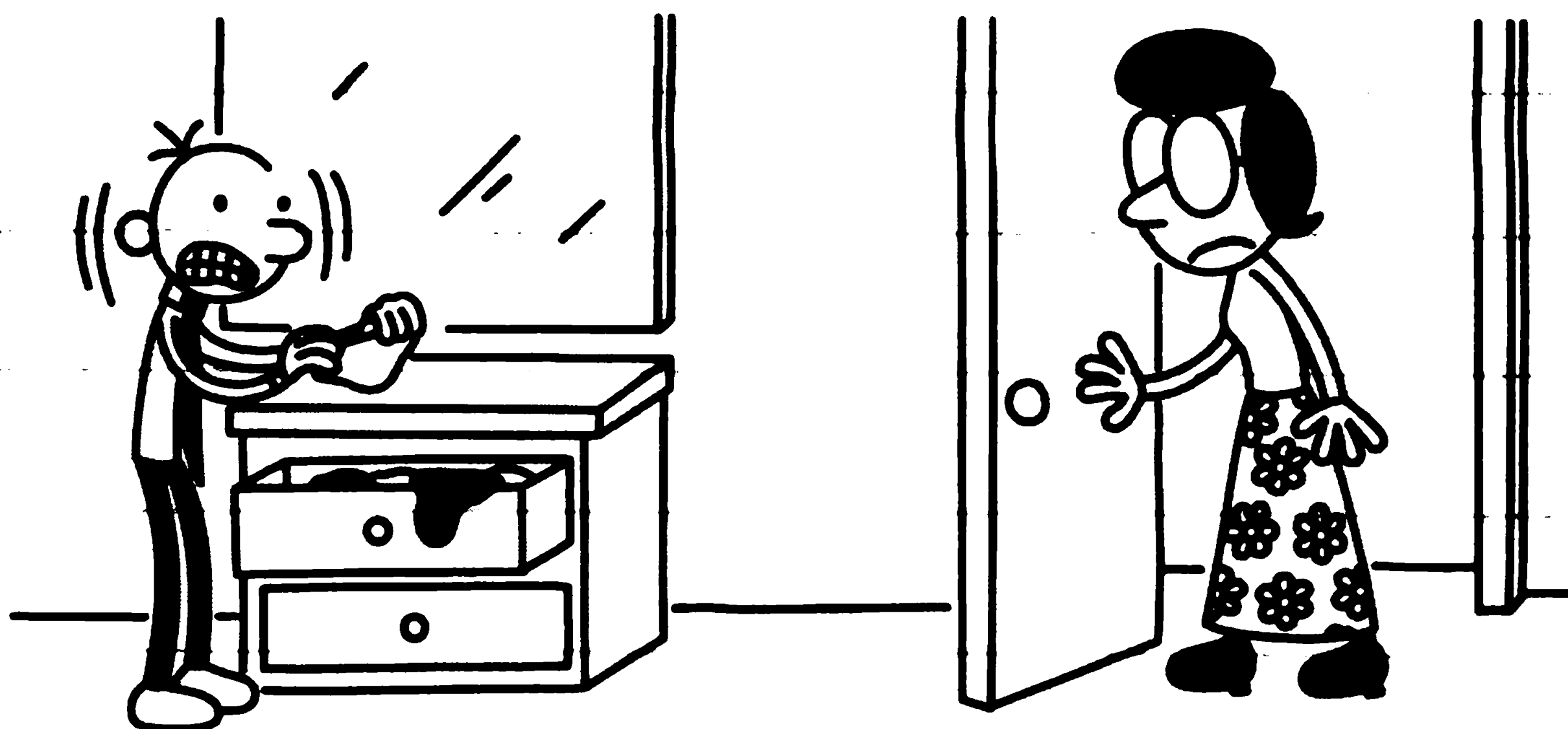

Tôi đoán có lẽ mọi người nghĩ rằng nếu chiếc nhân ở trong một quả trứng, thì ai tìm ra sẽ có quyền giữ nó. Mẹ cố gọi mọi người vào trong để ăn tráng miệng, nhưng vô ích.

Hơi khó chịu khi thấy những người họ hàng của mình tham lam đến thế nào, nhưng tôi cũng phải thừa nhận bản thân tôi cũng có một phần phần khích. Trong lúc mọi người tìm trứng NGOÀI TRỜI, thì tôi tìm kiếm ở BÊN TRONG.

Nhưng sau khi mẹ bắt gặp tôi đang lục lọi ngăn kéo đựng đồ lót của bà ngoại, tôi nhận ra có lẽ mình đã hơi QUÁ ĐÀ.

Tôi nghĩ mẹ đã cảm thấy khá thất vọng với tất cả mọi người, vì vậy mẹ bảo với đại gia đình là nhà tôi sẽ đi về nhà.

Theo như tôi biết, chưa có ai tìm ra chiếc nhẫn. Nhưng khi chúng tôi lái xe rời khỏi nhà bà ngoại, có mấy người vẫn tiếp tục công cuộc tìm kiếm.

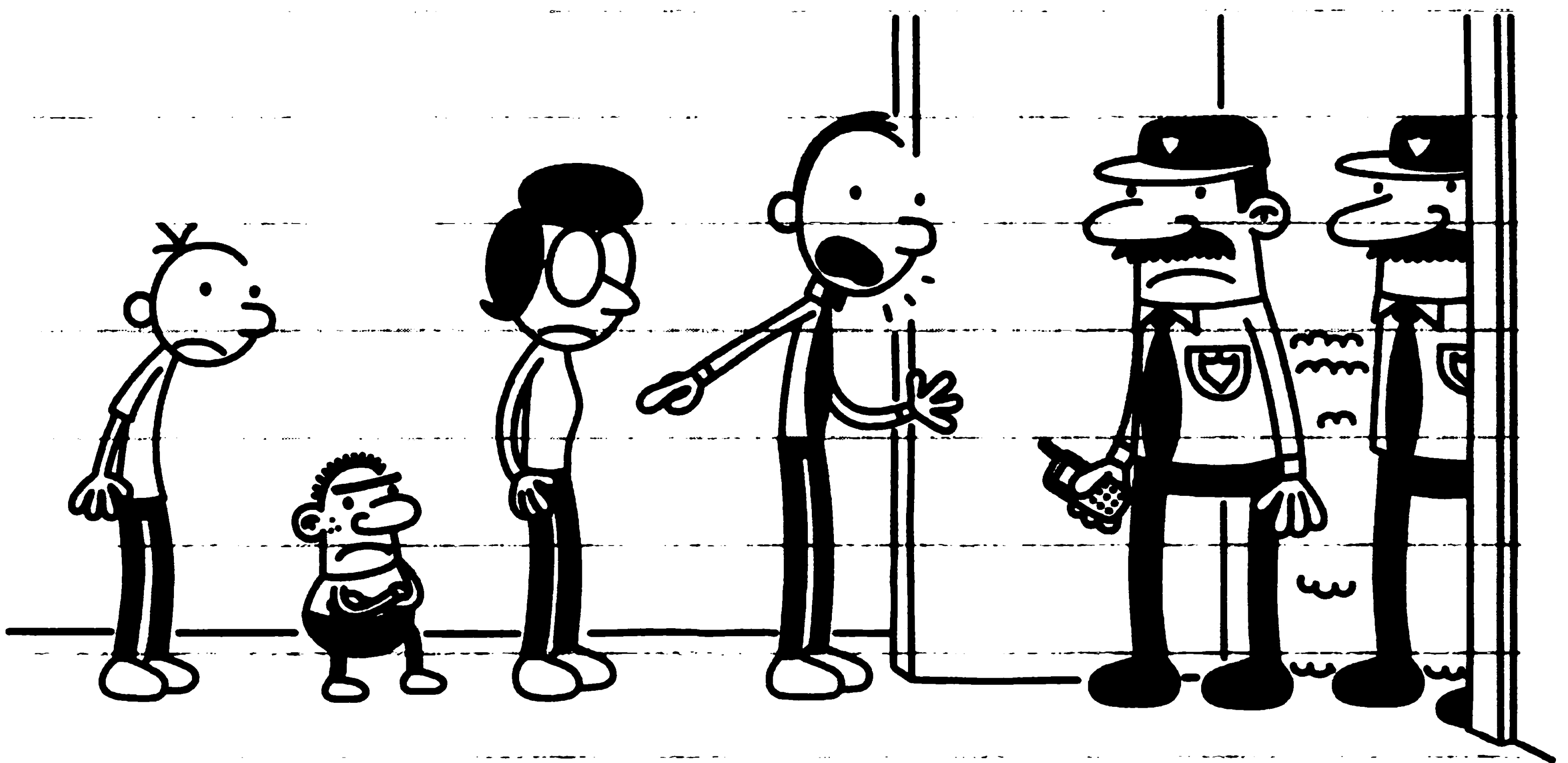

Thứ ba

Thường thường, dì Gretchen và lũ con của dì phải ở lại nhà tôi cả tuần. Nhưng lần này, họ chỉ ở có hai NGÀY.

Đó là bởi vì sau chuyện xảy ra tối hôm qua, bố đã bảo họ phải rời đi. Trong bữa tối chúng tôi hết tương cà chua, và Malcolm đã nhắc điện thoại gọi 911 để trình báo.

Bố mẹ tôi đã mất khoảng hai tiếng để giải thích mọi chuyện với cảnh sát.

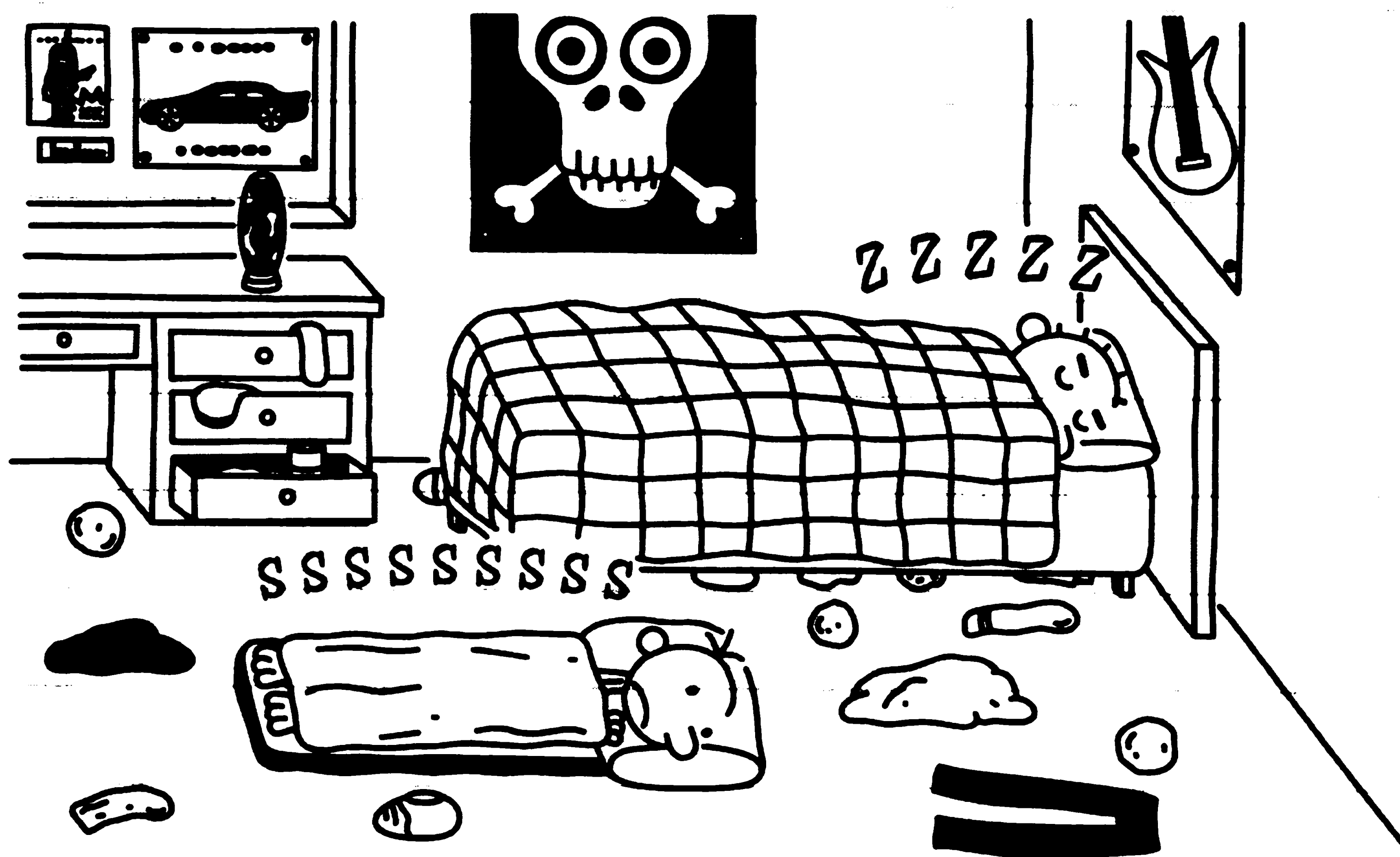

Sau khi bố yêu cầu dì Gretchen và lũ con rời đi, họ gói ghém đồ đạc rồi chuyển sang nhà bà ngoại.

Và tôi dám chắc rằng họ cũng thấy ổn thôi, bởi vì điều đó có nghĩa họ sẽ có thêm thời gian để tìm trũng.

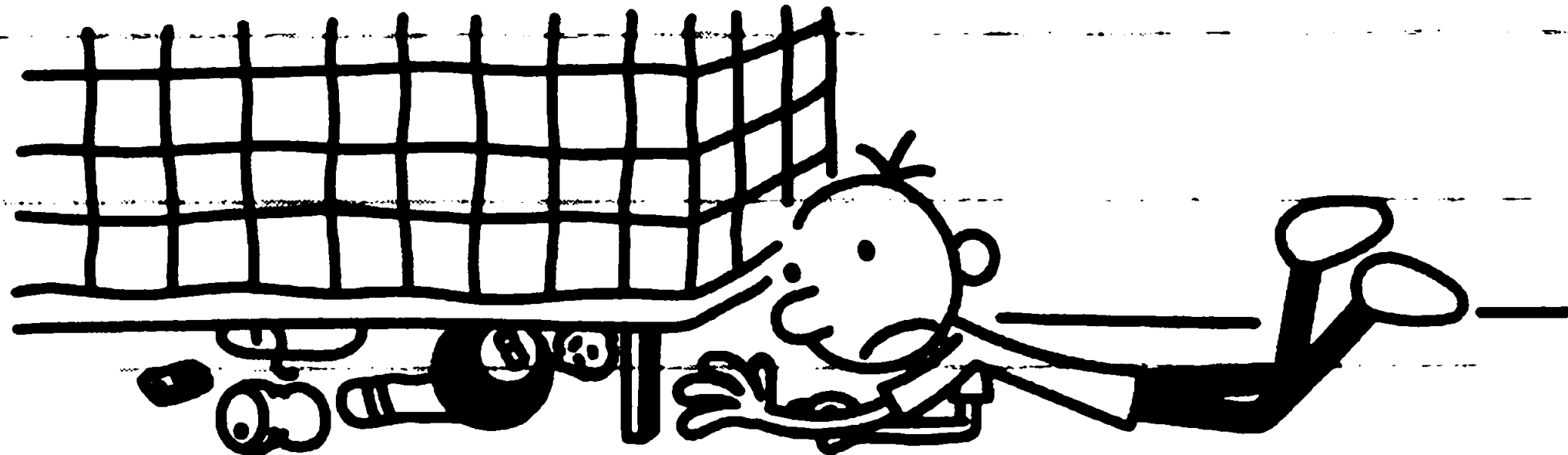
Họ đi rồi tôi mừng lắm, vì tôi lại được ngủ trên chiếc giường của chính mình. Hai đêm vừa rồi tôi phải ngủ trong phòng Rodrick, trên một cái đệm hơi bị thủng.

Dù buổi tối tôi có bơm căng nó đến cỡ nào, sáng hôm sau tôi vẫn nằm bẹp dí trên nền đất.

Hôm qua, khi thức dậy trên sàn phòng Rodrick, lúc mặc quần áo tôi đã phát hiện có thứ gì đó dưới gầm giường anh ta.

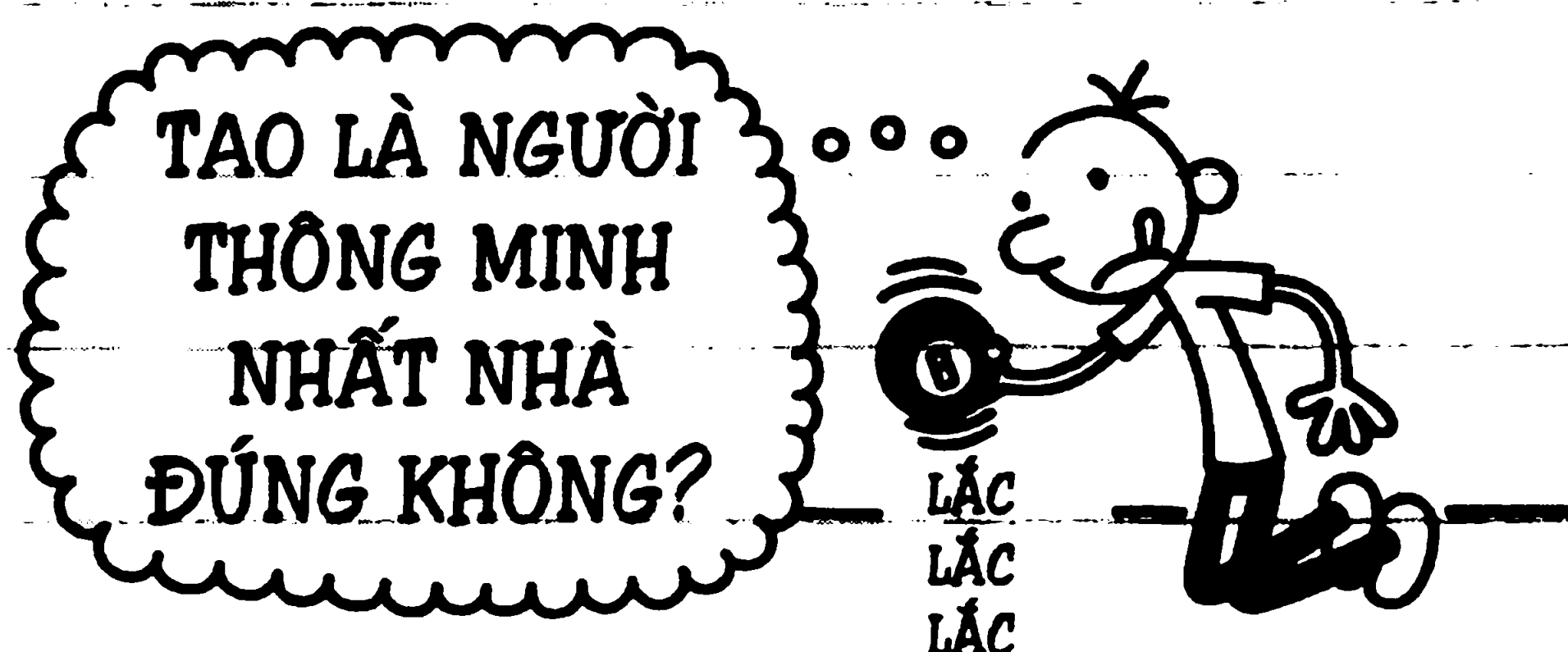
Đó là một Quả bóng Ma thuật số 8. Chắc Rodrick đã nhận được món quà này vào một năm nào đó và quên tiệt nó đi sau khi nó lăn vào gầm giường bẩn thỉu của anh ta.

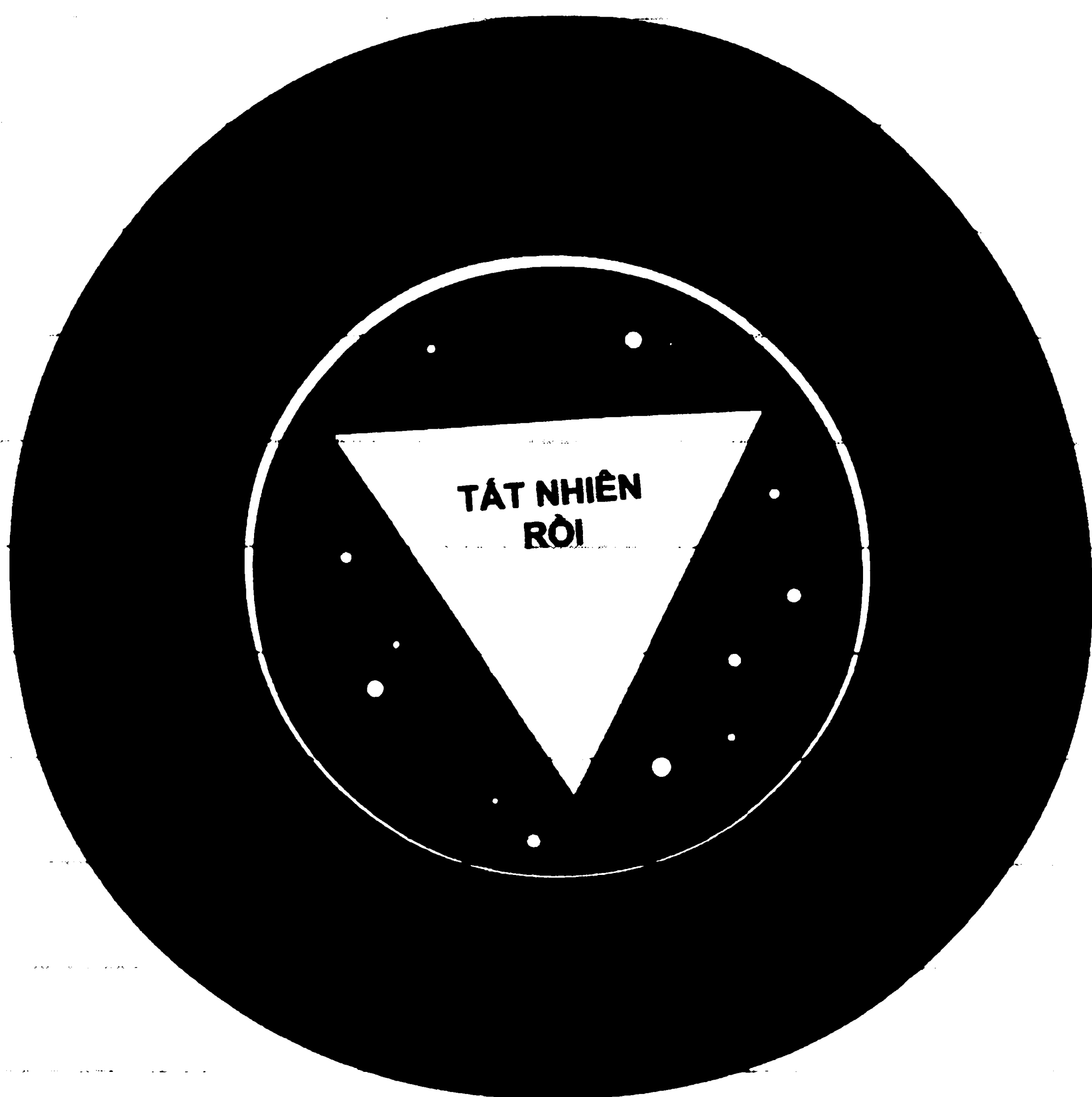
Tôi khá hào hứng khi tìm thấy nó, vì tôi chưa từng được chơi một thứ như thế này trước đây.

Cách chơi Bóng Ma thuật số 8 là bạn hỏi nó một câu, sau đó lắc lắc nó rồi đợi câu trả lời hiện lên từ một cửa sổ nhỏ phía sau.

Tôi tò mò không biết nó có thực sự HOẠT ĐỘNG không, thế là tôi bèn thử. Tôi nghĩ một câu hỏi và tập trung cao độ, sau đó lắc mạnh quả bóng.

Một vài giây sau đó, đây là những gì hiện lên từ ô cửa sổ nhỏ -

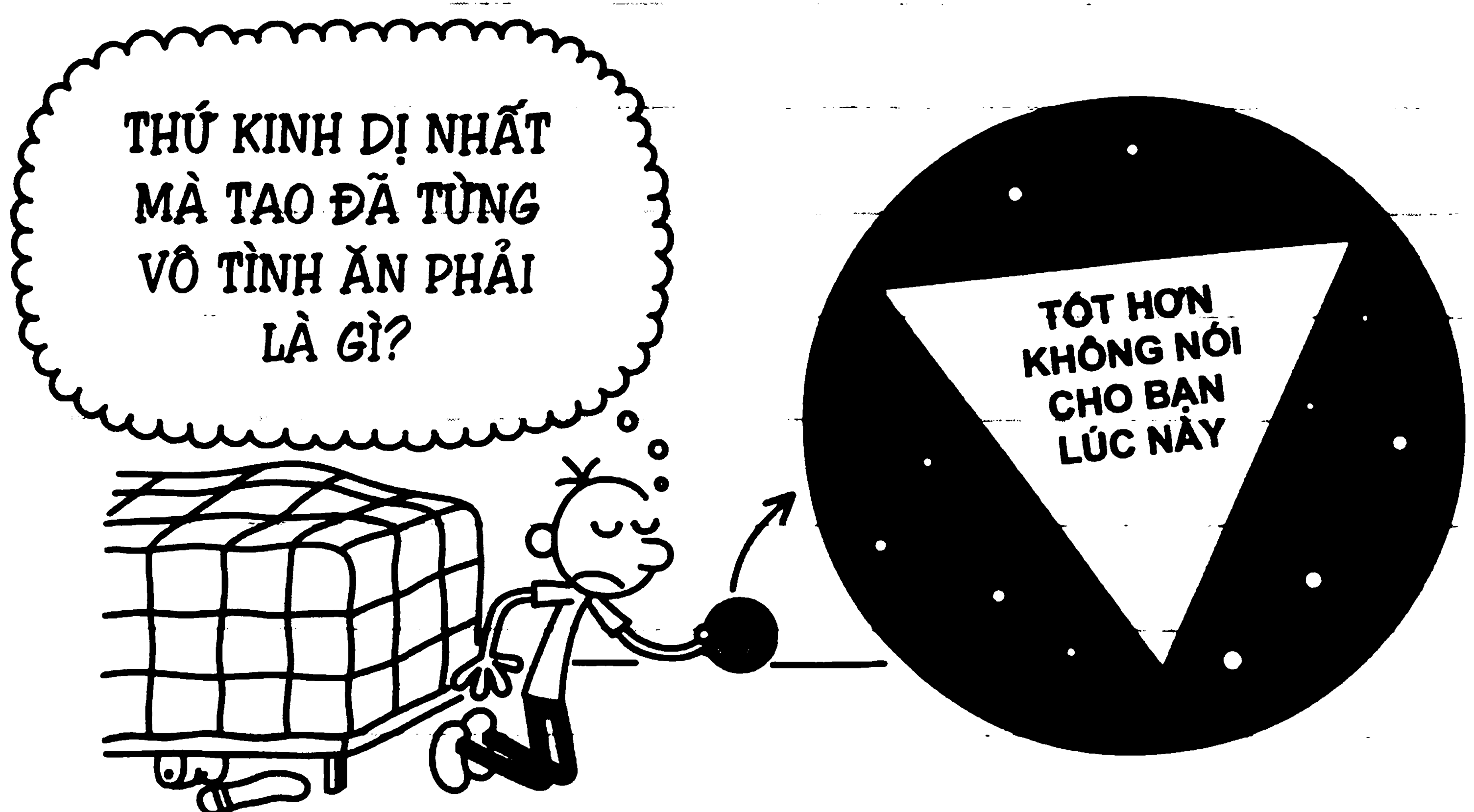
Phải nói là tôi hoàn toàn ấn tượng. Nhưng tôi cần hỏi quả bóng này vài câu nữa để chắc chắn nó có tác dụng thực sự.

Một lần nữa, câu trả lời vô cùng xác đáng.

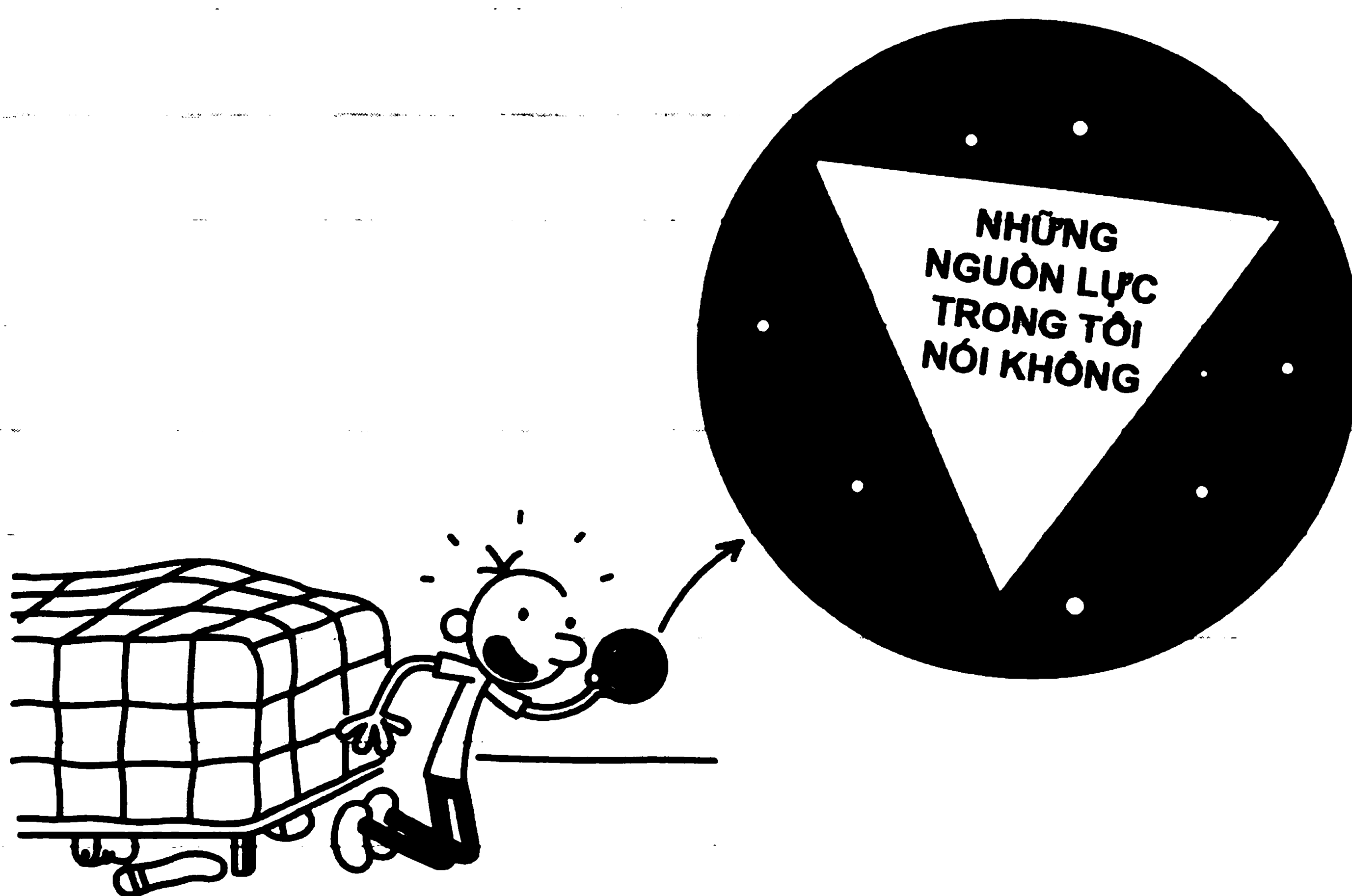

Thậm chí khi tôi cố đưa ra câu hỏi rối rắm và đánh đố, tôi vẫn nhận được câu trả lời dường như khá hợp lý.

Rồi sau đó tôi nhận ra thứ này không chỉ hay ho cho việc trả lời CÂU HỎI. Tôi còn có thể hỏi xin nó LỜI KHUYÊN.

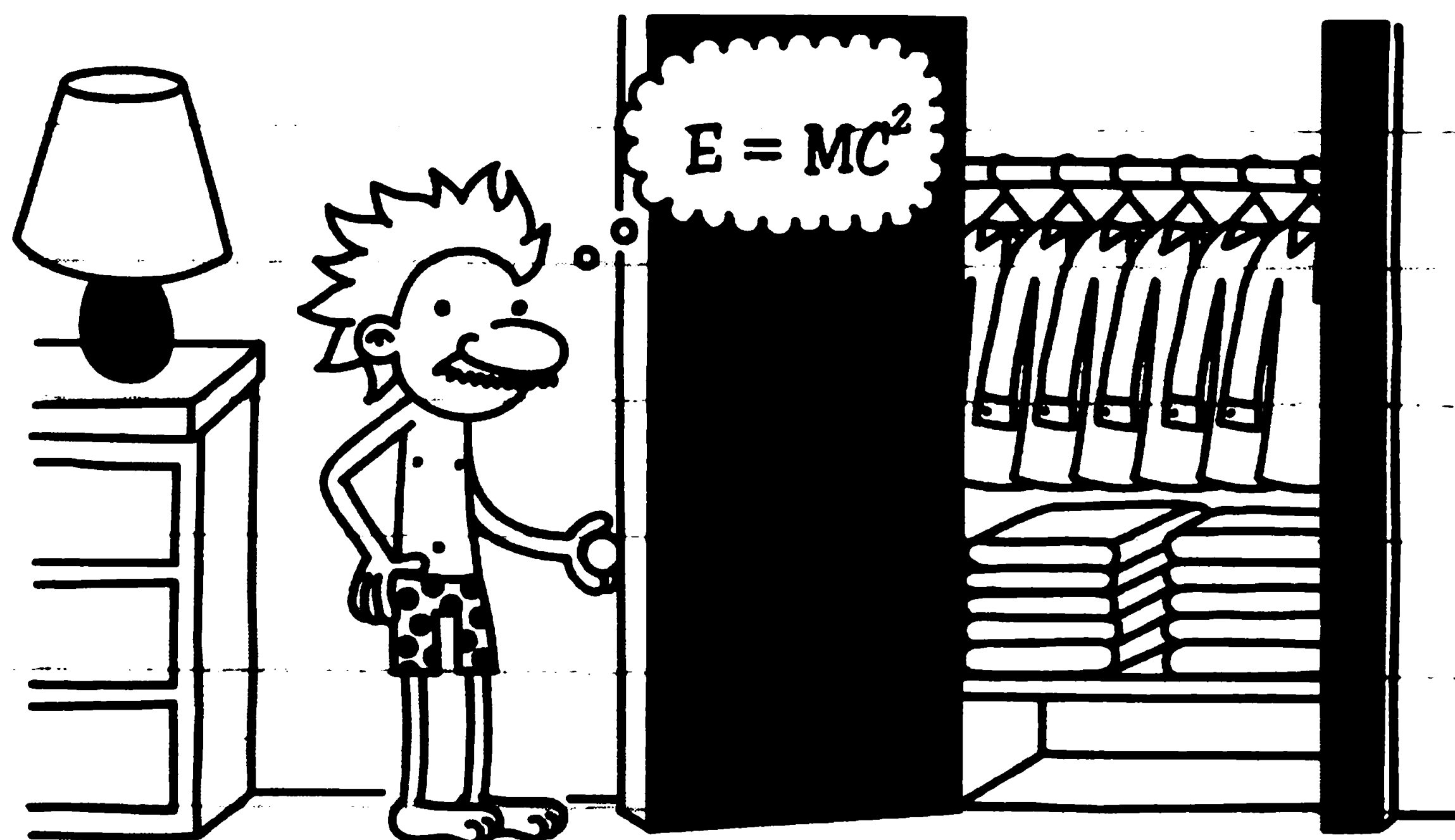
Tôi bắt đầu hỏi Bóng Ma thuật số 8 mình có nên tấm và thực sự có nên hoàn thành đề cương dự án cho cuộc thi Khoa học hay không. Tôi nhận được câu trả lời "Có" cho vấn đề vệ sinh, còn về nghĩa vụ với dự án kia thì Bóng Ma thuật số 8 đã giải phóng tôi hoàn toàn.

Thấy chưa, ĐÂY chính là thứ còn khuyết trong cả cuộc đời tôi. Giờ tôi đã có một thứ giúp mình đưa ra những quyết định NHỎ, và tôi sẽ rảnh rang để tập trung vào những chuyện LỚN LAO.

Ở trường bọn tôi được học rằng Albert Einstein ngày nào cũng mặc quần áo giống nhau để ông khỏi phải tốn chất xám nghĩ xem hôm nay nên mặc gì.

Và đây chính xác là điều THỨ NÀY sẽ làm cho tôi.

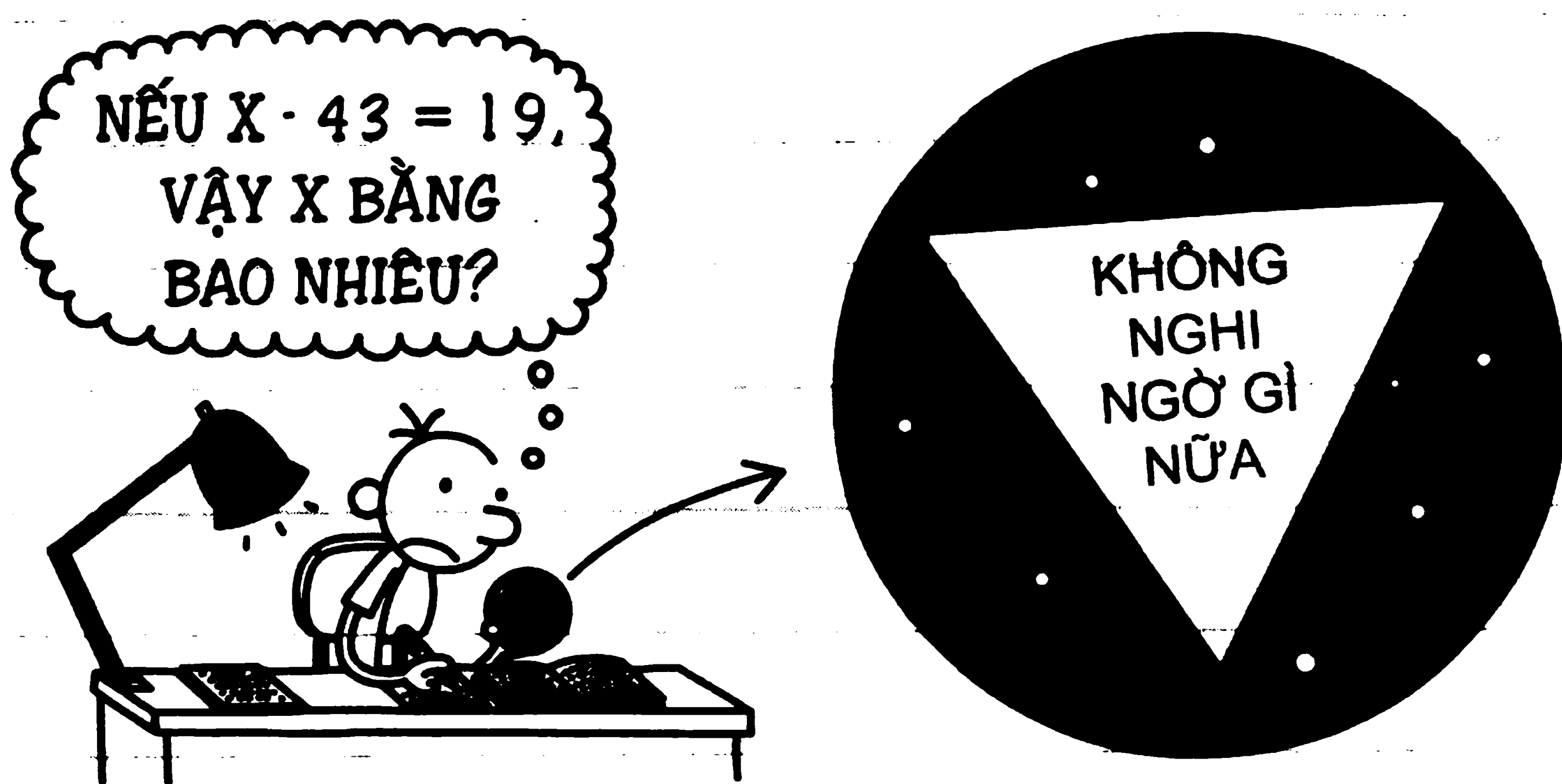
Thực tế, sau khi dùng Bóng Ma thuật số 8 được một ngày, tôi đã không biết mình sẽ vượt qua mọi chuyện thế nào nếu KHÔNG CÓ nó.

THÁNG TƯ

Thứ Năm

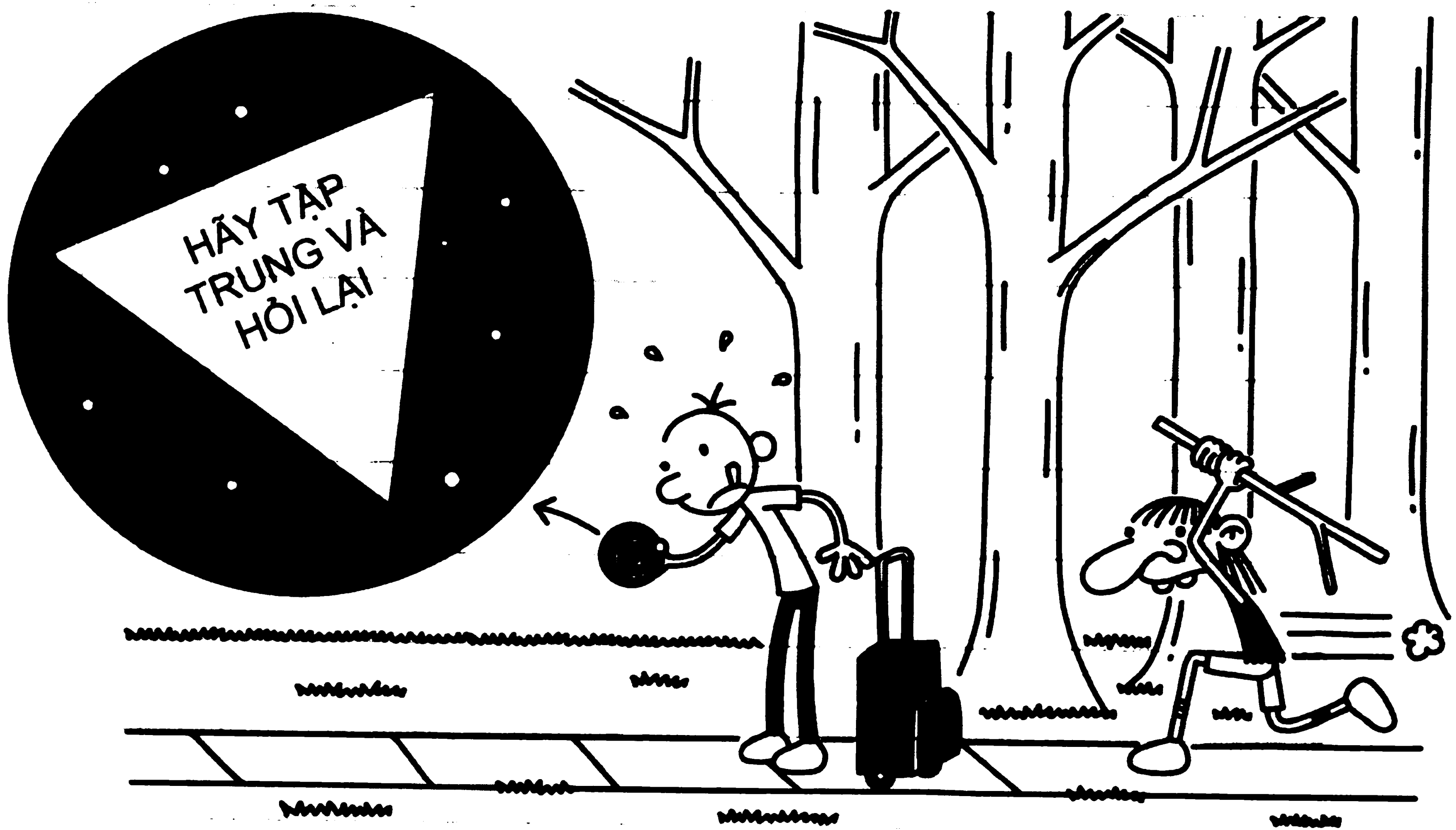
Sau khi chơi Bóng Ma thuật số 8 được vài ngày, tôi nhận ra nó có vài hạn chế. Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ từ bỏ nó ngay. Vài lần tôi cố dùng nó để giải bài tập Toán về nhà, nhưng hóa ra nó không ổn lắm trong việc đưa cho bạn những câu trả lời cụ thể.

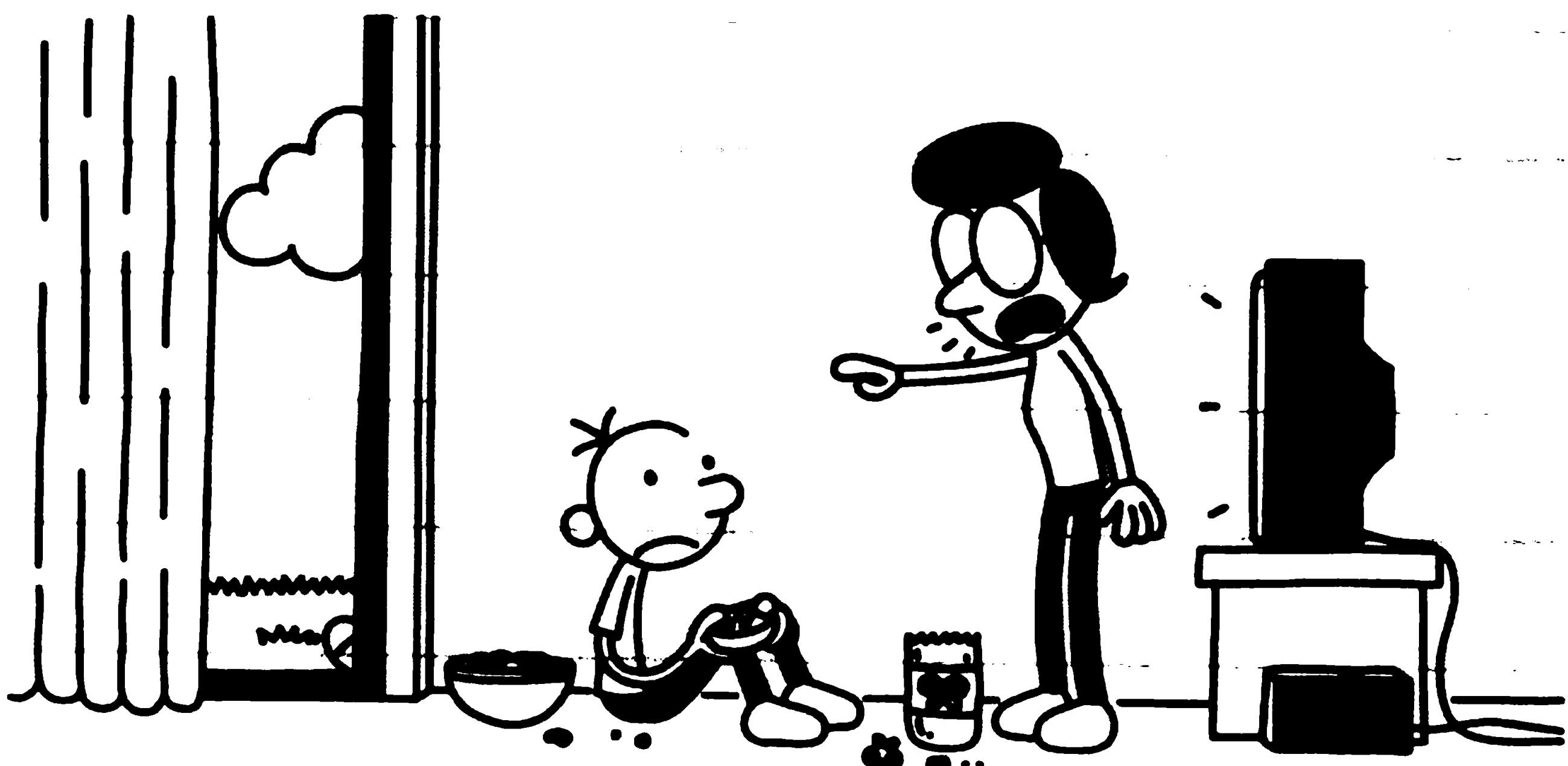
Với lại, có những lúc bạn THỰC SỰ cần một câu trả lời từ Bóng Ma thuật số 8, thì nó có thể khiến bạn hoàn toàn hụt hẫng.

Hôm nay, trên đường tôi đi học về, một đứa nhà Mingo đã cầm gậy đuổi theo tôi. Tôi hỏi quả bóng rằng mình nên chạy đi hay đánh lại, rồi lắc nó thật mạnh.

Vì lý do nào đó, Bóng Ma thuật số 8 không thể quyết định được.

Nhưng cuối ngày hôm đó, Quả bóng Ma thuật số 8 đã **HOÀN TOÀN** phát huy tác dụng. Mẹ bảo tôi cứ ru rú trong nhà mãi, và tôi cần ra ngoài để hít thở không khí trong lành.

Khi mẹ rời khỏi phòng, tôi hỏi quả bóng rằng có nên nghe theo lời mẹ không, và câu trả lời của nó không thể rõ ràng hơn.

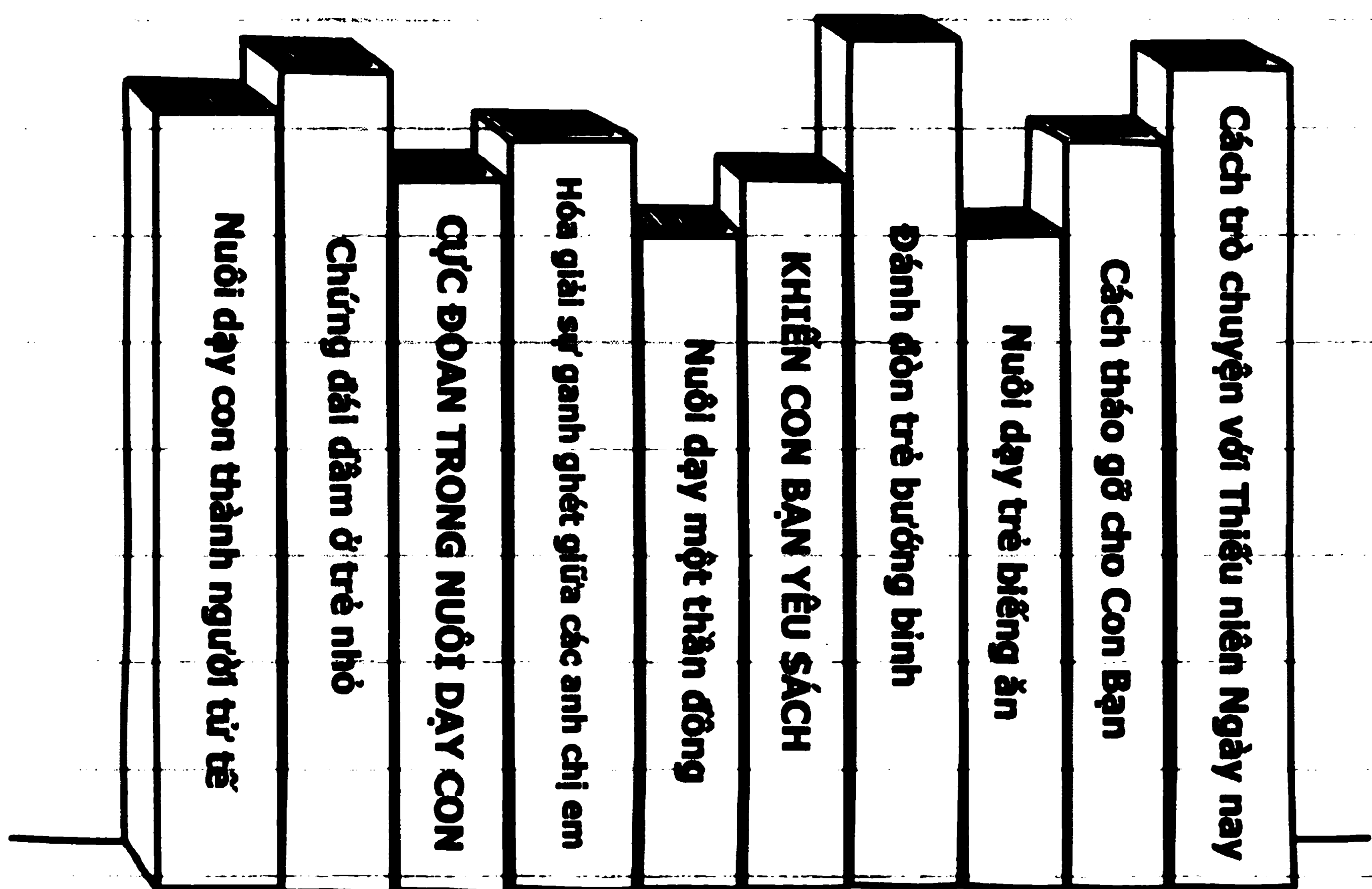

Thế là tôi trốn trong phòng để đồ của mẹ. Tôi biết đây là nơi CUỐI CÙNG mẹ tìm kiếm tôi.

Chờ khi mẹ đi hẩn ở trong đó, tôi nhận thấy có một chồng sách ở giá trên cùng.

Chúng bị giấu đằng sau mấy hộp đựng giày, nên rõ ràng là mẹ không muốn ai tìm thấy chúng. Đầu tiên tôi không thể đoán ra vì sao mẹ lại giấu tất cả những cuốn sách này trong tủ đồ thay vì để công khai trên giá. Nhưng khi đọc những tên sách, tôi đã hoàn toàn hiểu ra.

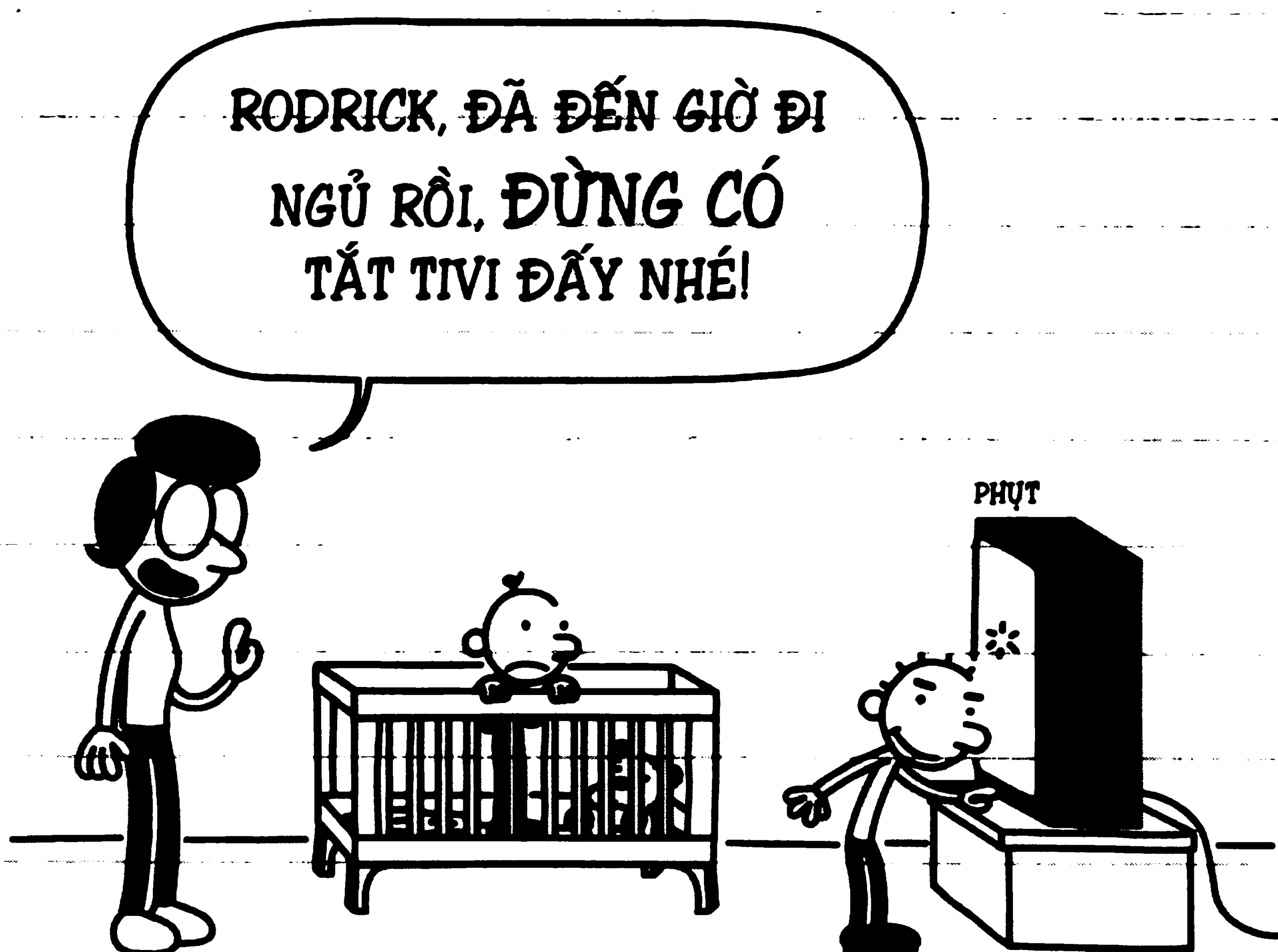

Những cuốn sách này về cơ bản là vũ khí bí mật của mẹ, và mẹ không muốn anh em chúng tôi BIẾT về chúng.

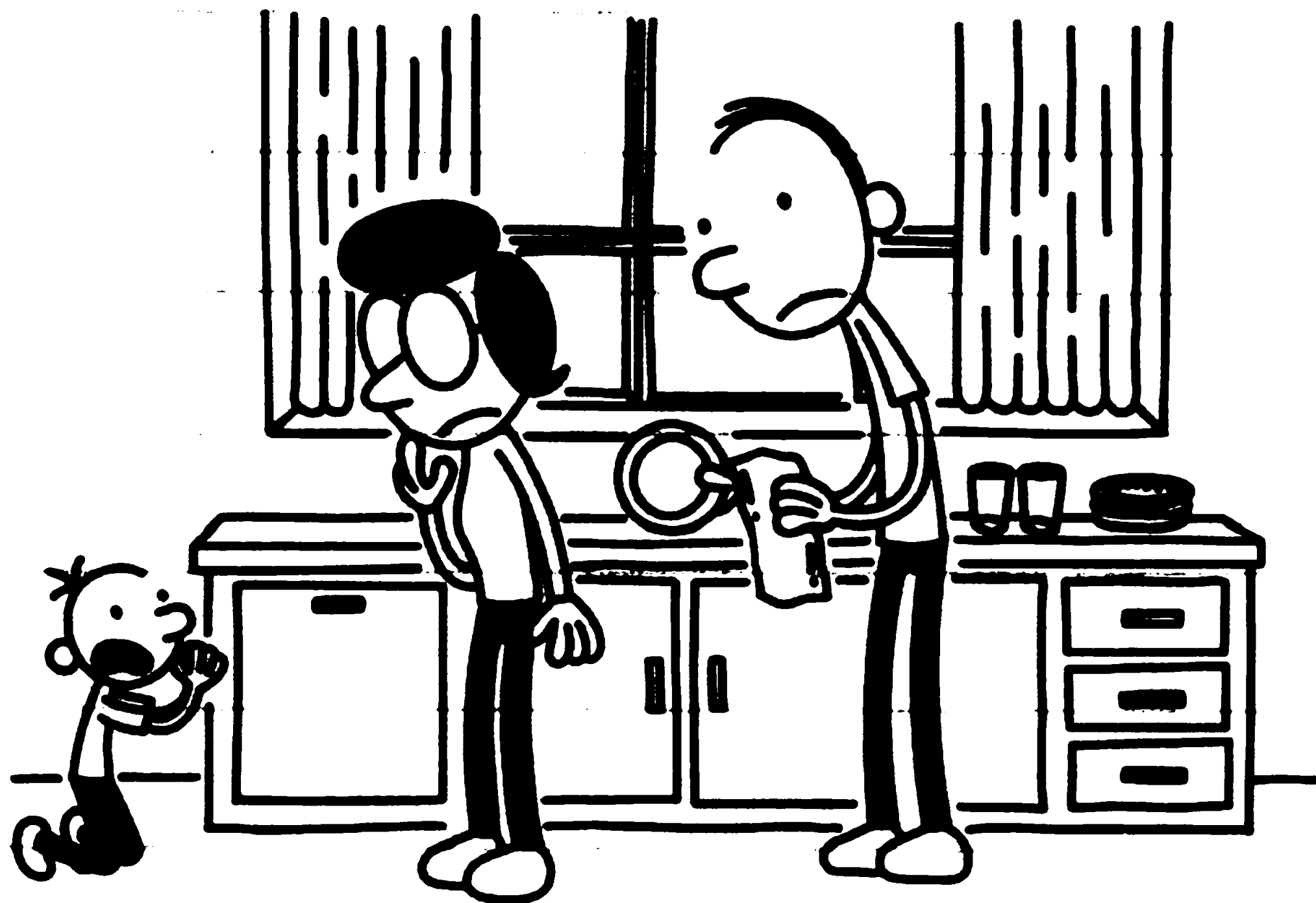
Tôi lật vài trang sách, và một số trang thực sự khiến tôi mở to mắt. Tôi thấy một trang nói về việc sử dụng một thứ có tên "đảo nghịch tâm lý."

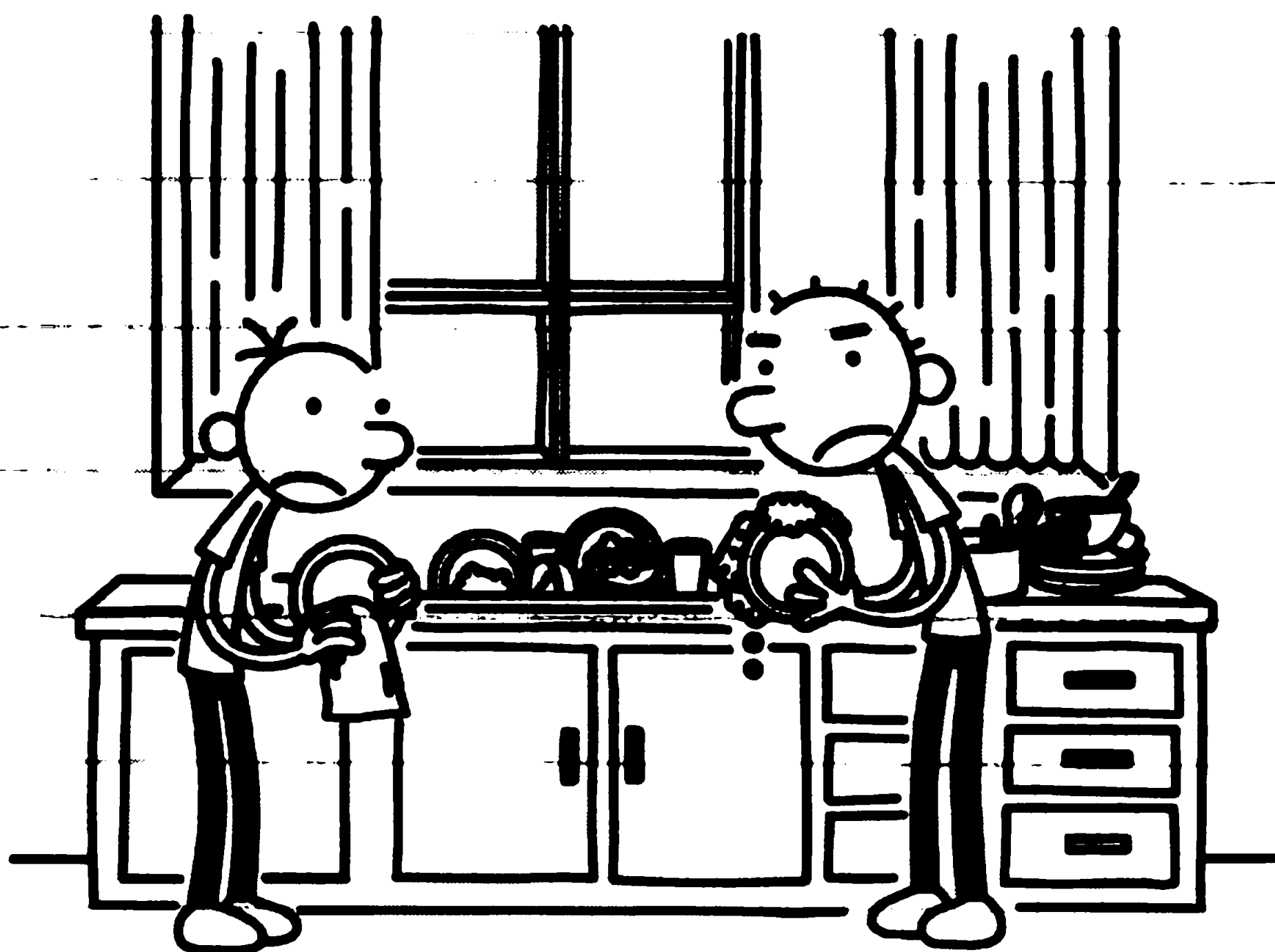
Ý tưởng là bạn có thể khiến con bạn làm điều bạn muốn bằng cách bảo chúng làm điều NGƯỢC LẠI. Giờ khi nghĩ về nó, tôi đã nhớ ra bố mẹ từng sử dụng cách này với anh em tôi.

Hồi tôi còn bé, tôi thường NÀI NỈ bố mẹ cho mình được rửa bát, nhưng họ luôn nói tôi còn quá bé để làm việc.

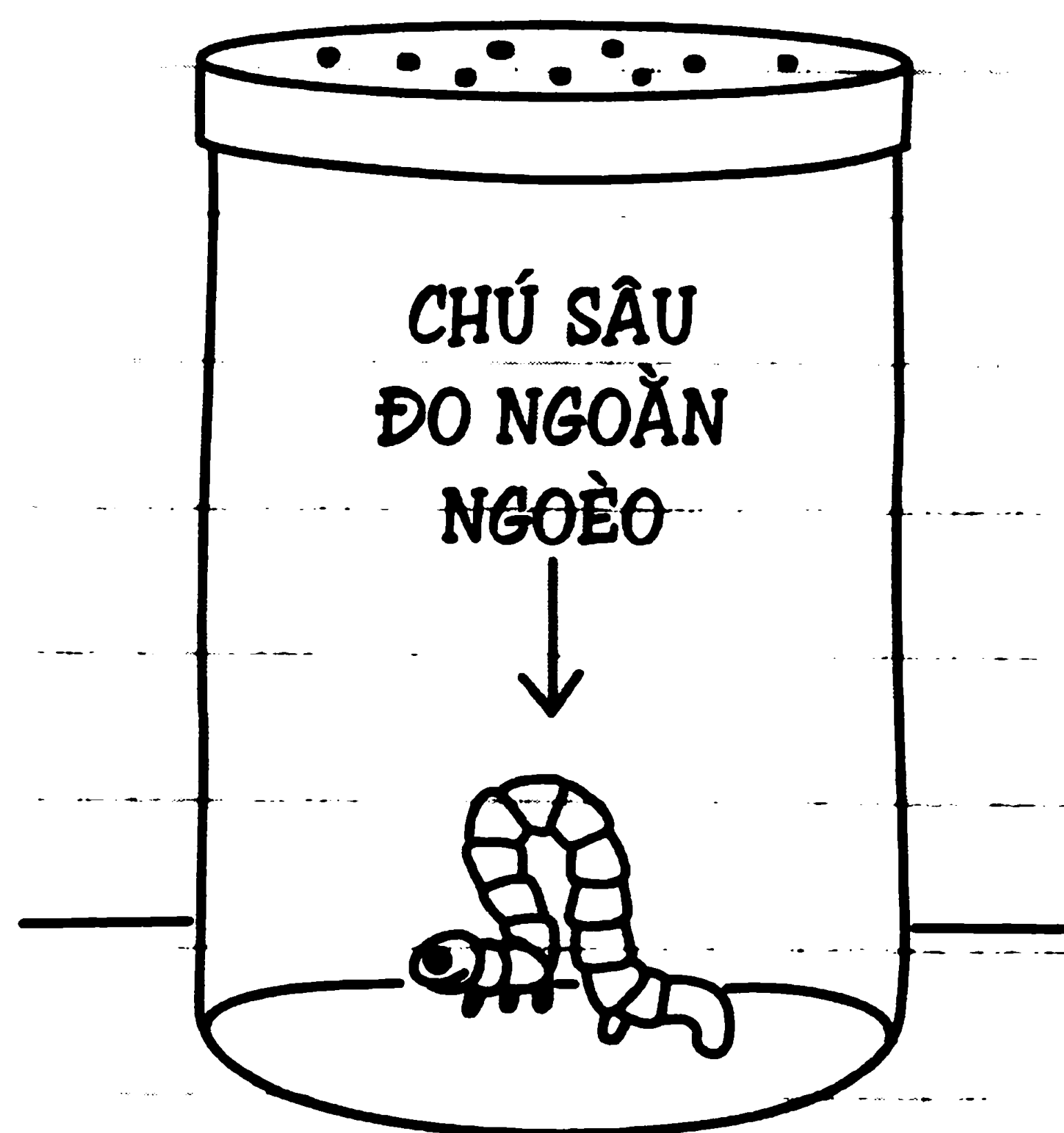

Cuối cùng, vào sinh nhật lần thứ tám của tôi, họ đã cho tôi lau khô bát đĩa, và tôi đã hạnh phúc tột đỉnh như thể bố mẹ vừa cho mình cả triệu đô-la. Giờ tôi đã nhận ra mọi chuyện chỉ là mánh khéo, và Rodrick hẳn cũng rơi vào cái bẫy tương tự.

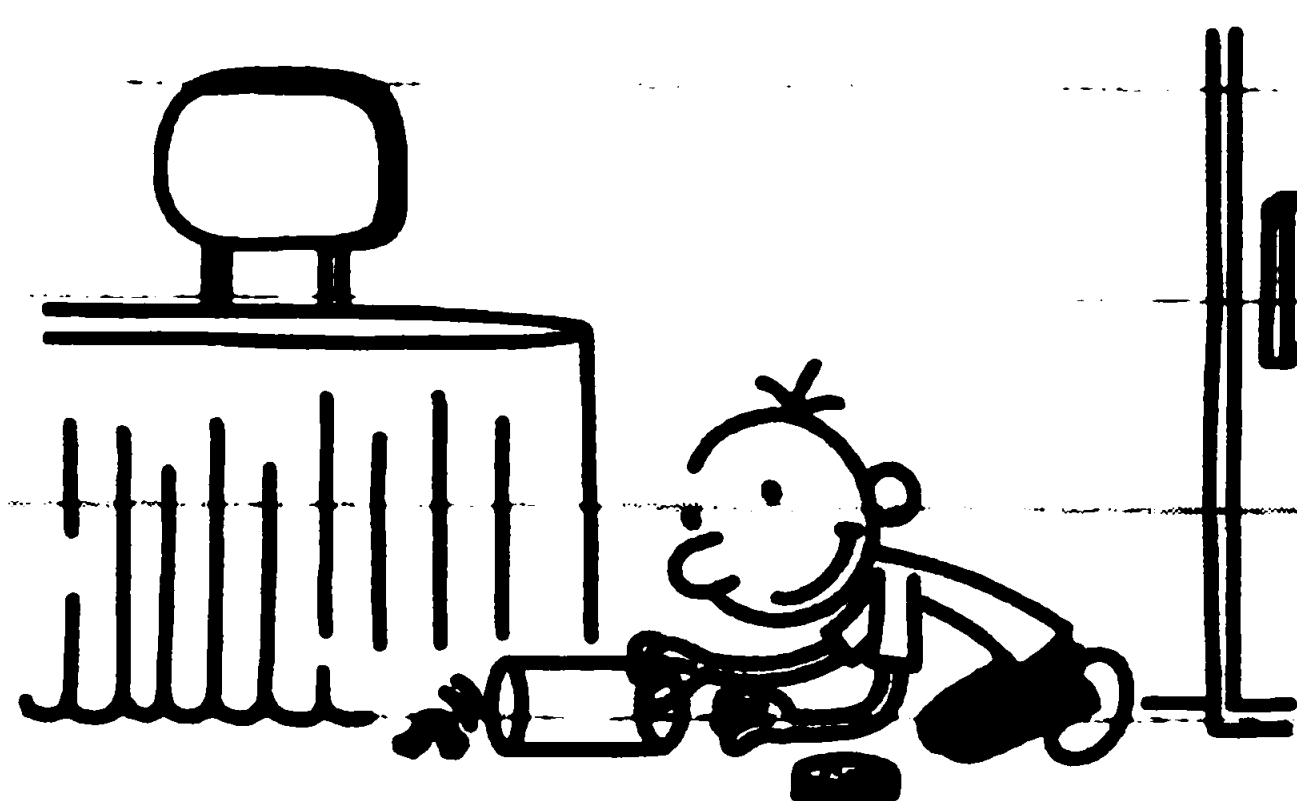

Có những cuốn sách viết về mọi tình huống cha mẹ có thể phải giải quyết khi nuôi dạy con. Tôi luôn băn khoăn không biết mẹ lấy tất cả những lời khuyên ở đâu ra, và giờ thì tôi đã biết.

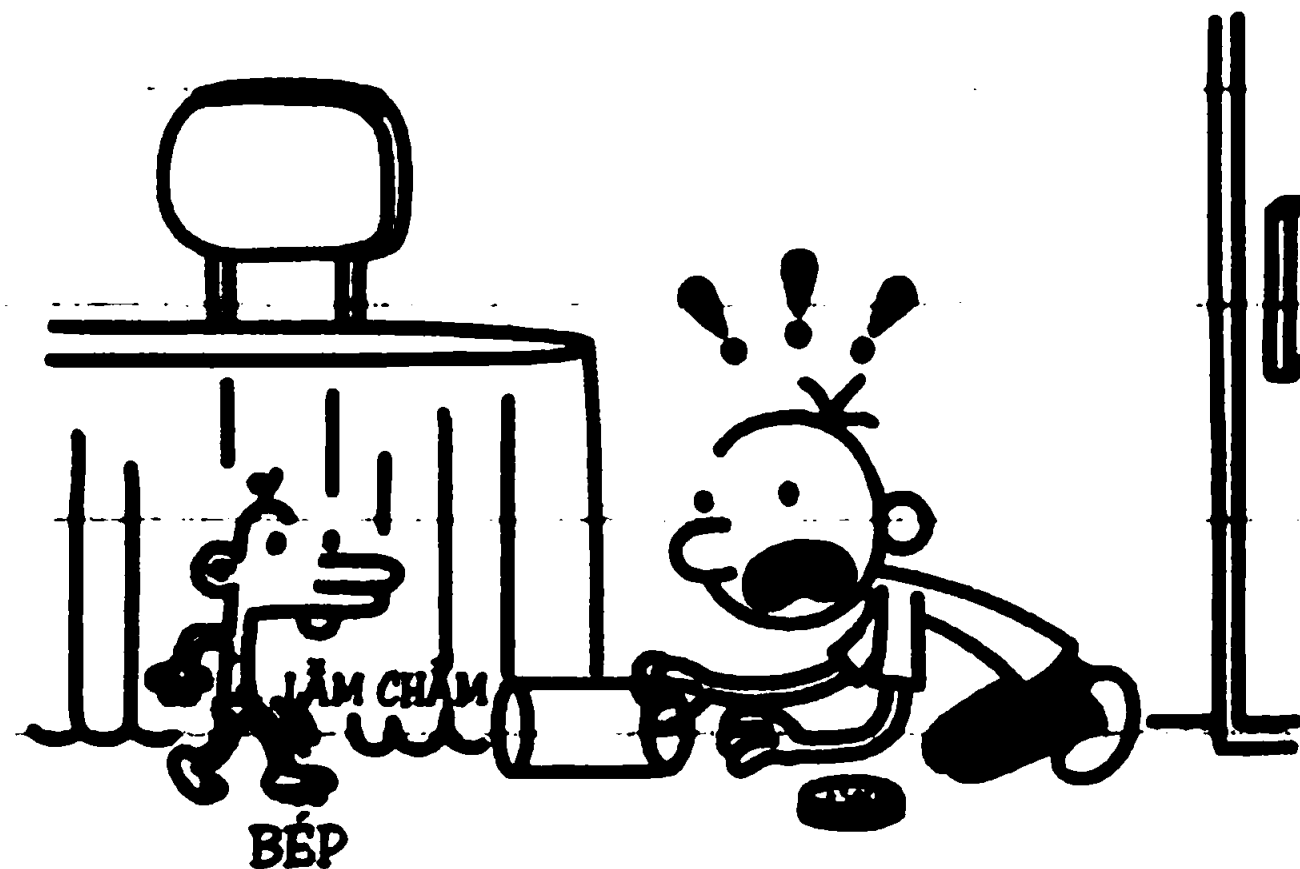
Khi tôi chín tuổi tôi bắt được một con sâu đo đang bò lổm ngổm trước bậc thềm. Tôi đặt tên cho nó là Ngoằn Ngoèo và nuôi nó trong một cái bình nhỏ có chọc lỗ phía trên nắp.

Mỗi ngày tôi phải cho nó ra ngoài cái bình để nó có thể tập thể dục.

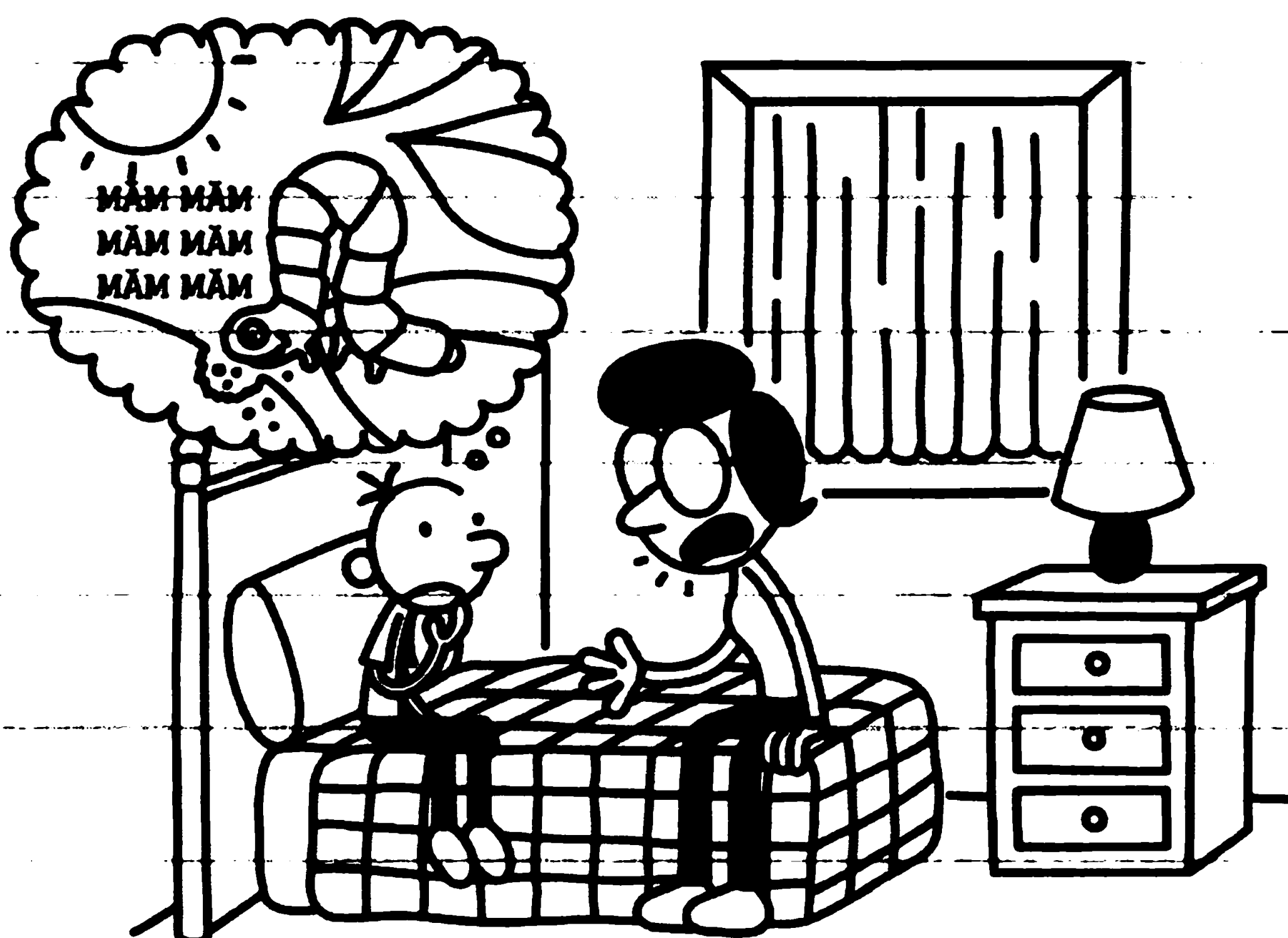

Vào khoảng thời gian đó Manny đang bắt đầu chập chững tập đi những bước đầu tiên, đó là điều bất hạnh cho Ngoằn Nghèo.

Tôi thực sự rơi nước mắt về chuyện đó, và đêm ấy mẹ đã vào phòng tôi để nói chuyện.

Mẹ nói tôi không nên đau buồn, vì Ngoằn Nghèo đang ở trên "Thiên đường Sâu đo" và rằng ở trên Thiên đường Sâu đo thì luôn tràn ngập ánh nắng và có cả tấn lá để ăn. Và tôi phải thừa nhận, câu nói ấy ĐÚNG LÀ khiến tôi cảm thấy tốt hơn.

Ừm, hôm nay tôi đã tìm thấy mẹ có được ý tưởng ấy
CHÍNH XÁC từ đâu.

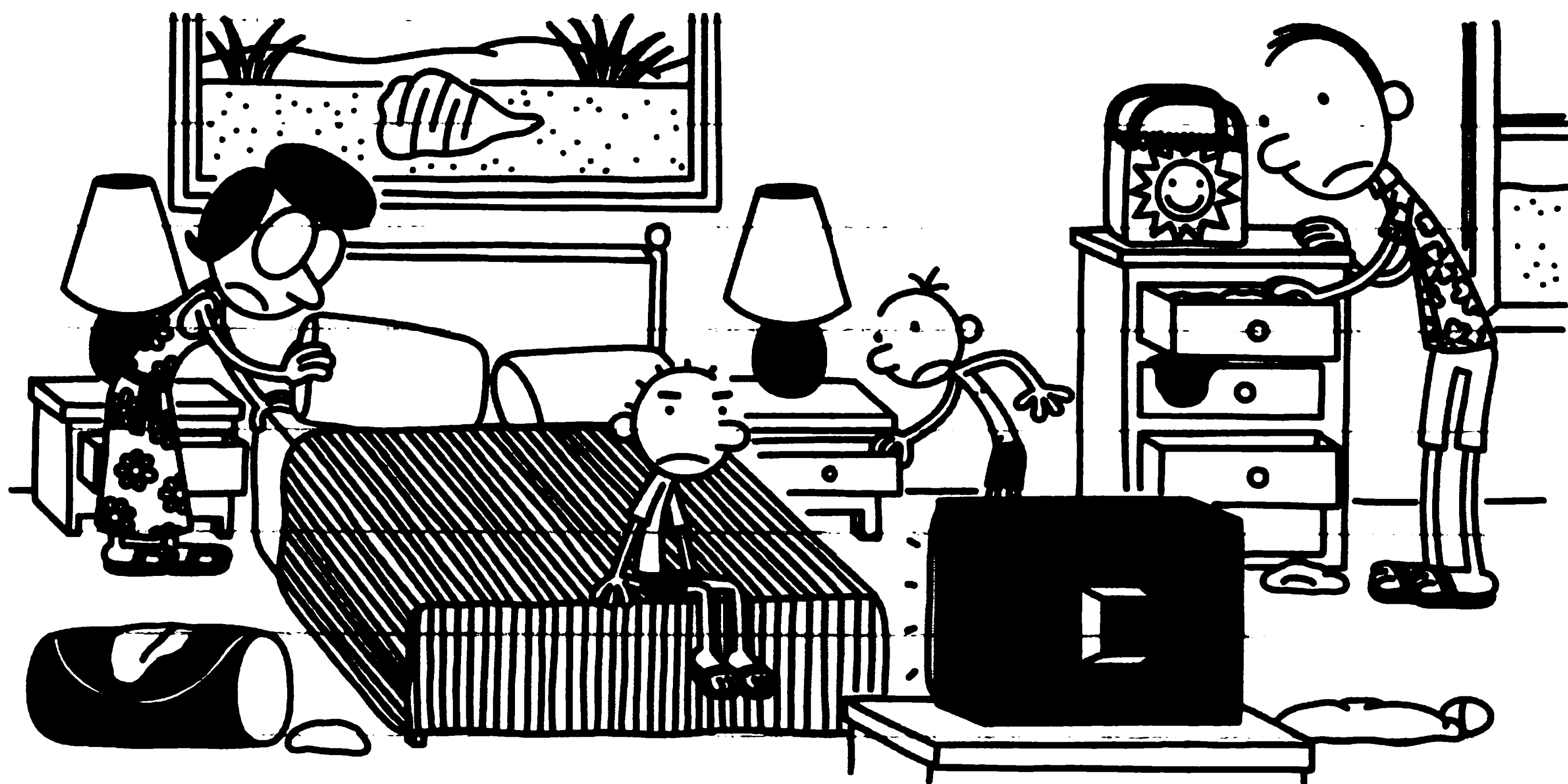
Một cuốn trên giá còn khá mới, và khi tôi lấy nó xuống,
NHIỀU điều bắt đầu trở nên sáng tỏ.

Tủ quần áo của mẹ còn trả lời cho một vài điều bí ẩn khác. Hồi còn học mẫu giáo, tôi có một con thú len tên là Tickles, đêm nào nó cũng ngủ với tôi.

Mùa hè năm đó nhà tôi đi nghỉ mát ở bãi biển, và tôi đem Tickles theo. Nhưng một buổi chiều, khi chúng tôi trở về phòng khách sạn, Tickles đã BIẾN MẤT.

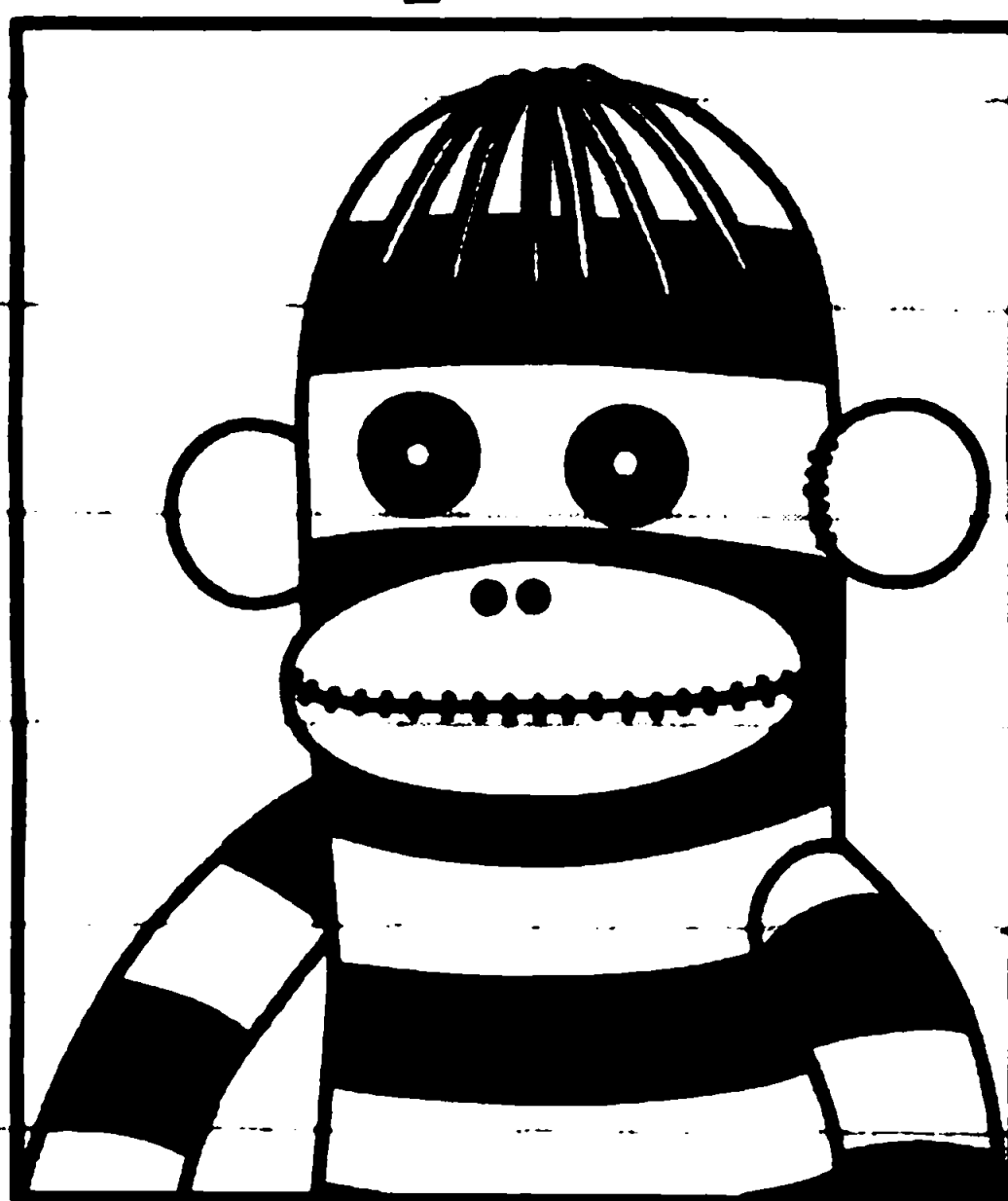
Mẹ nói người phụ nữ dọn phòng hẳn đã vợ cả Tickles khi thu đông chăn ga, thế là chúng tôi xuống tầng dưới nơi người ta giặt là để xem Tickles có ở trong máy giặt hay thứ gì đó tương tự không.

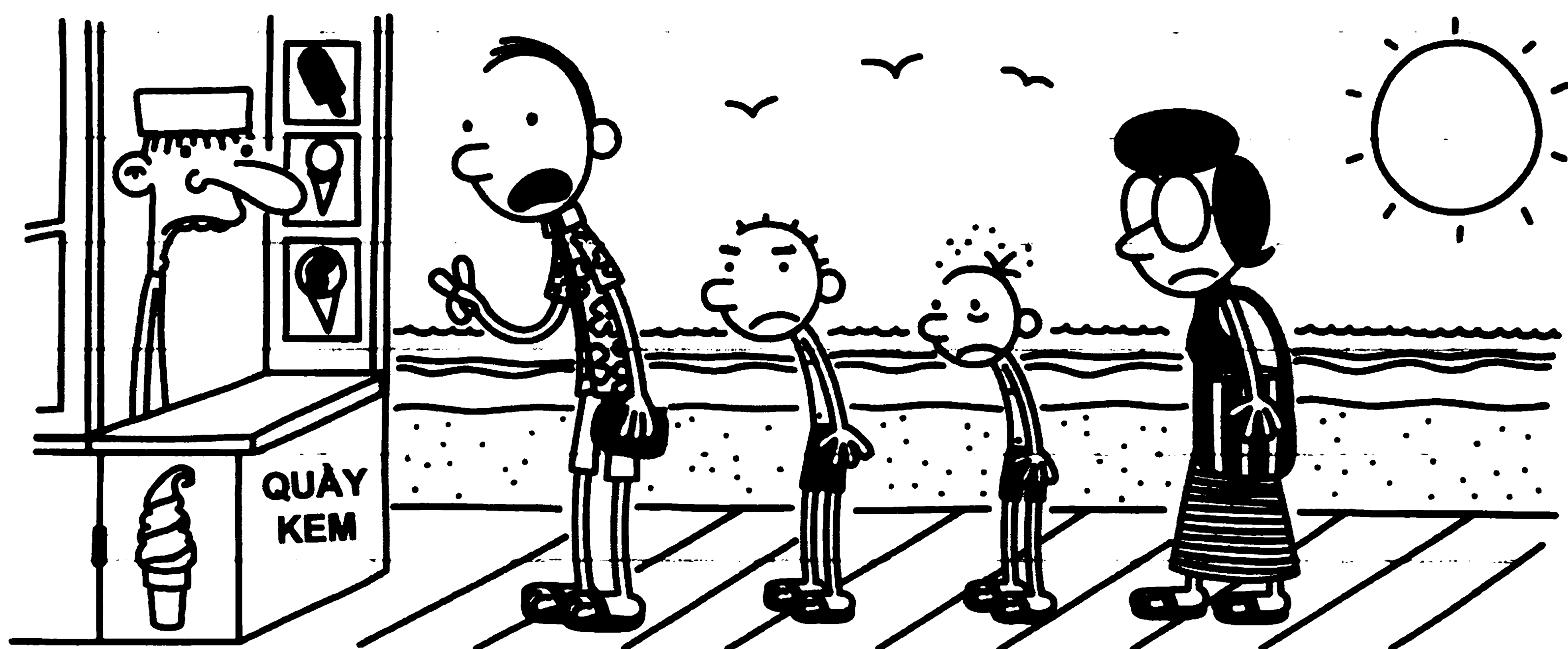
Nhưng nó cũng không Ở ĐÓ. Đến lúc này tôi đã khá bấn loạn, vì thế mẹ bảo tôi hãy làm vài bản mô tả Tickles và dán khắp khách sạn.

TÌM THÚ LẠC

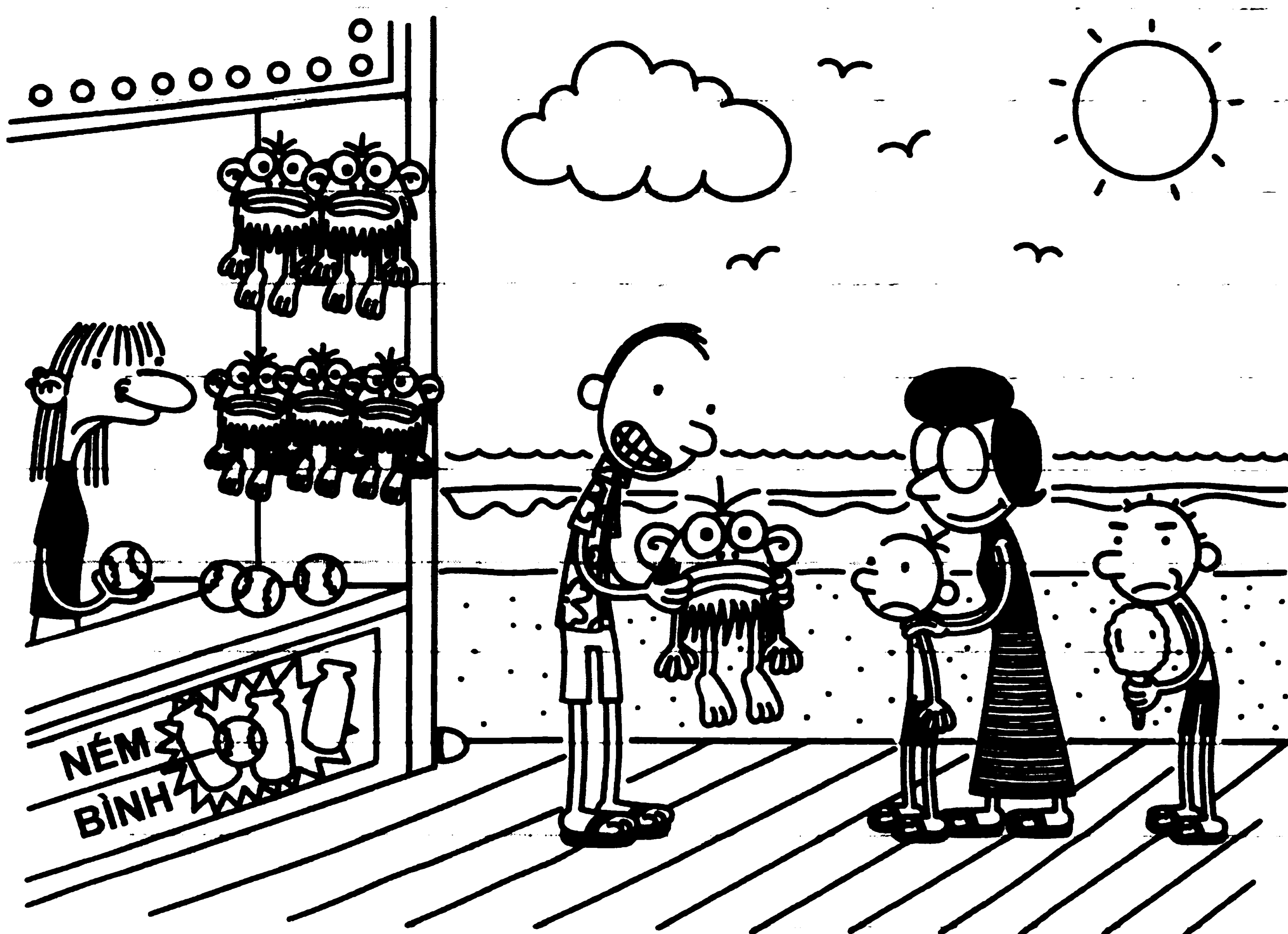
TÊN: TICKLES
CỖ: 15 INCHES
NHÌN THẤY LÀN CUỐI:
KHÁCH SẠN OCEAN
VIEW
HÃY GỬI VỀ:
BÀN LỄ TÂN CỦA
KHÁCH SẠN OCEAN
VIEW

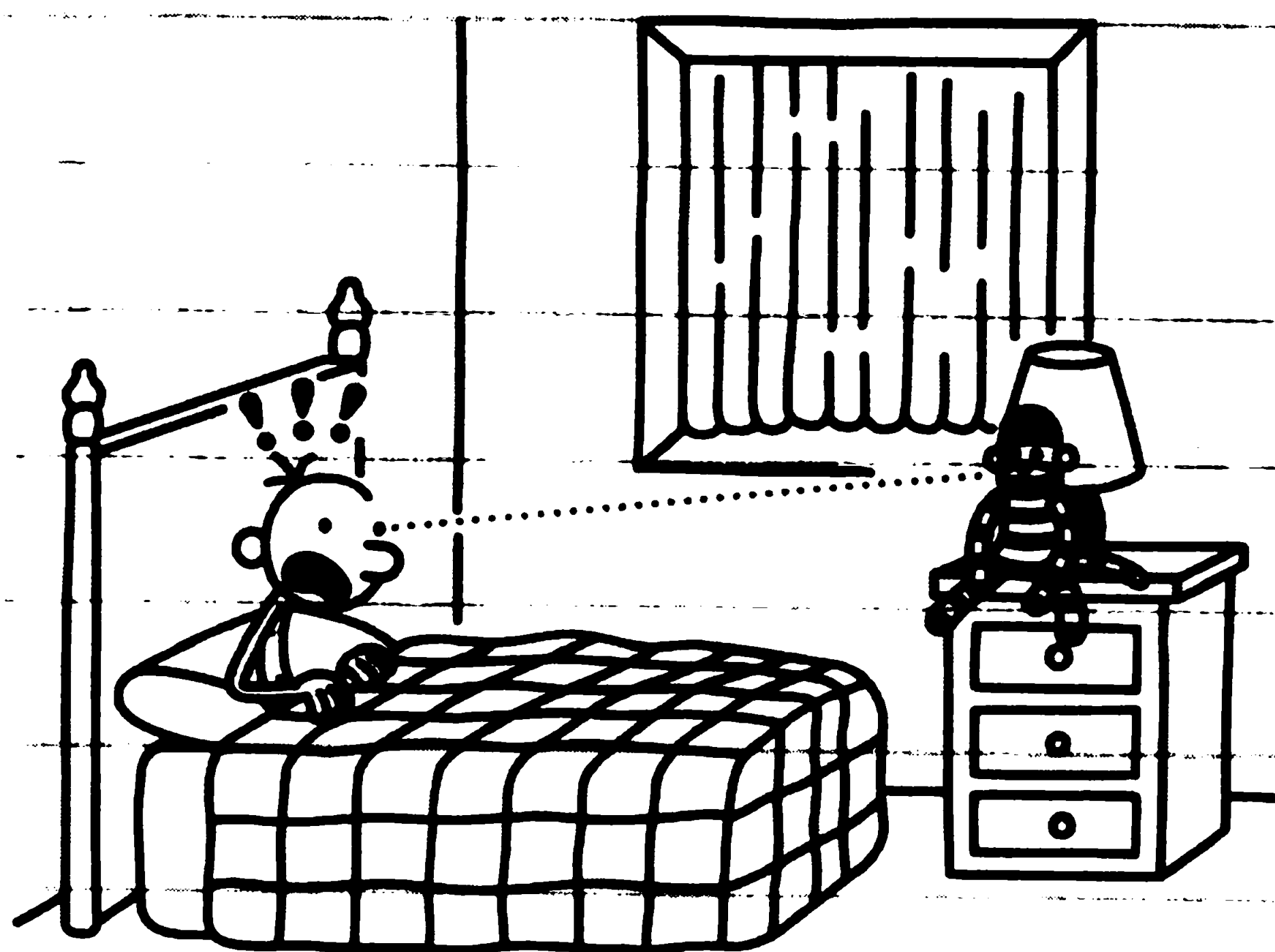
Ngày hôm sau nhà tôi lại ra bãi biển, nhưng tôi không thể vui vẻ vì chuyện Tickles.

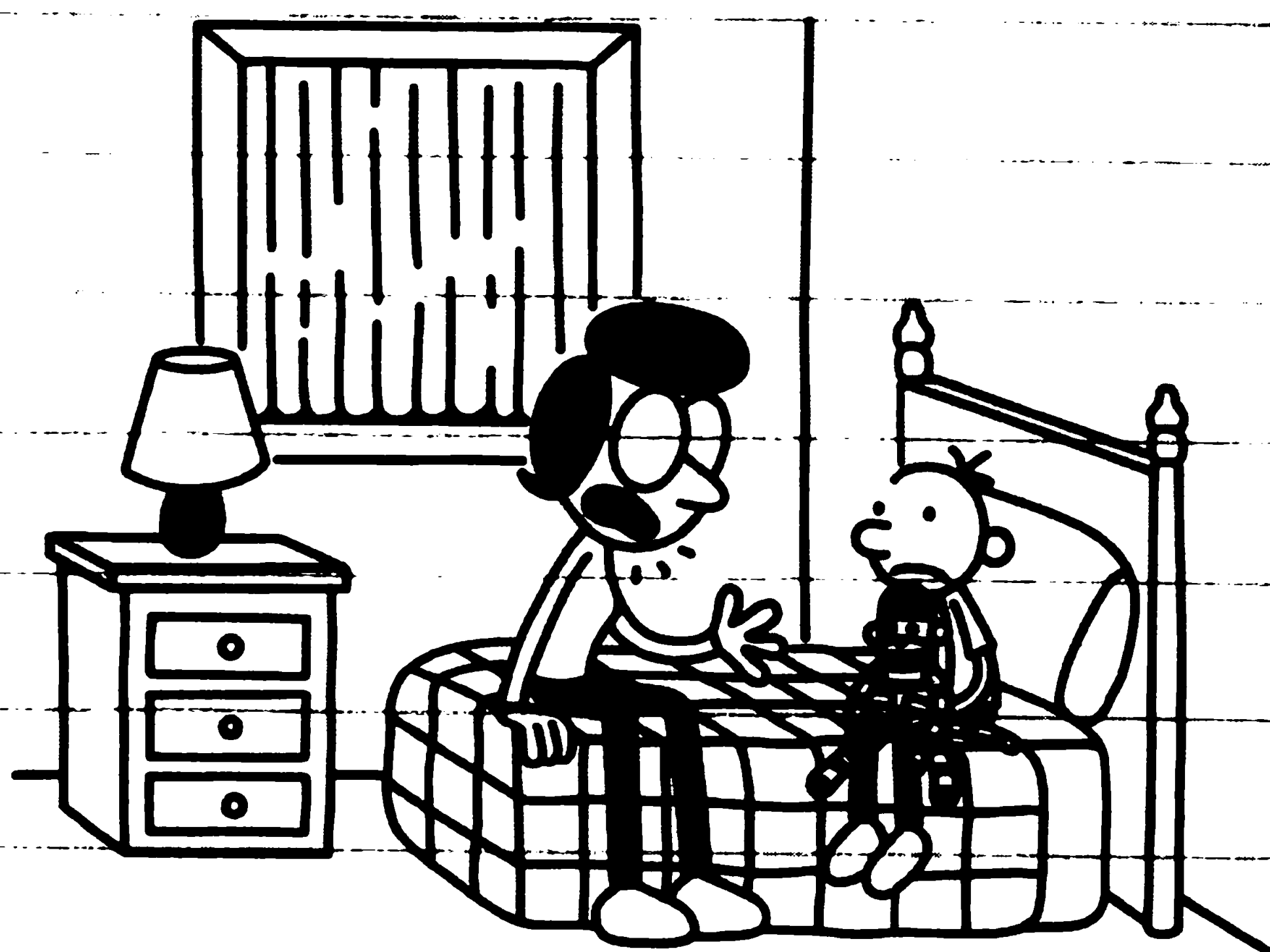
Bố đã chơi một game trong trò chơi lễ hội và thắng được một con thú nhồi bông thay thế Tickles, nhưng nó chẳng giống gì cả.

Chuyện mất Tickles thực sự đã phá hủy kỳ nghỉ của TẤT CẢ MỌI NGƯỜI, vì thế chúng tôi về nhà sớm một ngày. Về đến nhà tối hôm đó, tôi đi ngủ ngay, và sáng hôm sau Tickles đã chễm chệ trên tủ đồ của tôi.

Mẹ nói Tickles hẳn đã tìm được đường về nhà vì nó yêu tôi rất nhiều. Và suốt một thời gian dài tôi đã tin sái cổ.

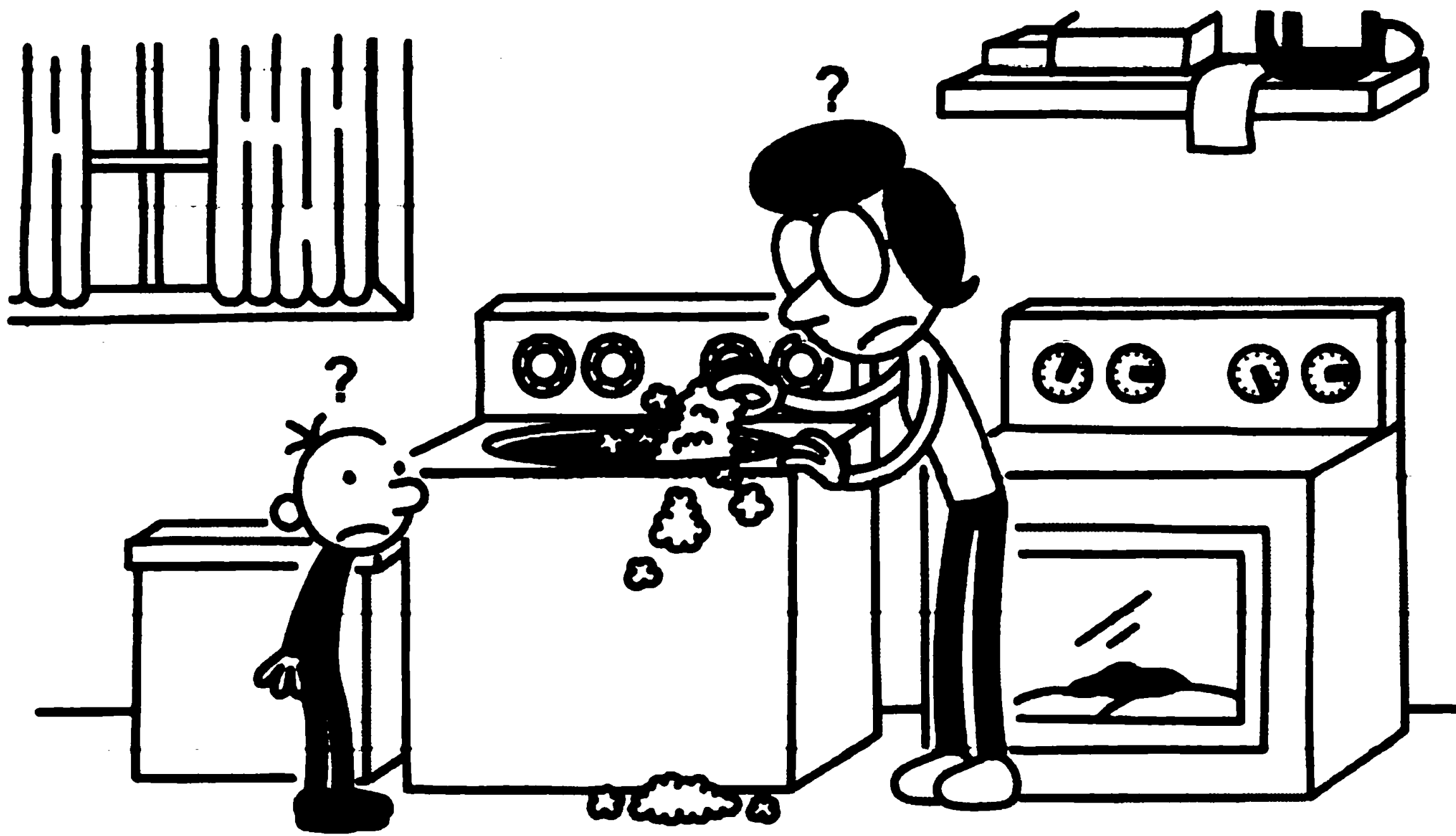
Nhưng giấu đằng sau những cuốn sách của mẹ, có NĂM con khỉ bằng len nhìn GIỐNG Y CHANG Tickle.

Điều đó có nghĩa là mẹ đã đi ra ngoài và mua một mớ những con khỉ thay thế ngay sau khi tôi để mất con đầu tiên.

Ai biết được con Tickle đang ngồi trên tủ đồ của tôi lúc này là thuộc phiên bản nào!

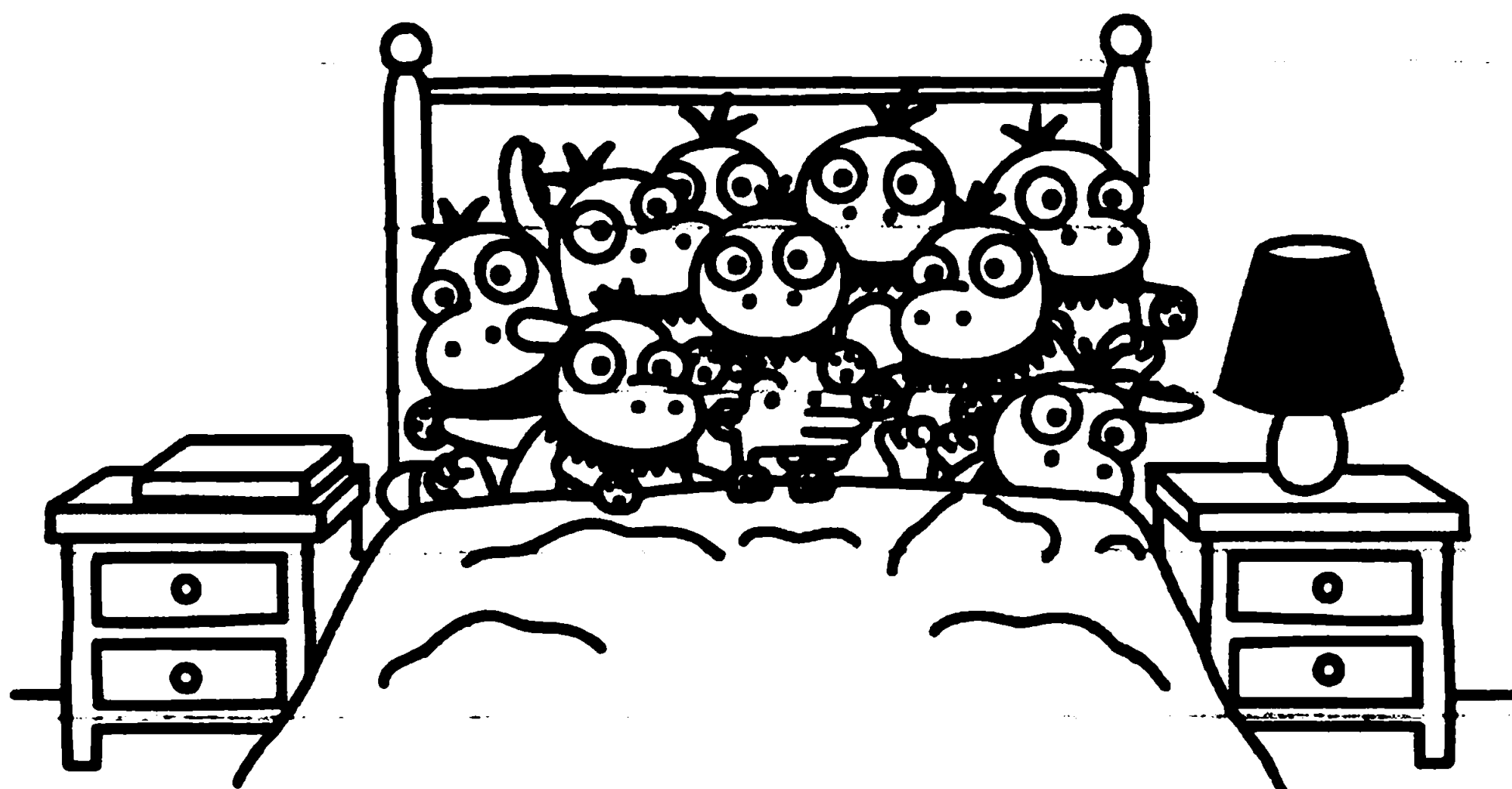
Thực tế, bây giờ khi tôi nghĩ về chuyện đó, tôi nhớ lại cái lần mẹ phải giặt con Tickle bởi vì tôi làm dây sô cô la sữa lên nó. Khi mẹ mở cửa máy giặt ra, trông như thể một chiếc gối vừa nổ tung trong đó.

Nhưng tối hôm ấy, khi tôi tắm xong, Tickles lại chêm chệ trên giường của tôi, mới tinh tươm. Thế nên con trong phòng tôi bây giờ phải là thế hệ thứ tư hay thứ năm là ít.

Chuyện này cũng giải thích vì sao Manny lại ngủ với mười con khủng long bằng len hàng đêm.

Trước đây Manny chỉ có MỘT con khủng long tên là REXY, nhưng hẳn nó đã khám phá ra kho dự trữ bí mật của mẹ trước cả tôi.

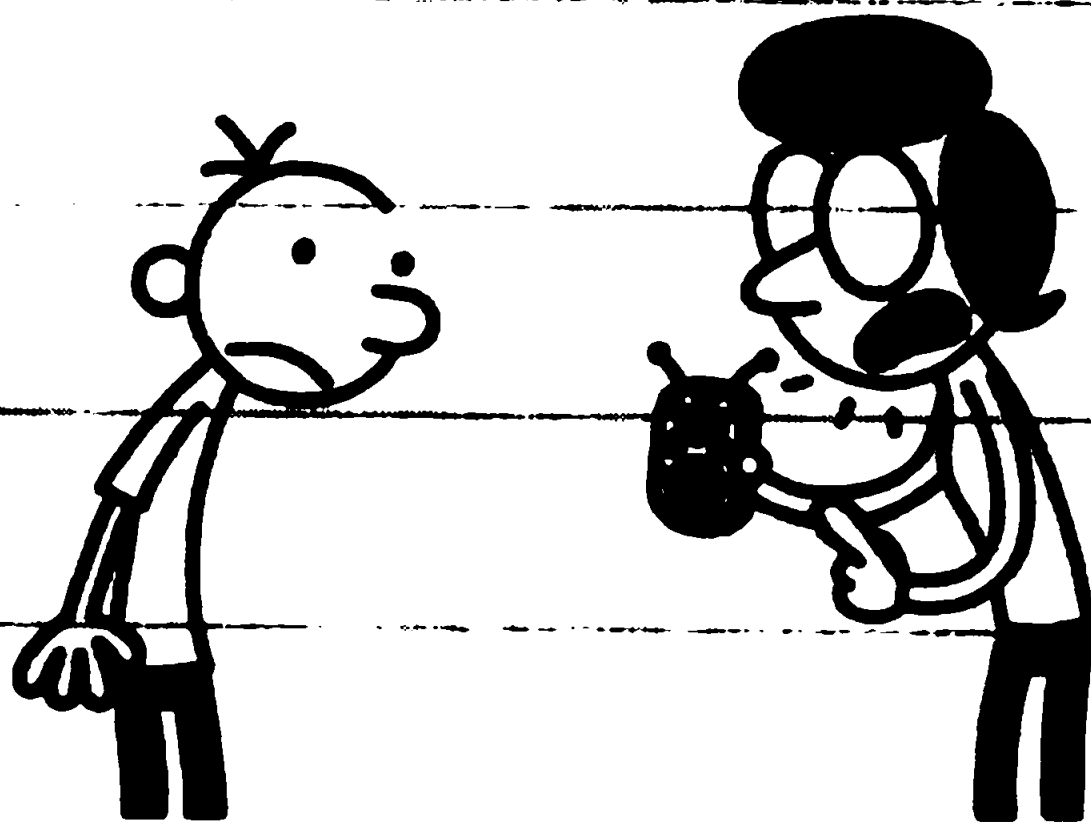
Tôi muốn tiếp tục khám phá tủ đồ của mẹ xem còn tìm được thứ gì khác, nhưng nghe thấy tiếng chân mẹ đang bước lên cầu thang, tôi đành chuẩn bị bỏ đi.

Bây giờ khi tôi đã biết về những cuốn sách nuôi dạy con của mẹ, tôi có thể đi trước những người xung quanh tôi một bước. Cảm ơn Bóng Ma thuật số 8 về ĐIỀU NÀY.

Thứ Ba

Hôm nay tôi quyết định sẽ xem có mảnh khốe nào trong những cuốn sách của mẹ có tác dụng với NGƯỜI LỚN hay không.

Tôi LIÊN TỤC xin bố mẹ mua cho điện thoại riêng, nhưng mẹ luôn nói tôi đã CÓ một cái rồi. Mẹ đang nói về cái điện thoại Con Bọ Rùa của tôi, và nó chẳng khác nào một món đồ chơi mẫu giáo.

Thế là khi tôi và Rodrick rửa bát tối nay, tôi cố thử đòn đảo ngược tâm lý với bố mẹ.

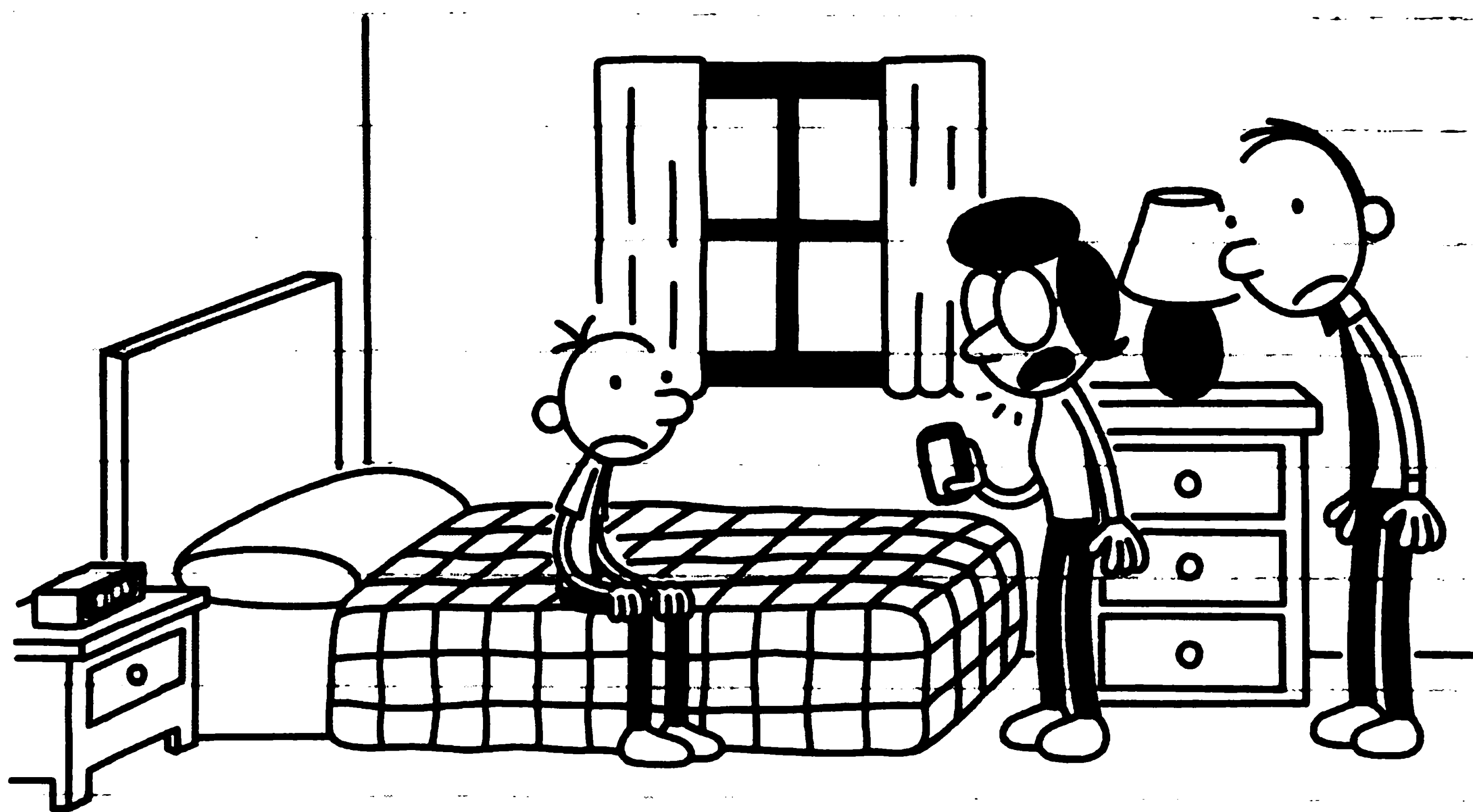

Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng tôi bị sốc khi nó có hiệu quả NHANH đến thế. Ngay lập tức, mẹ vào phòng tôi và nói mẹ quyết định lên đời điện thoại và cho TÔI DÙNG cái cũ của mẹ.

Nhưng trước khi đưa cho tôi, mẹ nói có một vài "quy định cơ bản". Đó là tôi phải chia sẻ chiếc điện thoại với Manny vì nó còn chơi những trò chơi mang tính giáo dục trên đó.

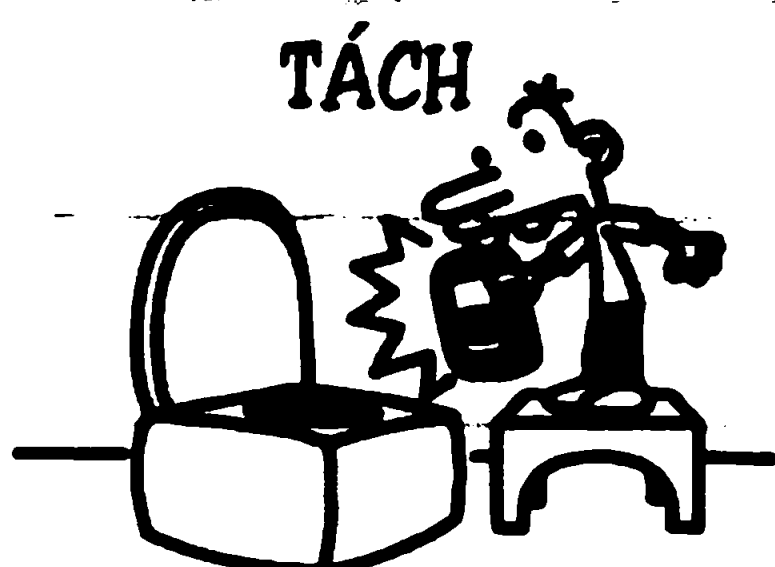
Mẹ cũng nói tôi không được phép nhắn tin cho bất kỳ

bạn bè nào.

Ừm, nhắn tin cho bạn bè không phải là vấn đề, vì tại thời điểm này tôi KHÔNG CÓ bạn bè nào. Chia sẻ với Manny lại là chuyện khác.

Manny thích chụp ảnh bằng điện thoại của mẹ, nhưng tôi thực sự không muốn ảnh CỦA NÓ bị lẫn với ảnh CỦA TÔI.

Dù vậy, tôi vẫn phấn khích khi được sở hữu một chiếc điện thoại ngon nghẻ.

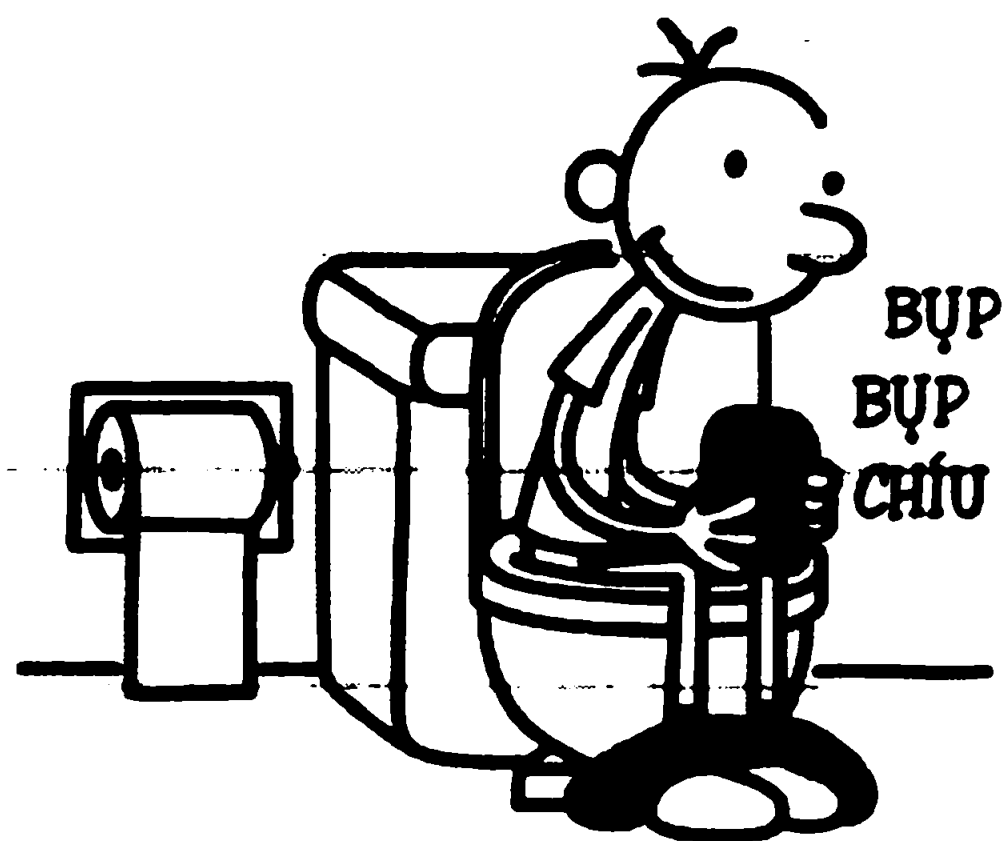
Tôi dành chút thời gian để biến nó thành của mình với một hình nền mới và những nhạc chờ khác. Nhưng khi đang làm chuyện đó, tôi nhận được một tin nhắn từ bà ngoại – rõ ràng là gửi cho mẹ.

Mẹ nói tôi không được nhắn tin cho bạn bè, nhưng mẹ chưa bao giờ nói điều gì liên quan đến HỌ HÀNG THÂN THÍCH.

Xin lỗi mẹ, cuối tuần này bố con nó phải làm mấy việc cha-con-với-nhau rồi

Mọi chuyện sau đó đều trong tầm kiểm soát, tôi tải hàng tá game về và bắt đầu "vui vẻ".

Nhưng ngay giữa trò chơi, dì Veronica gọi đến để trò chuyện qua video.

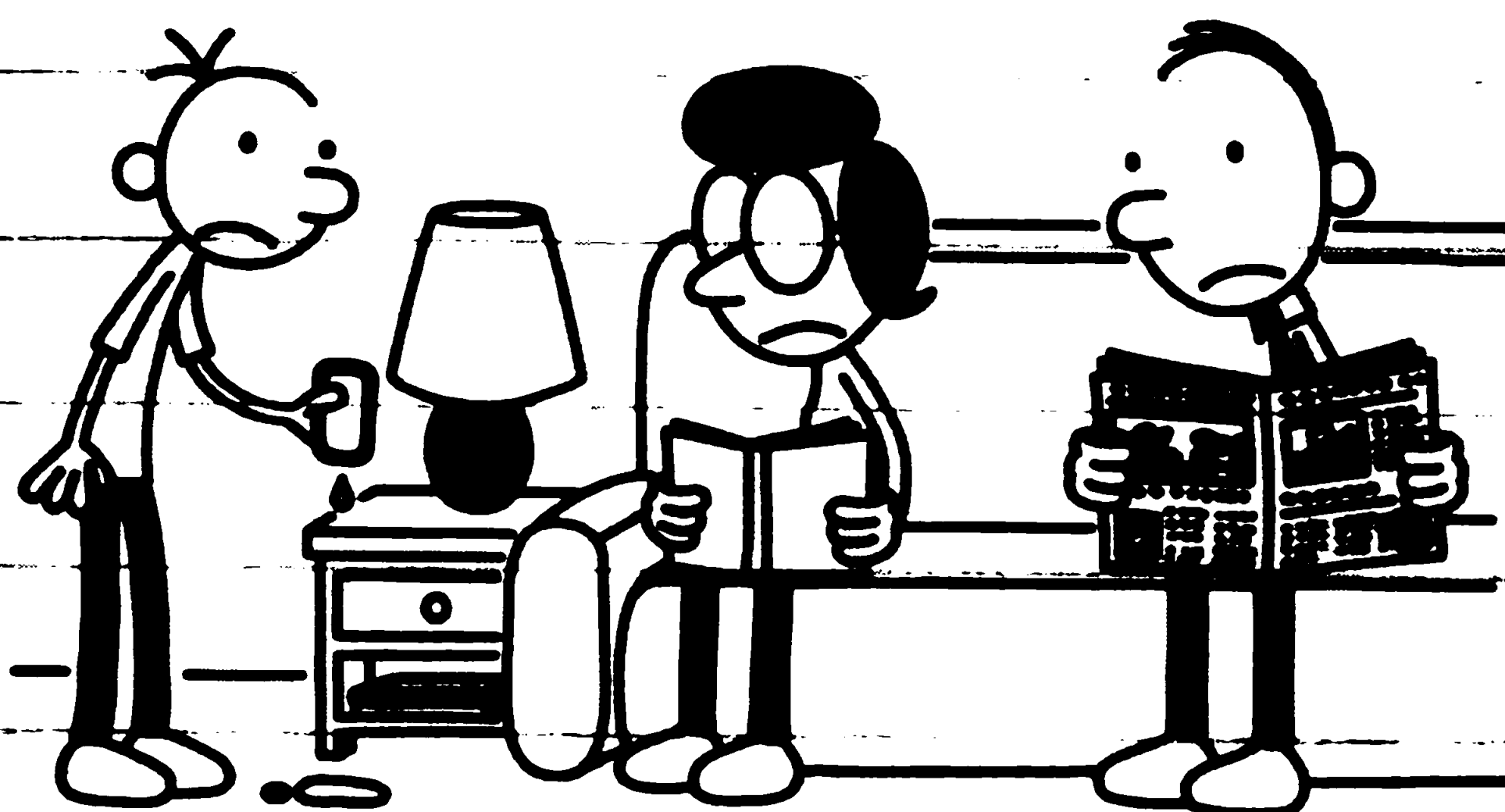
Tôi KHÔNG BAO GIỜ mong sẽ trông thấy MẶT dì Veronica trong phòng tắm đầy sự riêng tư này.

Vì thế chắc tôi có thể được lượng thứ cho nỗi ngạc nhiên nho nhỏ đó.

Tôi vớt chiếc điện thoại ra khỏi bồn cầu và ráng sức bật nó lên, nhưng vô hiệu.

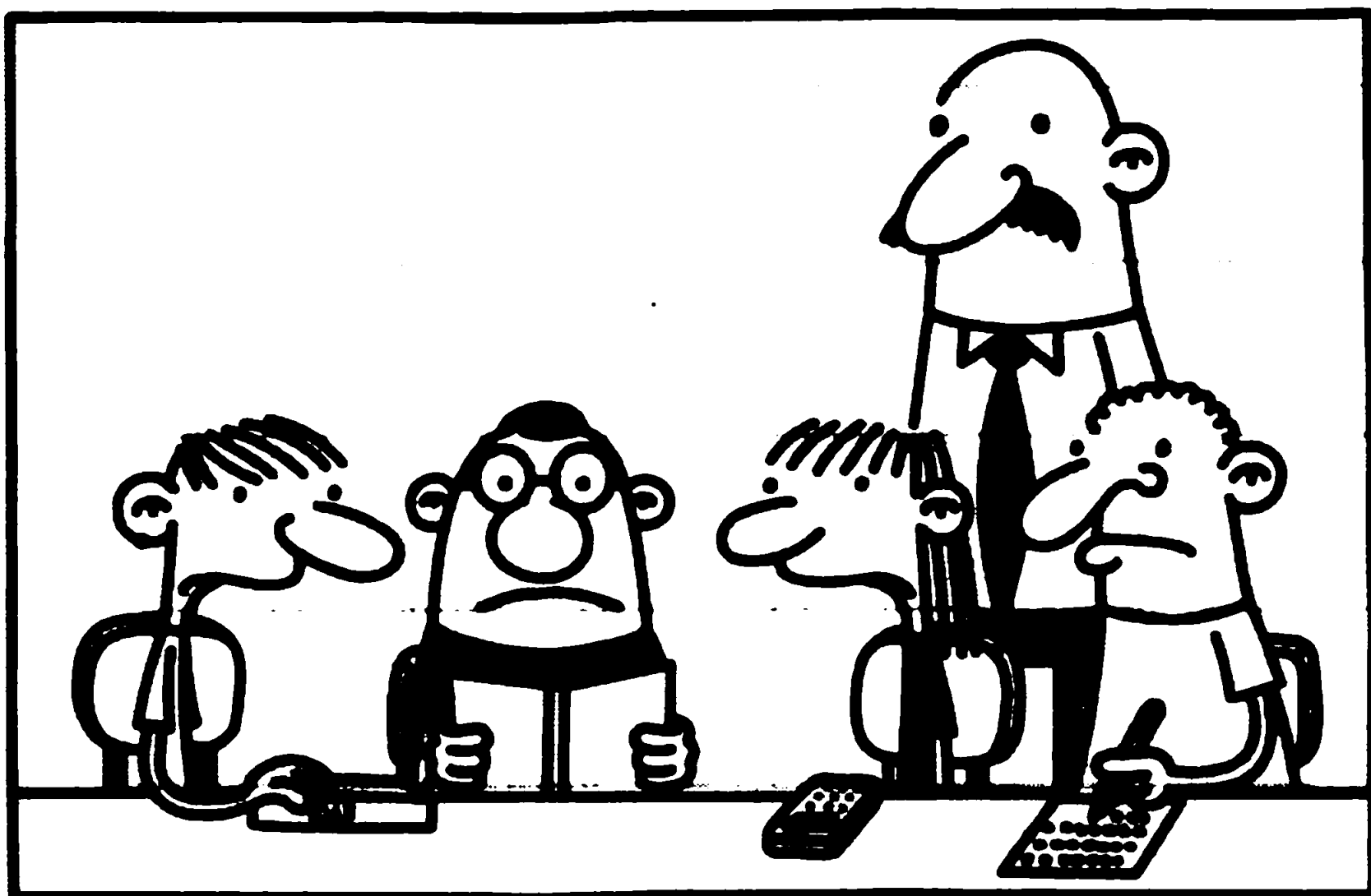
Tôi cảm thấy thật tồi tệ khi đã làm hỏng nó, nhưng tôi có thể biện hộ - tôi ĐÃ cố cảnh báo bố mẹ rằng mình chưa sẵn sàng cho cái thứ mang đầy tính trách nhiệm này mà.

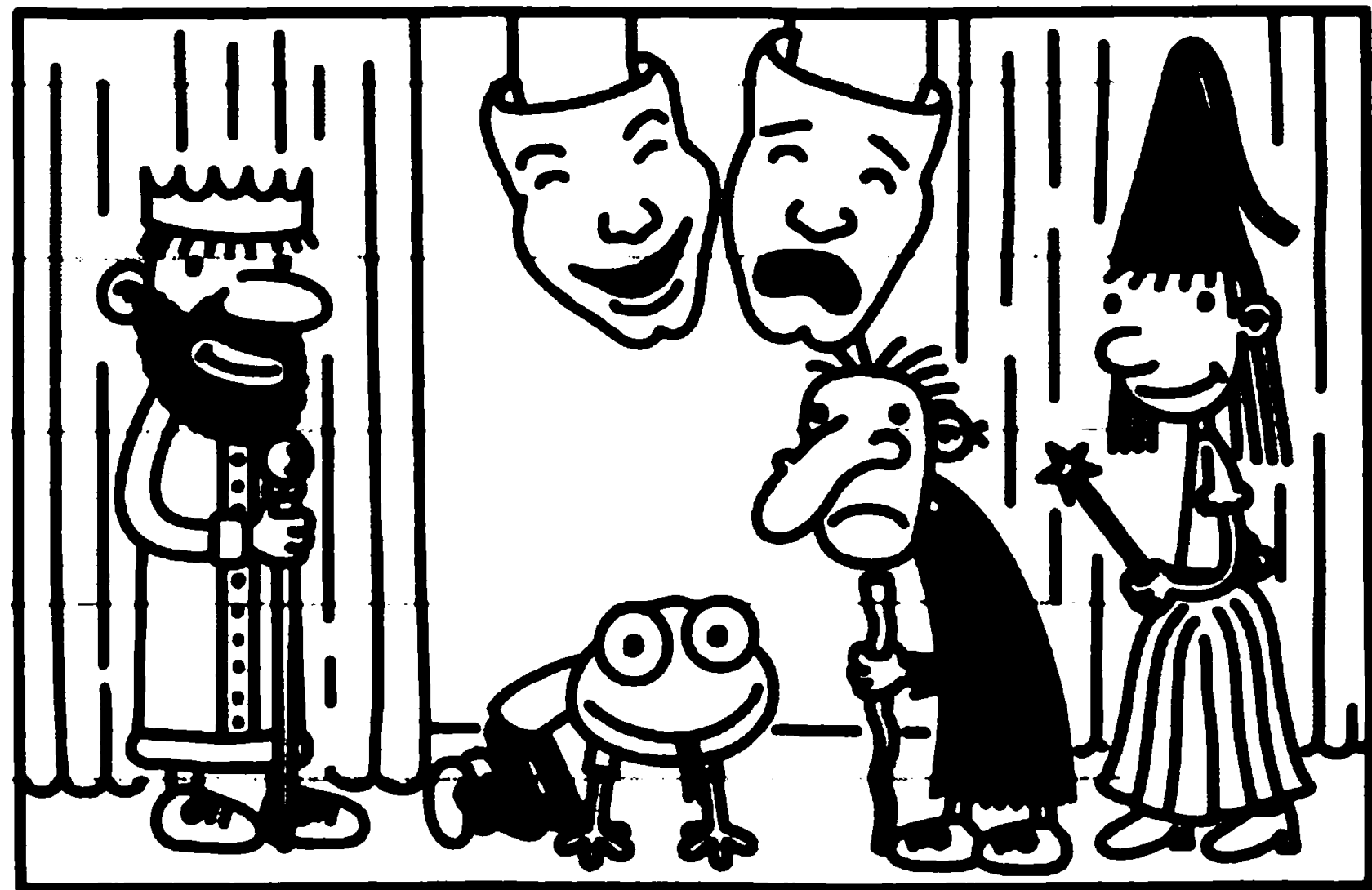
Thứ Tư

Tôi đã mệt mỏi với chuyện cứ phải sợ hãi mỗi khi đi qua khu rừng của lũ trẻ nhà Mingo, nhưng tôi nhận ra mấy thằng đó thực sự chỉ chọn nhóm sau tan học. Vì vậy, tôi quyết định bước đi thông minh nhất của tôi là chờ cho họ đi hết.

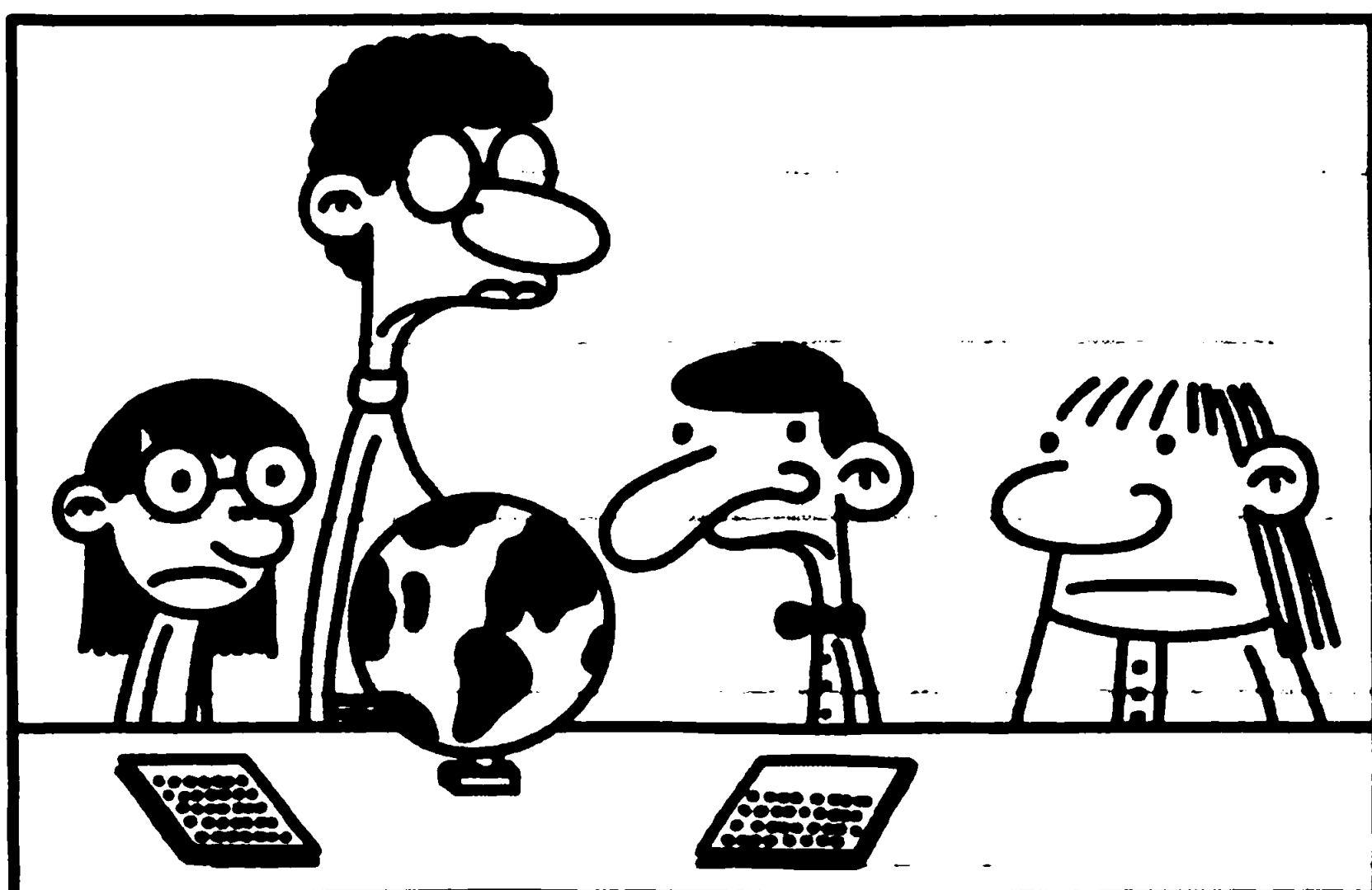
Điều đó có nghĩa tôi cần tìm việc gì đó để giết thời gian khi tan học. Có cả tá những câu lạc bộ cho học sinh, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự quan tâm đến chúng – cho đến bây giờ.

Câu lạc bộ Toán học

Câu lạc bộ Kịch

Câu lạc bộ Quan hệ Quốc tế

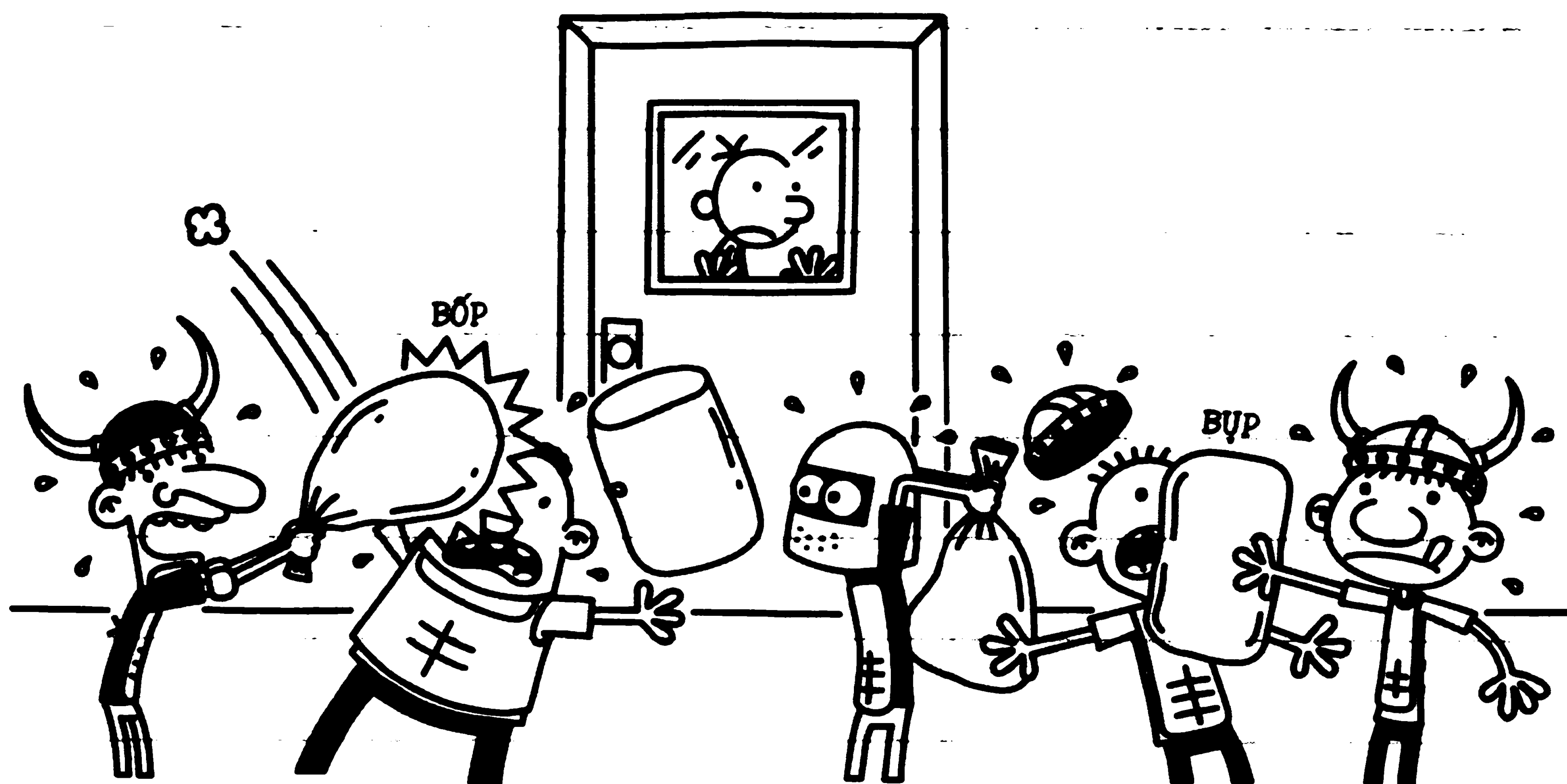
Câu lạc bộ Thi ca

Hôm nay sau khi tan học, tôi ở lại trường để xem có chỗ nào phù hợp với mình không.

Câu lạc bộ Cờ đam nghe có vẻ khá vui, nhưng nó được điều hành bởi thầy Nern, mà tôi đã dành đủ thời gian với thầy ấy trong một năm học rồi.

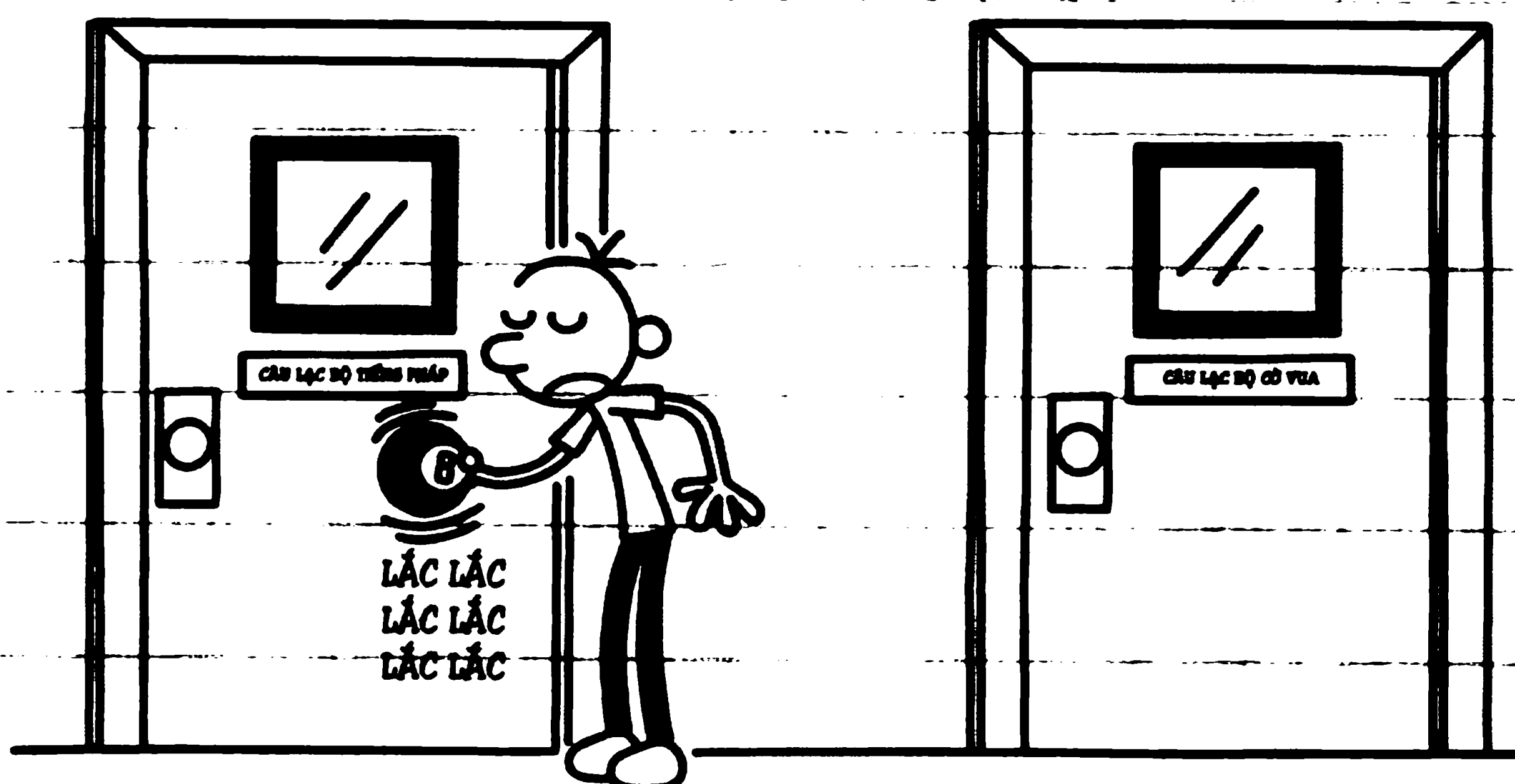
Còn có Câu lạc bộ Gối-Đấu, nhưng chỉ nhìn một lần vào trong phòng của hội đấy, tôi đã biết mình không thực sự phù hợp với nơi này.

Có một vài câu lạc bộ THỰC SỰ khác biệt, như Câu lạc bộ Ôm miễn phí mới chỉ bắt đầu vào mùa xuân này.

Thật khó để quyết định phải làm gì, vì thế tôi lại nhờ đến Bóng Ma thuật số 8. Vừa bước tới mỗi cánh cửa nơi các câu lạc bộ khác nhau đang tụ họp, tôi vừa lắc bóng xem mình nên tham gia vào câu lạc bộ nào.

Tôi nhận được nhiều câu "Không" và vài câu "Hỏi lại lần sau", nhưng cuối cùng tôi cũng nhận được câu "Vâng, nhất định rồi" khi đứng trước của Câu lạc bộ Kỹ yếu.

Bước vào, tôi thấy mọi người trông như thể đang trong một hội nghị.

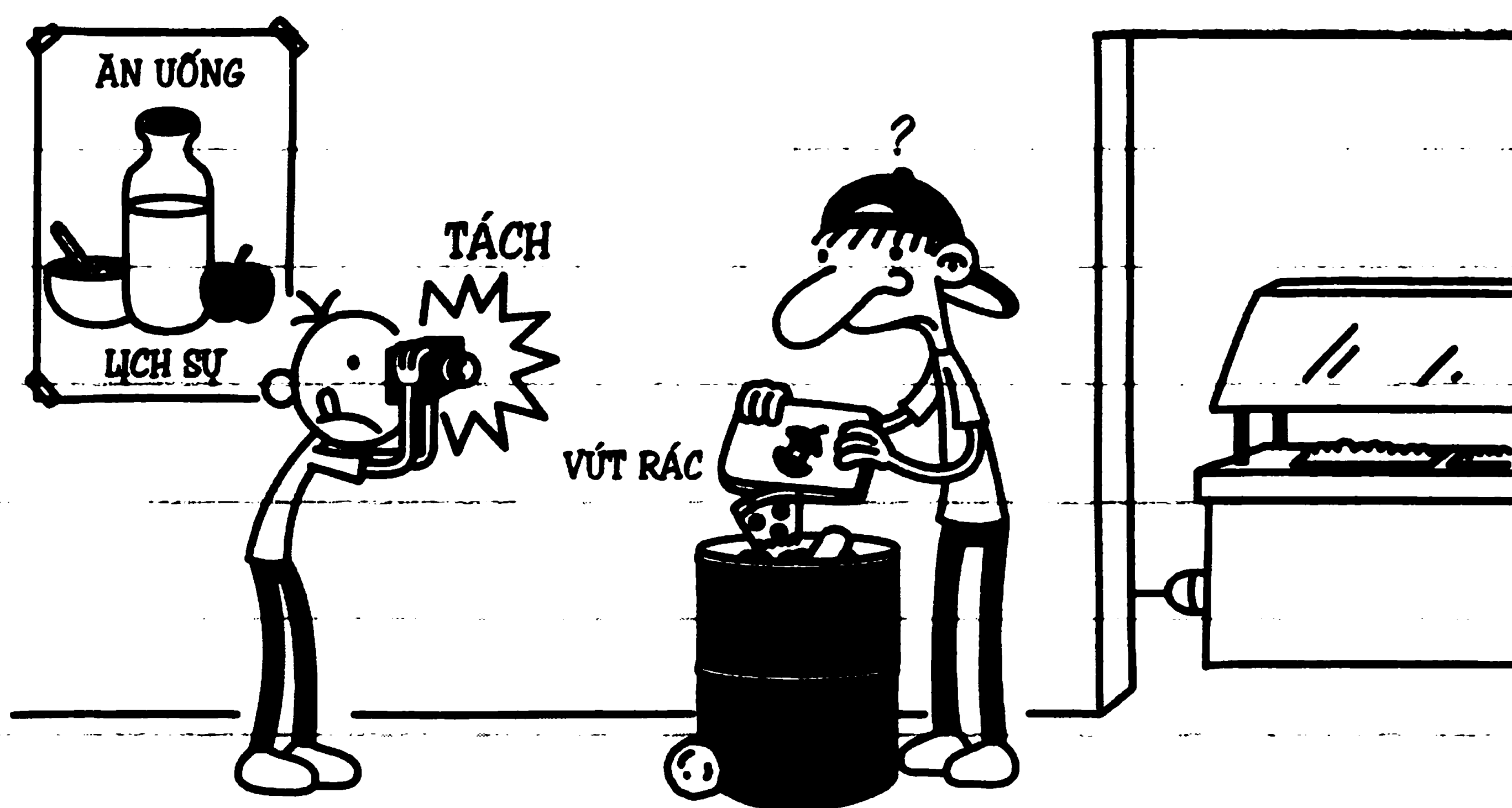
Tôi chờ ở cuối phòng cho đến khi hội nghị giải lao, rồi bước tới chỗ trưởng ban biên tập, Besty Buckles, để hỏi xem mình có thể tham gia hay không.

Cô ấy nói cuốn kỹ yếu gần như đã hoàn thiện, nhưng họ cần vài bức ảnh nữa cho trang "Việc thật". Rồi cô ấy nói nhà trường sẽ trả năm đô-la cho mỗi ảnh được đăng trong kỹ yếu, và tôi đồng ý.

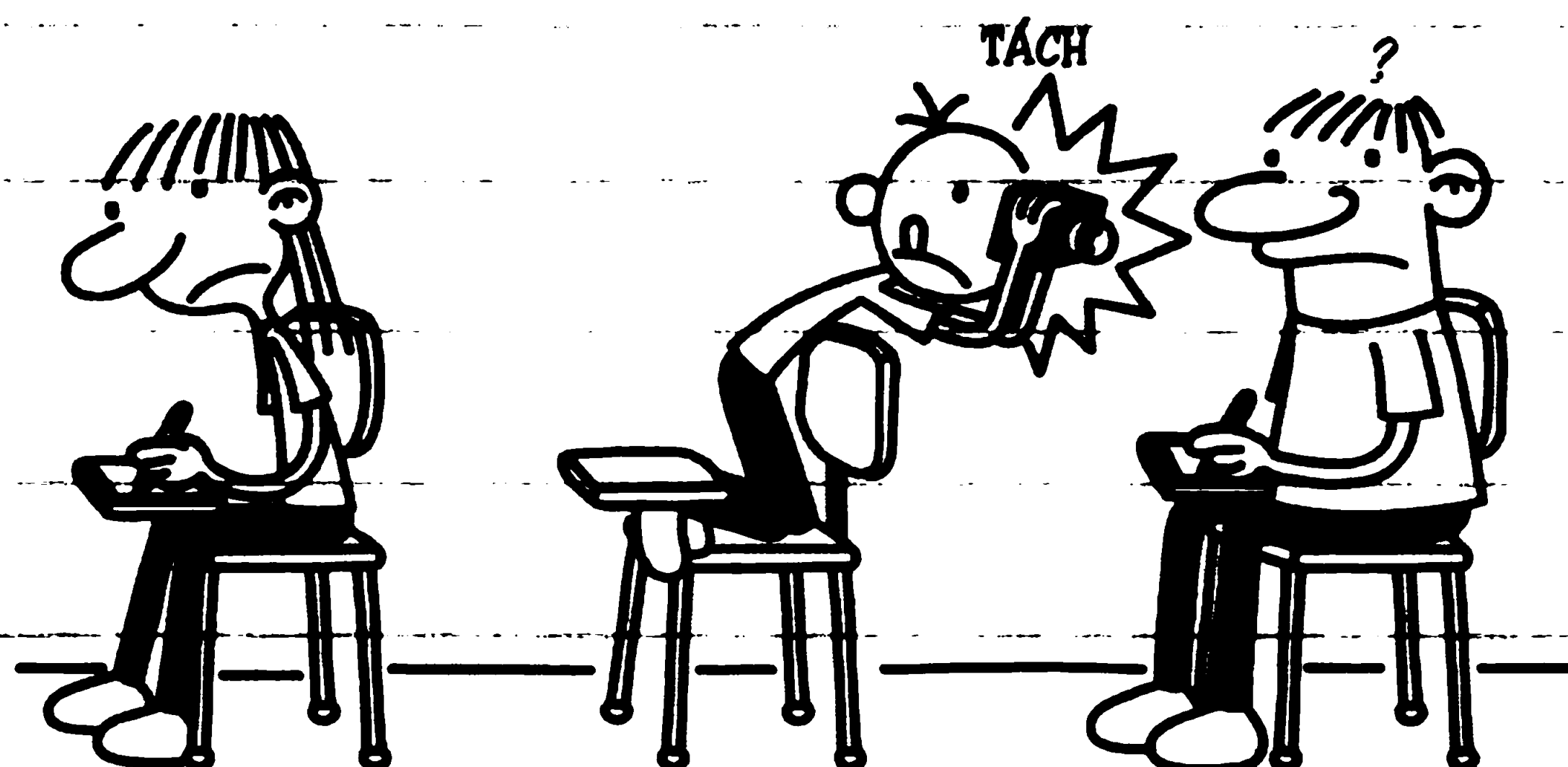
Nếu tôi tránh được bọn nhà Mingo, LAI CÒN được trả tiền, thì rõ là lợi gấp đôi rồi.

Thứ Năm

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi làm nhiếp ảnh gia chụp ảnh kỷ yếu, và công việc không dễ dàng như tôi tưởng. Tôi muốn chụp những bức ảnh độc đáo, nhưng nói thực, bọn học sinh trường tôi đâu có làm việc gì HAY HO.

Tôi say sưa làm công việc chụp ảnh của mình trong cả lúc đang học hành, nhưng chuyện đó chẳng dễ dàng hơn chút nào.

Tôi mong có đứa sẽ làm chuyện gì đó thực sự ngớ ngẩn và tôi sẽ chụp một bức ảnh để đời. Nhưng hôm nay vì lý do nào đó, bọn học sinh hành xử rất tử tế. Có một bức tôi đang DÀI CỔ chờ để chụp, đó là cảnh thằng Jamar bị kẹt đầu vào ghế.

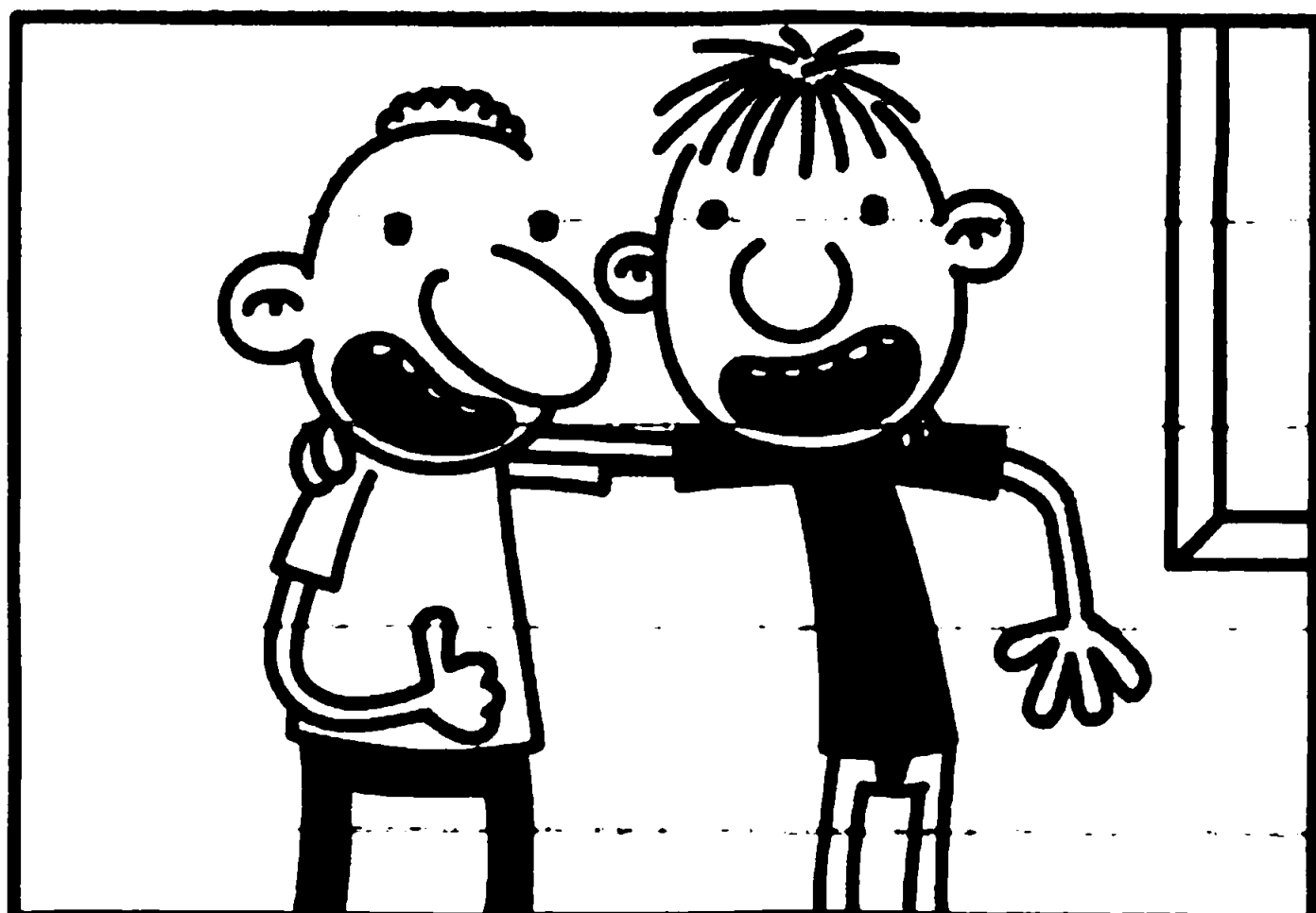
Trong cuốn kỷ yếu NĂM NGOÀI có một bức ảnh chụp nó như thế, và nếu nó làm lại hành động ấy tôi muốn mình sẵn sàng chụp được. Tôi biết một nhiếp ảnh gia không nên tác động đến đối tượng của mình, nhưng tôi cố gắng ÍT NHẤT thúc Jamar đi đúng hướng.

TỚ CÁ LẦN NÀY ĐẦU
CẬU SẼ KHÔNG BỊ KẼT ĐẦU.
CÁ VỚI CẬU BẤT CỨ
THỨ GÌ ĐẤY!

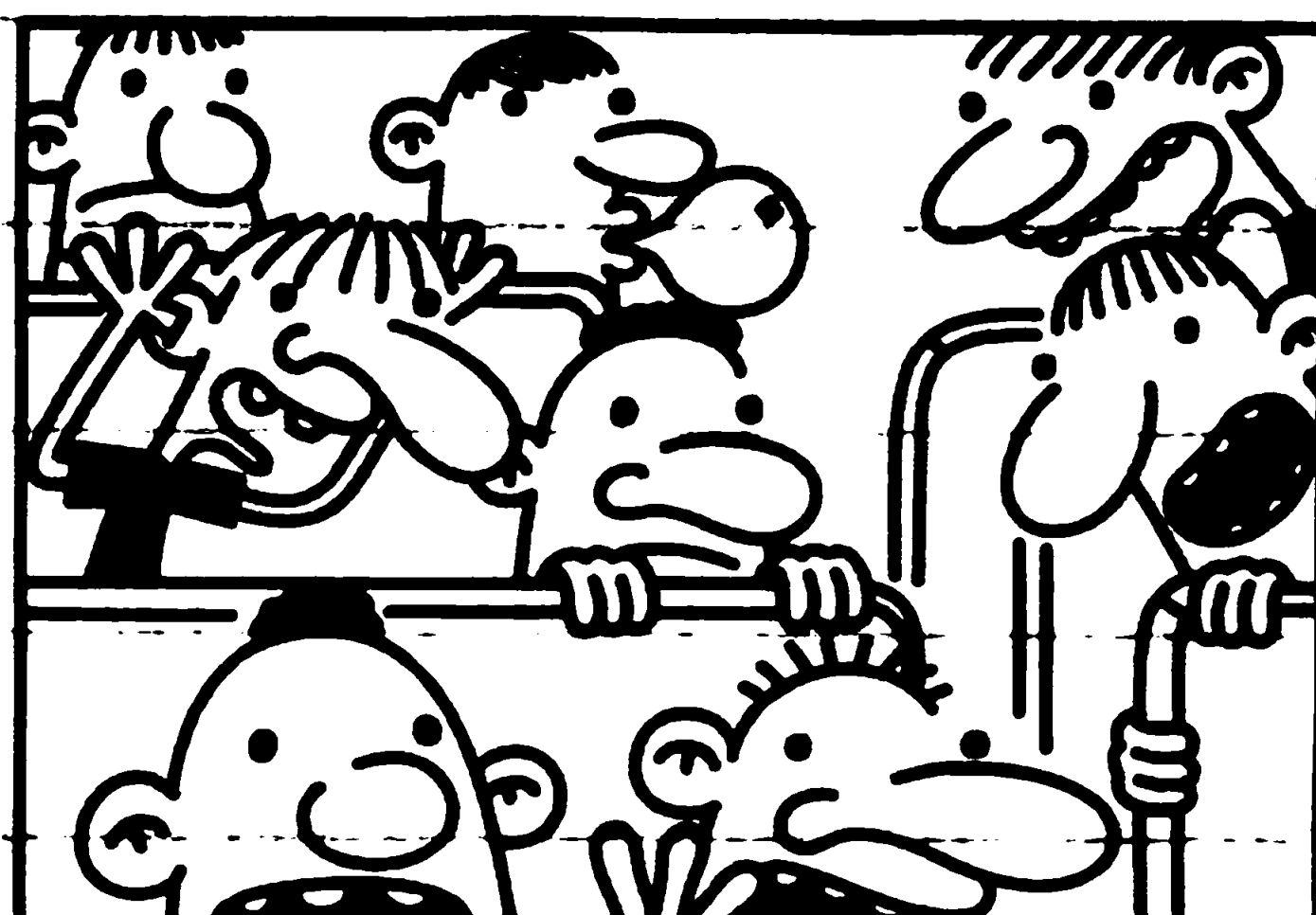

Mỗi khi tôi thấy một bức ảnh trong kỷ yếu hay trên tạp chí, bên dưới nó luôn có một dòng chú thích nhỏ.

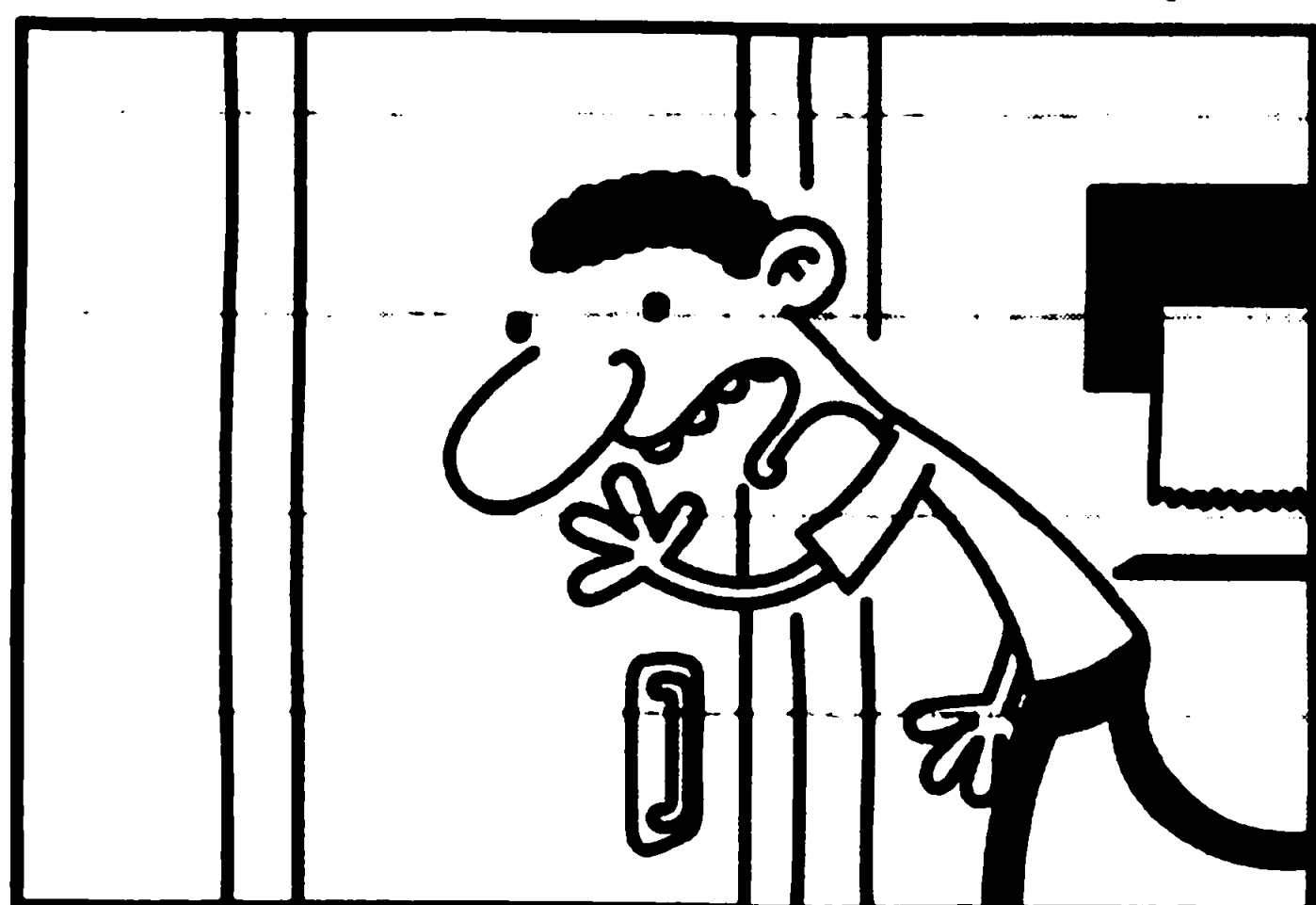
Vì thế, khi tổng hợp lại đồng ảnh vào cuối ngày, tôi viết những lời giới thiệu ngắn để Betsy hiểu được cô ấy đang xem gì.

Tôi dám chắc khóa quần của Doug Parker đang mở toang hoác ở đây.

Lũ thoái hóa trên xe buýt.

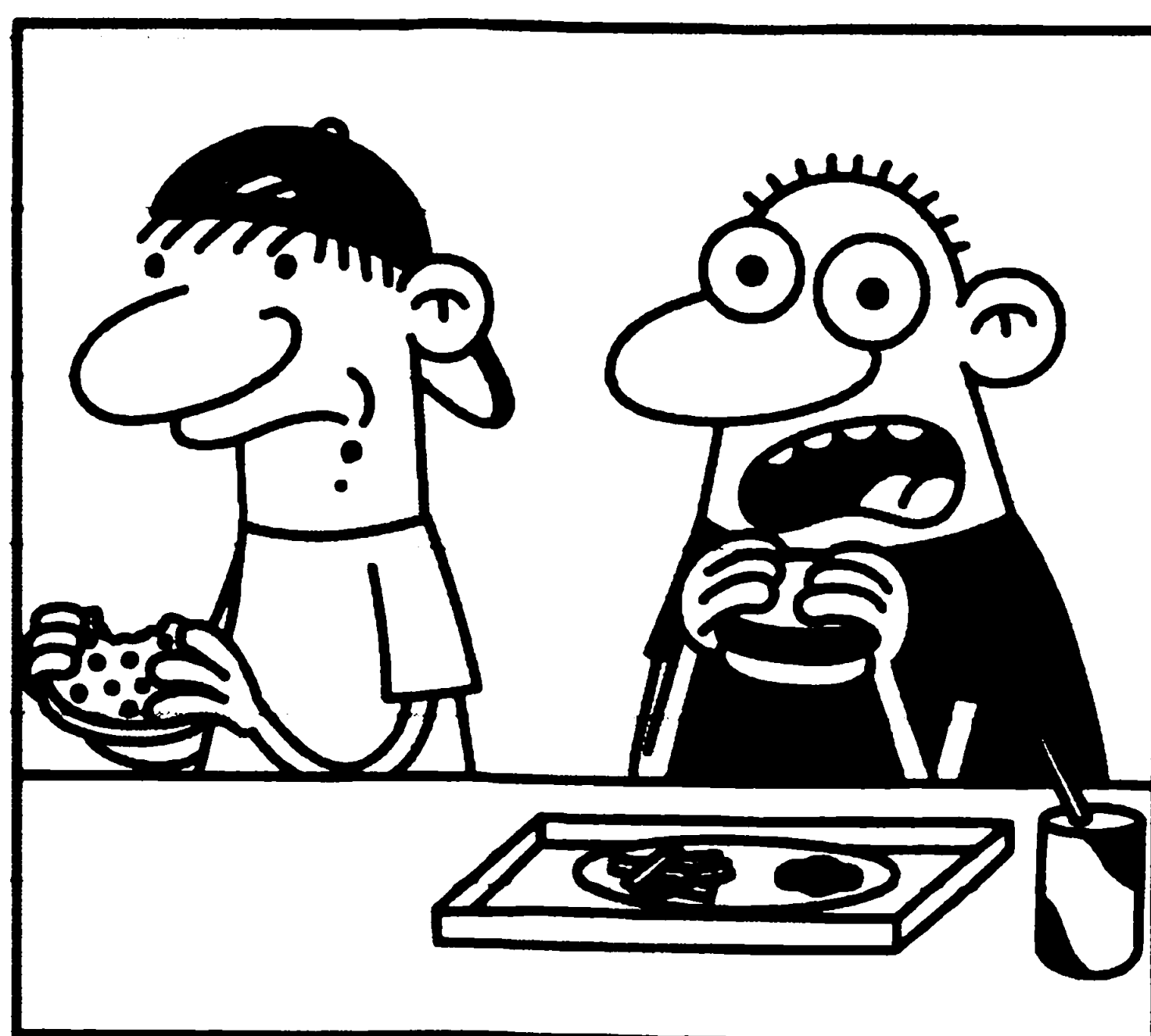
Trevor Wilson ra khỏi nhà vệ sinh mà không rửa tay.

Không phải lại chứ! Chad Middleton vào phòng y tế với cái mũi đầy máu.

Điều tuyệt nhất về chuyện ảnh ọt ngày hôm nay là mọi thứ đều được số hóa, vì thế nếu bạn không thích điều gì đó ở tám ảnh vừa chụp, bạn có thể sửa sang nó trên máy tính.

Tôi chụp vài bức ở bữa trưa, có mấy đứa bị chớp mắt, và nếu tôi không biết chỉnh sửa chúng thì chúng coi như VÚT ĐI.

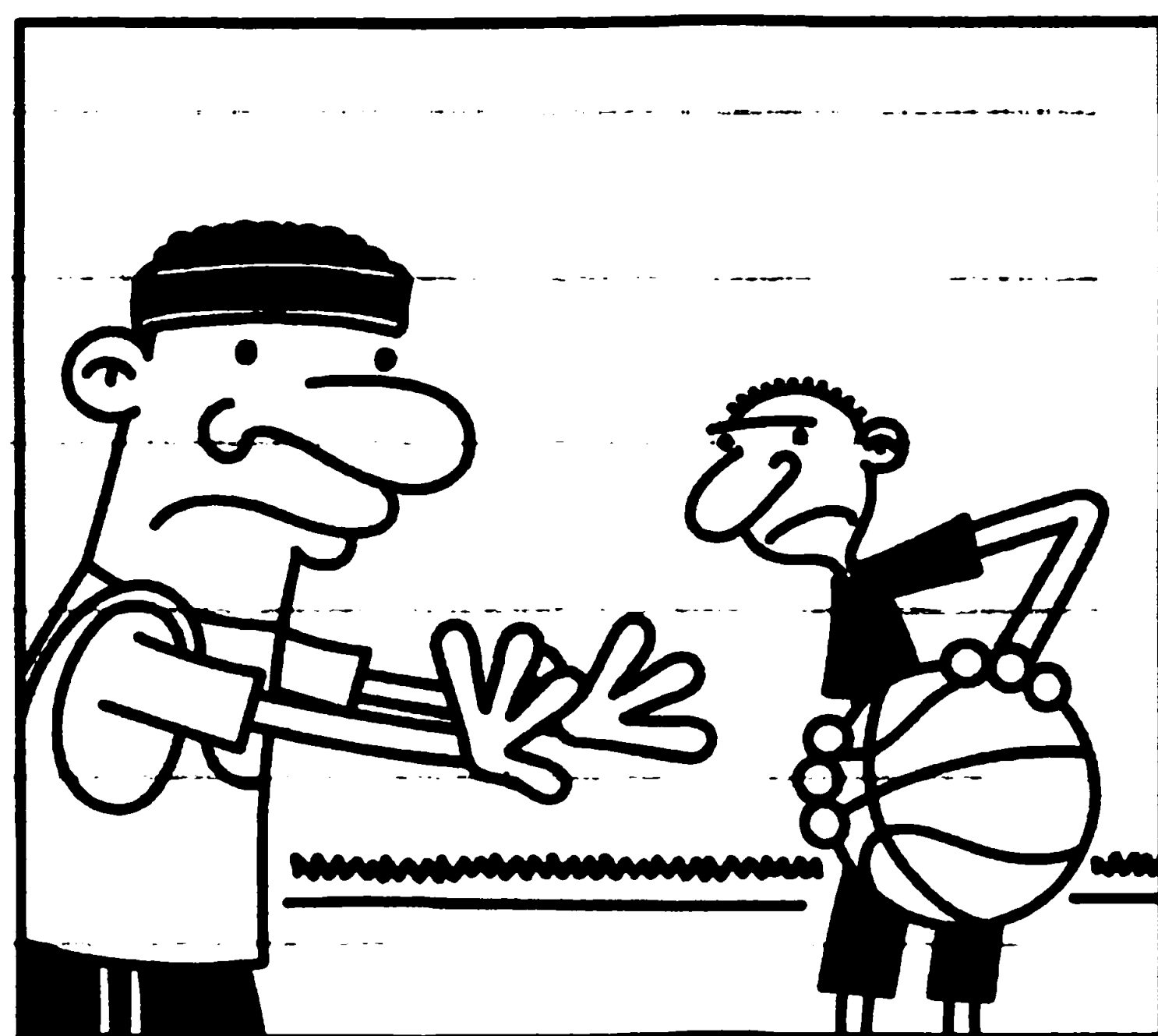
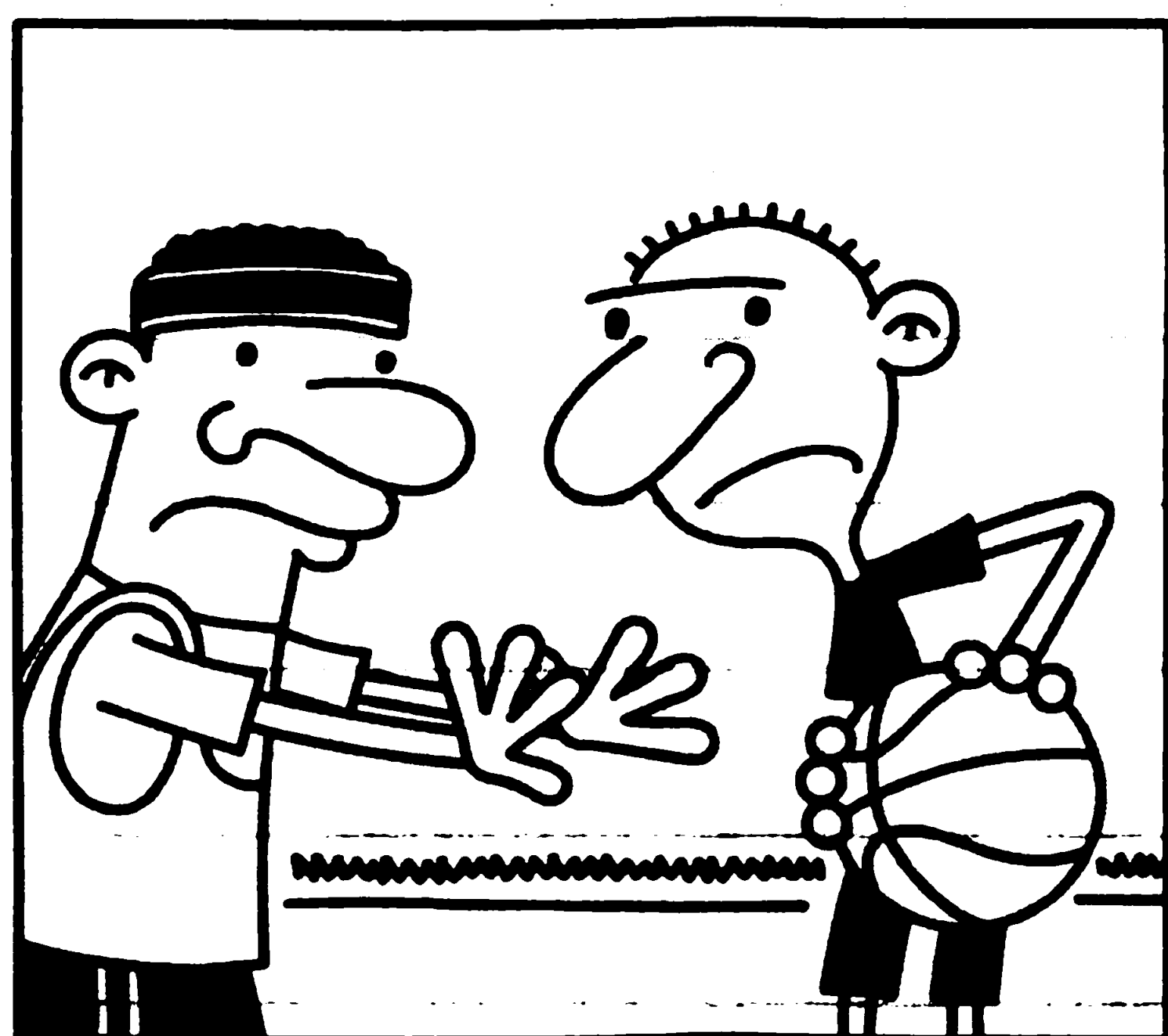
Tôi tính kỹ yếu cần chút hài hước, vì thế tôi sửa vài tấm ảnh để chúng trở nên buồn cười hơn. Hy vọng thầy Blakely không quá điên khi nhìn thấy tấm ảnh này.

Tôi nhận ra rằng làm nhiếp ảnh gia chụp kỹ yếu cũng trao cho tôi rất nhiều QUYỀN LỰC.

Tôi có thể quyết định ai được có mặt trong kỷ yếu và ai KHÔNG. Và nếu có đứa nào làm tôi KHÓ CHỊU, tôi có thể trả thù.

Tôi chụp ảnh thằng Leon Feast vào lúc tan trường, và khi ghịch ngộm bức ảnh trên máy, tôi đã chỉnh đầu nó bé lại còn 75%. Tôi thật sự hy vọng bức ảnh sẽ qua mắt được ban biên tập. Và nếu như thế, tôi sẽ gửi gắm toàn bộ niềm tin vào Bóng Ma thuật số 8.

Thứ Hai

Cuối tuần qua tôi lại lên được vào tủ quần áo của mẹ, và tôi tìm thấy bộ CHĂN TOÀN THÂN cũ của mình đang sau đôi bột mùa đông của mẹ.

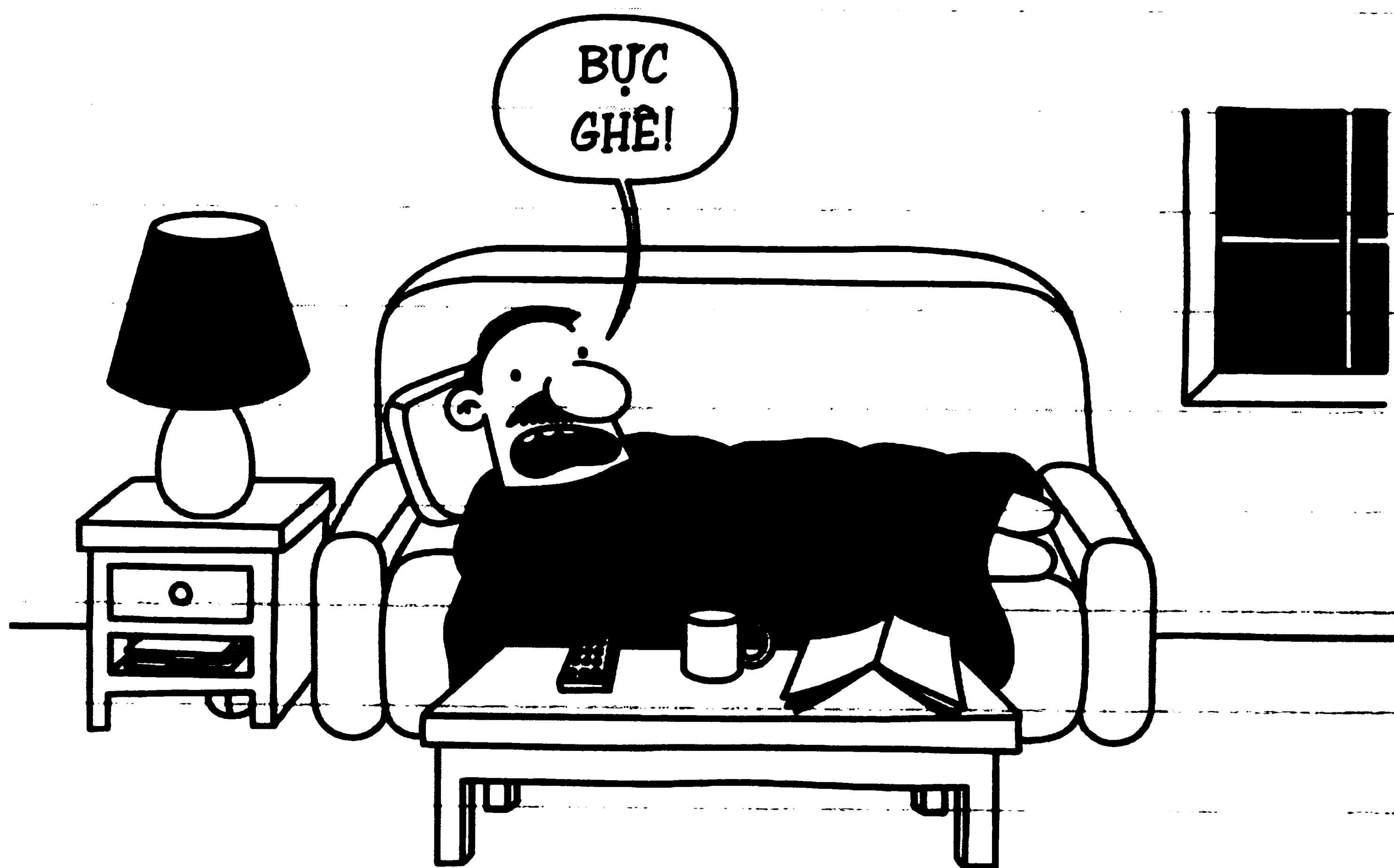
Thật KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC. Tôi đã tìm kiếm thứ này
mấy tháng qua, vậy mà nó lại trú ẩn trong phòng đồ
của mẹ bấy lâu nay.

Bố mẹ tặng cho tôi món quà Chăn toàn thân này vào
Giáng sinh năm ngoái. Lúc nhìn vào chiếc hộp, tôi phải
thừa nhận mình hơi hốt hoảng.

Nhưng giây phút tôi mặc nó vào thì mọi thứ thay đổi hoàn toàn. Tôi phải nói rằng ai phát minh ra cái Chăn Toàn thân này là **MỘT THIÊN TÀI**.

Bạn biết đấy, khi ta xem Ti vi với một cái chăn quấn quanh người mà muốn lấy đồ uống hoặc điều khiển ti vi, bạn sẽ phải cởi hết chăn ra mới giải phóng đôi tay được.

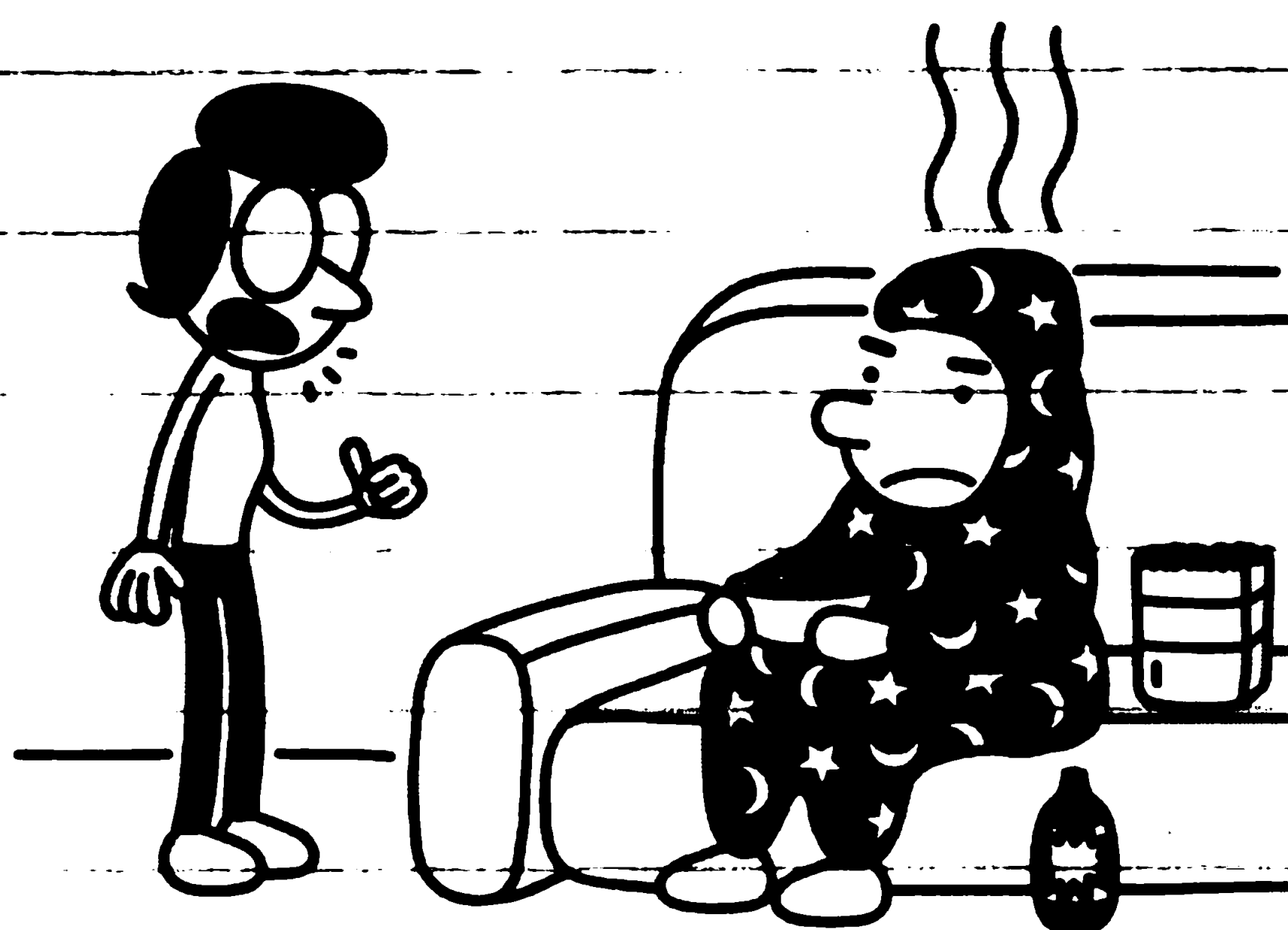
Ừm, Chăn Toàn thân sẽ **GIẢI QUYẾT** được hết. Nó giống một cái chăn bình thường, nhưng có thêm tay áo cùng phần **GĂNG TAY** ở cuối ống tay. Vì thế bạn có thể lấy các thứ mà không cần để hở da thịt ra ngoài trời lạnh.

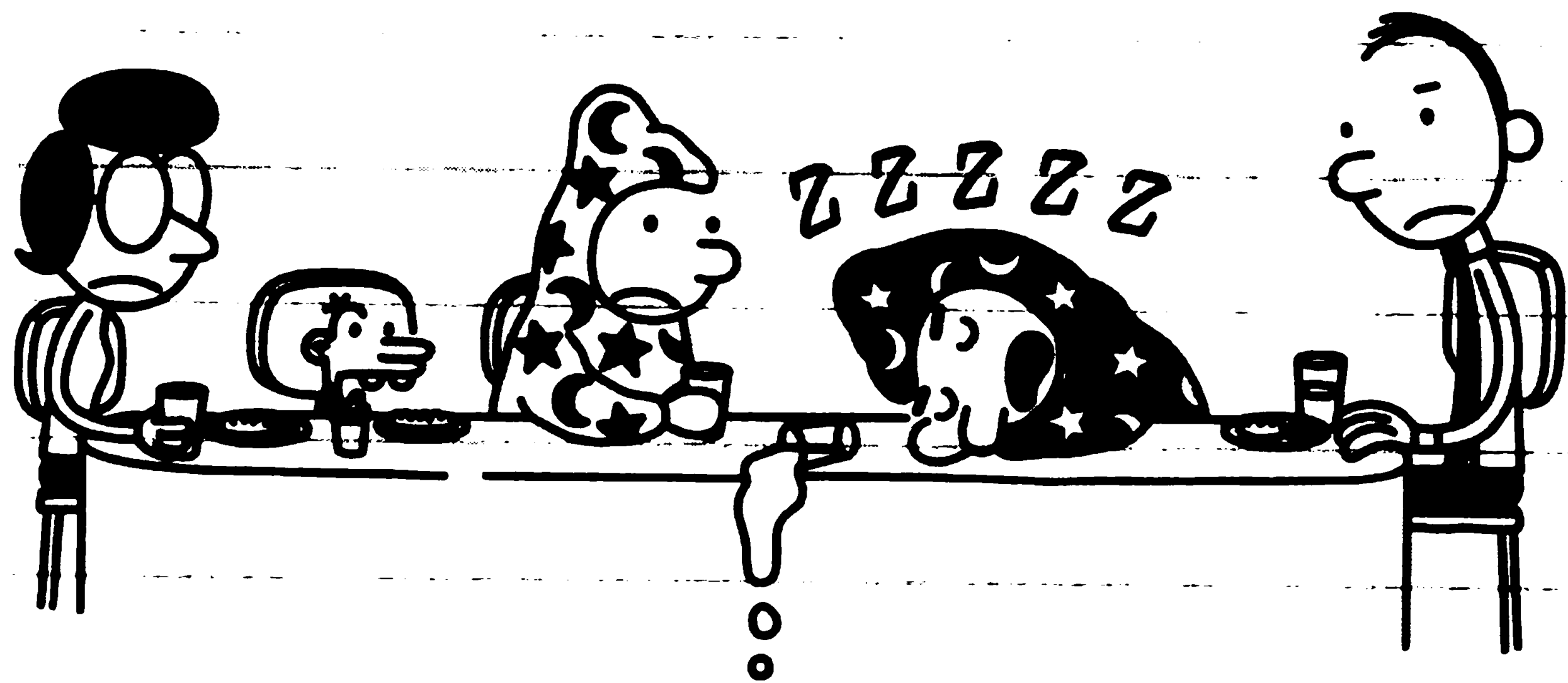
Chăn Toàn thân được làm từ vải flannel, vì thế khoác nó vào bạn lúc nào cũng như được ở trên giường.

RODRICK cũng có một cái Chăn Toàn thân, và tôi nghĩ anh ta còn thích nó hơn cả tôi thích cái chăn của tôi. Thực tế, khi Rodrick được khoác nó lần đầu tiên, anh ta đã không chịu cởi nó ra trong suốt năm ngày.

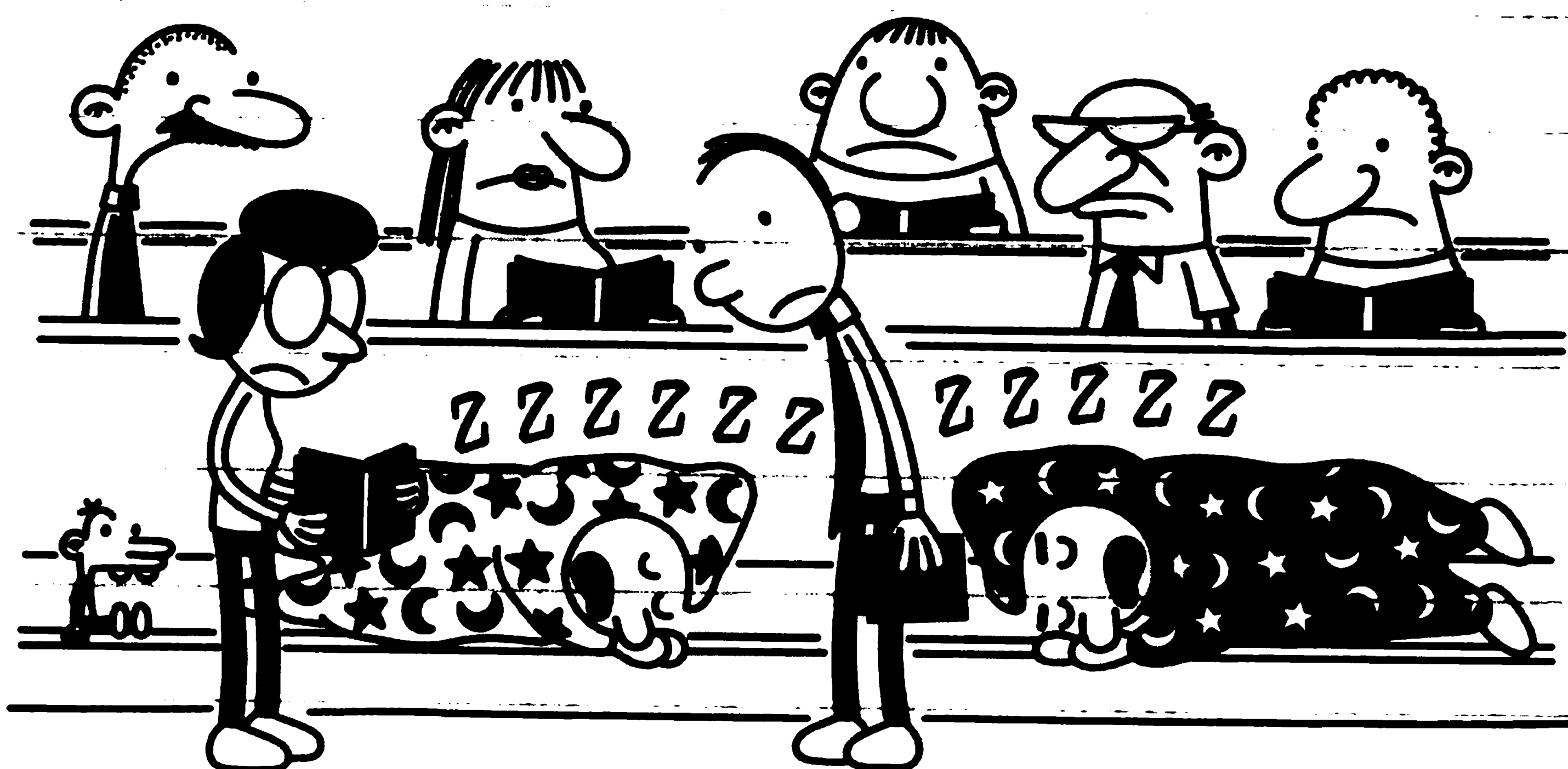
Tôi nghĩ chắc Rodrick sẽ khoác nó cả đời nếu mẹ không bắt anh ta đi tắm.

Trước đây Rodrick thường ngủ trên giường hoặc đi vắng, nhưng từ khi có Chăn Toàn thân anh ta hầu như ngủ tít thò lò bất cứ khi nào cảm thấy buồn ngủ.

Bố mẹ đã phải chịu đựng chuyện ấy một thời gian, nhưng có lẽ hai anh em tôi đã đi quá xa, nên hai cái Chăn Toàn thân đã biến mất một cách đầy bí ẩn ngay sau đó.

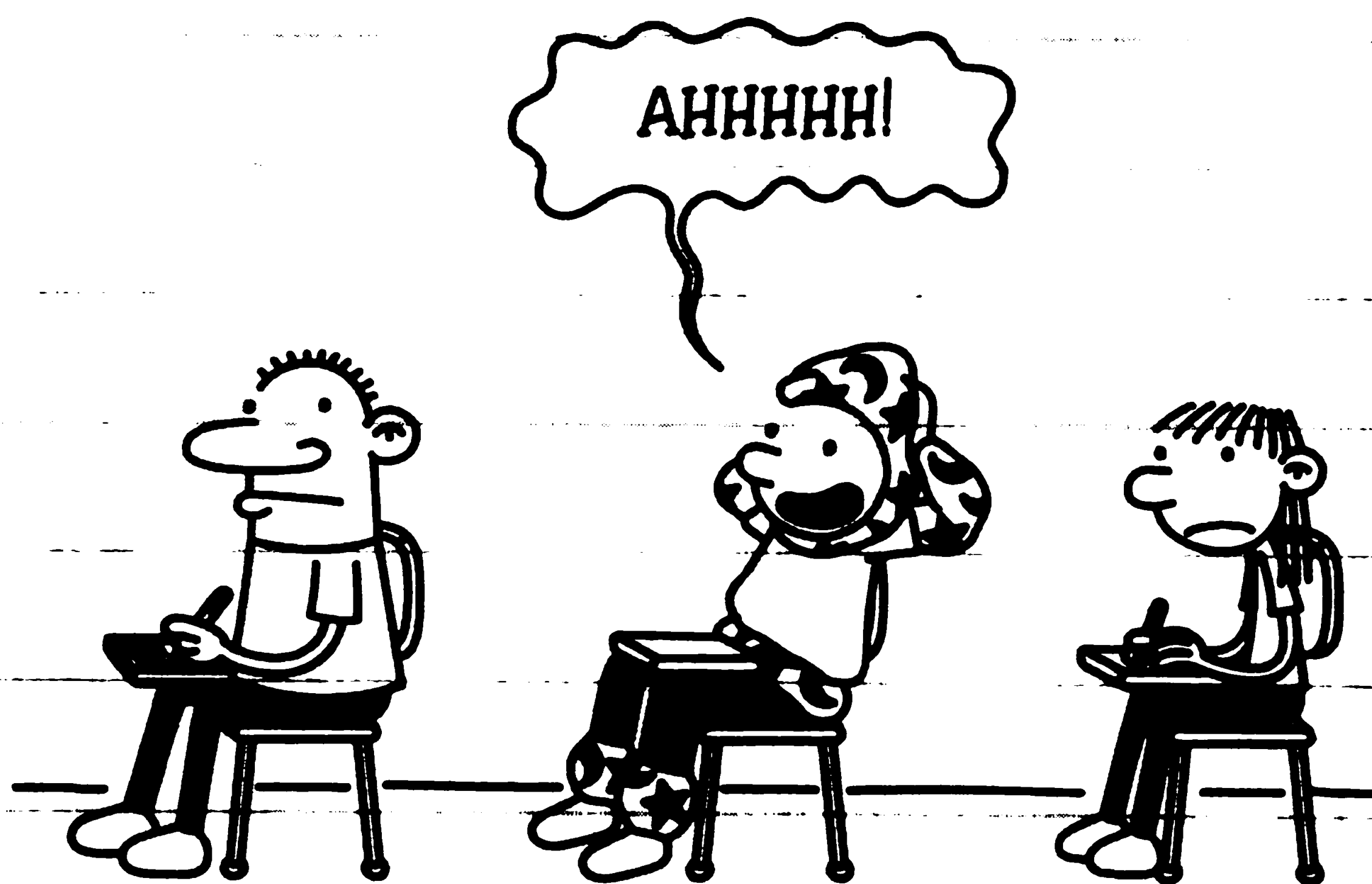

Lúc tìm thấy cái Chăn Toàn thân của mình vào cuối tuần này, tôi không biết phải LÀM GÌ.

Nếu tôi lại khoác nó điều quanh nhà, mẹ sẽ biết tôi đang lục lọi trong tủ đồ của mẹ. Nơi duy nhất tôi có thể thực sự mặc nó là trên giường, nhưng như thế dường như đã phản nào đi ngược lại mục đích của nó.

Tuy nhiên, sáng nay khi đang sửa soạn đến trường, tôi chợt nảy ra một ý tưởng.

Tôi nhận ra nếu mình khoác Chăn Toàn thân BÊN TRONG quần áo đi học, sẽ chẳng ai phát hiện ra được. Và việc ở trong lớp sẽ như thể ở trên GIƯỜNG.

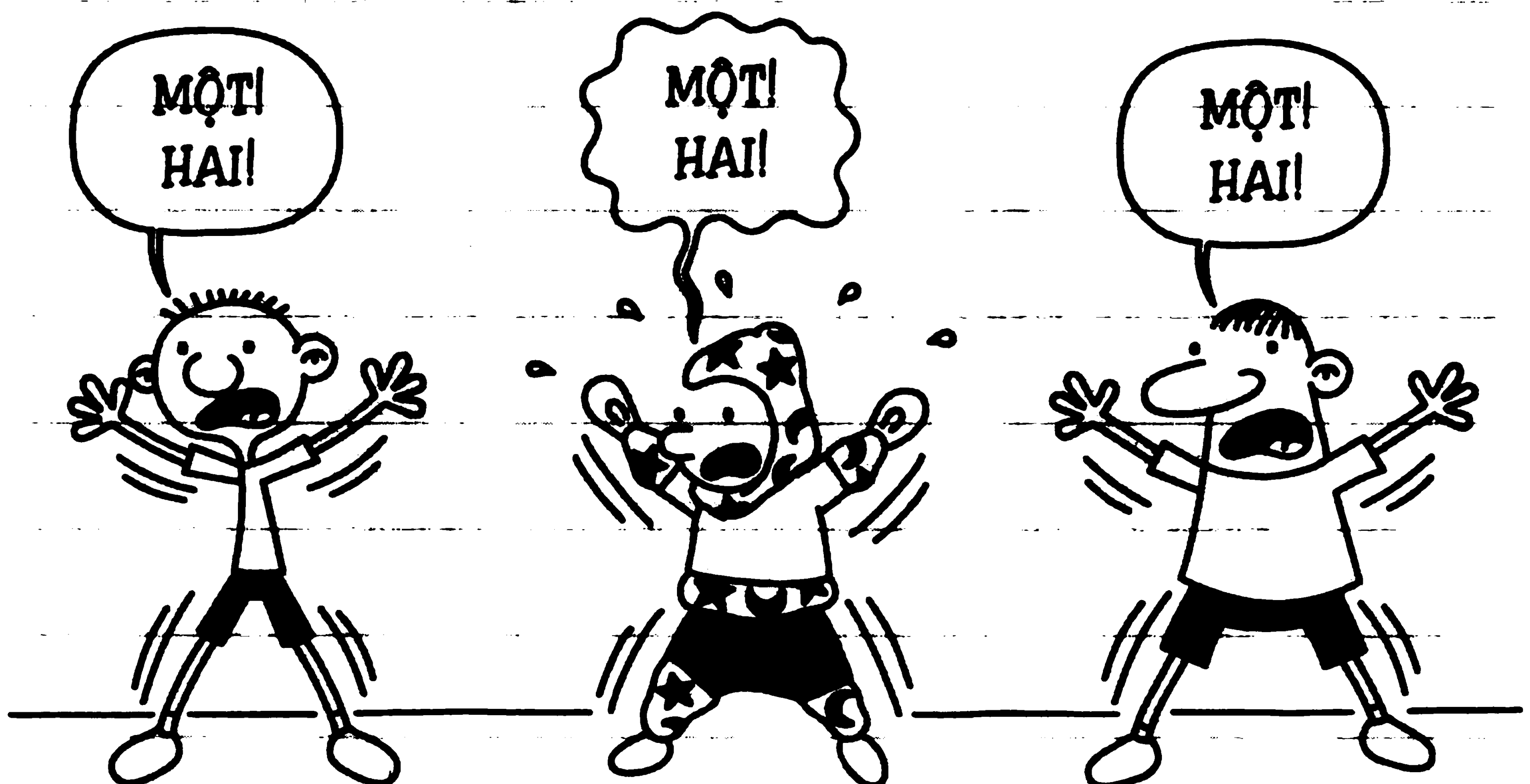

Nhưng tôi ước gì mình đã suy nghĩ kỹ càng hơn. Mặc Chăn Toàn thân có thể thoải mái khi nằm xem Ti vi ở nhà, nhưng đi bộ đến TRƯỜNG trong nó lại là cả vấn đề khác.

Hai ống quần của nó rất ngắn, vì thế khi bước đi trông bạn như một con chim cánh cụt.

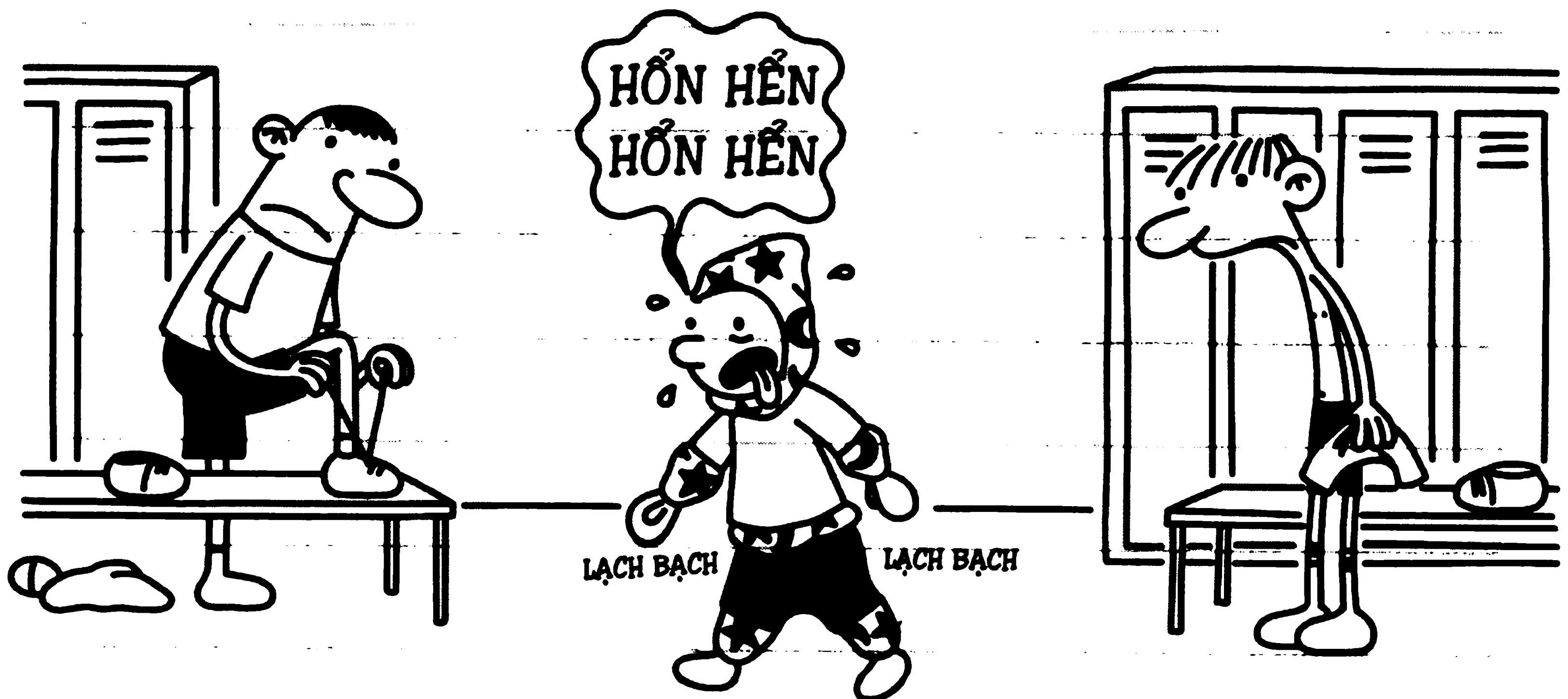

Tôi không thể mở được tủ đồ bằng đôi găng tay, và nỗ lực bật nhảy trong giờ Thể dục là hoàn toàn VÔ HIỆU.

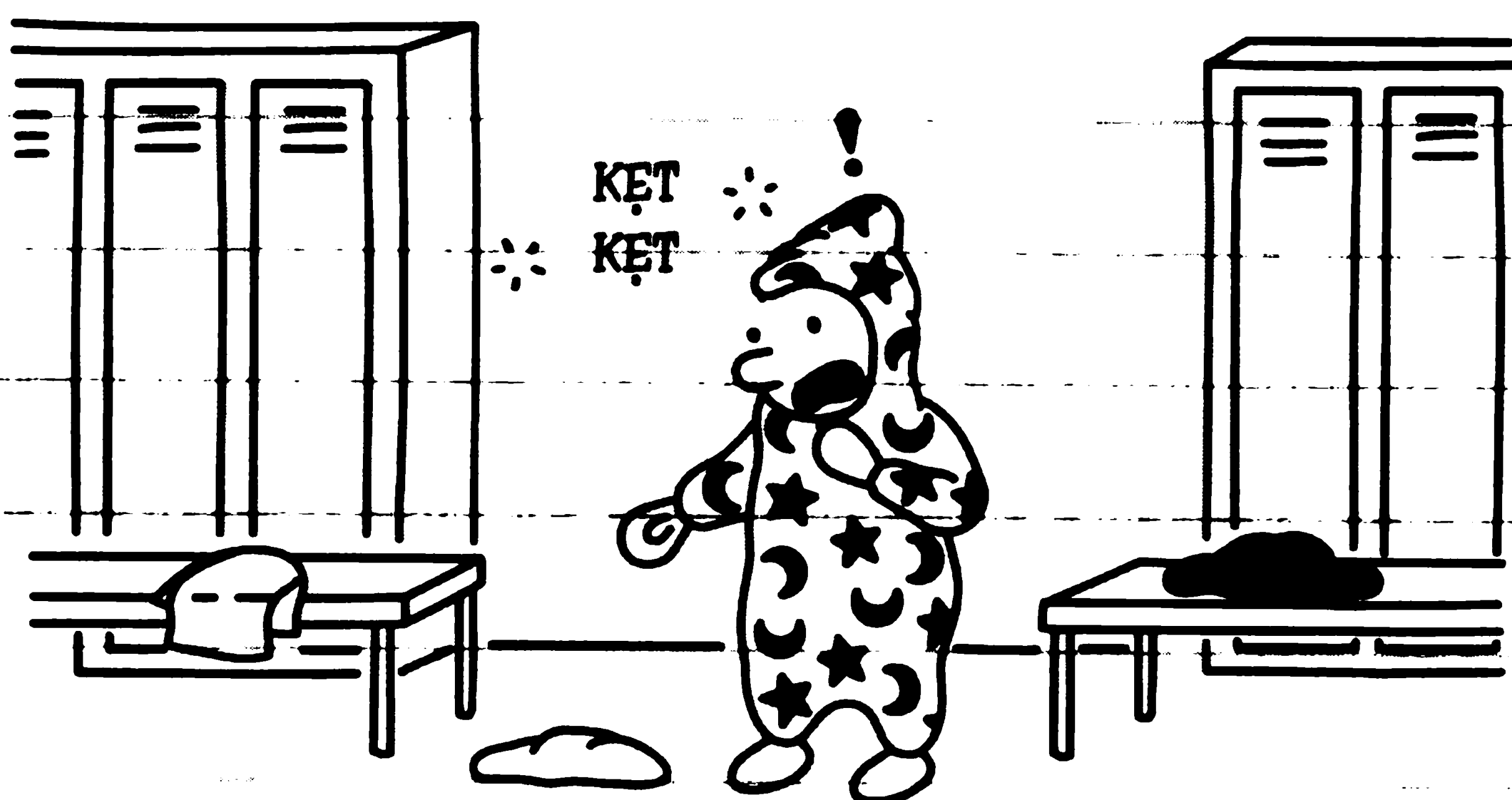

Hơn nữa, tôi nhận ra bất lợi của vải ni lông là nó thực sự NÓNG.

Sau giờ Thể dục, phần tất chân của chiếc Chăn Toàn Thân ướt sũng mồ hôi, và tôi biết đã đến lúc từ bỏ ý tưởng này.

Nhưng khi tôi cố CỜ cái Chăn Toàn thân ra, cái khóa đã bị kẹt cứng.

Lẽ ra tôi phải HIỂU đúng nên bao giờ tin một sản phẩm được quảng cáo trên Tivi.

Tôi cố lách người ra bằng cách luồn hai tay qua chỗ khoét ở đầu, nhưng tôi không thể rút khuỷu tay ra được.

Tôi bắt đầu hoảng loạn vì chẳng có tí không khí nào trong cái chăn này, và tôi lo mình sẽ bị nướng sống như một miếng bánh bột ngô trong lò vi sóng.

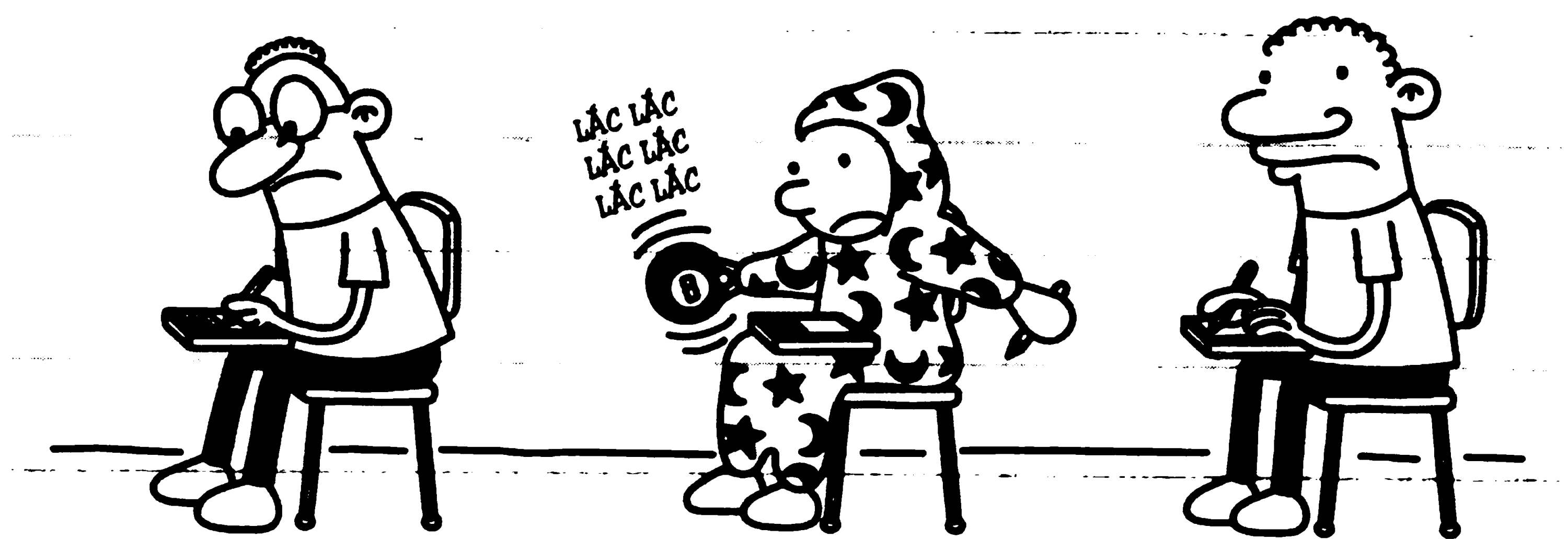

Sau một phút tôi cố hít mấy hơi thật sâu để bản thân mình bình tĩnh lại. Vào lúc này chỉ còn vài tiết học nữa là kết thúc và tôi có thể về nhà để giải thoát cho bản thân.

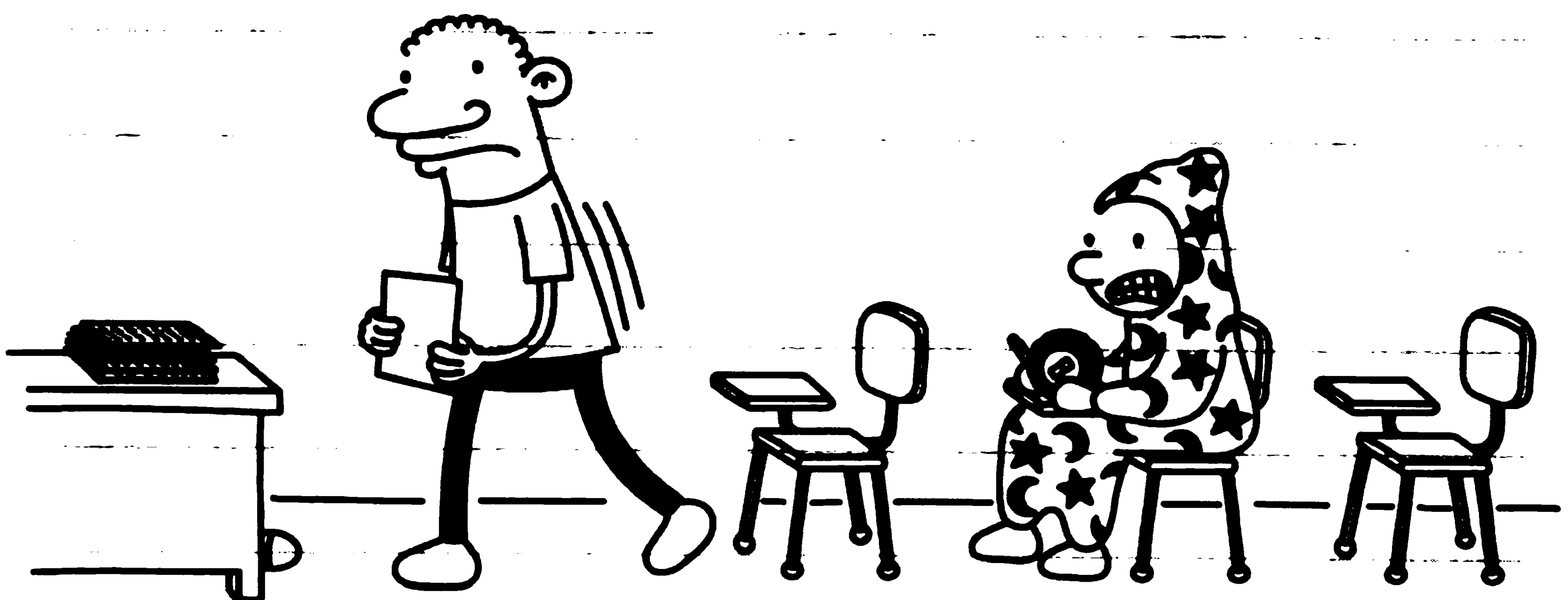
Tiết cuối cùng là tiết Xã hội học, chúng tôi có bài kiểm tra. Tôi chẳng học hành gì cả, và tôi mừng rơn khi bài chỉ toàn những câu trắc nghiệm đúng/sai.

Vì đó CHÍNH XÁC là lĩnh vực mà Bóng Ma thuật số 8
giỏi thần sầu.

Khi bắt đầu làm bài, tôi lôi Bóng Ma thuật số 8 ra khỏi
cặp và làm từng câu một. Một vài câu trả lời nghe có
vẻ không đúng lắm, nhưng Bóng Ma thuật số 8 đã đưa
tôi đi xa đến gần đây, nên lúc này tôi không có ý định
bắt đầu nghi ngờ nó.

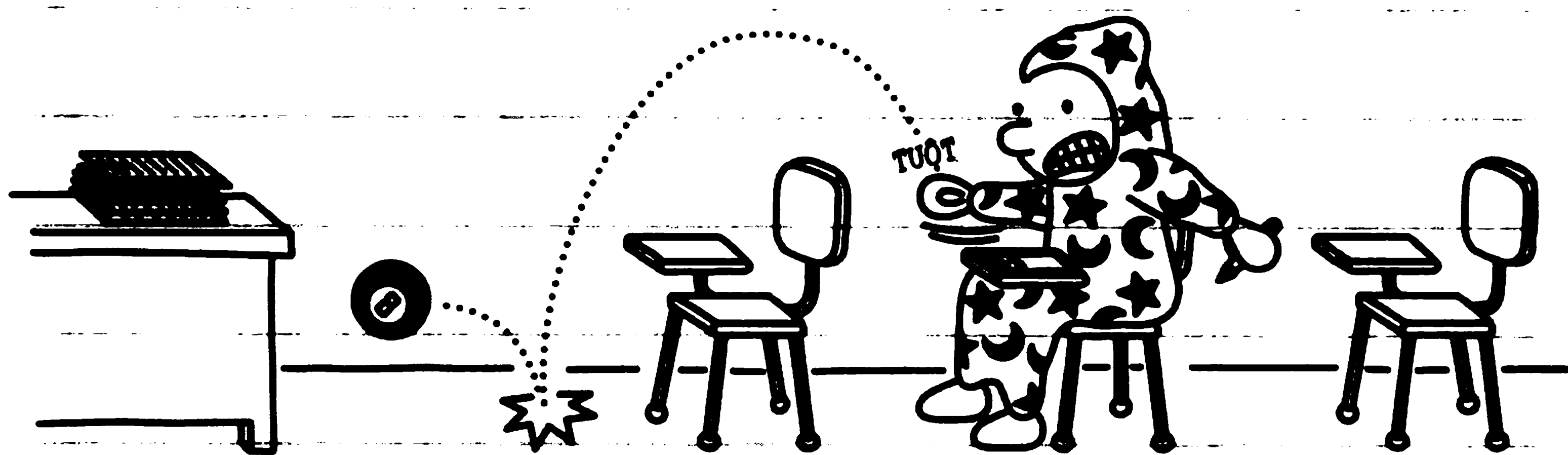
Nhưng việc hỏi Bóng ma thuật số 8 khá tốn thời gian.
Bọn bạn đã lên nộp bài, vậy mà tôi thậm chí vẫn chưa
làm được một nửa.

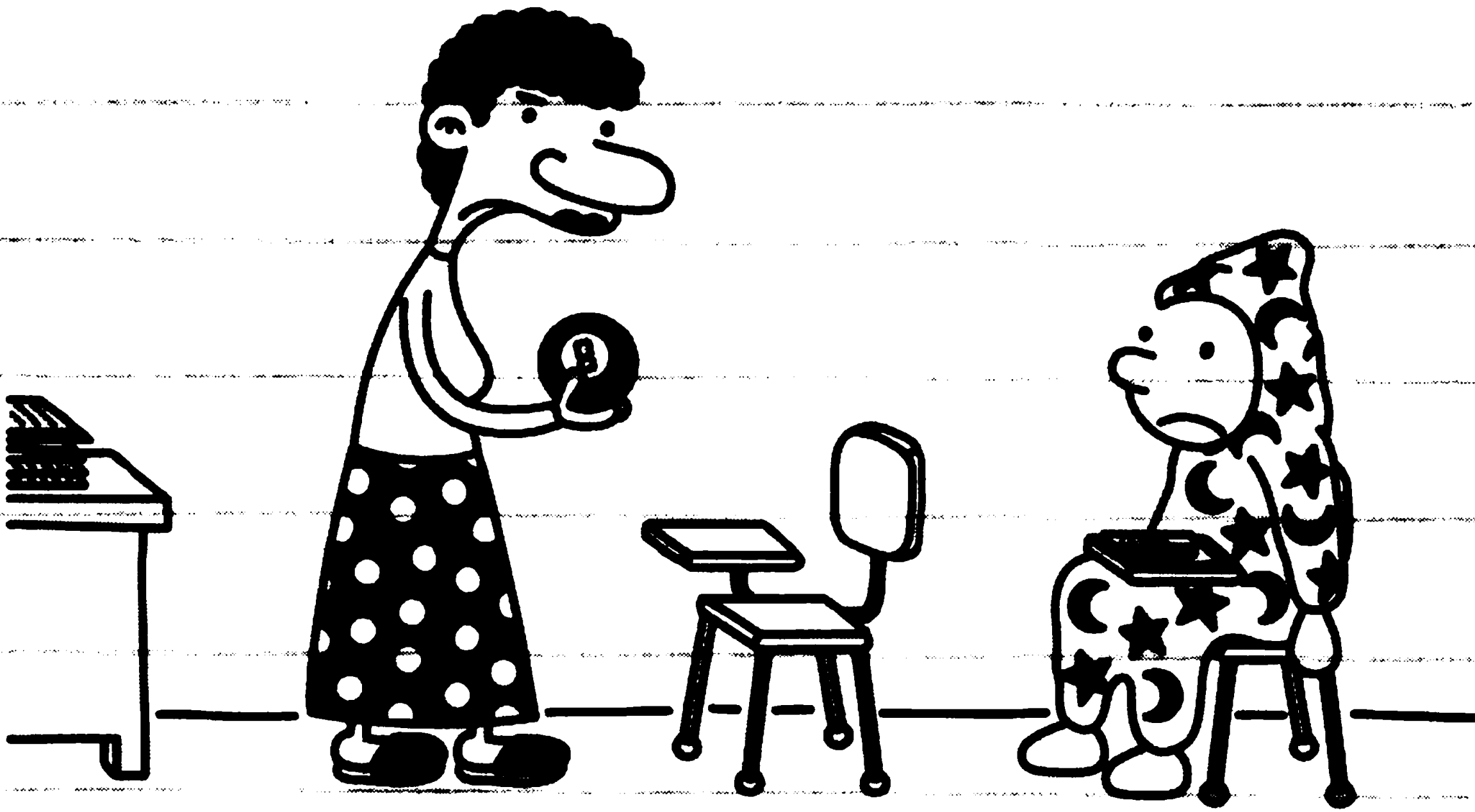
Tôi bắt đầu lo rằng mình sẽ không làm xong bài trước khi chuông reo, và Bóng Ma thuật số 8 lại bị kẹt TRẦM TRỌNG.

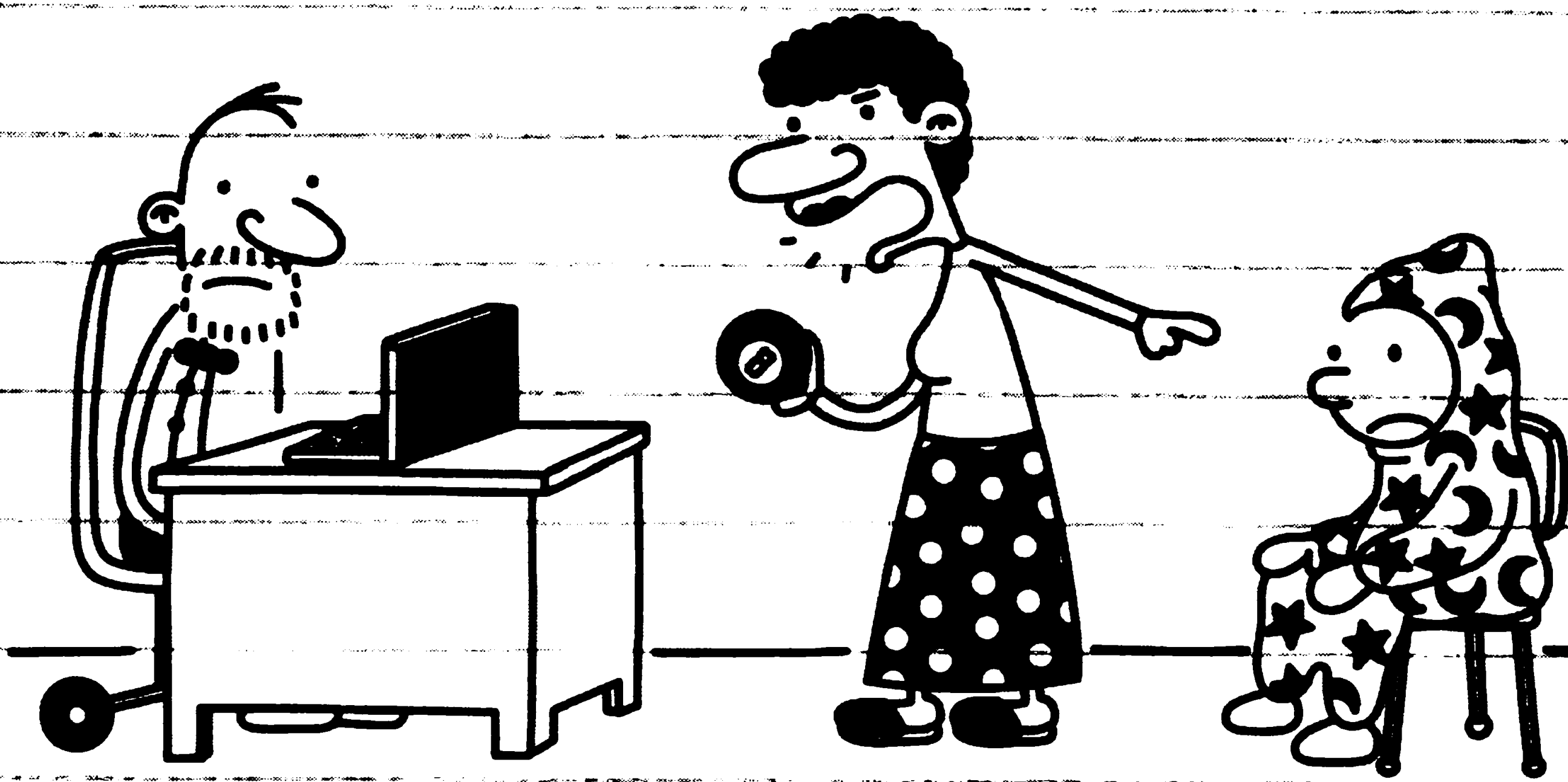
Tôi lắc nó nhanh hơn hồng có câu trả lời thật sự, và đúng lúc ấy nó tuột đánh vào khỏi tay tôi.

Bóng Ma thuật số 8 văng mạnh xuống sàn lớp, và trước khi tôi chop được nó, nó đã lăn đến NGAY CẠNH cô Merritt.

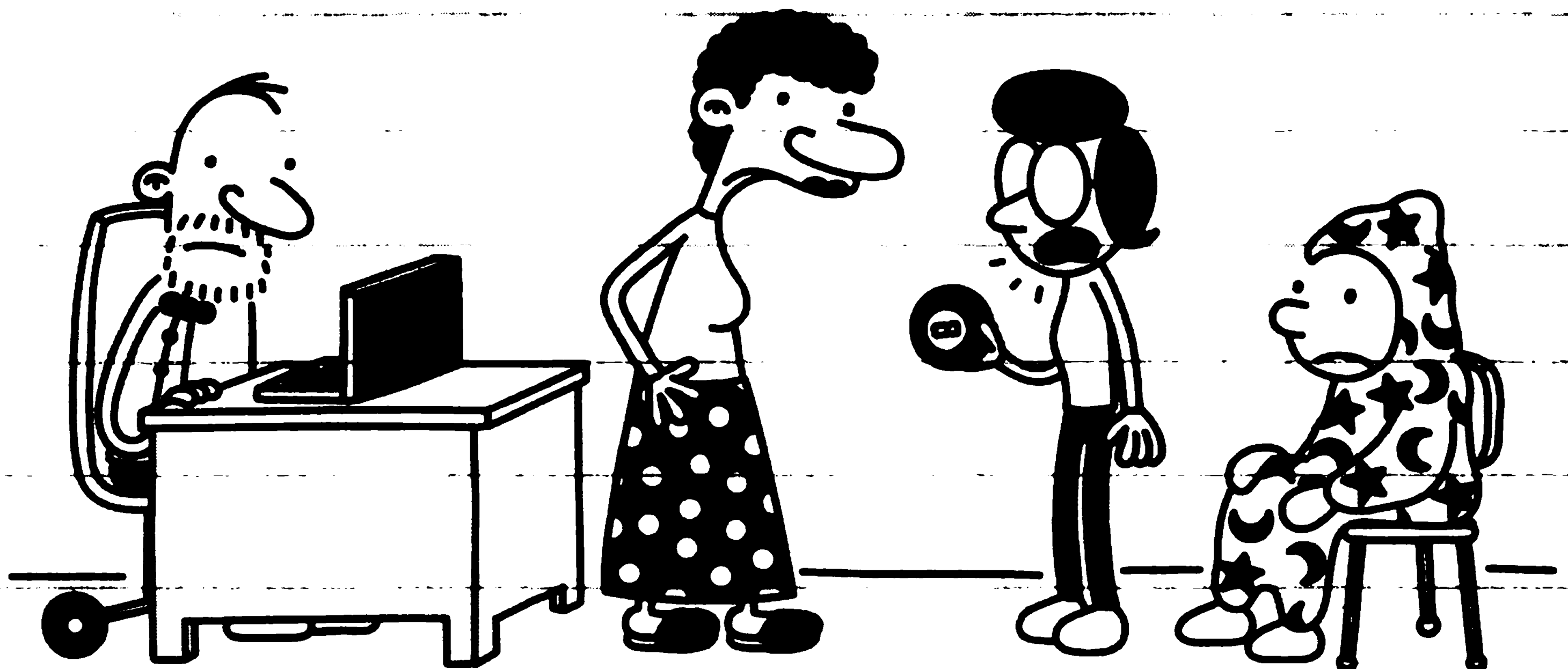

Liên ngay lúc ấy chuông reo, và sau khi học sinh ra hết khỏi lớp, cô Merritt đưa tôi xuống phòng thầy hiệu phó Roy. Cô bảo với thầy rằng cô bắt quả tang tôi đang dùng "thiết bị gian lận công nghệ cao" trong giờ kiểm tra.

Tôi nghĩ thầy Roy hơi lúng túng, nhưng dù sao vẫn tiếp nhận lời tố giác của cô Merritt một cách nghiêm túc. Thầy gọi cho MẸ TÔI, và mười phút sau mẹ đã có mặt ở văn phòng.

Tôi bỗng thấy tin tưởng mẹ hẳn, bởi vì mẹ đã đứng về phe tôi. Mẹ nói Bóng Ma thuật số 8 chỉ là một "món đồ chơi vô hại" và rằng tôi KHÔNG THỂ sử dụng nó để gian lận được.

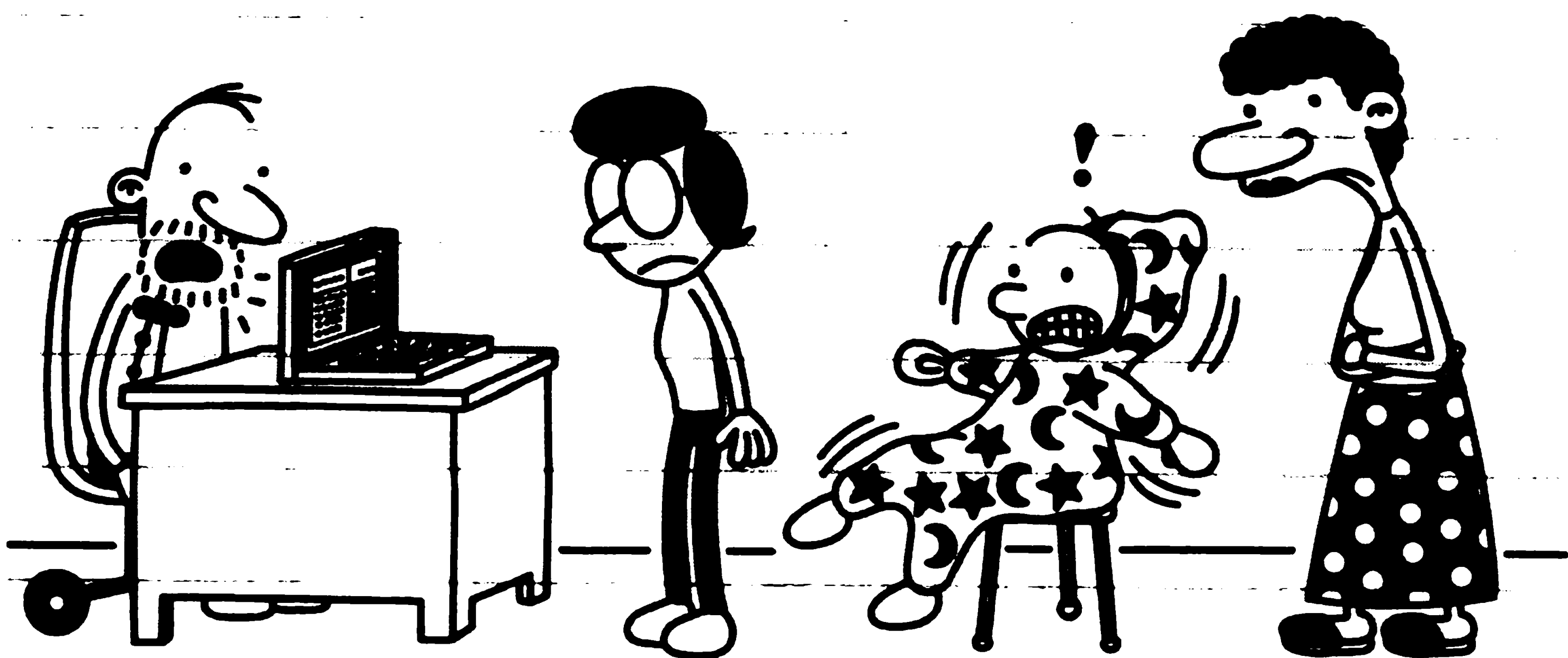
Tôi muốn cắt ngang lời mẹ, rằng mẹ đừng có thiếu tôn trọng Bóng Ma thuật số 8 mà gọi nó là đồ chơi như thế, nhưng tôi tính có thể đợi sau. Với lại, mẹ còn chưa đã động gì đến Chấn Toàn thân và tôi không muốn làm mẹ nổi điên.

Tôi tưởng thầy hiệu phó Roy sẽ tha cho tôi, nhưng sau đó thầy lại lôi "thành tích" của tôi trong máy tính của thầy ra. Thầy nói điểm số của tôi gần đây đang tuột dốc không phanh và tôi đang trượt ở tất cả các môn. Rồi thầy nói tôi không làm bài tập về nhà ba tuần nay rồi.

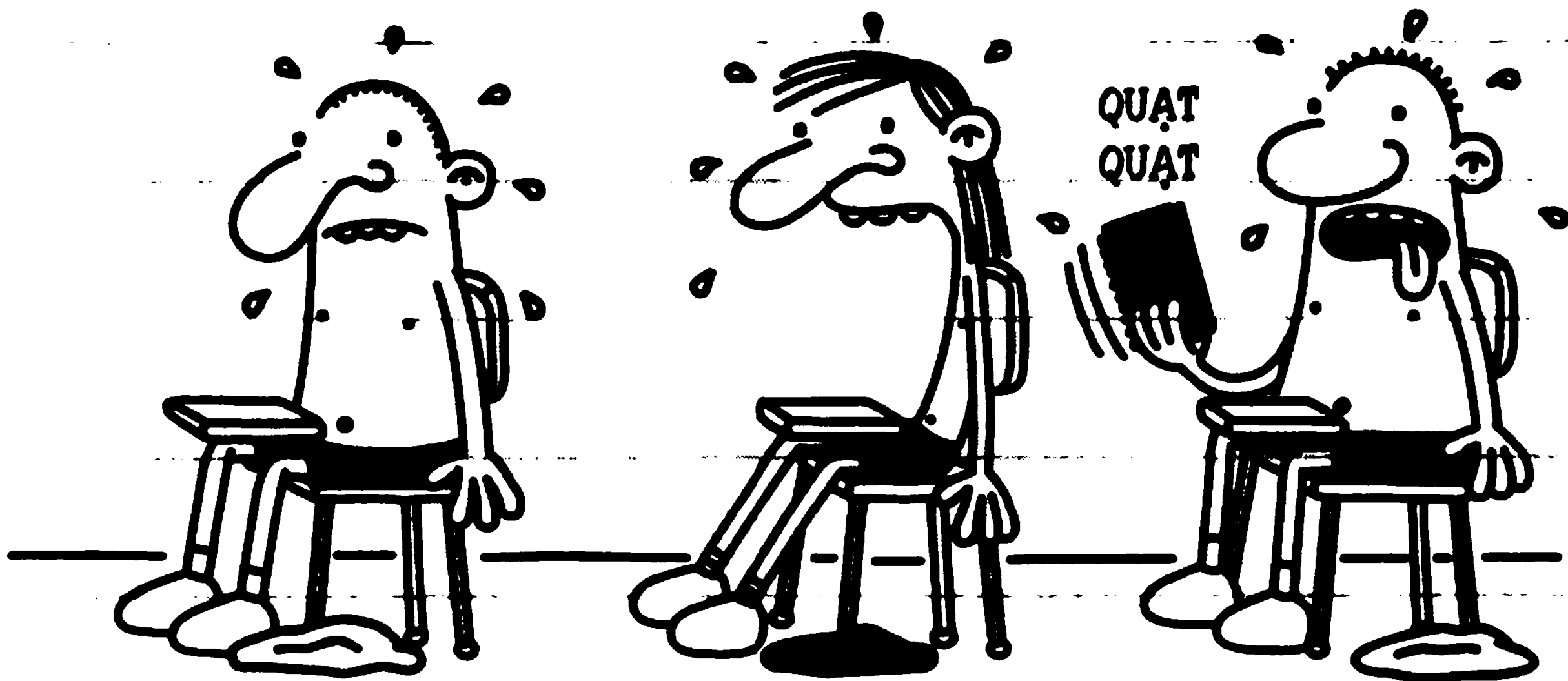
Ừm, có lẽ đúng, nhưng từ lúc Fregley vứt bỏ sách vở của tôi, thì việc làm bài về nhà thực sự là không dễ dàng chút nào.

Sau đó thầy hiệu phó Roy còn giáng một quả bom xuống đầu tôi. Thầy nói rằng nếu mấy tuần tới mà tôi không cải thiện được điểm số của mình, tôi sẽ phải đi HỌC HÈ.

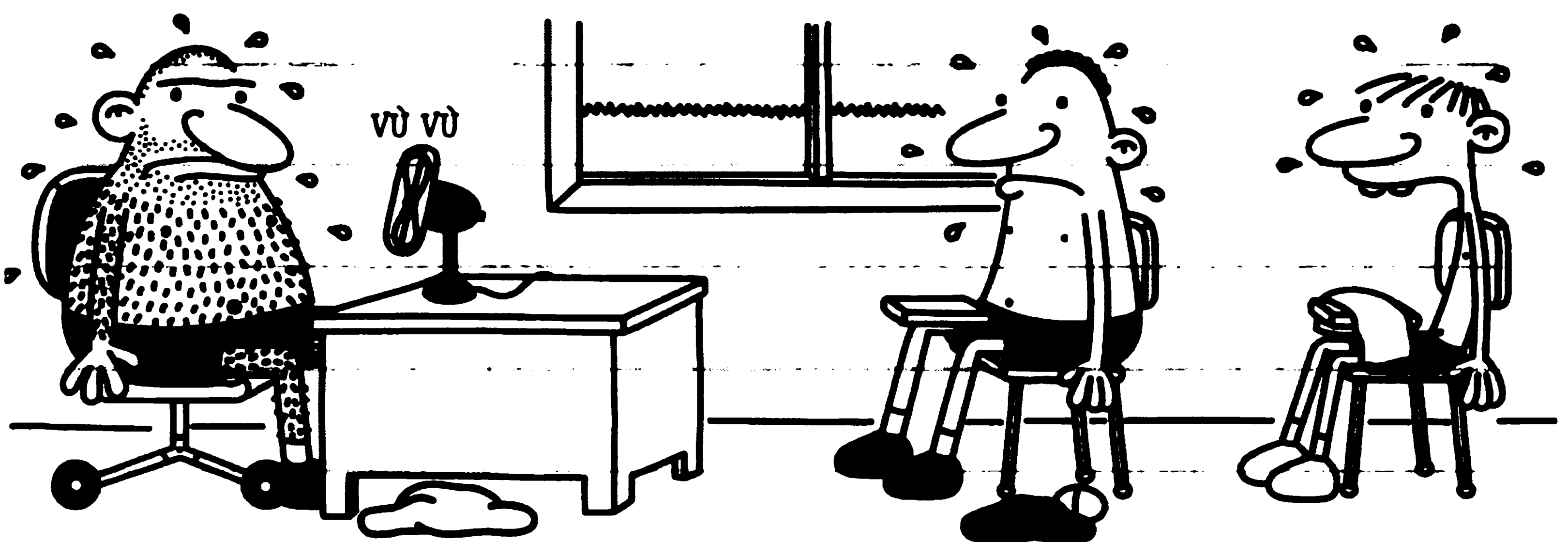
CÂU NÓI ẤY khiến tôi chú ý. Tôi đã nghe những lời đồn về lớp học hè, và nó không phải thú mà tôi thực sự muốn tham gia.

Vì một lý do, tôi biết họ sẽ tắt hết điều hòa suốt mùa hè để tiết kiệm tiền.

Những lớp học còn bức bối giam cầm hơn cả lớp học ở trường, và chẳng có thầy cô chính khóa nào ở đó. Thực tế, tôi nghe nói giáo viên tiếng Anh ở lớp học hè chính là BÁC BẢO VỆ.

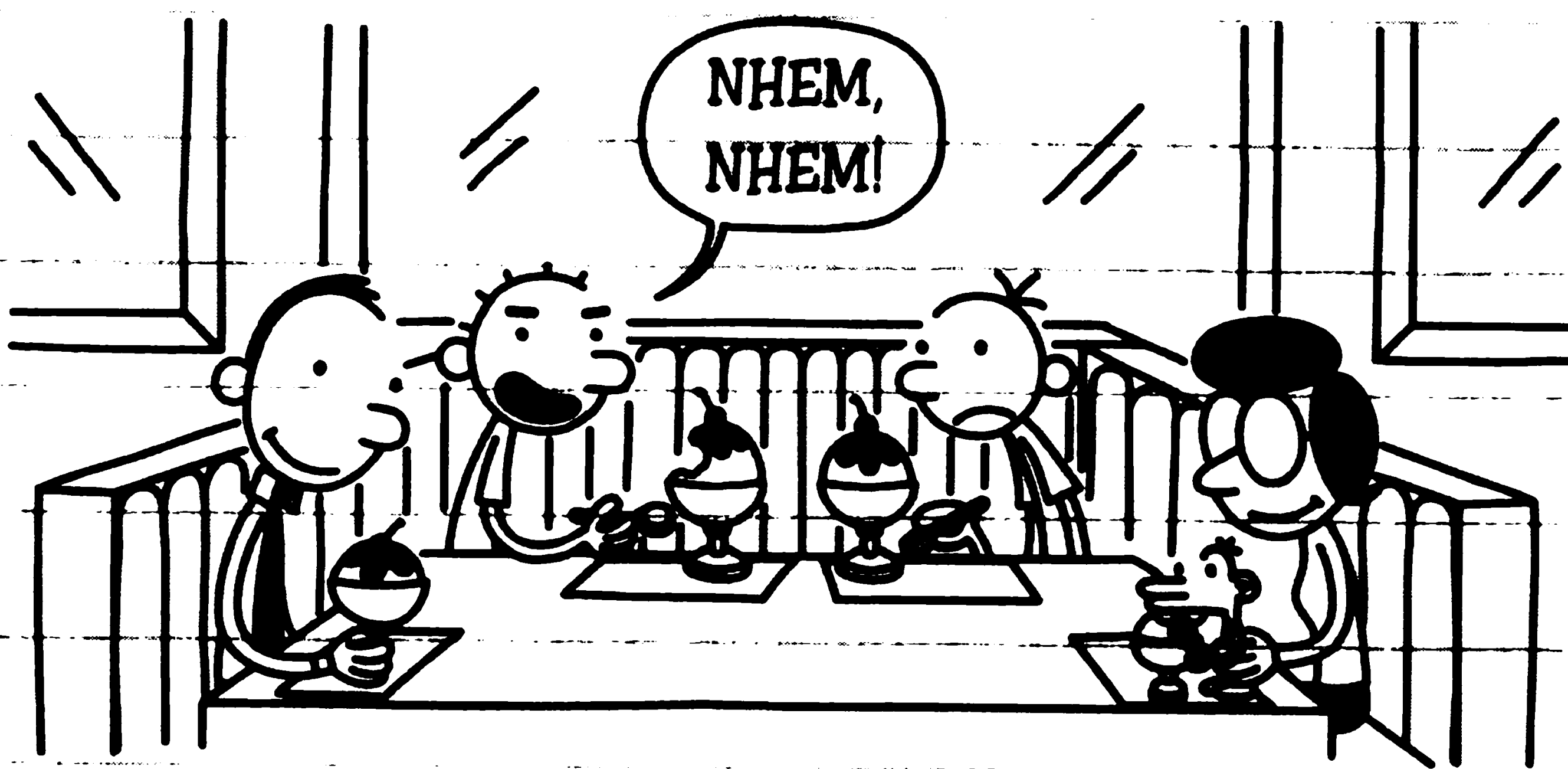
Tôi không biết liệu thầy hiệu phó Roy có đang thử dọa tôi không, nhưng nếu thầy đang dọa thật, thì nó CÓ HIỆU QUẢ rồi. Ý nghĩ phải dành trọn kỳ nghỉ hè bên bác Meek đủ khiến tôi biến thành một học sinh giỏi toàn diện.

Thứ Năm

Tôi không thực sự chắc chắn làm sao điểm số của mình tệ đến mức như vậy, bởi vì đầu năm học này tôi đã khởi đầu khá TỐT. Nửa đầu kỳ I tôi toàn đạt điểm A và B trong phiếu học tập, và mẹ thậm chí còn đưa tôi đi ăn kem phủ kẹo mềm để chúc mừng thành tích của tôi.

RODRICK cũng được đi theo, dù phiếu đánh giá học tập của anh ta rất tệ hại.

Chuyện ấy dạy tôi rằng dù bạn có nỗ lực hết sức, thì cũng có kẻ hót tay trên công sức của bạn.

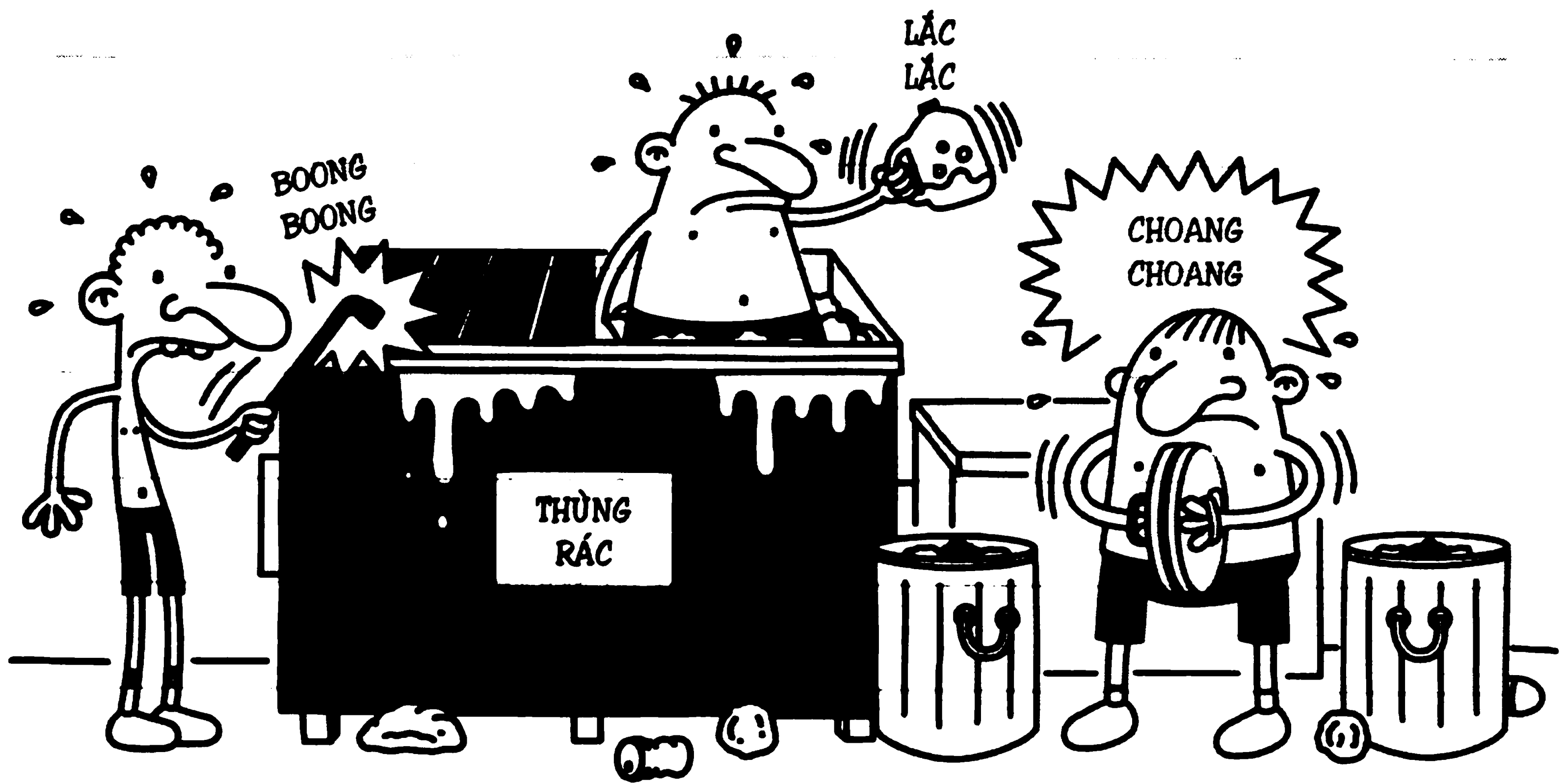
Tôi biết mình không phải học sinh giỏi nhất hay bất cứ cái gì đó, nhưng tôi chưa bao giờ phải lo lắng về việc đi HỌC HÈ.

Vì vậy, tuần này tôi làm mọi thứ có thể để kiểm soát tình hình của mình. Mẹ đưa cho tôi một tập sách giáo khoa cũ, và tối nào tôi cũng cố gắng hoàn thành cho hết bài tập được giao.

Nhưng có vài môn học tôi đang sa sút thậm chí lại không CÓ bài tập về nhà. Một trong số đó là môn Hát nhạc, và vấn đề của tôi LÀ Tôi không chịu tham gia. Chẳng đứa con trai nào thực sự chịu hát, đó là lý do cô Norton phải đến ngay trước mặt chúng tôi để cố bắt chúng tôi hát.

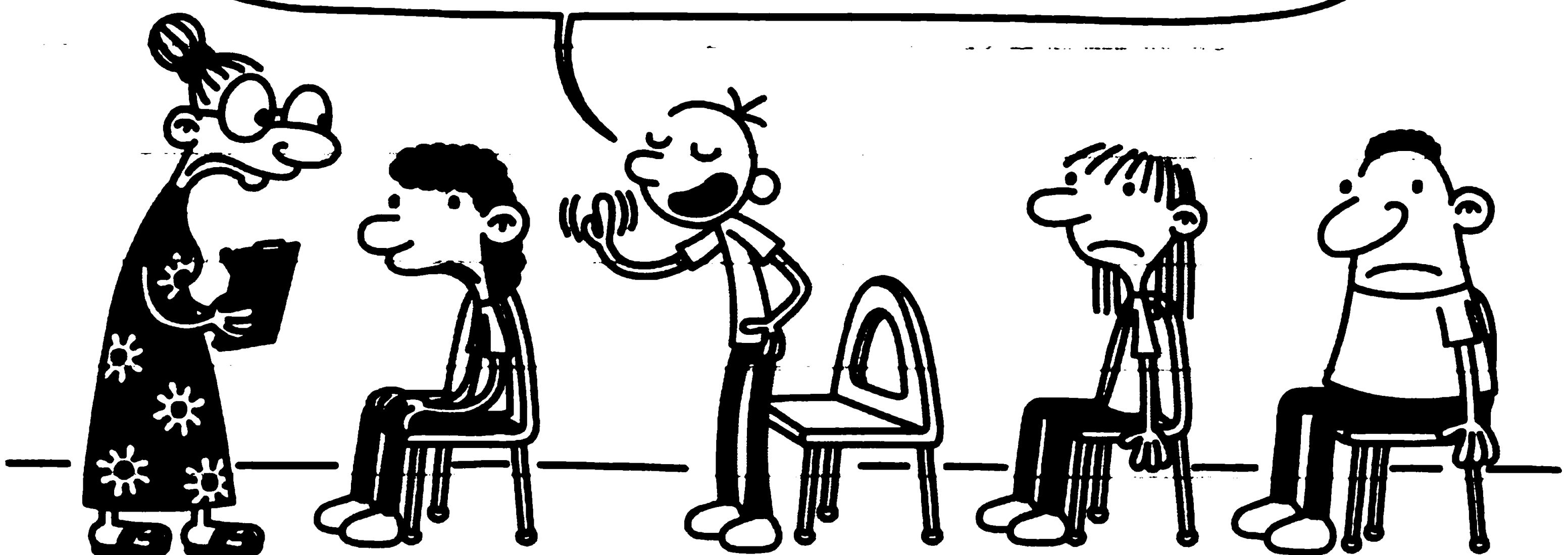
Nếu bác Meek mà là giáo viên TIẾNG ANH ở lớp học hè, thì tôi không muốn tưởng tượng môn Hát nhạc sẽ như thế nào.

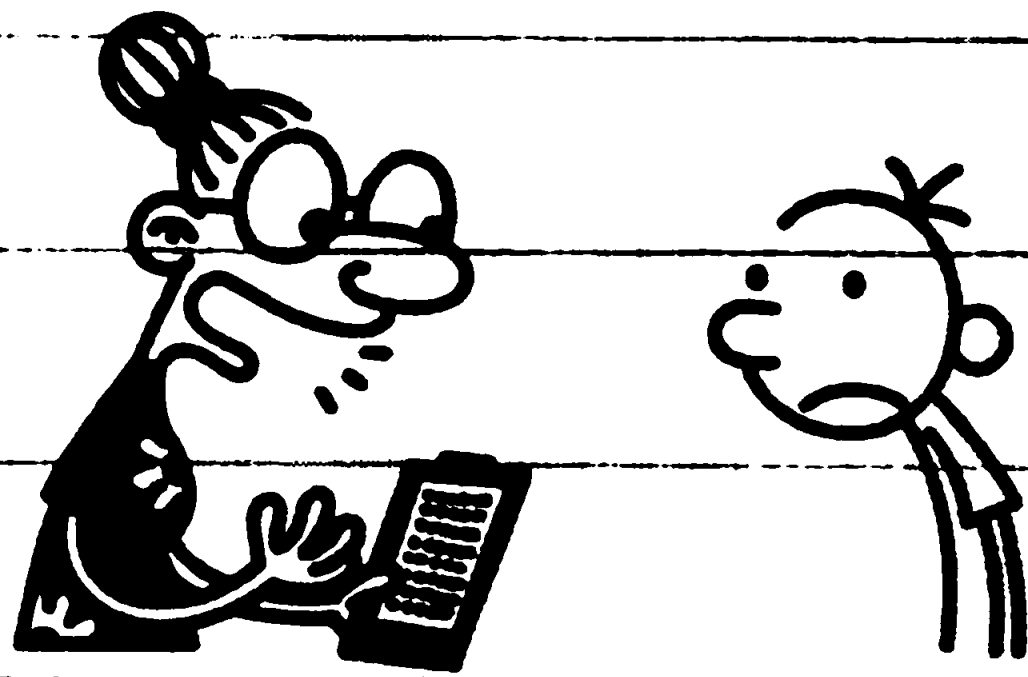
Tôi quyết định rằng, kể từ NGÀY HÔM NAY, tôi sẽ trở thành học sinh giỏi nhất của cô Norton.

Bởi thế, khi cô gọi tên tôi lúc đầu giờ, tôi đứng bật dậy và hát vang đầy hứng khởi bài hát lớp mình đang học.

CÓ MỘT LỖ THỦNG Ở ĐÁY CÁI XÔ ĐẤY, LIZA
 THÂN YÊU, LIZA THÂN YÊU!
 CÓ MỘT LỖ THỦNG Ở ĐÁY CÁI XÔ ĐẤY, LIZA
 THÂN YÊU, LIZA THÂN YÊU!

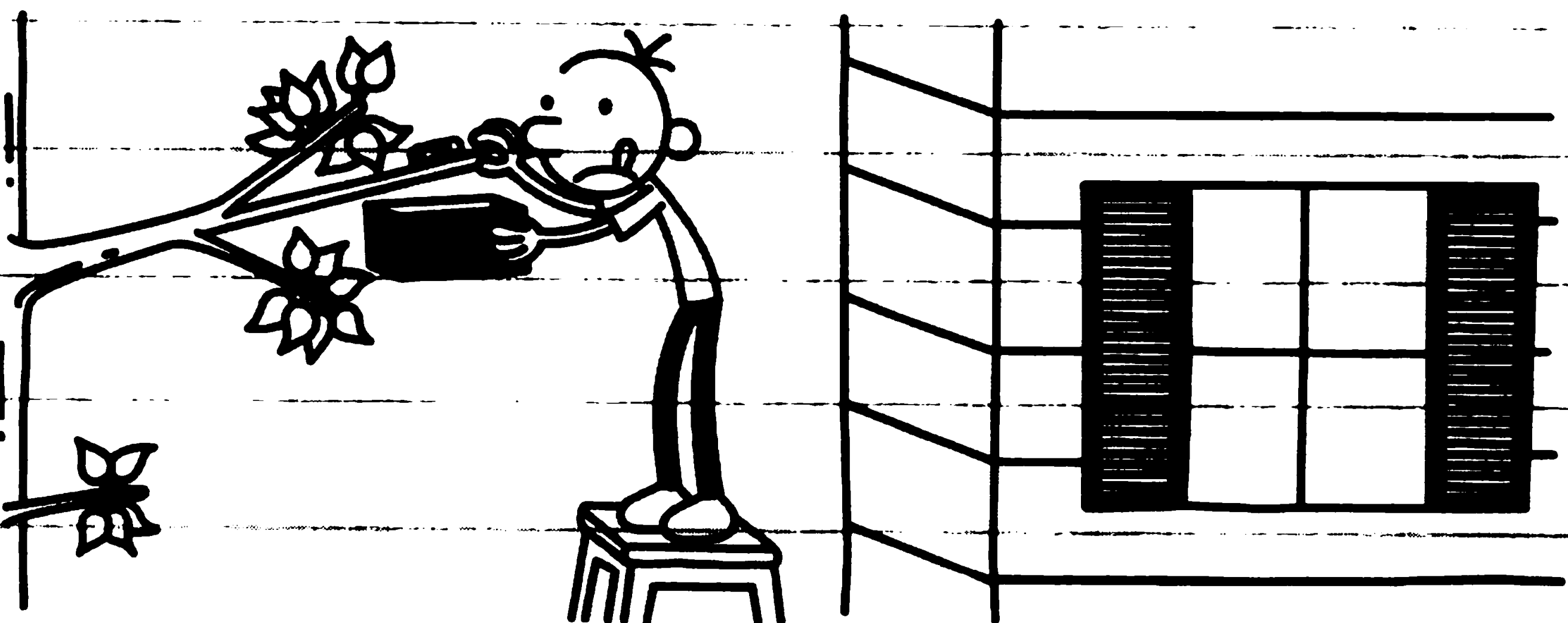

Cô Norton đã đợi đến khi tôi hát xong, rồi cô mới nói rằng cô không yêu cầu tôi HÁT, cô chỉ gọi để điểm danh thôi.

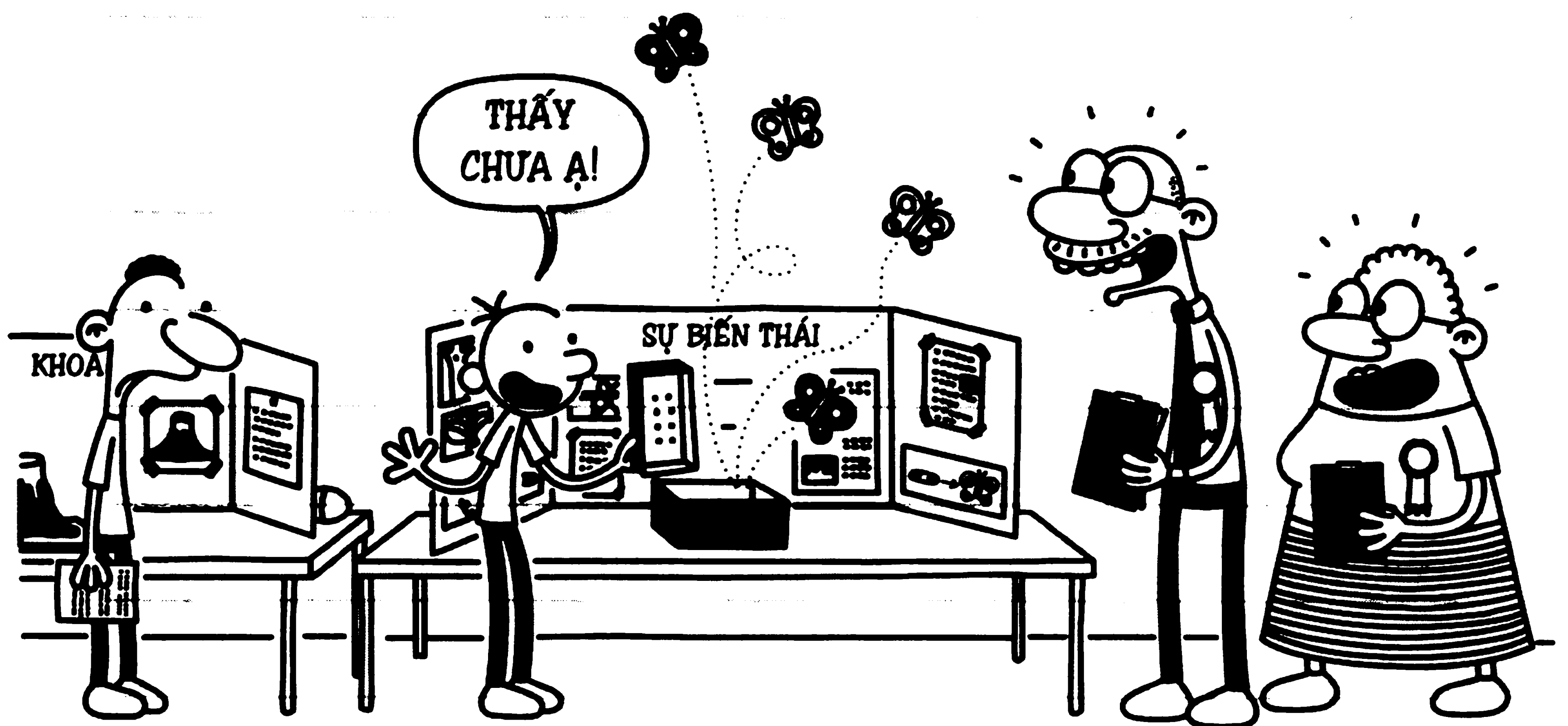

Cả tuần, mẹ đã giúp tôi bắt kịp số bài tập về nhà mà tôi bị thiếu, nhưng có một môn mẹ bảo tôi phải TỰ làm, đó là dự án cho cuộc thi Khoa học. Thật tệ hại, vì Khoa học chính xác không phải là sở trường của tôi.

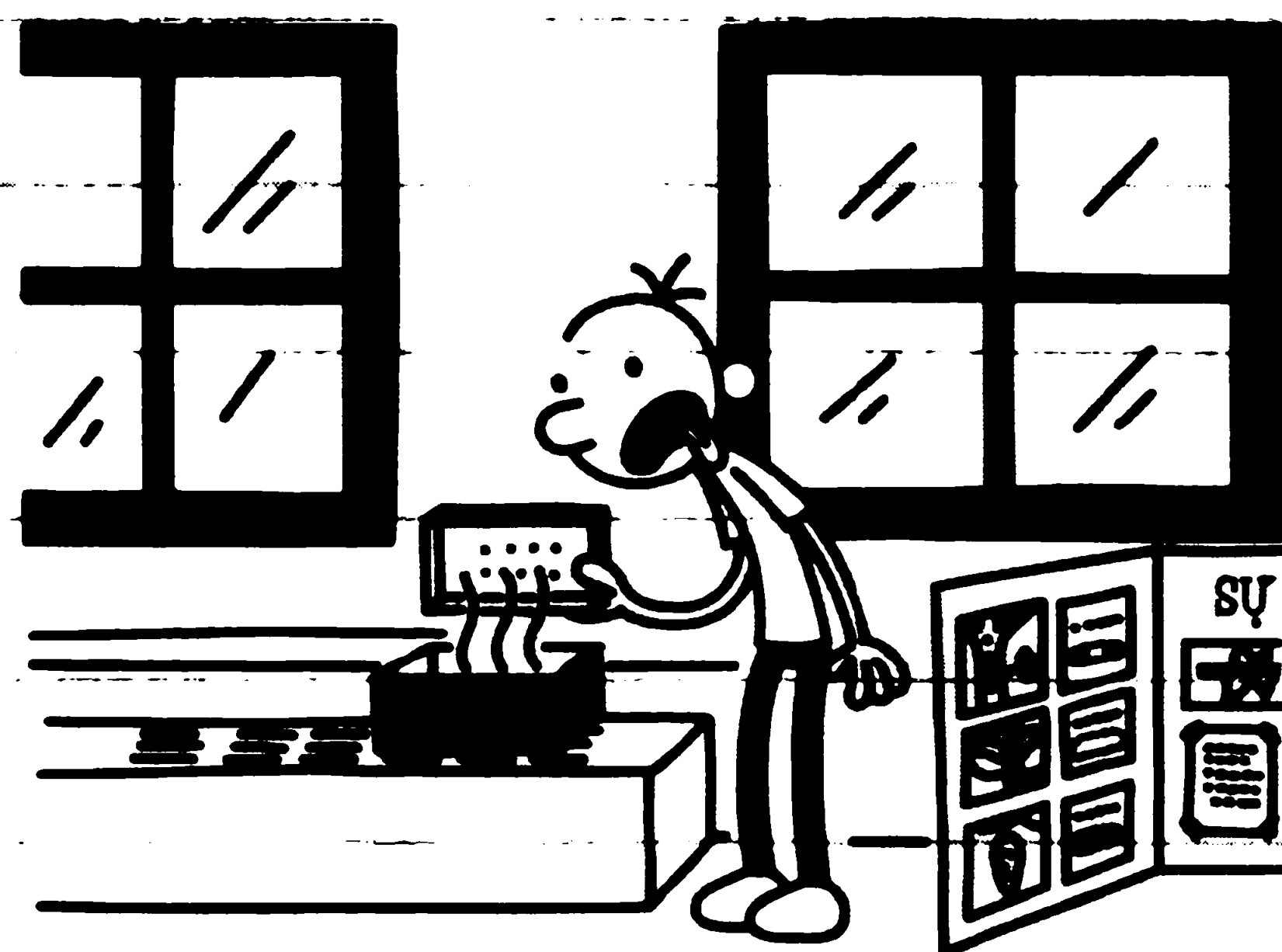
Cuộc thi Khoa học NĂM NGOÀI, tôi làm thí nghiệm về sự tiến hóa. Tôi thu thập cả một tá sâu bướm và cho chúng vào một cái hộp có sẵn lá để chúng ăn, và tất cả chúng đều làm kén.

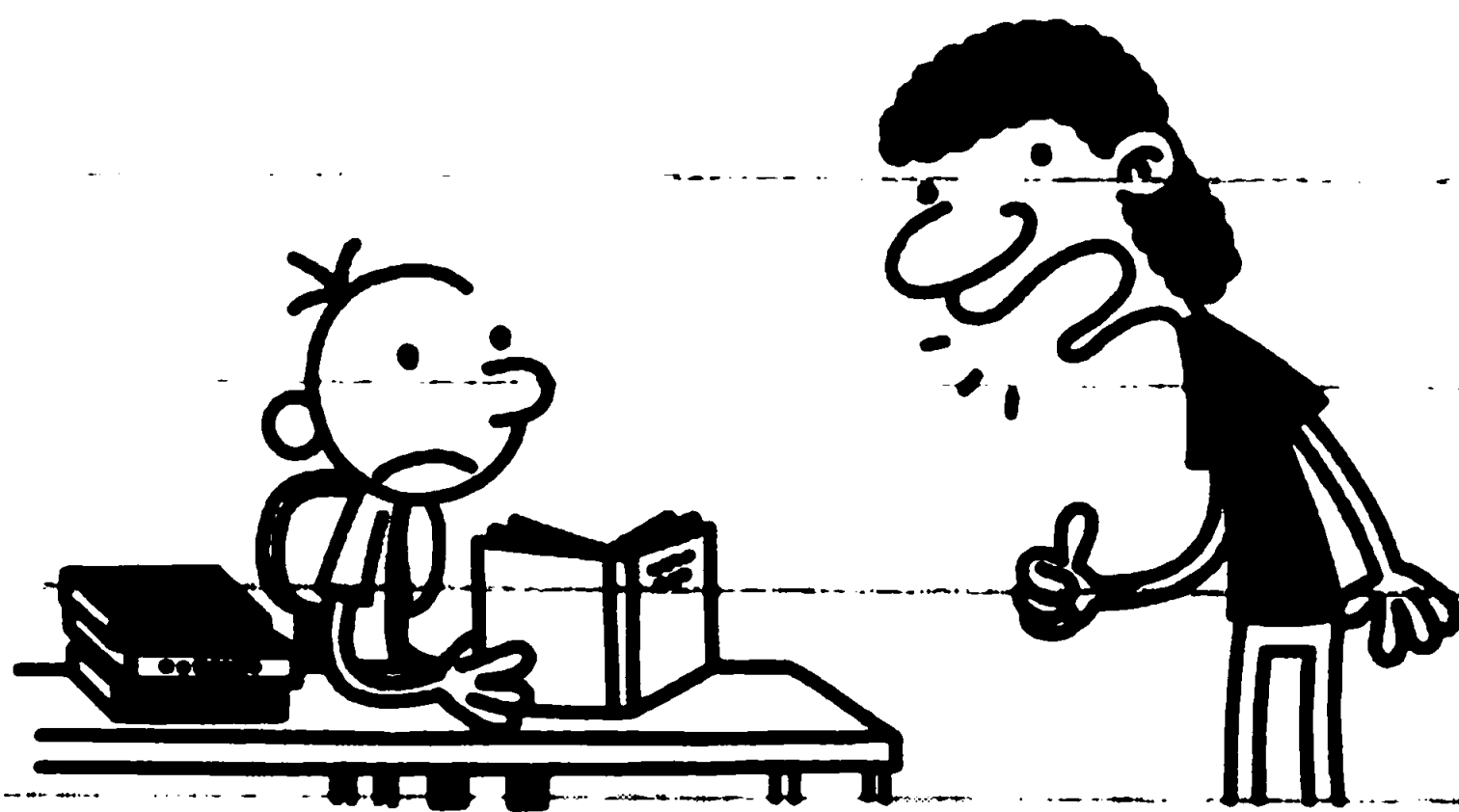
Kế hoạch của tôi là mở hộp ra CHÍNH XÁC khoảnh khắc chúng hóa thành bướm và thổi bay những lời phản xét.

Tôi nỗ lực làm việc, và thậm chí còn thuyết trình đề tài sớm một ngày. Nhưng tôi lại để chiếc hộp sâu bướm trên cái lò sưởi trong phòng Khoa học, nên đèn đui thay mấy chú bướm đã qua đời.

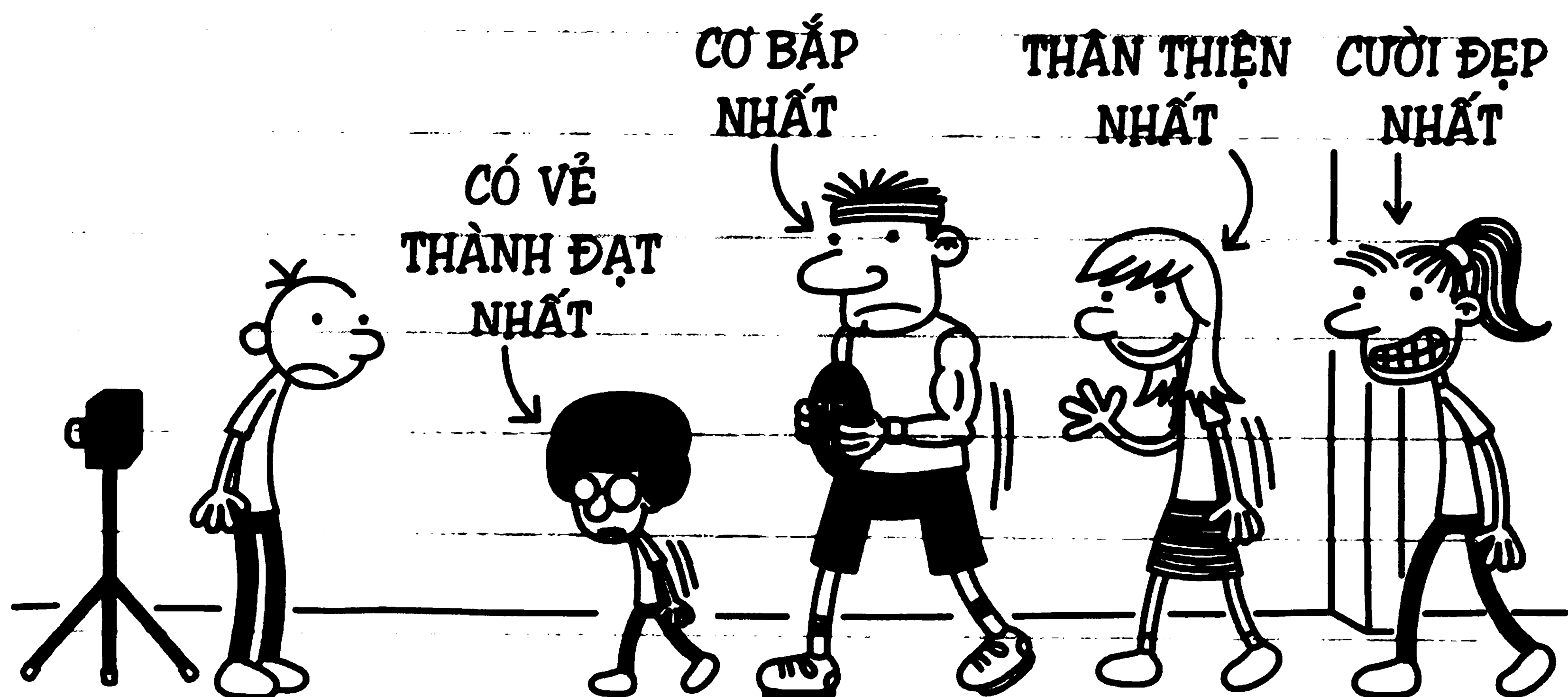

Hôm nay trong giờ giải lao, tôi vào thư viện, cố nghĩ ý tưởng cho dự án Khoa học. Đúng lúc ấy Betsy Buckles bước vào nói rằng chúng nó cần tôi trong phòng làm kỷ yếu.

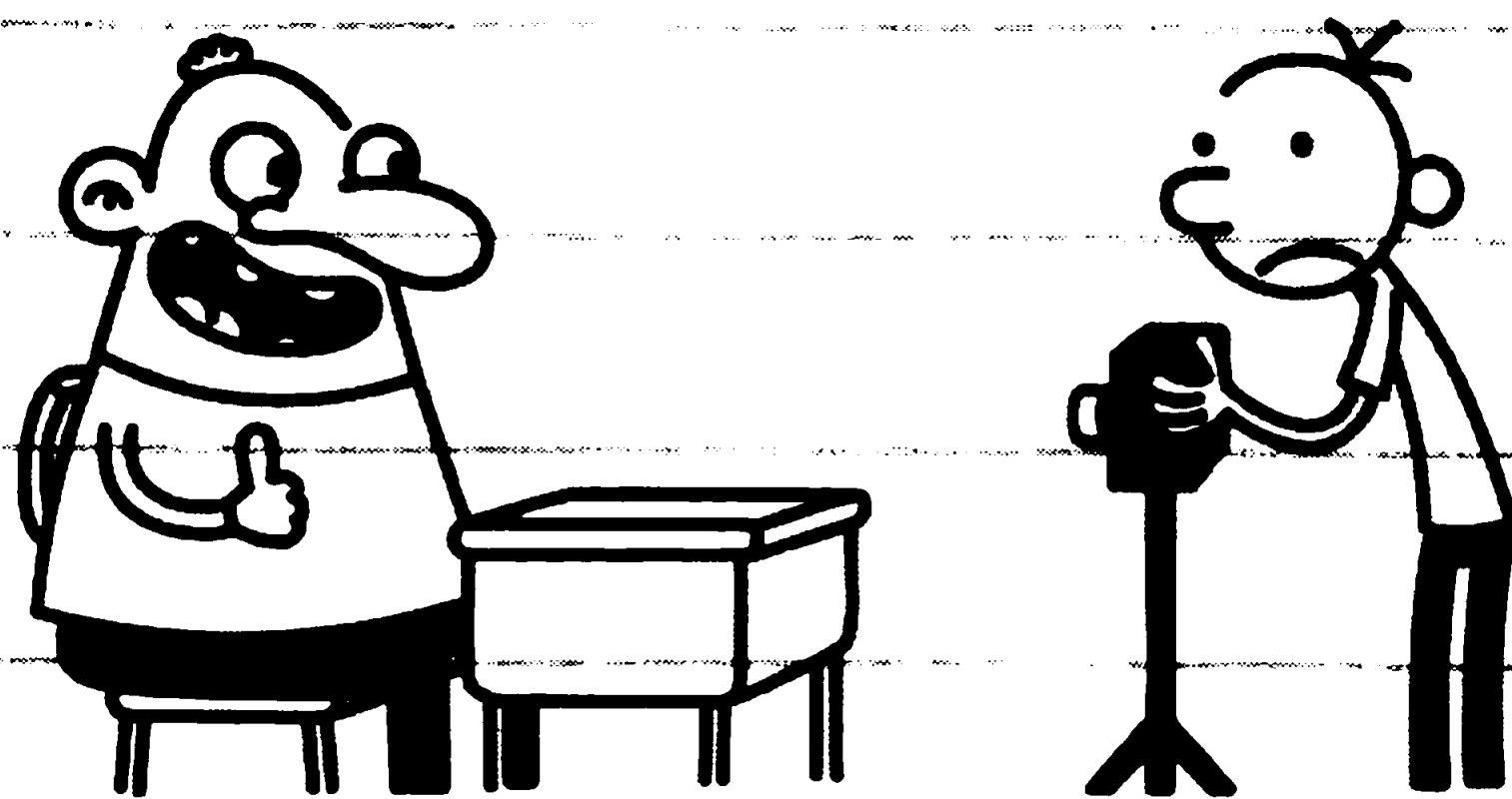
Con bé nói rằng đã có kết quả bình chọn Gương mặt Yêu thích của lớp, và bảo tôi chụp ảnh những người thắng cuộc.

Năm nay tôi chẳng buồn tham gia bỏ phiếu, nên không chắc đứa nào là đứa được bầu. Nhưng khi những đứa chiến thắng nối đuôi nhau đi qua cửa, thì chẳng khó khăn để đoán ra ai thắng ở hạng mục nào.

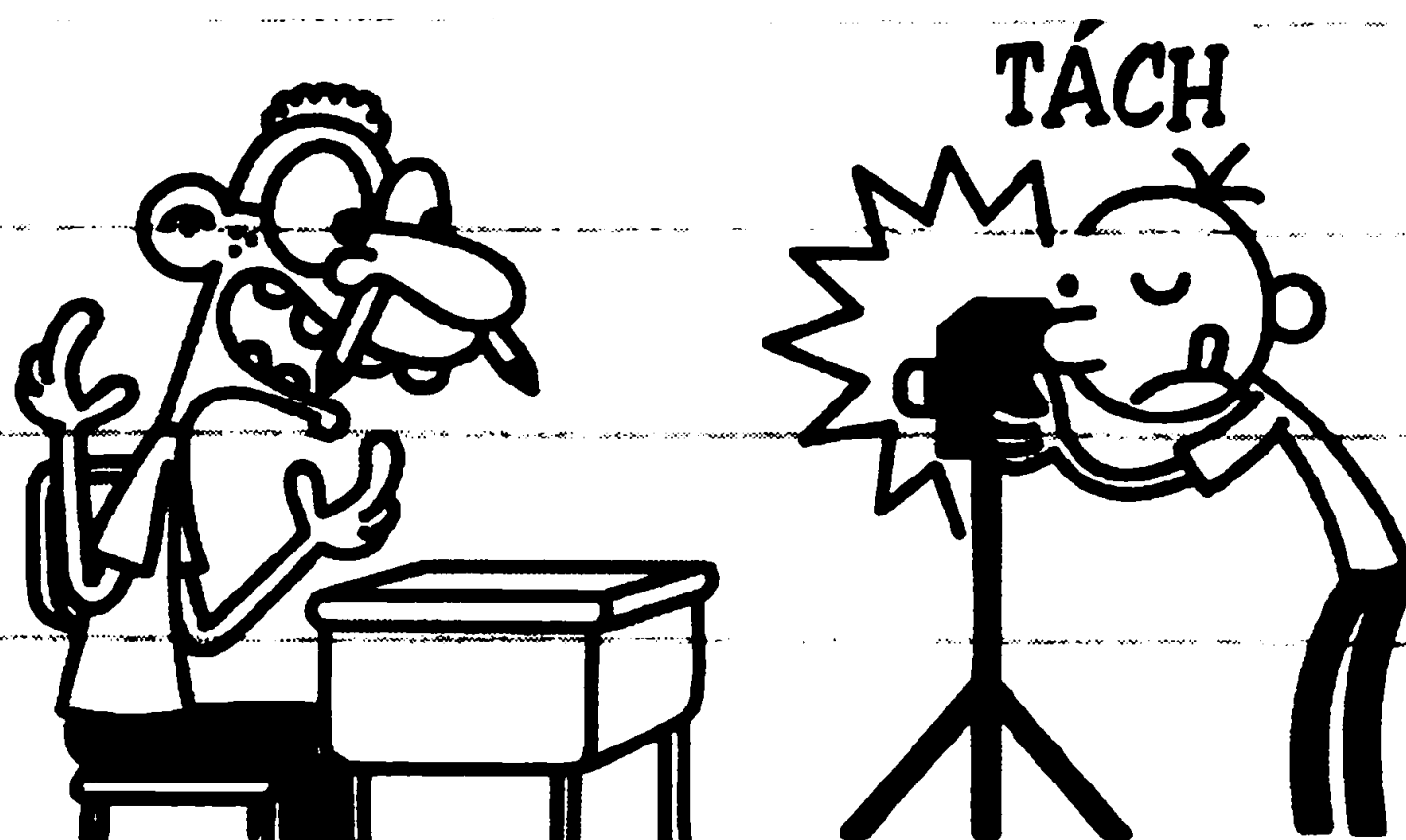

Hầu hết những đứa chiến thắng đều chính xác như bạn mong chờ. Bryce Anderson giành giải Mái tóc đẹp nhất, Cecilia Faramir giành giải Thông minh nhất, và Jenna Stewart giành giải Bộ váy đẹp nhất.

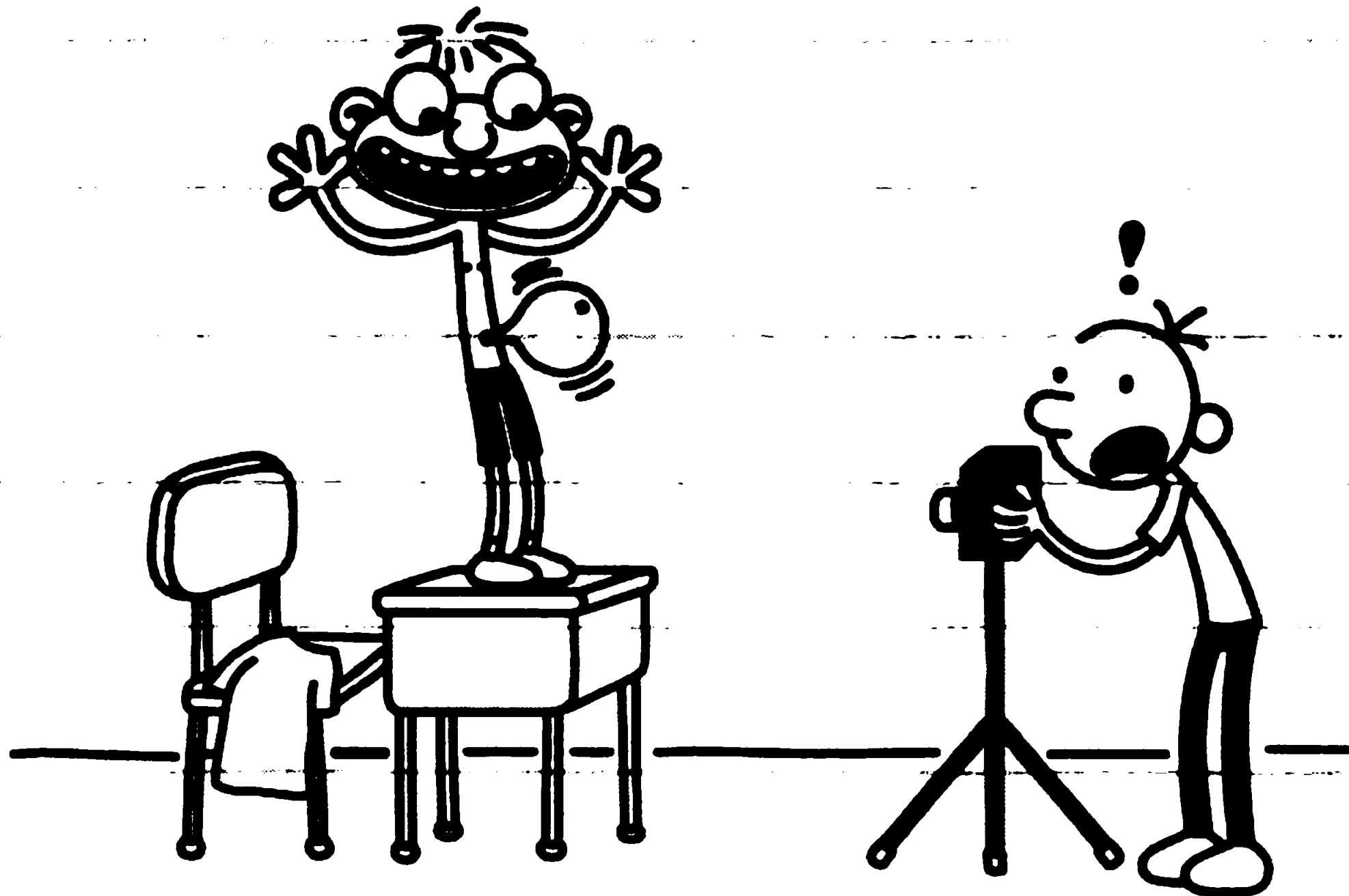
Điều thực sự gây ngạc nhiên duy nhất là Liam Nelson, giành giải Đẹp trai nhất. Nhưng Liam ở trong hội làm kỹ yếu và chịu trách nhiệm đếm phiếu bầu, nên tôi đoán nó đã gian lận kết quả.

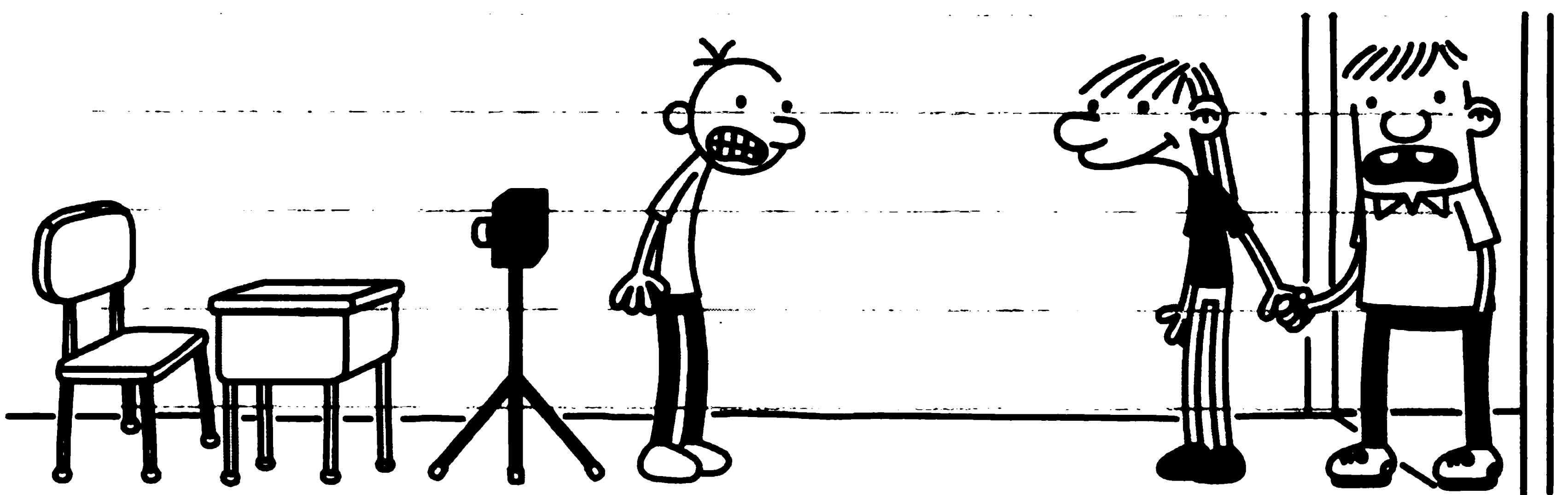
Khi Fregley bước qua cánh cửa, tôi chợt bối rối. Hạng mục duy nhất nó có thể chiến thắng là Vua hề của lớp, nhưng tôi vừa chụp xong ảnh cho thằng Jeffrey Laffley mà.

Vì thế tôi nhìn qua danh sách Betsy đưa cho và tìm thấy Fregley được bầu là NGƯỜI NỔI TIẾNG NHẤT. Theo cái cách mọi chuyện diễn ra gần đây, tôi đoán mình không nên ngạc nhiên.

Đến khi hai người cuối cùng bước vào phòng chụp ảnh, tâm trạng tôi trở nên khá tồi tệ.

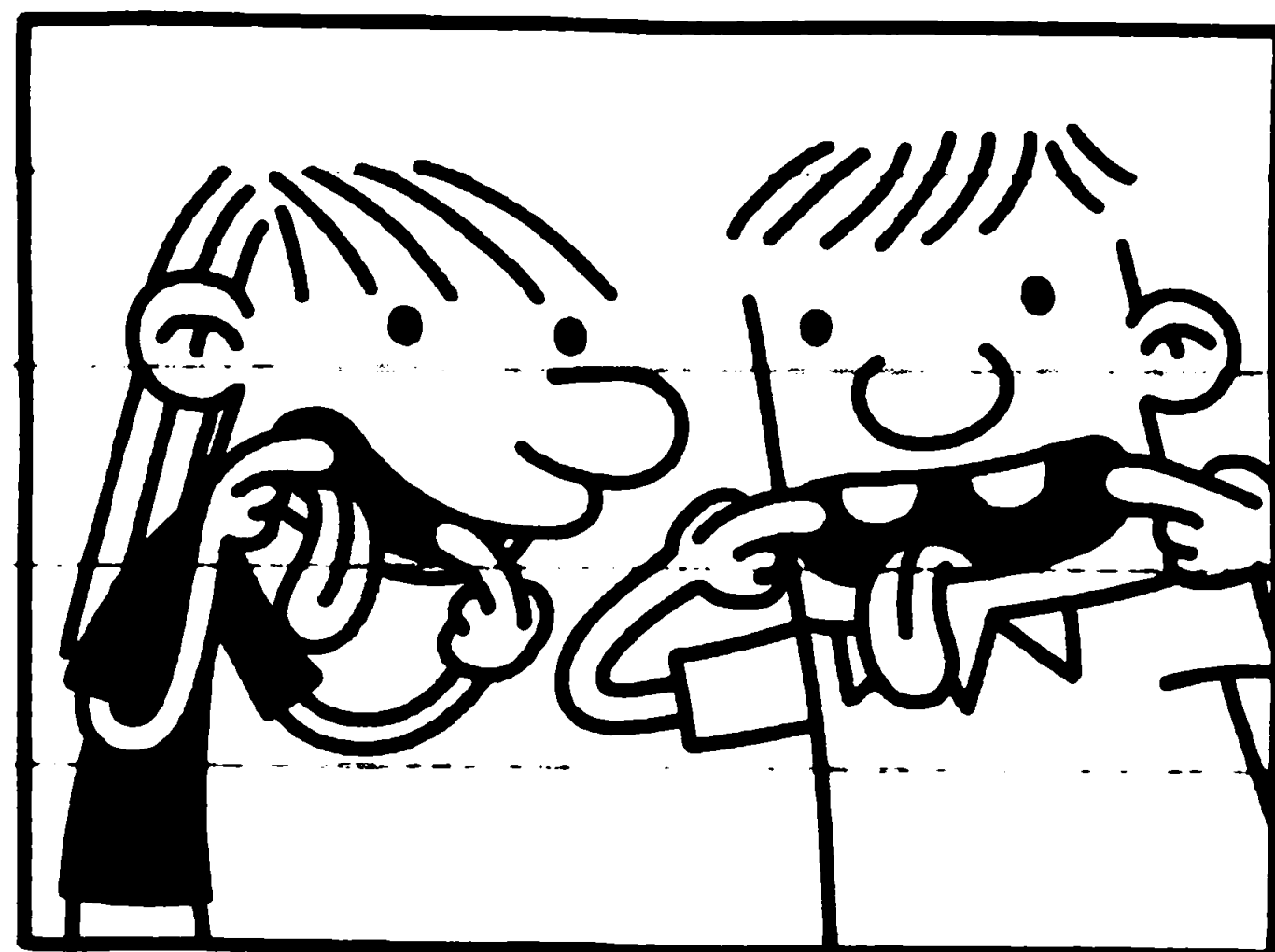
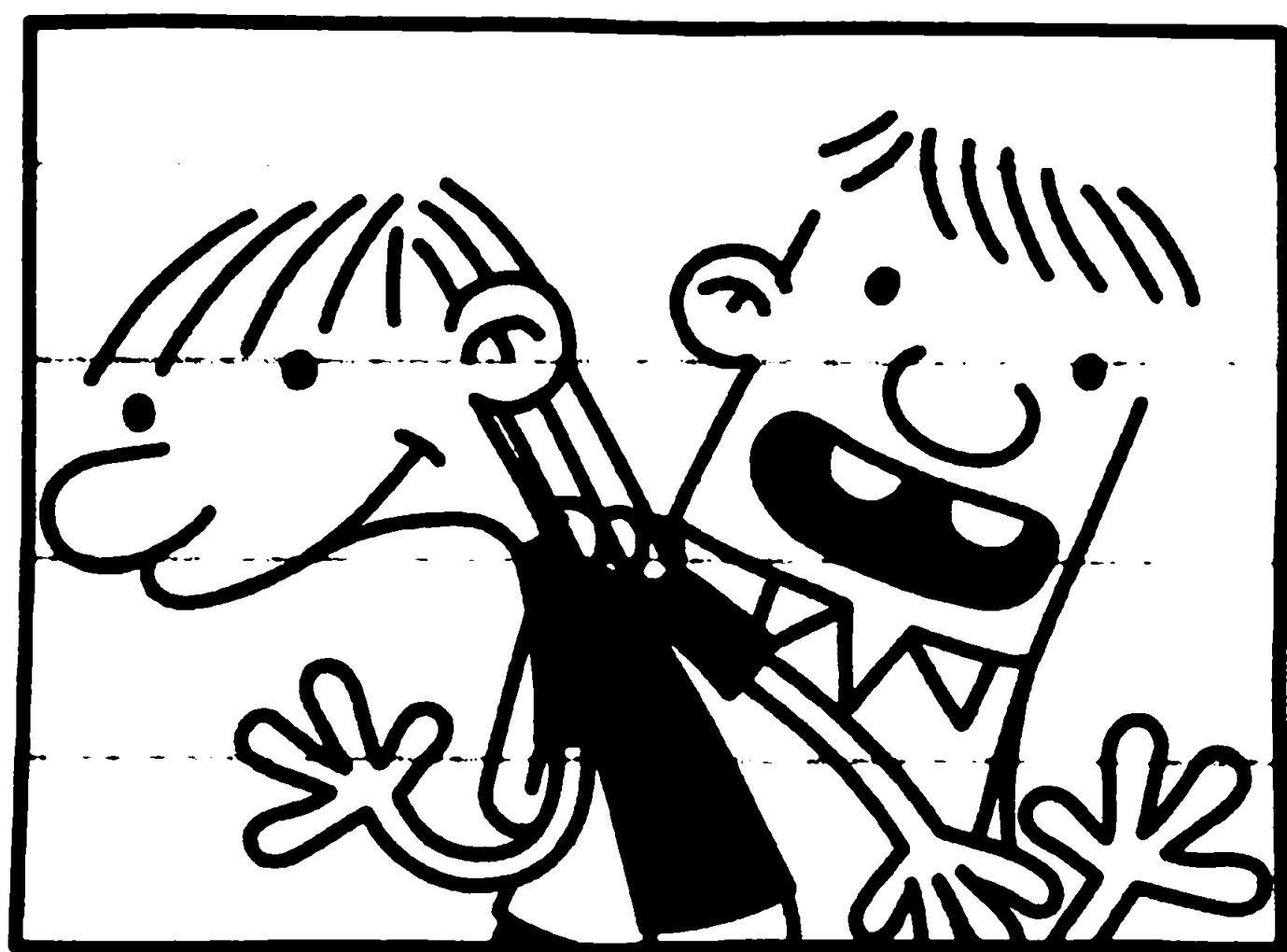
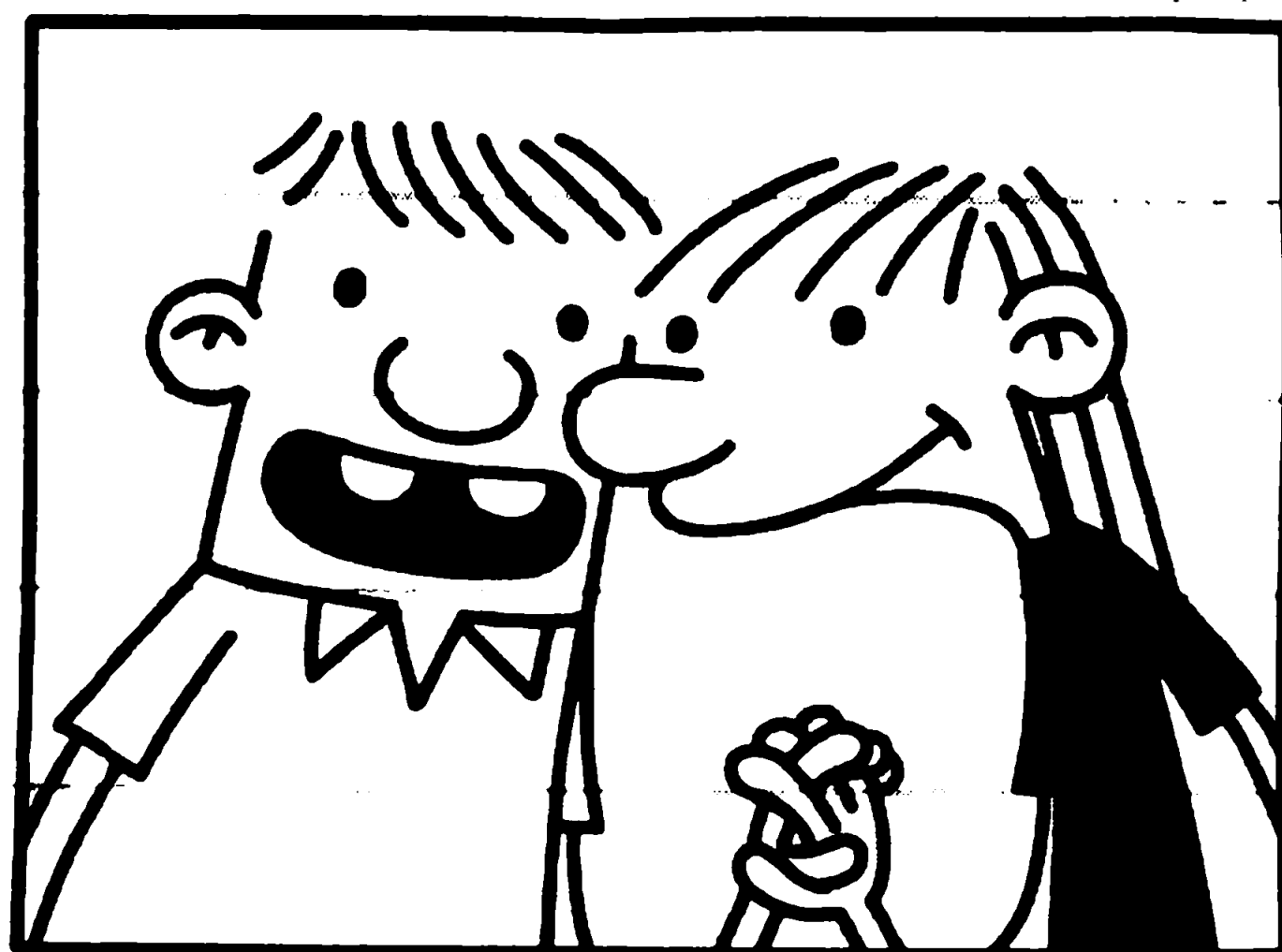
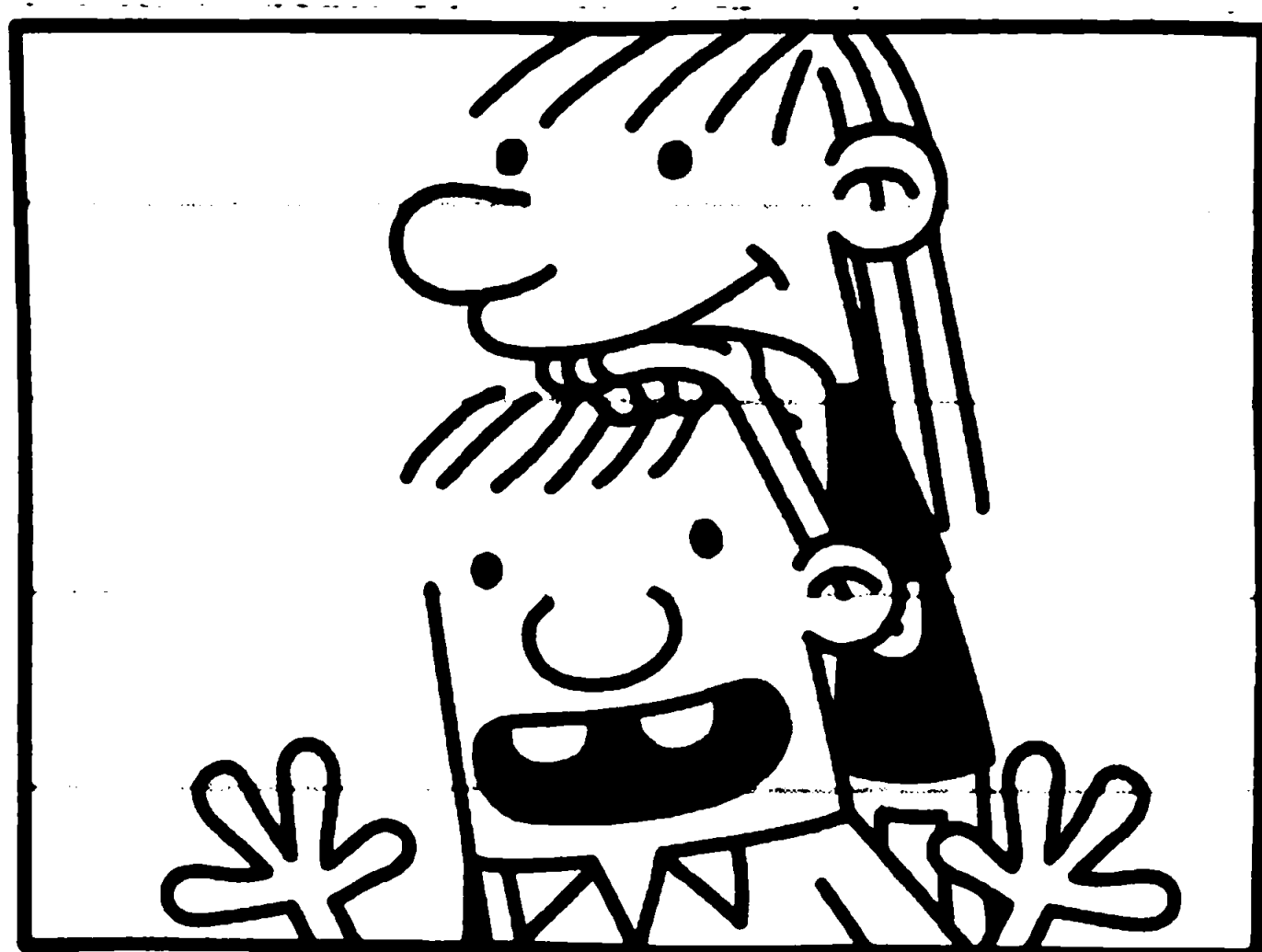

Tôi nhìn xuống tờ danh sách vừa được in ra, và khi lướt một lượt xuống dưới cùng, tôi cảm thấy xây xẩm mặt mày.

Cặp đôi dễ
thương nhất

Rowley Jefferson +
Abigail Brown

Tôi đã phải làm một số điều khó chịu trong đời mình,
nhưng tin tôi đi, KHÔNG GÌ có thể so sánh với điều tôi
đang phải chịu đựng trong ngày hôm nay.

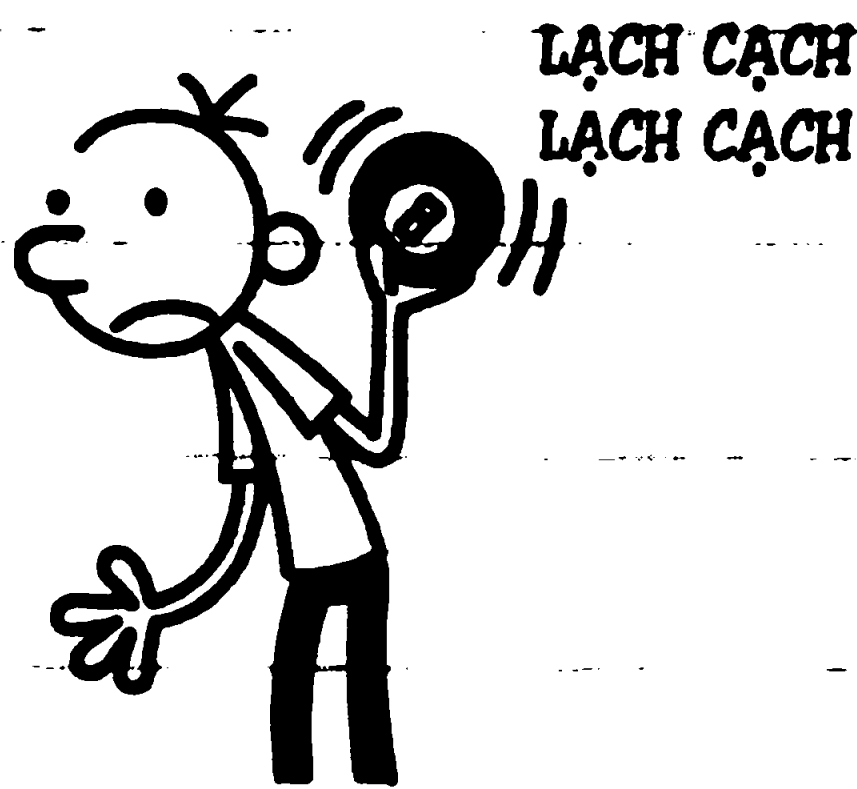

Sau đó tôi chính thức ký tên với tư cách nhiếp ảnh gia
của cuốn kỷ yếu rồi thu dọn máy ảnh của mình. Vì thực
sự, thế là quá đủ so với sức chịu đựng của một con
người.

Thứ Hai

Mọi thứ đã thực sự sụp đổ tan tành kể từ lúc tôi đánh rơi Bóng Ma thuật số 8 trong lớp của cô Merritt.

Sau khi thầy hiệu phó Roy trả nó lại cho tôi, tôi nhận ra dường như nó nhẹ đi nhiều. Hóa ra khi bị văng xuống đất, nó bị vỡ và chất lỏng màu xanh đằng sau ô của sổ nhỏ bị rỉ ra. Thế nghĩa là nó đã hoàn toàn **VÔ DỤNG**.

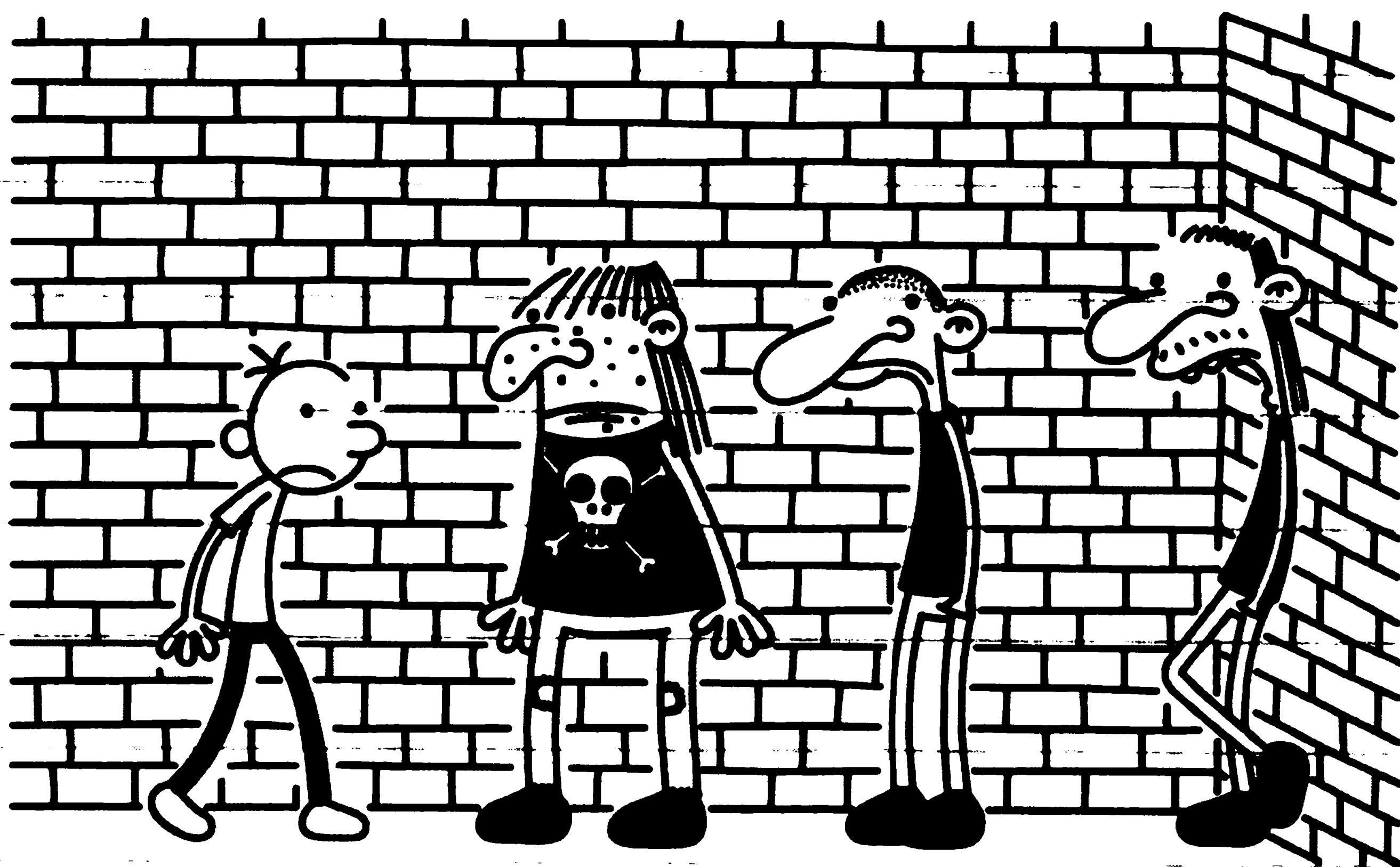
Và tôi đã ném nó qua hàng rào nhà bà ngoại trên đường từ trường về nhà hôm ấy. Nhưng sau đó tôi chợt thấy nhớ nó, vì tôi có vài chuyện **THỰC SỰ** phức tạp phải quyết định.

Cuối cùng tôi cũng làm kịp những bài tập về nhà bị thiếu của mình, nhưng dự án Khoa học thứ Năm là đến hạn phải nộp, mà bây giờ tôi vẫn chưa có bất cứ một **Ý TƯỞNG** nào.

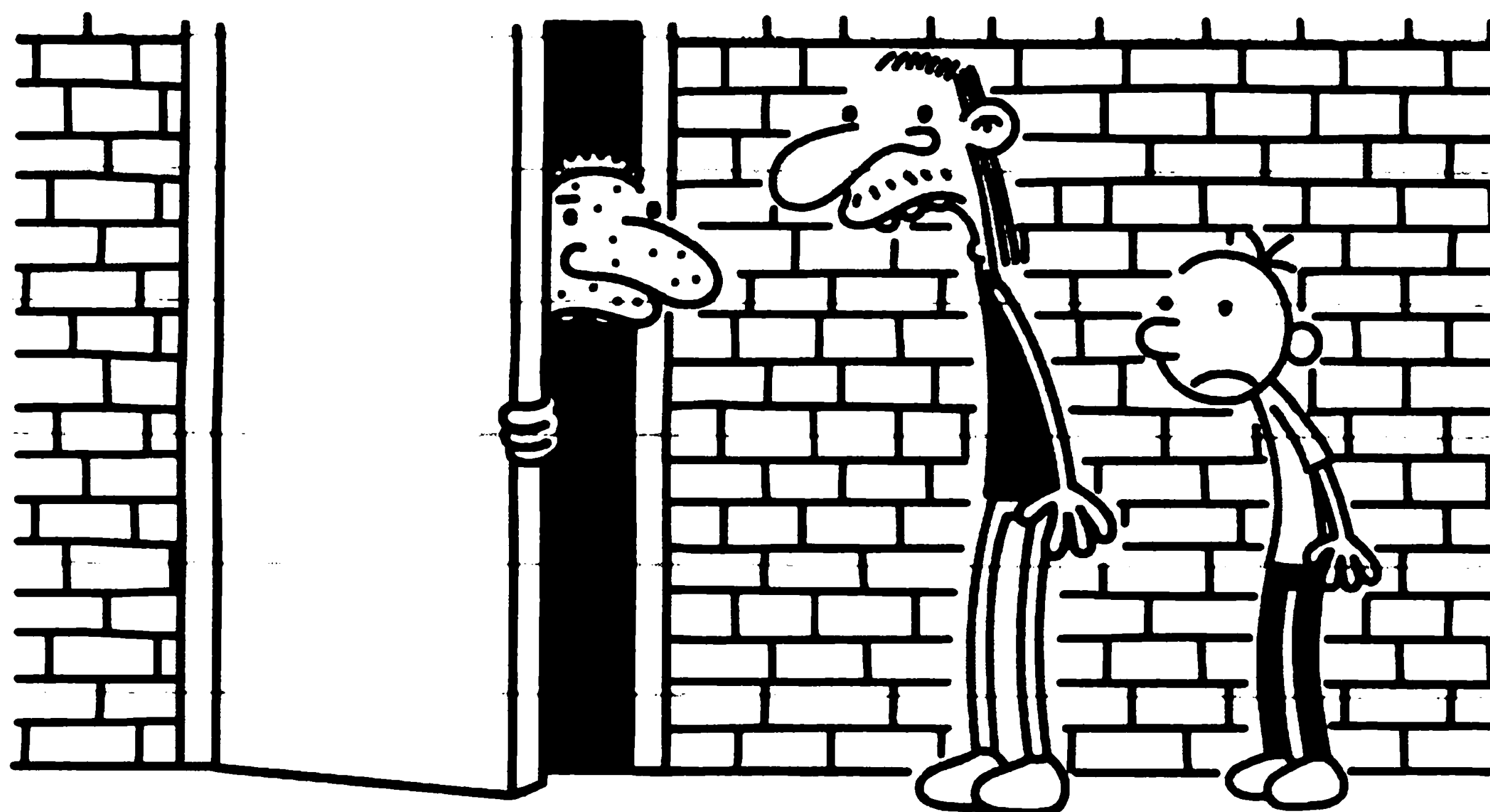
Và tôi nhớ đến Erick Glick. Tôi luôn nghe nói nó có thể cung cấp cho bạn một bài tập cũ nếu bạn đang trong tình thế gay go, và tôi đoán có lẽ nó xử lý được vụ dự án Khoa học này.

Nhưng dù vậy, tôi không biết mình có muốn dính líu tới một nhân vật ám muội như Erick hay không. Đây là kiểu quyết định mà tôi thường sẽ nhờ đến Bóng Ma thuật số 8, nhưng hôm nay tôi hoàn toàn phải tự lực cánh sinh.

Tôi đã khá tuyệt vọng, vì thế vào giờ giải lao, khi thấy Erick đang lang thang phía sau trường, tôi bèn kể cho nó nghe về tình trạng của mình.

Erick nói nó có thể "bảo kê" cho tôi vụ này. Nó bí mật gõ vài tiếng lên một cánh cửa không có tay nắm cách đó vài bước chân. Rồi sau đó cánh cửa mở ra từ bên trong.

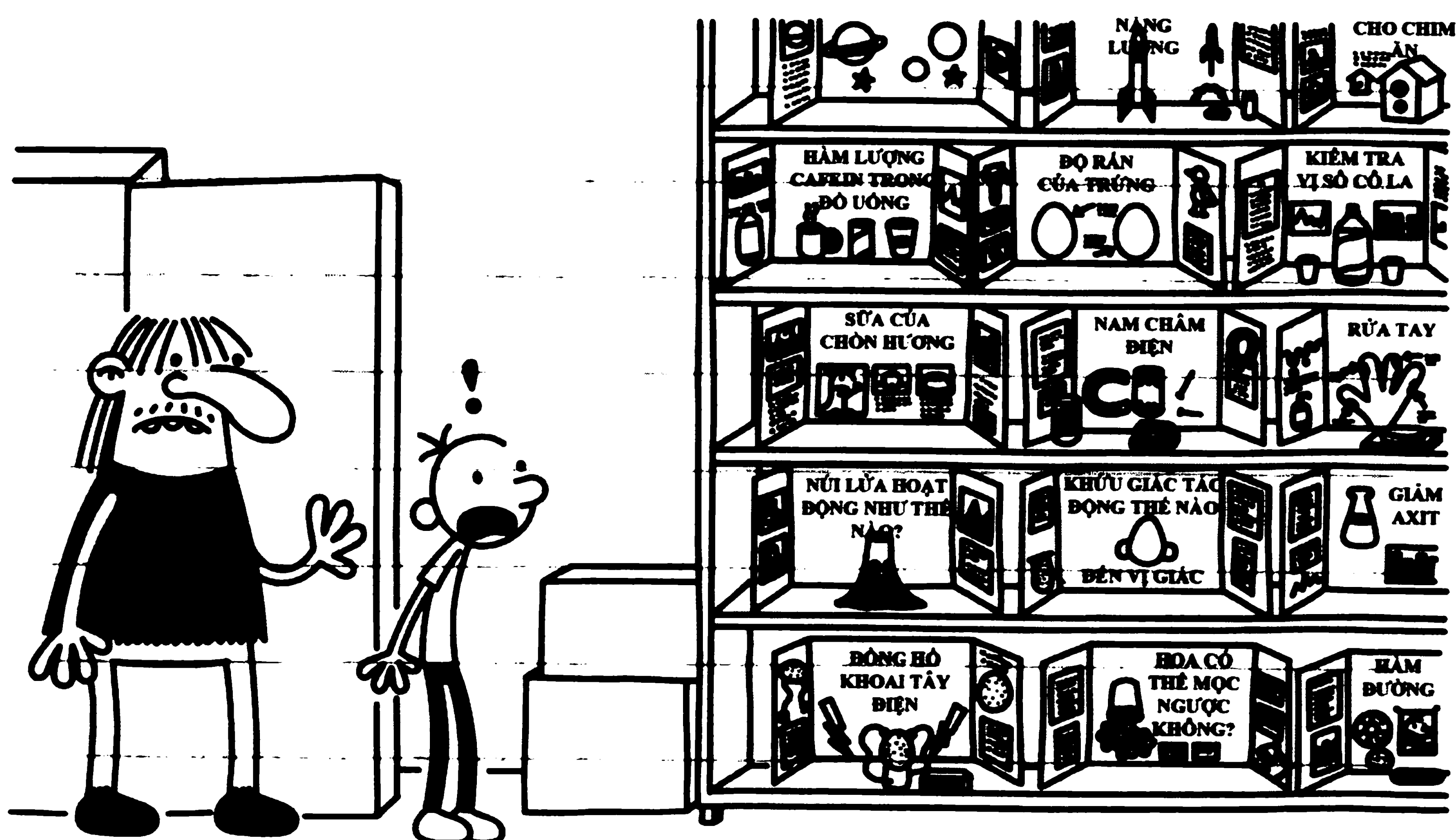
Phải mất một phút mắt tôi mới thích nghi được với bóng tối. Căn phòng này hình như là một nhà kho, và có khoảng sáu đứa đang tụ tập quanh một chiếc bàn với một chồng giấy bên trên.

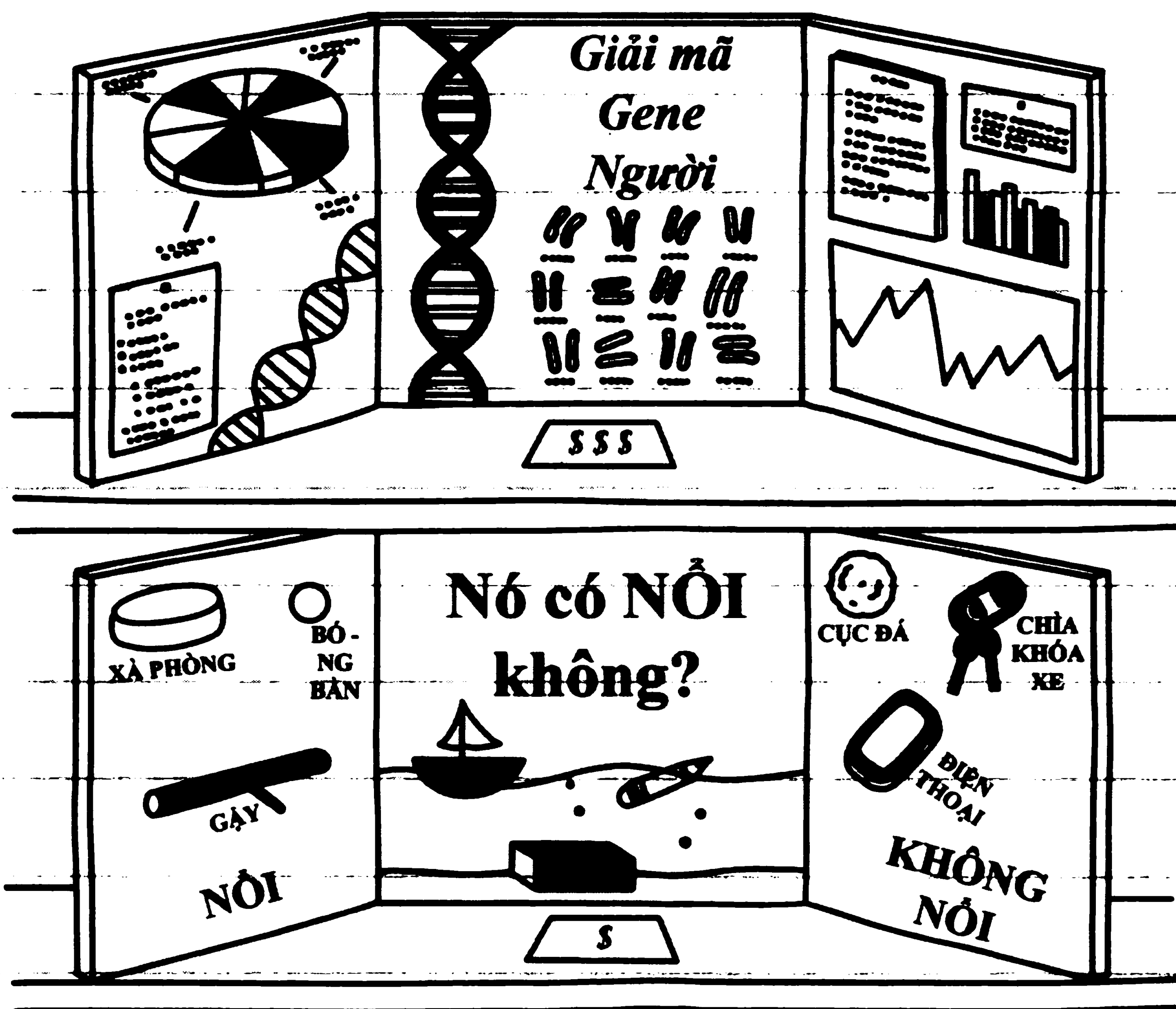
Đó là những bài thuyết trình cũ, những bài luận lịch sử và cả mớ những thứ khác tương tự.

Nhân vật được giao nhiệm vụ điều hành có vẻ là Dennis Denard, đó là một gã học lớp tám nhưng bị đúp tới hai lần. Tôi đoán anh ta đã CỐ TÌNH ở lại trường cấp 2 bởi vì anh ta có đầy đủ các mảnh lời tốt để lên lớp.

Erick bảo Dennis là tôi cần một đề tài cho Cuộc thi Khoa học, thế là anh ta dẫn tôi đến một khu riêng ở phía sau, nơi có cả một GIẢ đề án cũ.

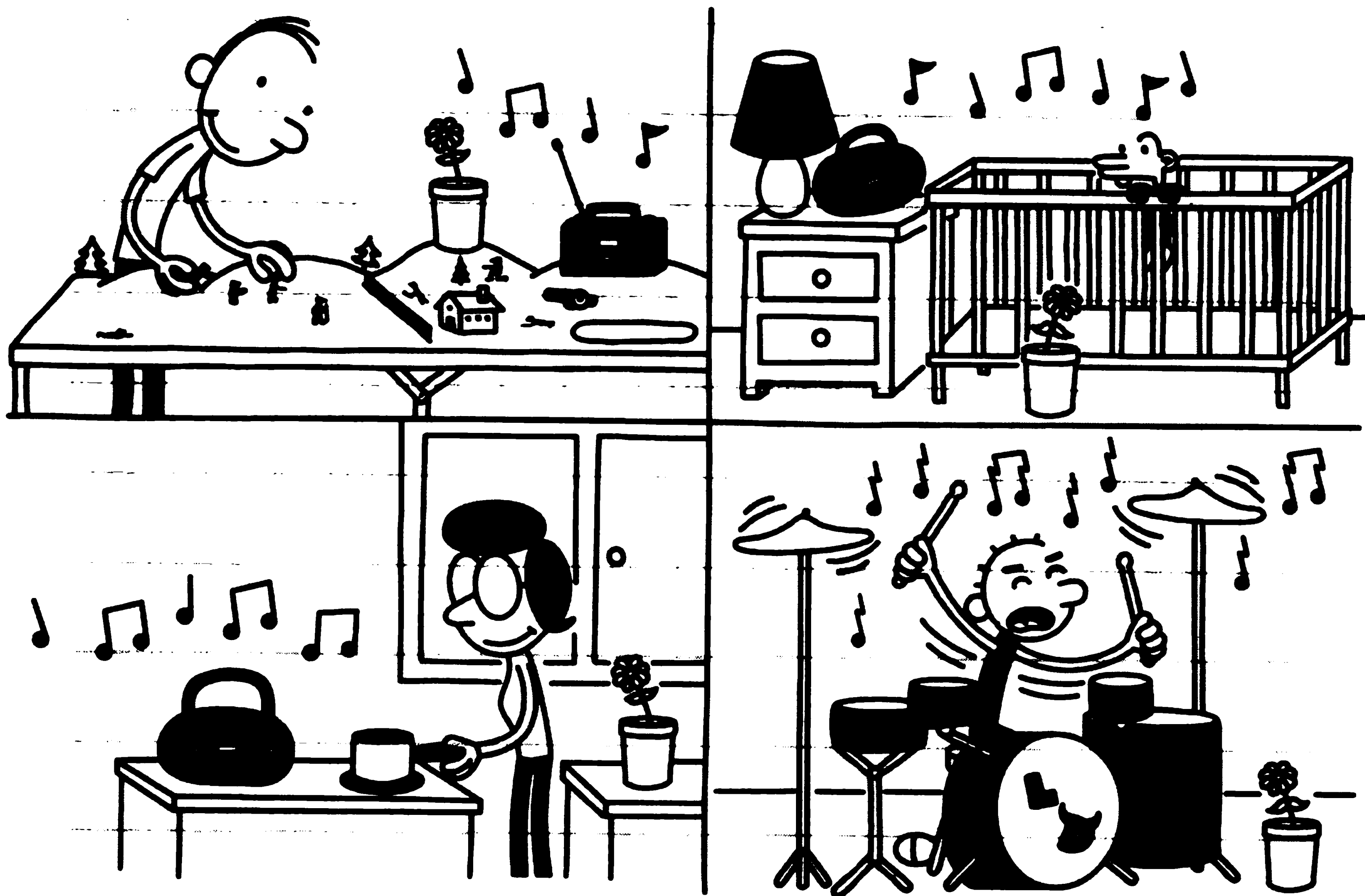
Theo tôi được biết, đề tài nào càng hay thì càng đắt tiền.

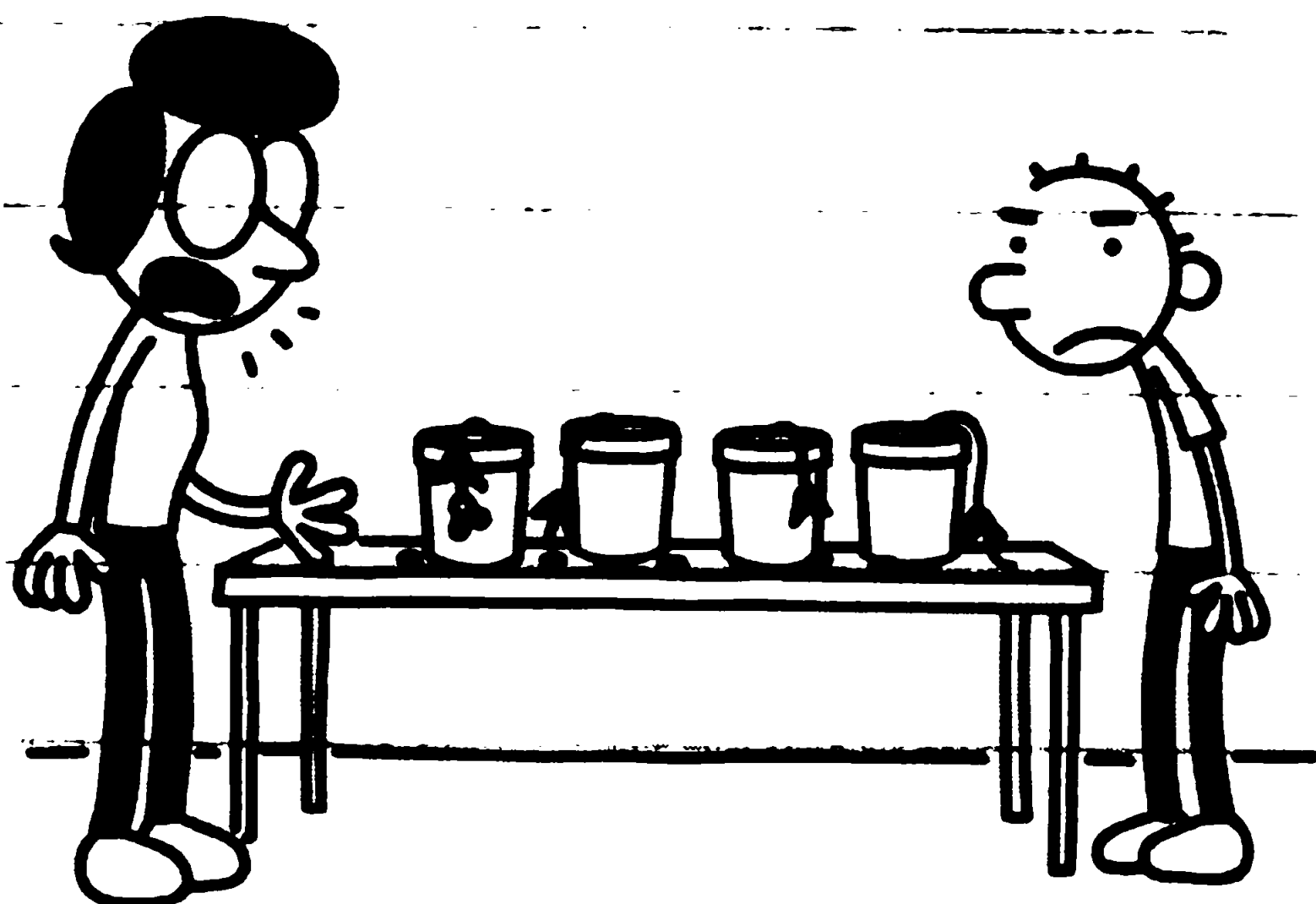
Có một đề án trông quen quen, và khi nhìn gần hơn tôi đã hiểu vì sao. Đó chính là đề án Khoa học của RODRICK hồi anh ta còn học ở trường cấp hai.

Tôi còn nhớ lần Rodrick nghiên cứu đề tài này. Ý tưởng của anh ta là xem các thể loại âm nhạc khác nhau có ảnh hưởng đến việc hoa phát triển nhanh như thế nào.

Thế là bất cứ nơi nào trong nhà phát ra tiếng nhạc là anh ta đặt một chậu hoa.

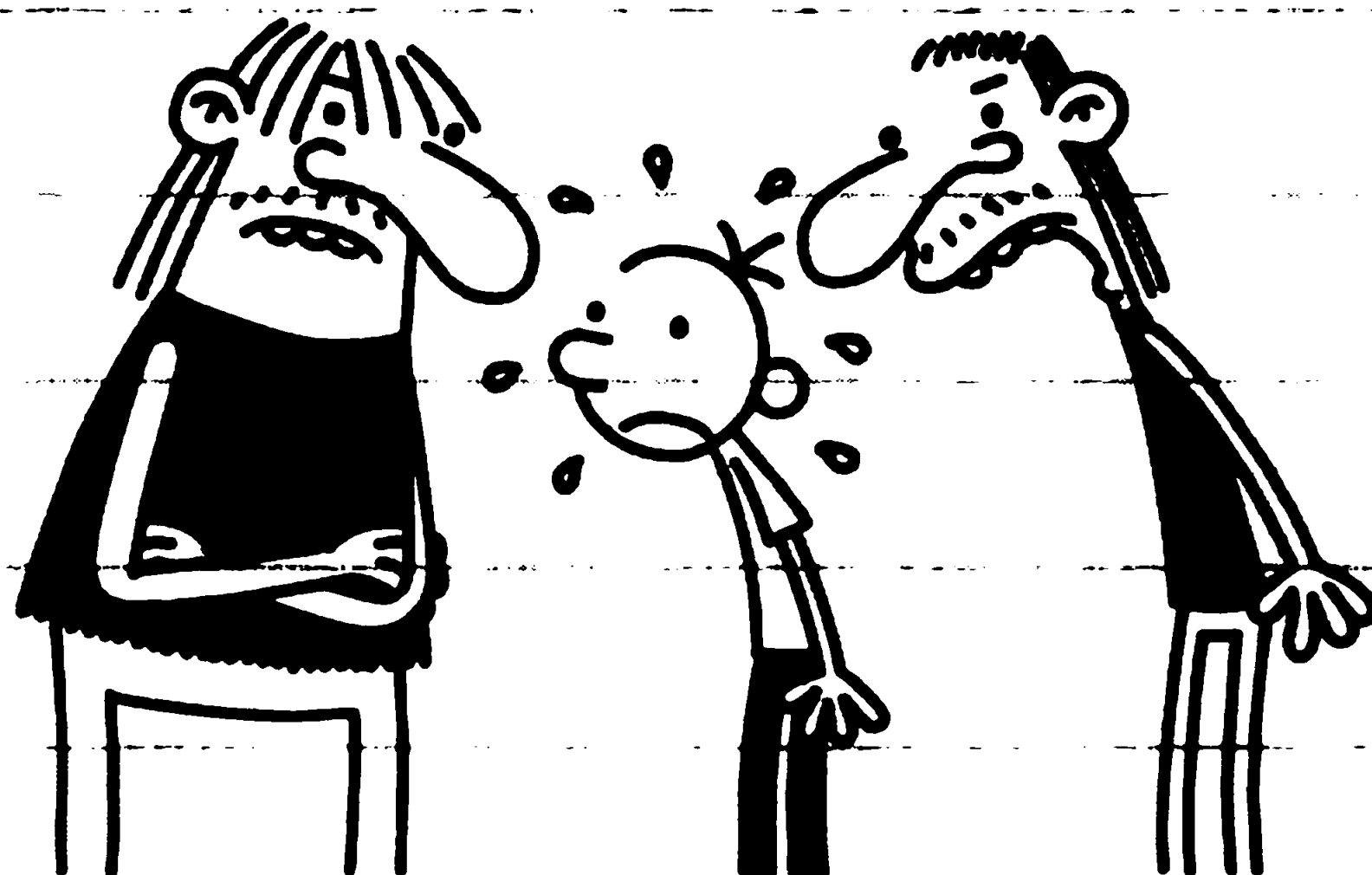
Hai tuần sau lũ hoa đều chết rũ hết, và Rodrick nghĩ rằng âm nhạc đã giết chúng. Nhưng mẹ bảo rằng lũ hoa chết vì anh ta chẳng bao giờ TƯỚI NƯỚC cho chúng.

Tôi đoán nhà trường đều tổng tất cả các đề án Khoa học vào trong phòng kho, dù chúng có đạt điểm tốt hay không.

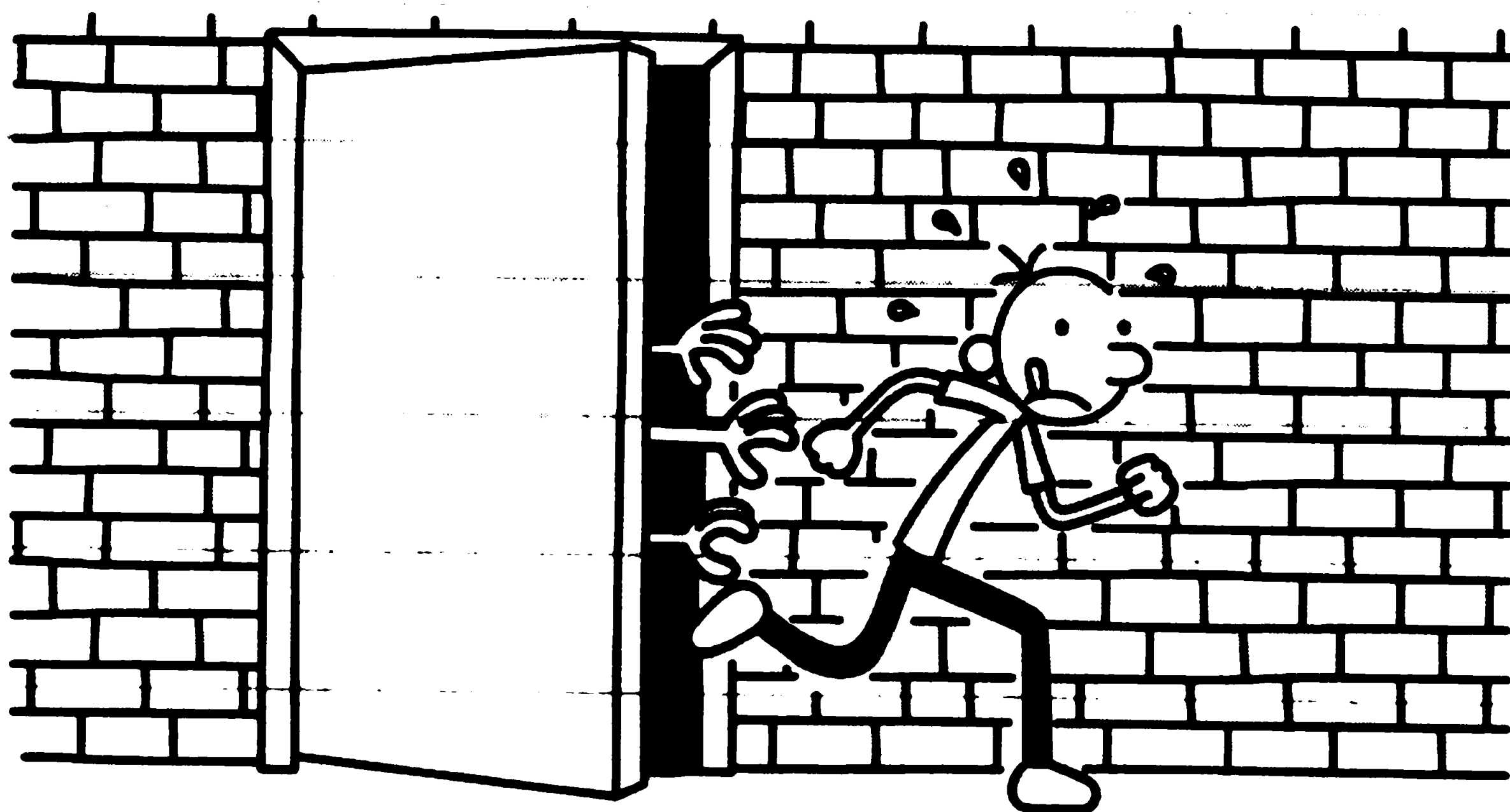

Tôi không biết có phải tại tôi vừa nhìn thấy đề án cũ của Rodrick hay không, nhưng tôi bắt đầu nghĩ lại về tất cả chuyện này. Có lẽ Dennis và Erick nhận thấy tôi đang do dự, vì vậy, chúng gây áp lực buộc tôi phải có một quyết định.

Tôi nói với Dennis rằng mình không mang tiền và sẽ quay lại vào ngày mai.

Erick bảo tôi lộn túi của mình ra để CHỨNG MINH, nhưng nhận thấy cánh cửa dẫn ra ngoài đang mở hé, và tôi bỏ chạy.

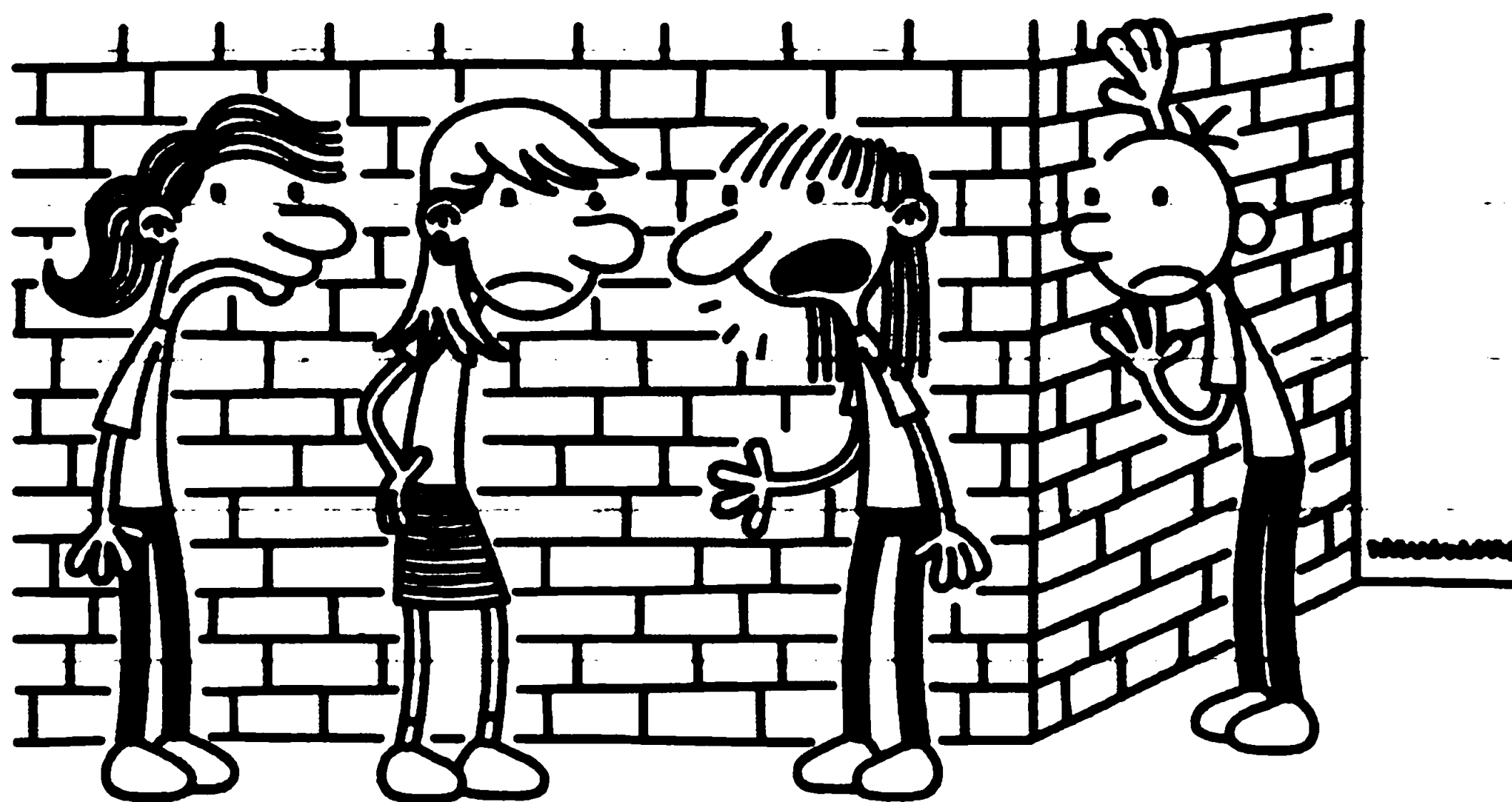

Dù sao đi nữa, tôi không chắc mình sẵn sàng dính líu tới Erick Glicks và Dennis Denard trong thế giới này. Vì một khi bạn đã bước chân vào, thì không còn đường nào để quay lại.

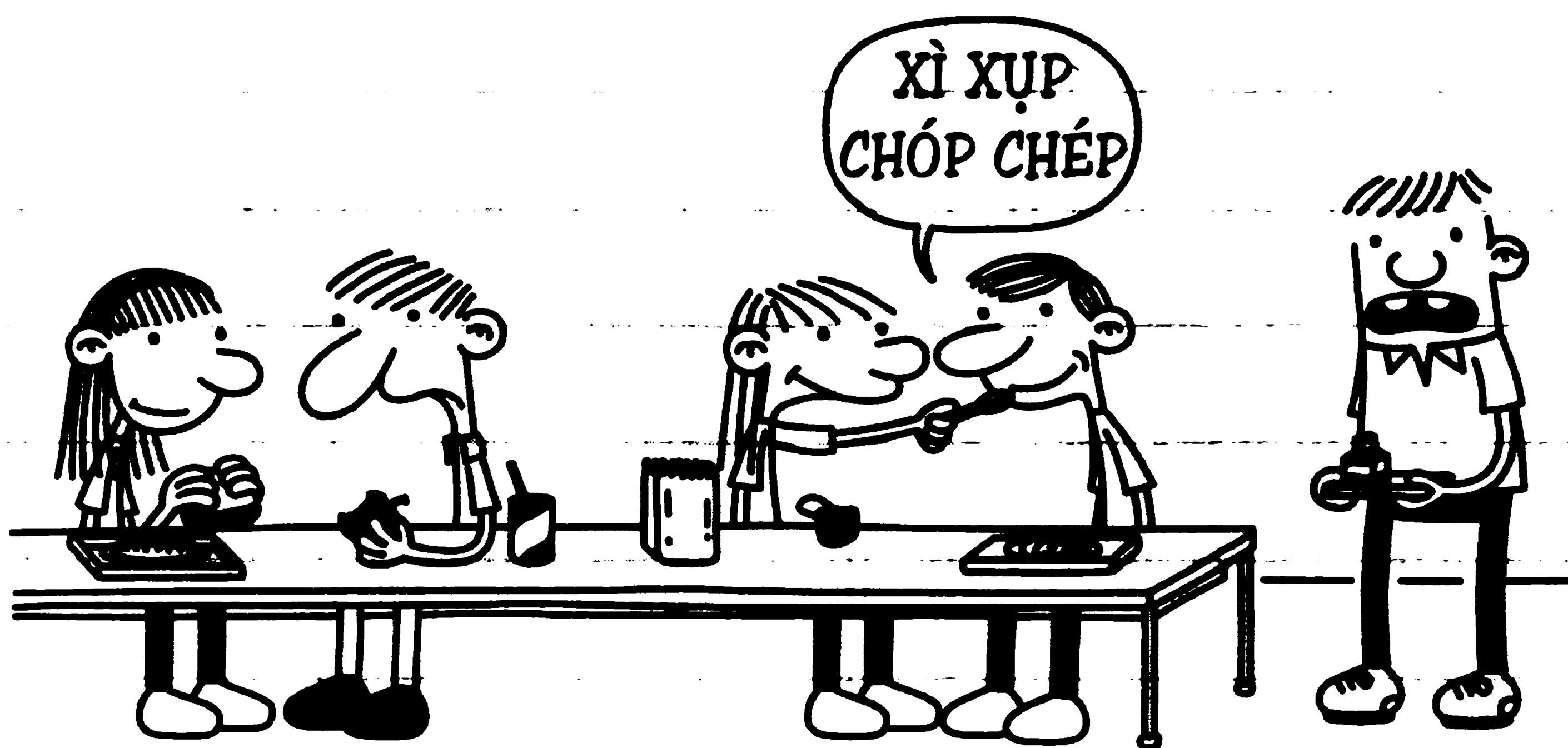
Thứ Tư

Ừm, tôi không biết CHUYỆN NÀY sẽ xảy ra. Một tuần sau khi Rowley và Abigail giành giải Cặp đôi Dễ thương nhất, trên sân trường đồn ầm lên là chúng đã chia tay.

Nghe nói Abigail đã quay lại với gã bạn trai cũ, Michael Sampson, và lý do duy nhất đột trước con bé cặp với Rowley là để làm cho Michael ghen.

Rõ ràng, nó đã ĐẠT ĐƯỢC MỤC ĐÍCH. Nhưng tôi nghe nói Rowley phát hiện ra chuyện ấy một cách đầy cay đắng.

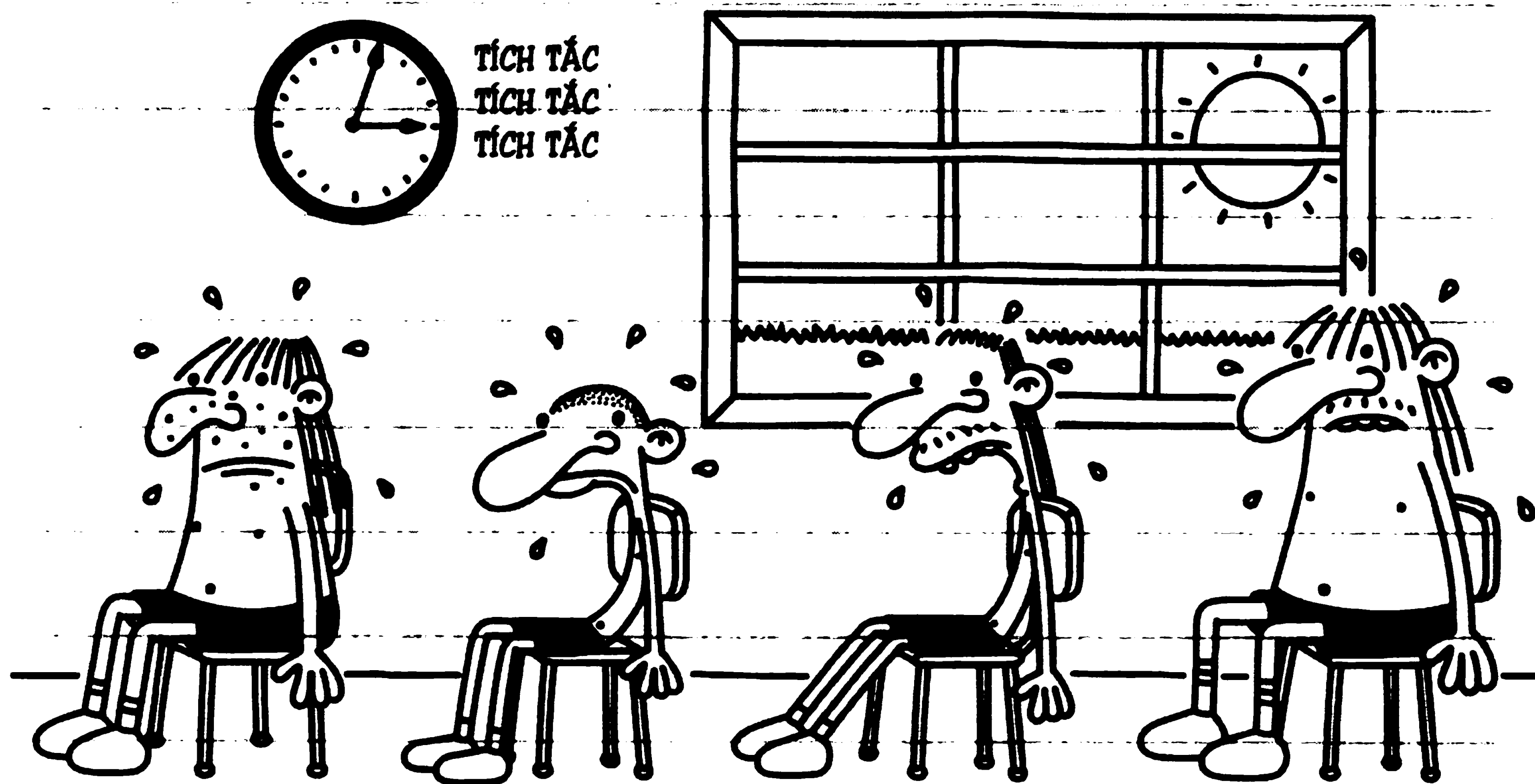
Nhưng tôi không có nhiều thời gian để thương cảm cho Rowley, vì tôi cũng có những vấn đề của riêng mình.

Hôm qua tôi phải ở lại trường sau khi tan học để nghiên cứu cái dự án Khoa học ngày mai phải nộp.

Và nhân đó, tôi mừng vì mình đã không đi theo con đường của Dennis Denard, vì hôm nay đứa nào đó đã báo với giáo viên, và một nhóm các thầy cô đã đột kích vào phòng kho ấy.

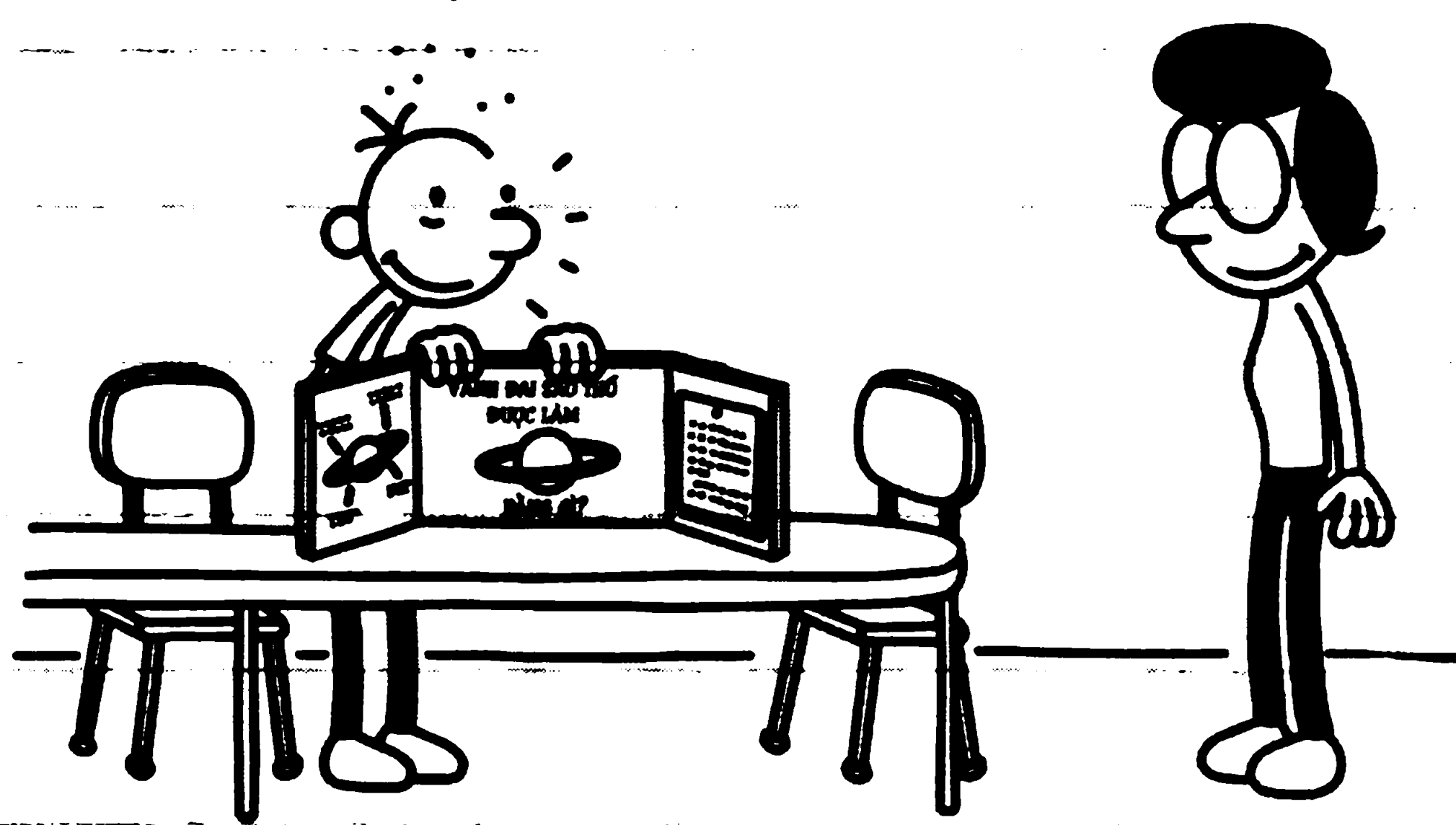
Những đứa bị bắt đã bị cấm túc đến hết năm, và tôi chắc hình phạt còn bao gồm cả hành trình tự động đến lớp học hè.

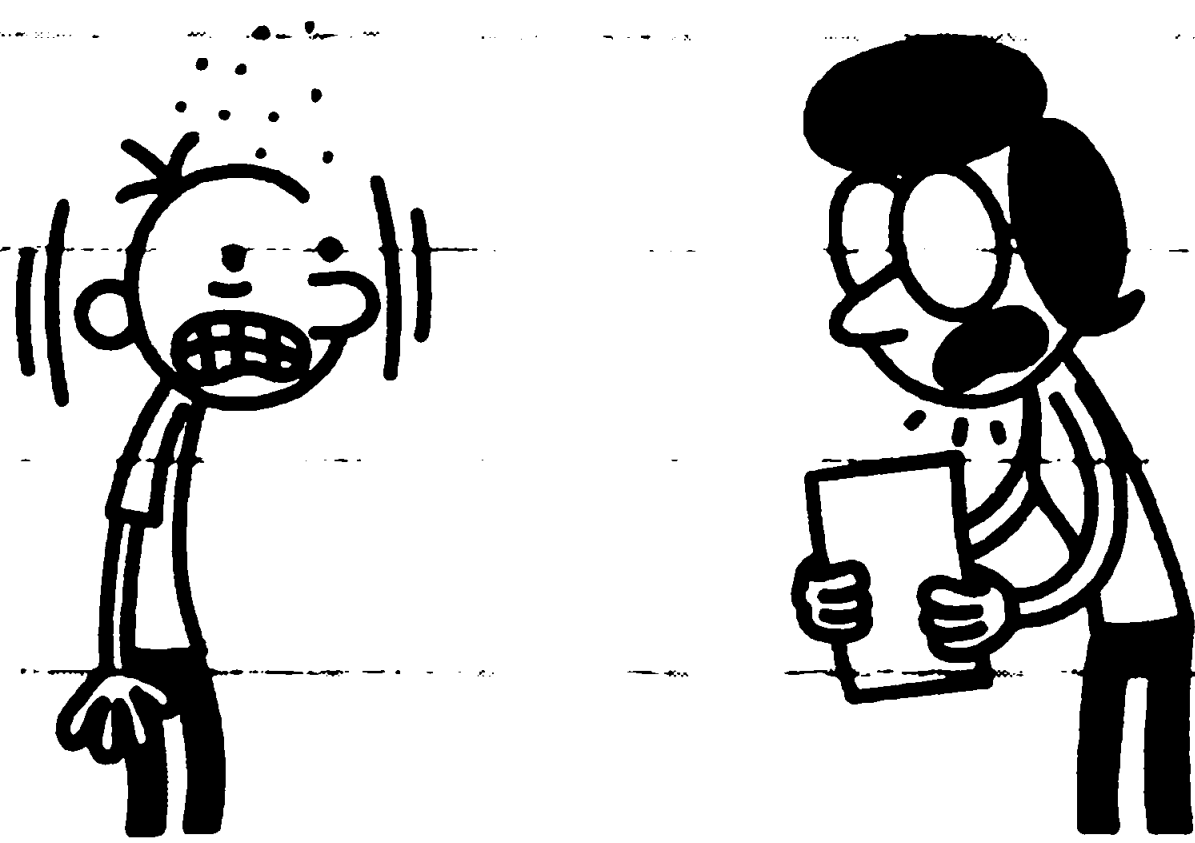
Tôi vẫn còn cơ hội THOÁT KHỎI lớp học hè, và tôi thực sự hy vọng mình làm được, vì tôi không muốn phải dán mắt vào cái lung đăm mỗ hôi của Dennis đến hết mùa hè.

Thứ Năm

Hôm qua tôi đã miệt mài làm dự án Khoa học từ lúc về nhà cho đến 11 rưỡi đêm. Tôi không thể nói đề tài Khoa học của mình sẽ đạt giải Nobel hay bất cứ cái gì cả, nhưng tôi tự hào vì thực sự tự bản thân mình đã LÀM ĐƯỢC nó.

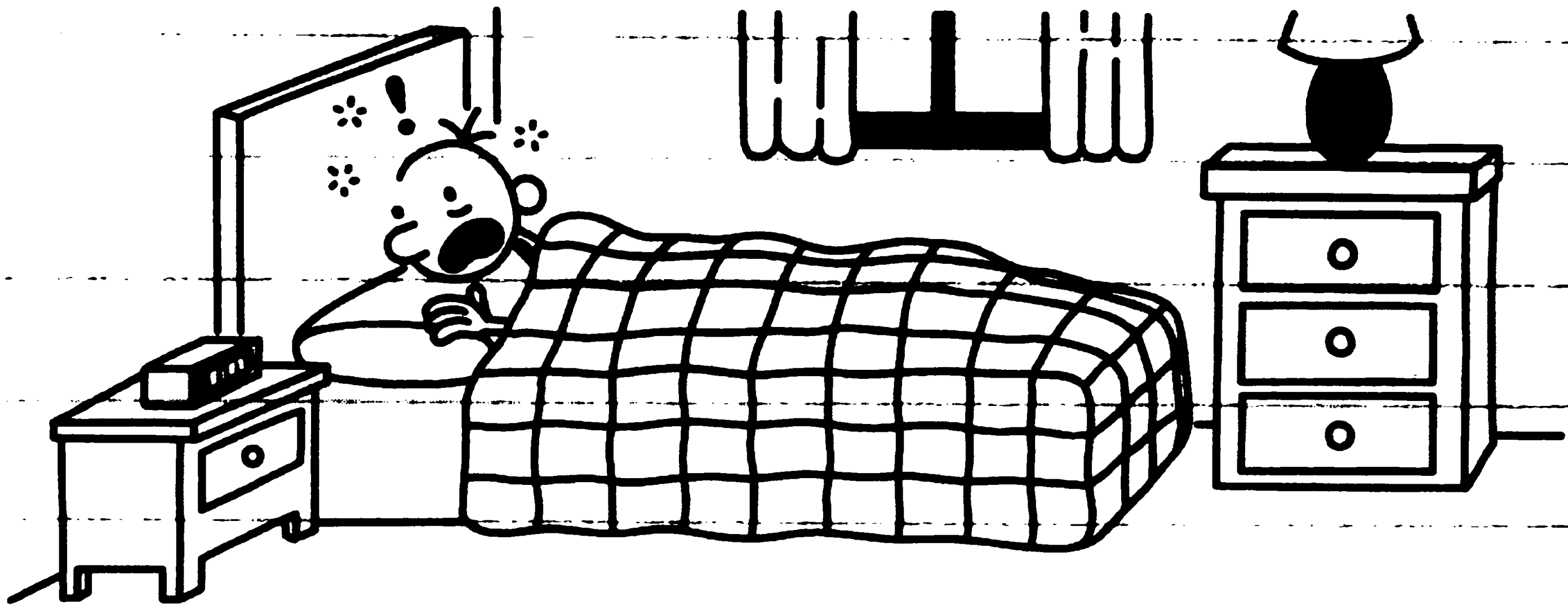
Tôi nghĩ mẹ cũng khá hạnh phúc. Nhưng sau khi tôi hoàn thành, mẹ kiểm tra lại những yêu cầu mà cô Abbington gửi về nhà, và thấy dòng chữ to đùng in đậm ghi rõ ràng rằng bản báo cáo dự án khoa học phải ĐÁNH MÁY.

Mẹ nói than vãn cũng chẳng ích gì đâu, và tôi cần bắt đầu đánh máy bản báo cáo ngay.

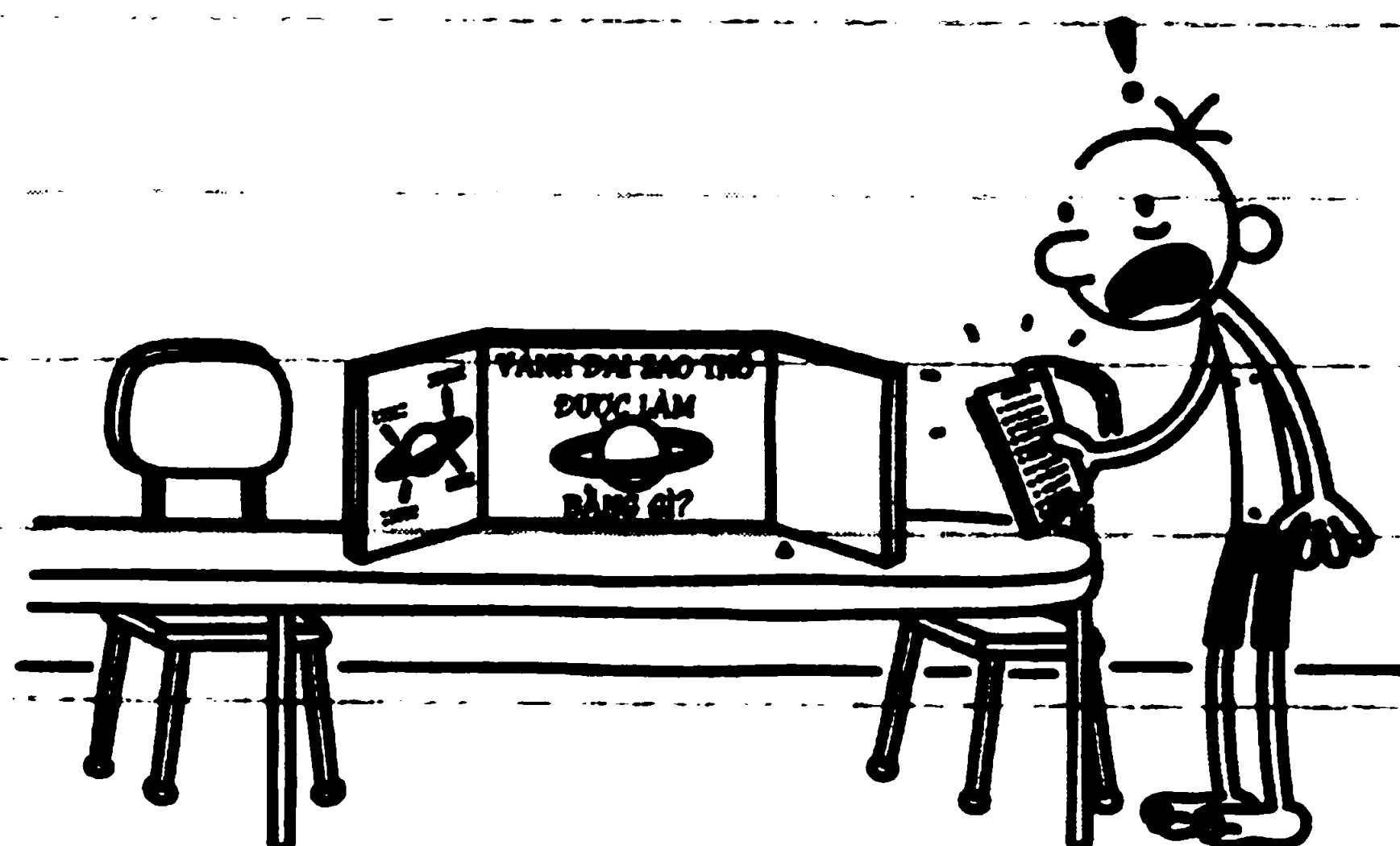
Nhưng thực sự tôi đã dồn hết toàn bộ năng lượng đến thời điểm NÀY rồi, vì vậy tôi bảo mẹ rằng tôi sẽ đi ngủ và sáng mai cố gắng dậy thật sớm để hoàn thành nốt công việc.

Tôi để chuông báo thức lúc 6 giờ, nhưng khi tôi tỉnh dậy sáng hôm sau thì đã 8:10. Tôi hoàn toàn hoảng hốt vì không nhớ nổi mình đã CỎ LẦN tắt chuông báo thức.

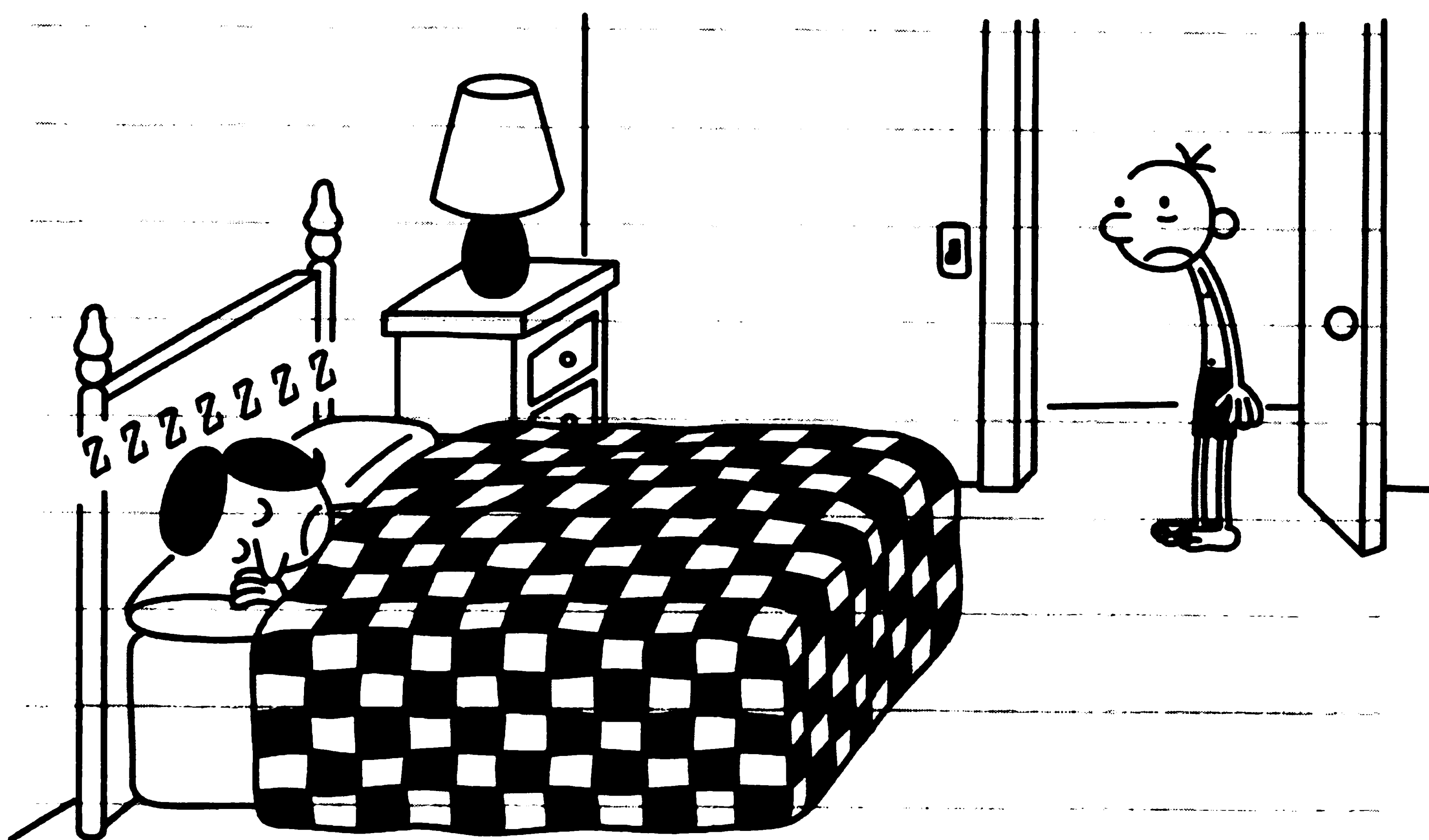
Tôi biết mình đang rắc rối to, vì hai mươi phút nữa là phải đến trường rồi và chẳng còn cách nào đánh máy cho xong nữa.

Nhưng khi tôi xuống nhà, bản báo cáo Khoa học của tôi đã nằm sẵn trên bàn bếp, tất cả được đánh máy tinh tươm.

Trong một giây tôi nghĩ rằng chắc là Bà Tiên Báo Cáo Khoa học đã bí mật tới trong đêm và rắc bụi tiên lên từng trang giấy, nhưng sau đó tôi nhận ra bà tiên đó chính là MẸ.

Tôi đi lên phòng mẹ để cảm ơn, nhưng mẹ đang ngủ rất say.

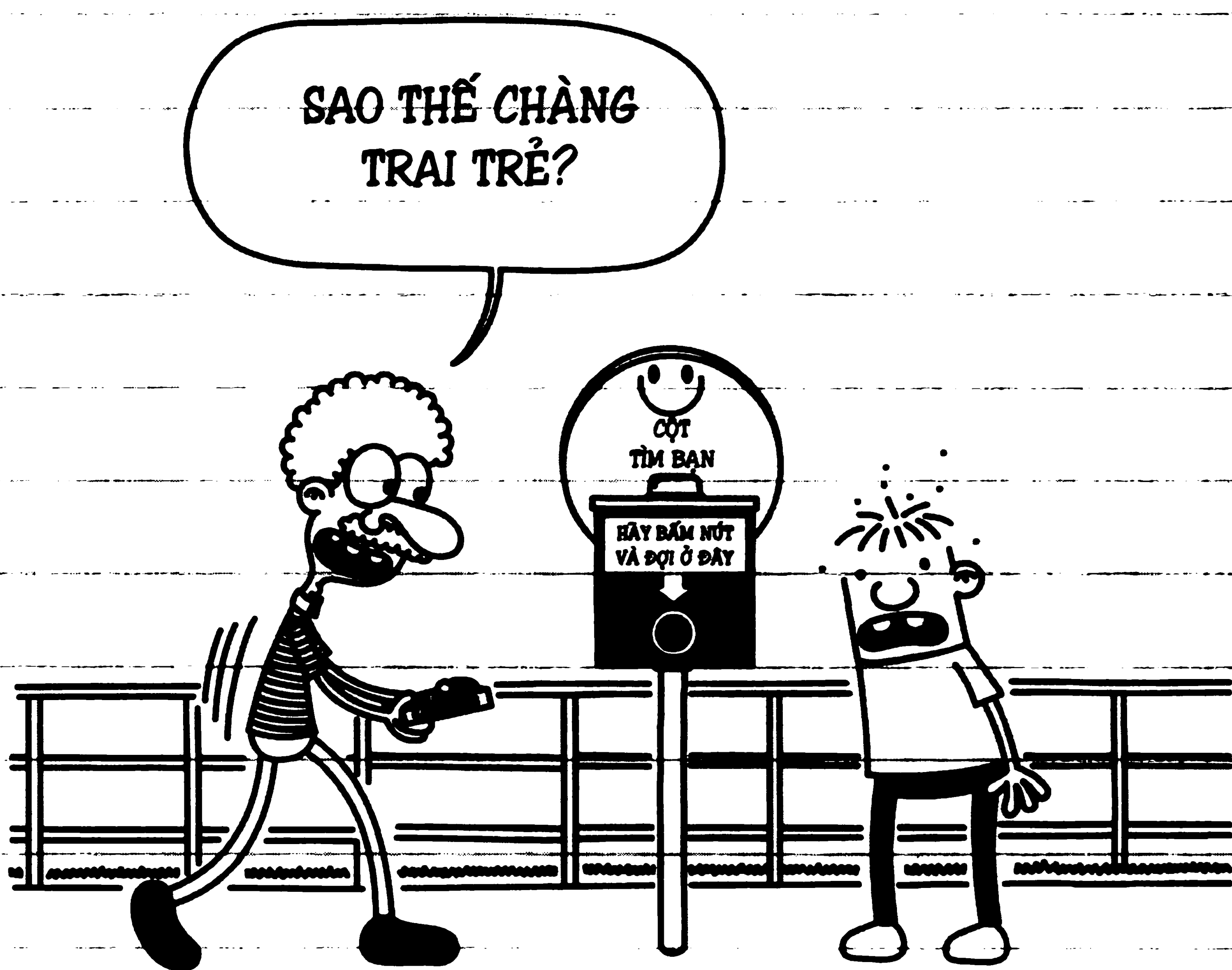

Tôi thuyết trình về dự án của mình suốt tiết thứ hai, và cảm giác như thể một gánh nặng KHỔNG LỒ vừa được nhấc khỏi vai. Thời gian còn lại trong ngày, tôi thực sự TẬN HƯỞNG từng giây phút ở trường.

Trái lại, Rowley không được vui vẻ như thế.

Giờ giải lao nó chỉ đi lang thang với khuôn mặt thờ
đần, và một hai lần tôi thấy Rowley đến gần cột Tìm
bạn.

Tôi nghĩ đến việc đi tới và nói chuyện với nó, nhưng
thầy Nern đã nhanh chân hơn tôi.

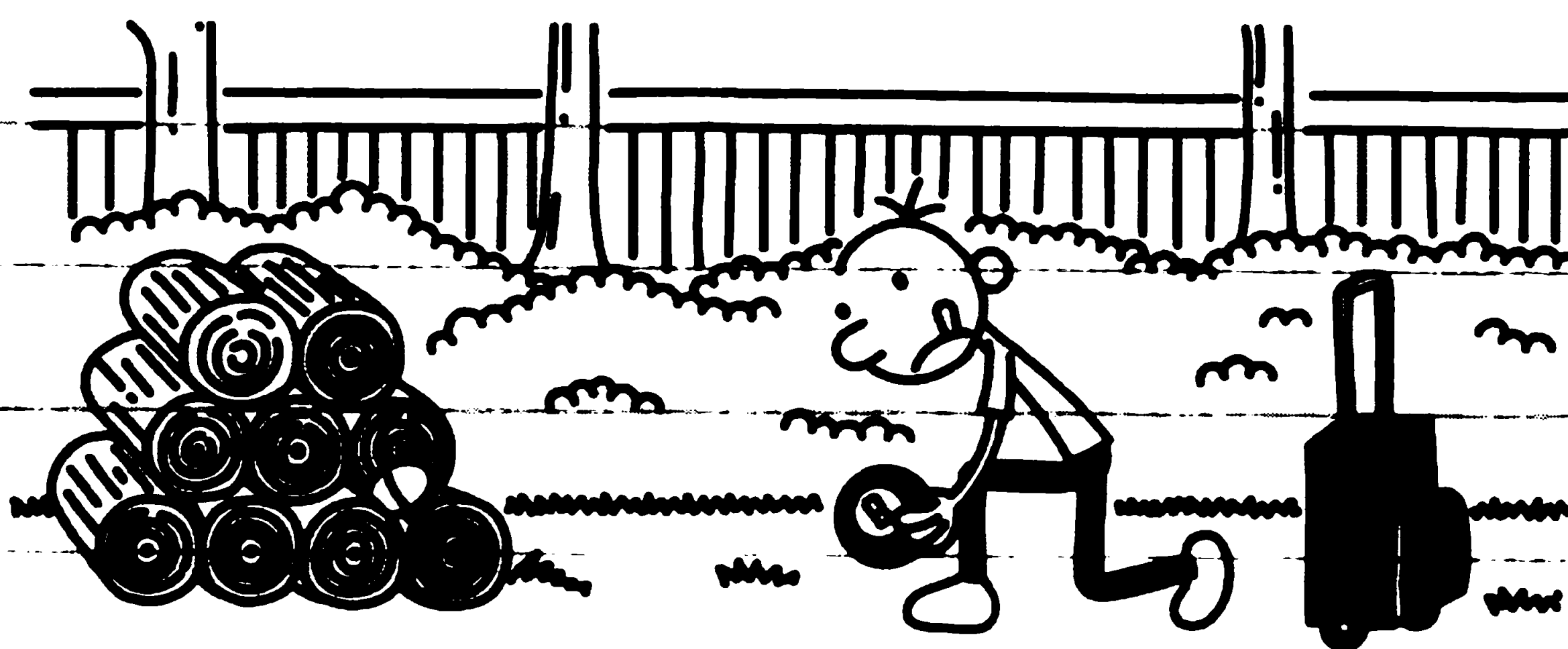
Càng nghĩ về chuyện đó, tôi càng nhận ra tôi và
Rowley có lẽ tốt hơn không nên làm bạn với nhau nữa.
Chúng tôi cứ hợp rồi tan, hợp rồi tan, thế là quá lâu và
quá đủ rồi.

Nhưng nhìn Rowley chơi cờ trên băng ghế với thầy Nern, tôi thực sự thấy tội lỗi.

Tôi chẳng quyết định được sẽ phải làm gì với Rowley, vì vậy tôi bèn tới một nơi mà tôi biết sẽ có được câu trả lời.

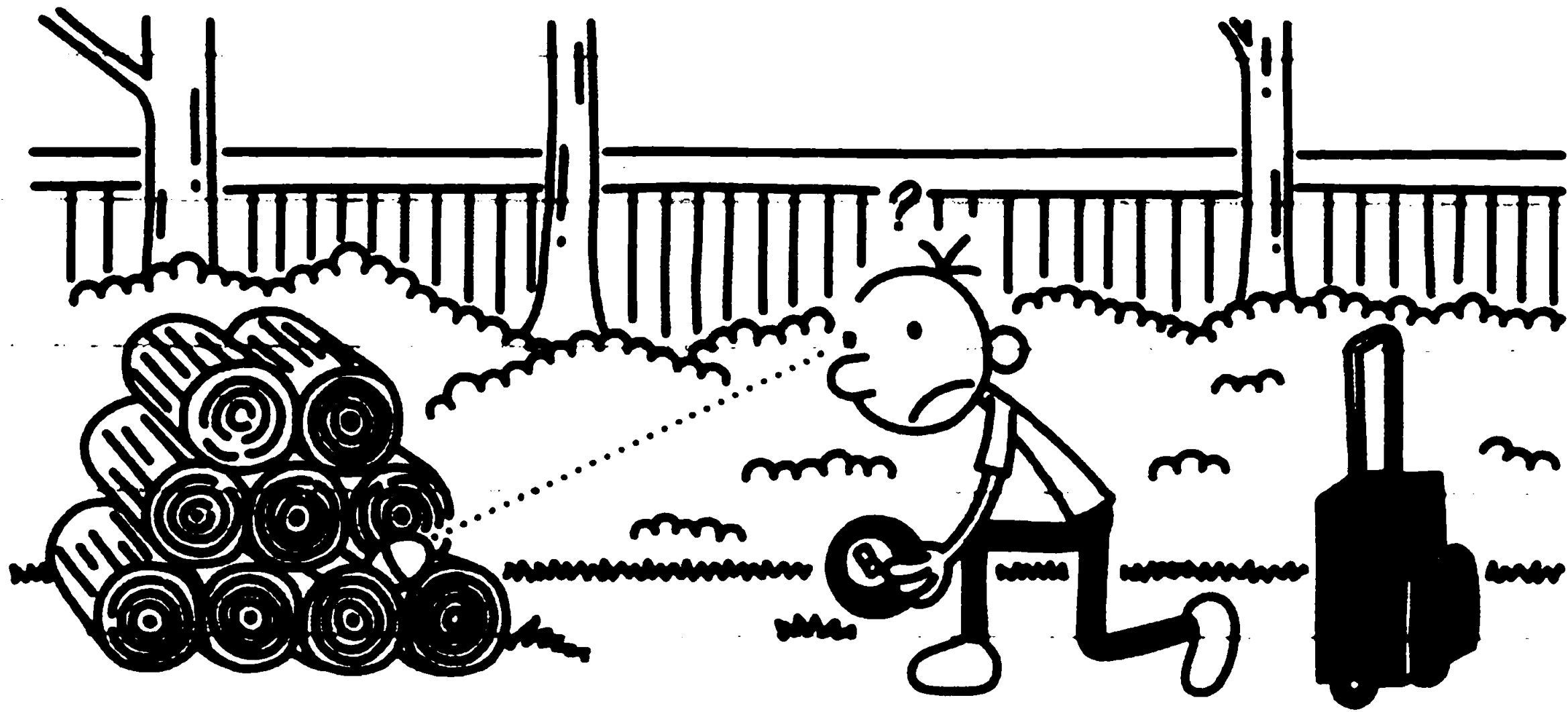
Trên đường từ trường về nhà, tôi dừng lại ở nhà bà ngoại xem có thể tìm lại Bóng Ma thuật số 8 ở sân sau không. Tôi biết nó đã bị vỡ, nhưng biết đâu cách nào đó tôi có thể có thêm một câu trả lời đúng đắn từ nó.

Mất một lúc lâu, cuối cùng tôi tìm được nó ở gần đồng gỗ.

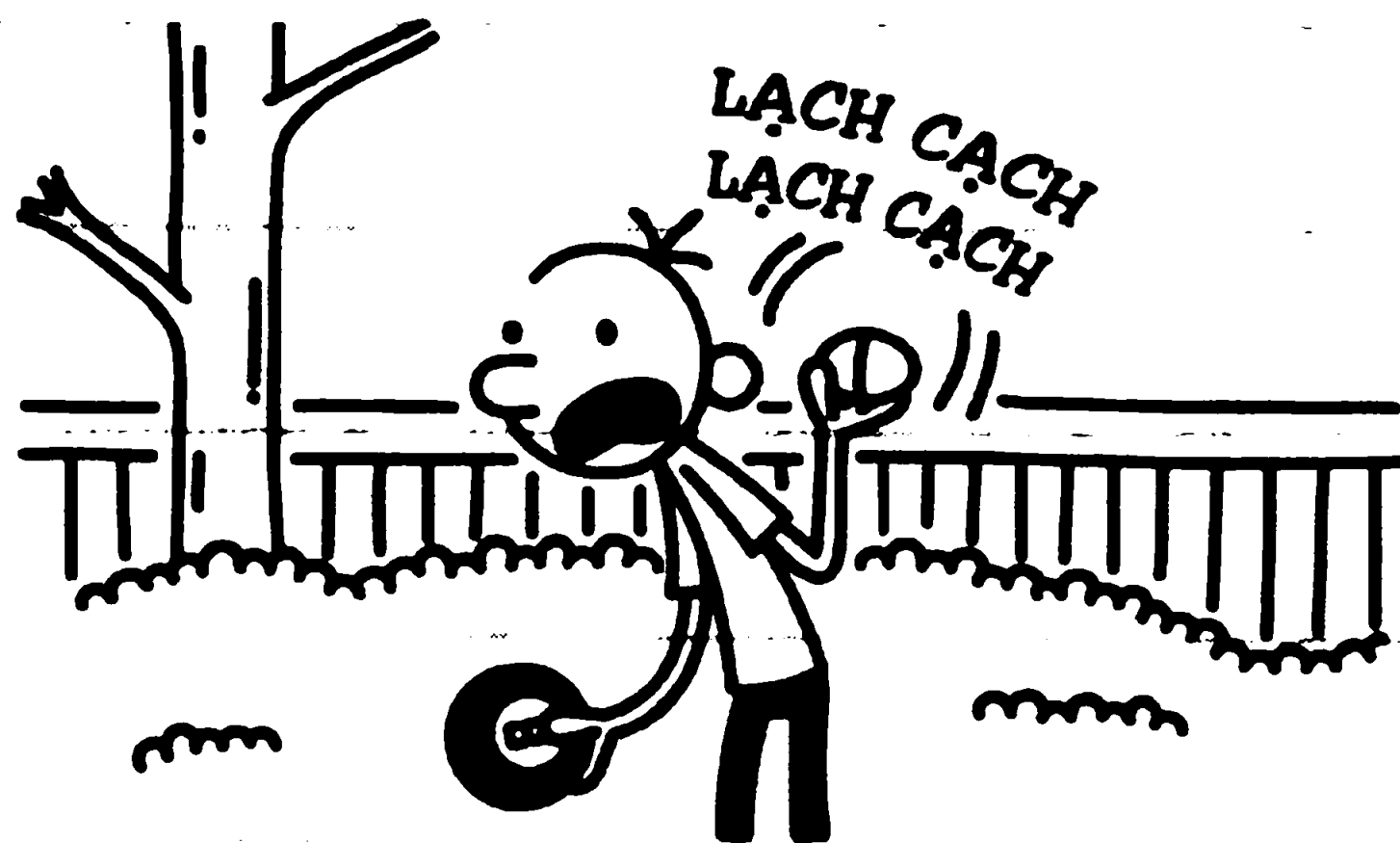

Đã chuẩn bị tinh thần tập trung cao độ để hỏi, bỗng đúng lúc ấy tôi nhận thấy thứ gì màu xanh lấp lánh thò ra bên dưới một khúc gỗ.

Tôi quên tất cả về quả bóng Ma thuật và đi tới chỗ quả trứng nhựa.

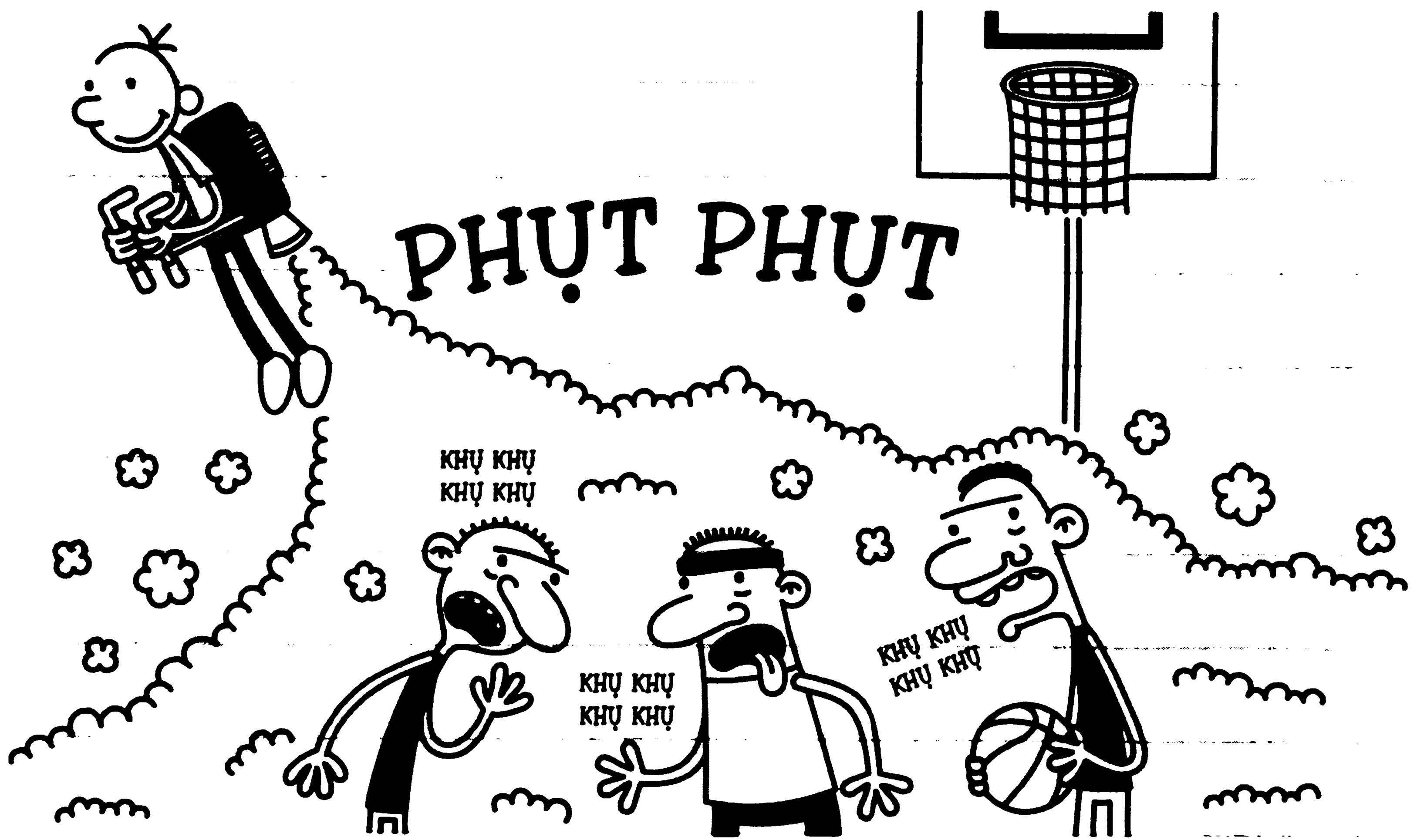

Tôi lắc nhẹ, và khi nghe thấy âm thanh vang lên, tôi biết CHÍNH XÁC thứ gì ở bên trong.

Không thể tin được. Bóng Ma thuật số 8 đã dẫn tôi thẳng tới chiếc nhẫn kim cương của cụ Meemaw. Chắc là nó ĐỀN ĐÁP cho tôi vì mọi chuyện đã xảy ra gần đây.

Khi biết được mình đã có trong tay chiếc nhẫn của cụ, HÀNG TRIỆU ý nghĩ lướt qua đầu tôi, và hầu hết chúng liên quan đến chuyện cao chạy xa bay.

Nhưng tôi nhớ điều mẹ nói sẽ xảy ra nếu ai đó thực sự TÌM THẤY chiếc nhẫn. Và ngay cả khi tôi có thể bán nó đi lấy một khoản tiền kha khá, nó cũng không đáng với việc làm tan nát gia đình.

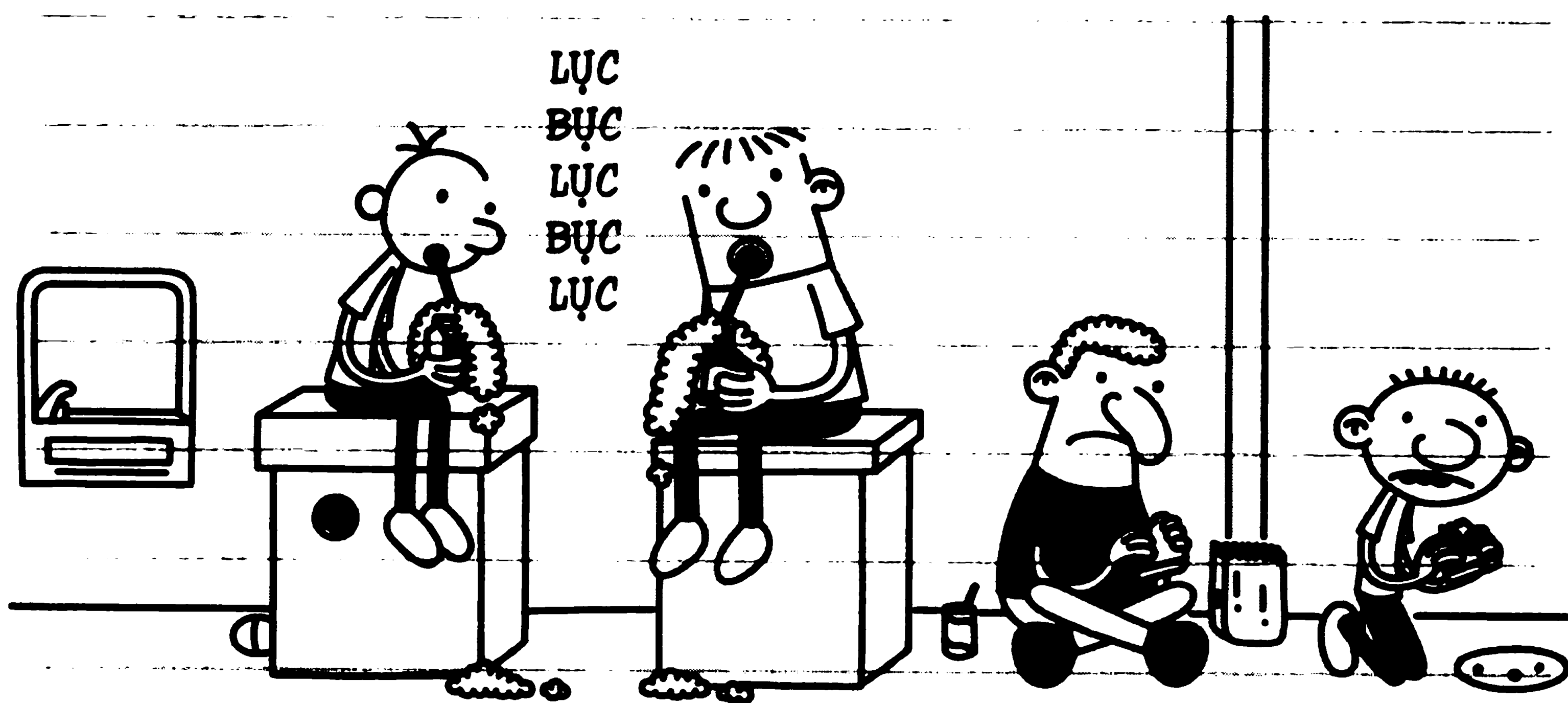
Vì thế tôi nhặt quả trứng và giấu nó ở nơi không ai tìm thấy, hay ít nhất là trong một thời gian. Nhưng nếu tôi thiếu tiền trầm trọng, tôi biết mình luôn có thể tìm đến điểm giữa hai con Tickles thứ tư và thứ năm để thoát khỏi tình huống xấu.

Thứ Hai

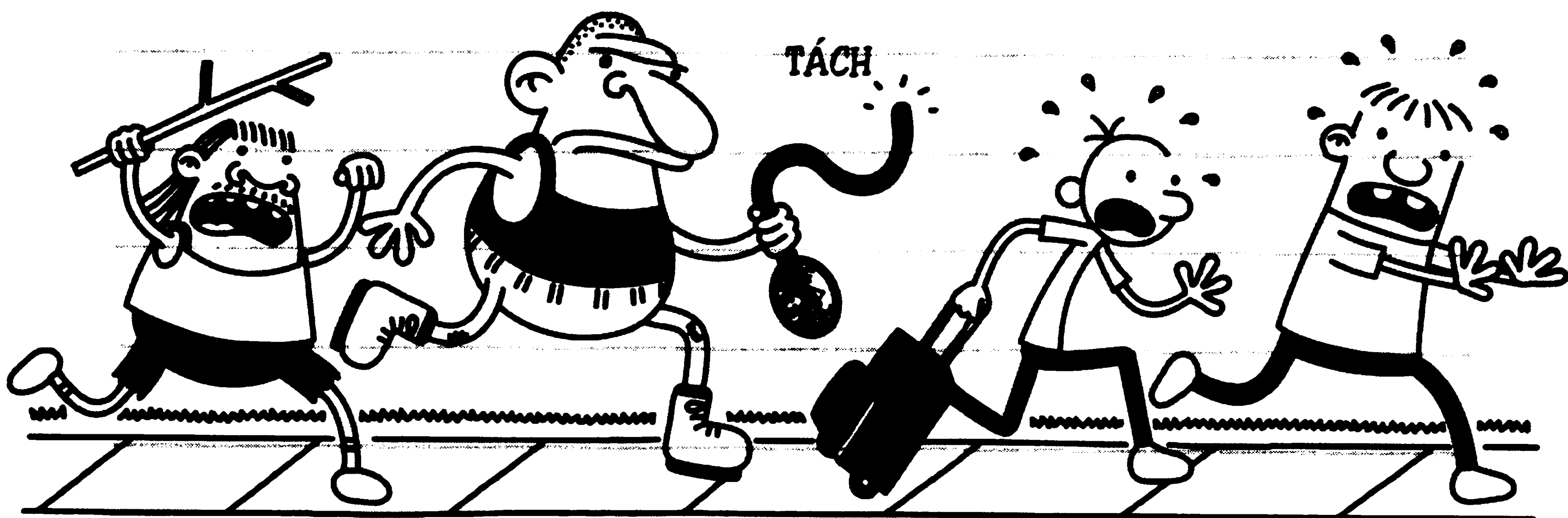
Bóng Ma thuật số 8 có thể tốt cho việc giúp đưa ra những quyết định nhỏ, nhưng tôi cho rằng những quyết định LỚN phải phụ thuộc vào mình.

Vì thế, giờ ăn trưa hôm nay tôi xuống cuối hàng nơi Rowley đang ngồi và hỏi nó có muốn ngồi với TÔI hay không. Và năm giây sau mọi chuyện lại như những ngày xưa cũ.

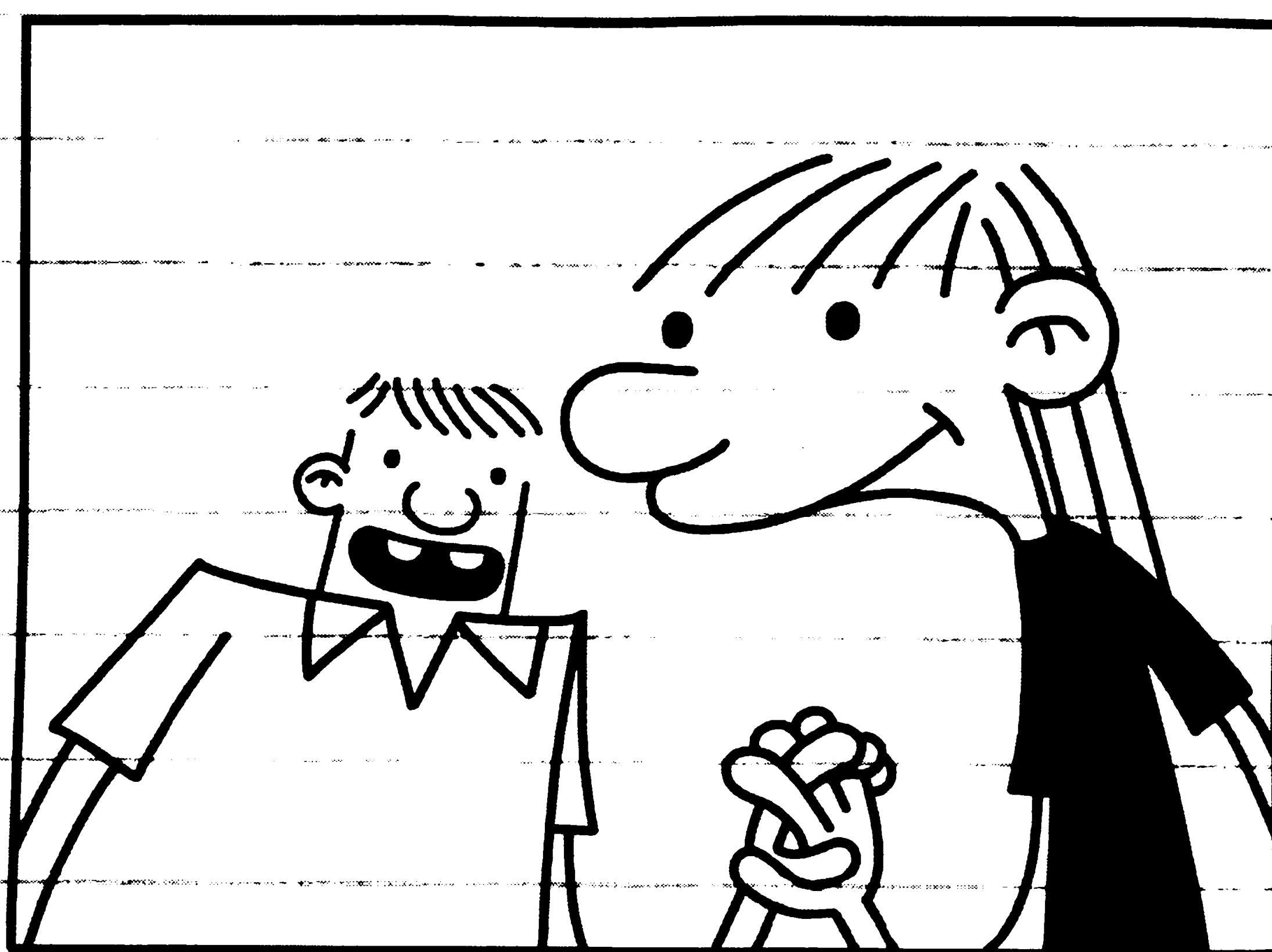
Tôi biết mẹ luôn nói bạn bè cứ đến rồi lại đi, chỉ có gia đình là mãi mãi. Có lẽ điều đó đúng.

Nhưng gia đình bạn đâu có ở đó khi Meckley Mingo cầm thắt lưng đuổi bạn chạy té khỏi trên đường về nhà!

Tôi chắc tôi và Rowley sẽ lại dính vào một cuộc chiến khác đâu đó trên đường về nhà và sẽ lại vượt qua chuyện kịch tính đó. Nhưng cho đến bây giờ, hai đứa tôi vẫn ổn.

Hay ít nhất là cho đến khi cuốn KỶ YẾU ra đời. Nhưng tôi đoán chúng tôi sẽ xử lý được CHUYỆN ĐÓ sau này.

Cặp đôi dễ thương nhất
Rowley và Abigail

NHẬT KÝ
chủ bé
nhất nhất

“THÁNH NHỌ”

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SỐ 18 NGUYỄN TRƯỜNG TỌ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

ĐT: 024.37161518 - 024.37163409. Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

Email: info@nxbvanhoc.com.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh:

290/20, Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3.

ĐT: 028.38469858. Fax: 024. 38483481

Văn phòng đại diện tại TP Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - TP Đà Nẵng

ĐT: 0236.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: T.S NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa: Lê Thư

Trình bày: Thanh Hương

Sửa bản in: Hương Vũ

**In 4000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm, tại Công ty TNHH in- thương mại
Thuận Phát, Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài Đức, Hà Nội.**

Số ĐKXB: 3672-202/CXBIPH/18-146/VH, cấp ngày 15/09/2020;

Quyết định xuất bản số: 877/QĐ-VH ngày 17/09/2020.

Mã ISBN: 978-604-307-371-3

In xong và nộp lưu chiểu năm 2020.

www.yeukindlevietnam.com